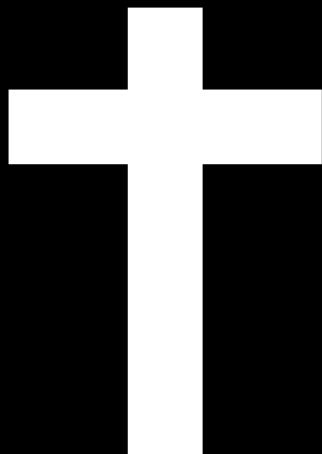

Хуҷхабар

Portions of the Holy Bible in the Tajik language of
Tajikistan

Хушхабар

Portions of the Holy Bible in the Tajik language of Tajikistan

Части Библии в таджикском языке Таджикистан

Copyright © 2010, 2014 Фонди «Калом»

Language: тоҷикӣ (Tajik)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2014-04-02

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 22 Nov 2019

1f8fe4f8-d37a-5948-a2bf-cc6be88e89cb

Contents

Рут	1
Эстер	4
Матто	11
Маркӯс	44
Луқо	64
Юҳанно	97
Тасслӯникийён	120
Филемӯн	123
Ёкуб	124
1 Юҳанно	128
2 Юҳанно	132
3 Юҳанно	133
Яхудо	134

Китоби Рут

Элимелех бо оилааш ба Мўоб мекўчад

1-2 (1-2) Замоне, ки дар сарзамини Исройл доварон^{*} хукмронй мекарданд, гуруснагии сахте ба миён омад. Ҳамзамон дар деҳаи Байт-Лаҳм[†] вилояти Яхудия Элимелех ном марде зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Эфротиён буд. Рӯзе ў ҳамроҳи ҳамсааш Ноомӣ ва ду писараши Маҳлон ва Кильён ба сарзамини Мўоб[‡] кучида рафт, то дар он ҷо зиндагӣ кунад.

3 Аммо пас аз ҷанд вақт Элимелех — шавҳари Ноомӣ аз олам ҷашм пӯшида, ўро бо ду писараши танҳо гузошт. ⁴ Писаронаш дуҳтарони мўобиро ба занӣ гирифтанд, ки номи яке Орфо ва дигаре Рут буд. Баъди даҳ соле, ки онҳо дар он ҷо умр ба сар бурданд, 5 Маҳлон ва Кильён низ аз олам гузаштанд. Инак, Ноомӣ бешавҳару беписар монд.

Бозгашти Ноомӣ ба Байт-Лаҳм

6 Пас аз муддате Ноомӣ шунид, ки Худованд ба ҳалқи худ баракати ҳосили фаровон додааст. Ӯ бо занони писаронаш барҳост, то ки Мўобро тарқ кунад. ⁷ Ҳамроҳи ду келинаш ҷойи зисти худро гузошта, ба роҳ баромад, то ба Яхудия баргардад.

8 Аммо дар роҳ Ноомӣ ба онҳо гуфт: «Ба хонаҳои модаронатон баргардед. Бигзор Худованд ба ивази некиҳо, ки ба ман ва фарзандони раҳматиам кардед, ба шумо некӣ кунад. ⁹ Дуо мекунам, ки ҳардӯятон боз ба шавҳар бароед ва шуморо дар он хона хуш бипазиранд». Пас Ноомӣ хайрухушкунон онҳоро бӯсид. Аммо онҳо гирия карда ¹⁰ гуфтанд: «Не, мо ҳамроҳатон назди ҳалқи шумо меравем». ¹¹ Ноомӣ дар ҷавоб гуфт: «Дуҳтаронам, шумо бояд баргардед. Чаро ҳамроҳи ман будан меҳоҳед? Оё ман метавонам боз соҳиби писароне шавам, ки шуморо ба занӣ гиранд? ¹² Дуҳтаронам, ман барои дубора шавҳар кардан пир шудаам, барои ҳамин ба хонаҳои худ баргардед. Ҳатто агар чунин имкон бошад ман ҳамин шаб шавҳар карда писардор шавам ҳам, ¹³ оё шумо то ба воя расидан онҳо сабр мекунед? Ин хел шумо шавҳар карда наметавонед. Не, дуҳтаронам, шумо медонед, ки ин номумкин аст. Ранчу азобе, ки дорам, бароятон беҳад вазнин аст, чунки Худованд бар зидди ман аст». ¹⁴ Онҳо боз бо овози баланд гирия карданд. Сипас Орфо хушдоманашро бӯсида, бо ў хайрухуш карда рафт, аммо Рут бо ў монд.

¹⁵ Ноомӣ ба ў гуфт: «Бубин, Орфо ба назди қавми худ ва худоёни худ бармагардад, ту ҳам ҳамроҳи ў бирав». ¹⁶ Аммо Рут илтиҷо кард:

* 1:1-2 доварон — роҳбарони қадимаи ҳалқи Исройл, ки вазифаи хукмкунӣ, ҳимоякунӣ ва роҳбариро ба ўҳда доштанд.
† 1:1-2 Байт-Лаҳм — «хонаи нон» маъно дорад. ‡ 1:1-2 Мўоб — яке аз ҳалқҳои Канъон, ки душмани ҳалқ Исройл буд.

«Маро мачбур накунед, ки аз пешатон равам.

Иҷозат дихед, ҳамроҳатон истам.

Ҳар ҷойе ки равед, ман ҳам меравам. Ҳар ҷойе ки зиндагӣ кунед, ман ҳам он ҷо зиндагӣ мекунам.

Ҳалқи шумо ҳалқи ман ва Худои шумо Худои мешавад.

17 Ҳар ҷое ки бимиред, ман ҳам ҳамон ҷой ҳоҳам мурд ва дар он ҷой маро низ гӯр ҳоҳанд кард.

Агар чизе гайр аз марғ маро аз шумо чудо кунад, Худо ба балои бад гирифторам кунад».

18 Ноомӣ чун фаҳмид, ки Рут аз гапаш намегардад, дигар чизе нагуфт.

19 Ҳамин тавр, онҳо роҳи худро давом доданд ва ба шаҳри Байт-Лаҳм расиданд. Ҳангоме онҳо ба шаҳр даромаданд, мардум аз дидани онҳо ба ҳаяҷон омаданду занон чунин мегуфтанд: «Наход ин Ноомӣ бошад?»

²⁰ Ноомӣ дар ҷавоб гуфт: «Худои Таоло ҳаёти маро хеле талхуғамонкардааст, барои ҳамин маро дигар Ноомӣ (яъне форам) нағӯед, балки Мора (яъне талх) бигӯед. ²¹ Вақте ки аз ин ҷо баромада рафтам, ҳама чиз доштам, аммо Худованд маро бо дасти ҳолӣ баргардонд. Чаро маро Ноомӣ мегӯед, ҳол он ки Худованд маро ба чунин мусибат гирифтор кардааст ва Худои Таоло маро бадбаҳт намудааст?»

22 Инак, Ноомӣ ҳамроҳи келинаш Рут аз сарзамини Мўоб баргашт. Ҳангоме ки онҳо ба шаҳри Байт-Лаҳм расиданд, мавсими дарави ҷав нав сар шуда буд.

2

Рут дар қишизори Бӯаз

¹ Ноомӣ хешованде дошт, ки номаш Бӯаз буд. Бӯаз марди сарватманду баబӯрӣ аз қабилаи шавҳараш Элимелех буд. ² Рӯзе Рут ба Ноомӣ гуфт: «Иҷозат дихед, ба қишизорҳои гирду атроф равам, шояд ягон кас ба ман раҳм карда гузорад, ки ҳӯшҳои аз паси даравгарон ба замин афтодаро ҷинам». Ноомӣ ҷавоб дод: «Бираф, дуҳтарам!»

³ Пас Рут ба қишизоре рафта, аз қафои даравгарон ҳӯшҳои афтодаро мечид. Бо амри тасодуф он қишизор ба Бӯаз, ки аз қабилаи Элимелех буд, тааллуқ доштаанд.

⁴ Пас аз муддате Бӯаз аз деҳаи Байт-Лаҳм омад ва бо коргарон салому алейк карда гуфт: «Худованд ёратон бод!» Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Раҳмат, Худованд шуморо баракат дихад!» ⁵ Бӯаз аз саркори даравгарон пурсид: «Он занӣ ҷавон қист?» ⁶ Саркор ҷавоб дод: «Ин занӣ ҷавон ҳамон мўобӣ аст, ки ҳамроҳи Ноомӣ аз қишивари Мўоб омадааст. ⁷ Ў аз ман иҷозат пурсид, ки аз қафои даравгарон ҳӯшҳои ба замин афтодаро ҷинад. Ў аз субҳ

то ин дам машғули кор аст, танҳо як бор дар зери созбон каме истироҳат кард».

⁸ Он гоҳ Бӯаз ба Рут гуфт: «Духтарам, гӯш кун, барои ҳӯшачинӣ ба майдонҳои дигар нарав, балки дар ҳамин чо бо занон истода, кор кун. ⁹ Ба онҳо нигоҳ кун, ҳар чое ки онҳо дарав кунанд, ту ҳам аз қафои онҳо рав. Ман ба маҷикорони худ амр додам, ки ба ту даст нарасонанд. Агар ташна шавӣ, рафта аз кӯзаҳое, ки хизматгоронам об пур мекунанд, бинӯш».

¹⁰ Рут то замин ба Бӯаз таъзим карда, гуфт: «Чаро шумо ба ман ин хел ғамхорӣ мекунед? Чаро ба як шахси бегона ин қадар меҳрубон ҳастед?»

¹¹ Бӯаз дар ҷавоб гуфт: «Ҳар он чӣ тӯ баъди марғи шавҳарат дар ҳаққи ҳушдоманат кардӣ, ба гӯшам расид. Медонам, ки падару модар ва ватани худро монда омадӣ, то дар байни ҳалқи ношинос зиндагӣ кунӣ. ¹² Ҳудованд барои корҳои кардаат ба ту файзу баракат дихад. Бигзор Ҳудованд, Ҳудои Истроил, ки назди ӯ омадай, туро дар ҷаноҳаш нигоҳ дорад ва ба ту мукофот ато намояд».

¹³ Рут дар ҷавоб гуфт: «Эй ҳочаи меҳруbon, маро аз марҳамати худ дар оянда ҳам маҳрум накунем. Шумо ба ман, ки ҳатто қанизатон нестам, суханони нек гуфта, тасаллӣ додед».

¹⁴ Дар вақти ҳӯрокҳӯрӣ Бӯаз ба Рут гуфт: «Бииё, ҳӯрок ҳӯр. Нонатро ба шираи ангур тар карда ҳӯр». Пас Рут дар назди дарағарон нишастан ва Бӯаз ба ӯ гандумбирён дод. Рут то серӣ ҳӯрду боз бокӣ монд. ¹⁵⁻¹⁶ Чун Рут барҳоста, ба ҳӯшачинӣ сар кард, Бӯаз ба дарағарони худ амр дода гуфт: «Агар ӯ байни ҳӯшҳоҳи баста ҳӯша чинад ҳам, ба ӯ ҷизе нагӯяд ва кордор нашавед. Барьъакс, каме аз ҳӯшҳоҳи басташуда низ ба рӯйи замин бирезед, то ӯ бичинад».

¹⁷ Рут то бегоҳ дар он қишизорӣ ҳӯша чид. Вақте ҳӯшҳоро бикӯфт, тақрибан дувоздаҳ кило ҷави тоза ба даст овард. ¹⁸ Рут онро бо худ ба шаҳр овард ва ҳушдоманаш дид, ки чӣ қадар ҷав ҷамъ кардааст. Ӯ бокимондаи ҳӯроки худро низ ба Ноомӣ дод. ¹⁹ Ноомӣ аз ӯ пурсид: «Аз кучо ҳамаи инро ҷамъ овардӣ? Дар қадом қишизорӣ кор кардӣ? Ҳудо касеро, ки ба ту ин қадар ғамхорӣ кардааст, баракат дихад!» Рут ба ҳушдоманаш гуфт, ки дар қишизорӣ Бӯазном марде кор кардааст.

²⁰ Ноомӣ ба Рут гуфт: «Ҳудованд Бӯазро баракат дихад! Ӯ марҳамати худро аз мо ва аз мурдагон дареғ надоштааст». Ӯ боз илова кард: «Он мард яке аз ҳешони наздики мост, ки бояд сарпарастии монро ба ӯҳда бигирад». ²¹ Пас аз он Рут гуфт: «Ӯ ҳатто ба ман гуфт, ки бо коргаронаш то тамом шудани мавсими дараф дар қишизорӣ ӯ ҳӯша чинам».

²² Ноомӣ ба Рут гуфт: «Бале, духтарам, ҳамроҳи занон дар қишизорӣ Бӯаз кор кунӣ, беҳтар аст. Агар ба ҷои дигар равӣ, мумкин коргарон ба ту даст нарасонанд». ²³ Бо ҳамин,

Рут то охири мавсими дарави гандуму ҷав бо қанизони Бӯаз ҷамъоварии ғалларо давом медод ва бо ҳушдоманаш зиндагӣ мекард.

3

Ноомӣ барои Рут нақша мекашад

¹ Боре Ноомӣ, ҳушдомани Рут, ба ӯ гуфт: «Духтарам, ман бояд бароят паноҳгоҳе пайдо кунам, то ки ту бароҳат бошӣ. ² Ҳамон Бӯаз, ки ту ҳамроҳи хизматгоронаш кор кардӣ, ҳеши мост. Акун ғӯш кун. Ӯ имшаб дар хирмангоҳ ҷав бод мекунад. ³ Ту ҳудатро тоза бишӯй, каме атр бизан ва либоси беҳтаринатро пӯшида, ба хирманҷо рав. Аммо то ҳӯрдану нӯшиданро тамом ҳакунад, худро ба ӯ нишон надех. ⁴ Вақте ки хоб мераవад, ҷои ҳобашро фаҳм, ки дар кучост. Он гоҳ ба назди ӯ рафта, кӯрпаи ӯро аз рӯйи пойҳояш қушода, назди пойҳояш ҳоб кун. Пас худи ӯ мегӯяд, ки чӣ бояд кунӣ». ⁵ Рут дар ҷавоб гуфт: «Ҳамаи гуфтаҳојатро иҷро мекунам».

Рут ба назди Бӯаз меравад

⁶ Пас Рут ба хирманҷо рафта, ҳамон тавре ки ҳушдоманаш фармуда буд, амал кард. ⁷ Вақте ки Бӯаз ҳӯрдану нӯшиданро тамом кард, ҳушҳол шуд ва назди охирин хирмани ҷав рафта, ҳобид. Рут оҳиста ба ӯ наздишкун шуд ва як ғӯшҳаи кӯрпаи ӯро бардошта, дар поёни пойи Бӯаз дароз қашид. ⁸ Нисфи шаб Бӯаз ногаҳон аз ҳоб бедор шуд ва чун дид, ки зане дар поёни пойҳояш ҳобидааст, ҳайрон шуд. ⁹ Бӯаз «Ту қистӣ?» гуфта пурсид. Рут ҷавоб дод: «Ман қанизи шумо, Рут ҳастам. Шумо ки ҳешни наздикирини мо ҳастад, ҳошиҳи мекунам, сарпарастии маро ба ӯҳда гиред».

¹⁰ Бӯаз гуфт: «Духтарам, Ҳудованд туро баракат дихад. Ин кори неке, ки ҳоло кардӣ, аз коре, ки пештар карда будӣ, бузургтар аст. Ту метавонистӣ аз қафои ҷавонмардони бой ё камбагал равӣ, валие ин корро ҳакардӣ. ¹¹ Духтарам, дигар натарс, ҳама ҳоҳишатро иҷро мекунам. Тамоми мардуми шаҳр медонанд, ки ту занни баномусӣ. ¹² Дуруст аст, ки ман — ҳеши тӯ, валие аз ман дид, боз ҳеши наздикитар ҳаст. ¹³ Шабона ин ҷо бимон. Фардо сӯҳ мификаҳмам, ки оё ӯ ҳимояи туро ба ӯҳда мегирад ё не. Агар бигирад, ҳуб аст, вагарна ба Ҳудои зинда қасам, ки ҳудам туро мегирам. Ҳоло то саҳар ин ҷо ҳоб кун».

¹⁴ Пас Рут то саҳар дар поёни пойҳои Бӯаз ҳобид. Аммо, ҷашми рӯз ҳанӯз нақифид, аз ҳоб бедор шуд. Бӯаз намехост, ки қасе ба хирманҷо омадани занро бифаҳмад. ¹⁵ Ӯ ба Рут гуфт: «Рӯймолатро ба рӯйи замин паҳн кун!». Рут ҳамин тавр кард. Бӯаз дар он тақрибан 25 кило ҷав Ҷеҳонро ба онро ба китфи Рут гузошт. Баъд ҳуд ба шаҳр рафт. ¹⁶ Ҳангоме ки Рут ба назди ҳушдоманаш омад, Ноомӣ аз ӯ пурсид: «Хуб, ҷои ҳамон дар қишизорӣ?» Рут ҳамаи ҳодисаро гуфт, ки Бӯаз барои ӯ чӣ кор кард ¹⁷ ва илова намуд: «Бӯаз ба ман гуфт, ки

набояд бо дастони холй ба назди ту баргардам. Ў ҳамай ин чавро ба ман дод». ¹⁸ Ноомй ба ў гуфт: «Холо сабр кун, духтарам, ки натичаи ин кор чй мешавад, зеро ин шахс то ин масъаларо имрӯз ҳал нақунад, ором намешавад».

4

Бўаз бо Рут издиюқ меқунад

¹ Он goҳ Бўаз ба назди дарвозаи шаҳр рафта, он чо нишаст. Вақте ҳамон хешованде, ки дар борааш гуфта буд, аз он чо мегузад, Бўаз ўро садо карда гуфт: «Эй дўстам, биё ин чо бишинг». Ў омада, он чо нишаст. ² Сипас Бўаз даҳ нафарро аз роҳбарони шаҳр * даъват намуда, аз онҳо хоҳиш кард, ки он чо нишинанд. Вақте онҳо ба ҷойҳои худ гузаштанд, ³ Бўаз ба ҳешаш муроҷиат намуд: «Холо Ноомй аз сарзамини Мубоб баргаштааст ва меҳоҳад заминеро, ки аз они хеши мо — Элимелех аст, фурӯшад. ⁴ Фикр кардам, ки ман бояд ин ҳабарро дар ҳузури роҳбарони ҳалқи ман ба ту расонам, то он заминро бихар. Агар ҳаридан наҳоҳӣ, ба ман бигўй, то ки ман донам, чун ҳаққи ҳариди он заминро аввал ту дорӣ, баъд аз ту ман метавонам онро бихарам». Он шахс гуфт: «Ман онро меҳарам». ⁵ Он goҳ Бўаз гуфт: «Хуб, ҳангоми ҳаридани замини Ноомй ту бояд Рути мӯобиро, ки шавҳараш аз олам гузаштааст, ба занӣ бигирий. Ба ин восита вақте кўдақдор шуда, соҳиби меросхӯр мегардед, мероси шавҳараш аз байн намеравад». ⁶ Он мард дар ҷавоб гуфт: «Ман он заминро ҳариди наметавонам, чунки агар бихарам, молу мулки худро зери ҳатар мегузорам. Ту ўро гир, чунки ман ин корро карда наметавонам».

⁷ Давраҳои пеш дар Истроил чунин расм буд, ки ҳангоми ҳаридуғурӯш ё додугирифт барои тасдиқи ҳамон амал як кас пойафзоли худро қашида, ба каси дигар медод. Дар Истроил ин тарзи қонунӣ гардонидани ҳамон кор ҳисоб мешуд.

⁸ Пас ҳамон кас пойафзоли худро қашида, ба Бўаз гуфт: «Ту онро бихар». ⁹ Он goҳ Бўаз ба роҳбарон ва бал ҳозирин рўй овард: «Шумо акнун шоҳид ҳастед, ки ман заминҳоеро, ки аз они Элимелех, Кильён ва Маҳлон аст, аз Ноомий меҳарам». ¹⁰ Инчунин Рути мӯобиро, ки занӣ Маҳлон буд, ба занӣ мегирам, то ки замини он шахс барои аҳли оилаи ў боқӣ бимонад ва номаш дар хонадону зодгоҳаш аз байн наравад. Шумо имрӯз шоҳид ҳастед».

¹¹ Он goҳ роҳбарон[†] ва мардуме, ки дар назди дарвоза чамъ омада буданд, тасдиқ карданд: «Бале, ма шоҳид ҳастем. Худованд ҳамсараторо монанди занони Яъқуб[‡] — Роҳел ва Леё гардонад. Ин занон барои ў фарзандони зиёдро ба дунё оварданд.

* **4:2** Яъне, пирони шаҳр. † **4:11** Яъне, пирони шаҳр.

Дар байни Эфротиён сарват ба даст орӣ ва номат дар дехаи Байт-Лаҳм машҳур гардад. ¹² Фарзандоне, ки Худованд аз ин занӣ чавон ба ту ато мефармояд, хонадони туро мисли хонадони Форас бисозанд, ки Томор ўро барои Яҳудо таваллуд карда буд».

Рут писардор мешавад

¹³ Пас аз он Бўаз Рутро ба занӣ гирифта, бо ў ҳамбистар шуд ва Худованд ўро баракат доду Рут ҳомиладор шуда, писаре ба дунё овард. ¹⁴ Занони шаҳр ба Ноомий мегуфтанд: «Худоро шукар, ки ў туро бе меросхӯре, ки нигаҳбанот мешавад, нағузот! Бигзор номи ин қўдак дар Истроил машҳур гардад! ¹⁵ Ў акнун бароят зиндагии наве ҳоҳад баҳшид ва атои айёми пириат ҳоҳад буд, зеро ўро келинат, ки туро дўст медорад ва бароят аз ҳафт писар ҳам беҳтар аст, ба дунё овардааст». ¹⁶ Ноомий он қўдакро ба оғӯш гирифта, парасторӣ мекард. ¹⁷ Занони ҳамсоя мегуфтанд: «Ноомий писардор шуд» ва ба қўдак Убид ном ниҳоданд. Убид падари ҳамон Йисой аст, ки падари Довуд буд.

Бўаз ва насли ў

¹⁸ Авводи Форас инҳоянд: Форас падари Ҳесрӯн, ¹⁹ Ҳесрӯн падари Ром, Ром падари Аминодоб, ²⁰ Аминодоб падари Нахшӯн, Нахшӯн падари Салмӯн, ²¹ Салмӯн падари Бўаз, Бўаз падари Убид, ²² Убид падари Йисой ва Йисой падари Довуд буд.

‡ **4:11** Яъне, Истроил.

Эстер Пешгуфтор

Подшоҳи форс зиёфати шоҳона медиҳад

1 Замони ҳукмронии шоҳ Аҳашверӯш буд, ҳамон шоҳ, ки бар яксаду бисту ҳафт вилоят, аз Ҳиндустон сар карда, то Ҷиопия подшоҳ мекард. 2 Он рӯзҳо ў сарзаминашро аз тахти шоҳона худ, ки дар қалъаи Шушан буд, роҳбарӣ мемамуд.

3 Соли сеюми подшоҳияш шоҳ барои ҳамаи мансабдорону дарбориён зиёфат дод. Дар он сарлашкарони* сарзамини форсу модҳо, мирон ва ҳокимони вилоятҳо иштирок доштанд. 4 Ў сарвати фаровони шоҳигарии худ ва шуҳӯҳу шаҳомати бузургиашро муддати дуру дароз, дар давоми шаш моҳ, ба меҳмононаш намоиш медод. 5 Пас аз тамоми шудани зиёфати якум шоҳ барои ҳамаи сокинони қалъаи Шушан, чи камбагалу чи сарватманд, зиёфати дуюм дод. Он дар боги девордори қасри шоҳ ҳафт шабонарӯз давом намуд. 6 Дар ин бօг пардаҳо аз матоъҳои пахтагини сафеди осмонранг бо бандҳои қиматбаҳои сафеду бунафшранг аз ҳалқаҳои нуқрагин гузаронида шуда, ба сутунҳои мармарин оvezон буданд. Катҳои тиллоюи нуқрагиро болои фарши мармарӣ, садағӣ ва аз дигар сангҳои қиматбаҳои сурху сиёҳ тайёршуда, қатор гузашта буданд. 7 Ҳизматгорон шаробро дар зарфҳои тиллоие, ки яке аз дигаре фарқ дошт, меоварданд. Шароби шоҳона аз сабаби бойигарии подшоҳ фаровон буд ва 8 мувофиқи қонун ҳар кас, чи қадаре ки меҳост, менӯшид, зеро шоҳ ба ходимонаш фармуда буд, ки бо хости ҳар кас амал намоянд.

9 Зани подшоҳ — малика Ваҳстӣ низ дар қасри шоҳ Аҳашверӯш барои занон зиёфат медод.

Оқибати бештоатии Ваҳстӣ

10 Дар рӯзи ҳафтуми зиёфат подшоҳ аз нӯшидани шароб андак масти шуда, ба ҳафт ҳизматгорони шахсияш† — Мехӯмон, Бизто, Ҳарӯн, Бинто, Абант, Зетар ва Каркас, фармон дод, 11 ки малика Ваҳстиро наздаш биёранд. Занаш ҳусни зебо дошт ва шоҳ хост, ки малика тоҷ бар сар пеши меҳмонон биёяд, то зебоии ўро ба ҳамаи намоиш дихад. 12 Лекин чун ҳизматгорон рафта, ба малика фармони шоҳро расониданд, малика амрапашро рад карду ба зиёфат наомад. 13-14 (13-14) Шоҳ Аҳашверӯш аз ин рафтори малика оғоҳ шуда, ба ҳашм омаду хеле оташин гардид.

* 1:3 сарлашкарони — ё заминдорони сарватманд «хочасаро» буданд. Маънои «хочасаро» «марди ахташуда» мебошад.

Аз рӯйи одаташ ў ба ситорашиносонаш — Каршено, Шетор, Адмото, Таршиш, Мерес, Марсено ва Мемухон муроҷиат карда, маслиҳат пурсид. Ин мансабдорони сарзамини Форсу Модай қонуну қоида ва анъанаҳоро медонистанд. Азбаски онҳо вазифаҳои баландтаринро соҳиб буданд, иҷозати назди подшоҳ даромадан доштанд.

Подшоҳ аз онҳо пурсид: 15 «Малика Ваҳстӣ ба фармони шоҳ, ки ҳизматгорон ба вай расониданд, итоат накард. Мувофиқи қонун ҷазои ў чист?»

16 Яке аз маслиҳатгарон — Мемухон дар ҳузури шоҳ ва мансабдорон гуфт: «Малика Ваҳстӣ на танҳо ба подшоҳ, балки ба ҳамаи мансабдорону тамоми мардуми вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш беҳурматӣ нишон дод. 17 Зеро ҷунин гуфтгузор мешавад, ки малика Ваҳстӣ фармони подшоҳро рад карда, наздаш наомад. Занон инро фаҳмида шавҳарони худро писанд намекунанд. 18 Худи ҳамин рӯз занони мансабдорони Форсу Модай, ки аз ин воқеа ҳабардор мешаванд, ба шавҳарони худ низ инро нақл мекунанд. Сипас дар оилаҳо ҳашму ғазаб ба беҳурматӣ зиёд ҳоҳад шуд.

19 Бинобар ин, агар ба подшоҳ писанд ояд, фармон бароварда шавад, ки Ваҳстӣ дигар ҳеч тоҳ ба назди подшоҳ надарояд. Бигузор подшоҳ вазифаи ўро ба занӣ дигаре, ки аз вай беҳтар аст, дихад. Ин фармон дар қонуни ӣавазнавандай Форсу Модай ҷо шавад. 20 Вақте ки фармони шоҳ дар тамоми сарзамини бузургаи пажӯҳ мешавад, боиси он мегардад, ки ҳар як зан дар ҳар ҳонавода, чи камбагалу чи сарватманд, шавҳари худро ҳурмат кунад.

21 Маслиҳати Мемухон ба ҳама писанд омаду подшоҳ аз пайи иҷрои он шуд. 22 ў фармонро бо хати ҳар як вилояту забони ҳар як ҳалқ навишиша фиристод, то ҳар мард дар ҳонаи худ ҳӯҷчини оила бошаду бо забони ҳалқаш гап занад.

2

Эстер малика мешавад

1 Баъд аз ҷанд vakт, ҷун ғазаби шоҳ Аҳашверӯш паст шуд, ў Ваҳстиро бо кори кардаш ва фармони дар ҳаққи ў баровардашро ба ёд овард. 2 Иро дида, ҳизматгорони шахсияш ба ў гуфтанд: «Бигузор барои шоҳ дuxтарони ҷавону зеборо ҷустуҷӯ намоянд.

3 Барои ин шоҳ ба тамоми вилоятҳои шоҳигарии шахсони маҳсусро таъян кунад, то ки онҳо ҳамаи дuxтарони ҷавону соҳибчамолро дар ҳарамсаройи қалъаи Шушан ҷамъ оваранд. Сипас онҳоро ба дасти Ҳейга* — нигаҳони занони шоҳ

† 1:10 Ба забони ибрӣ ин ҳизматгорони шахсӣ

* 2:3 Ҳейга низ яке аз ҳочасароён буд.

супорида, ба онҳо маводи ороиши занона бидиҳанд. ⁴ Бигзор ҳамон дуҳтаре, ки ба подшоҳ хуш меояд, ба ҷойи Ваштӣ малика шавад». Пешниҳод ба подшоҳ маъқул шуд ва ў ҳамон тавр амал кард.

⁵ Инак, дар қалъаи Шушан марди яхудие бо номи Мордаҳай, ки писари Ёир буд, мезист. Ёир писари Шимъӣ буд ва Шимъӣ писари Киш, аз хонаводай Бинёнин. ⁶ Аслан Киш дар шаҳри Ӯршалим зиндагӣ мекард. Аммо Набуқаднесар — шоҳи сарзамини Бобил чандин сол пеш Ӯршалимро ҳароб карда, шоҳи Яхудия Еконёро ба асири гирифта буд. Дар он вақт Киш — бобокалони Мордаҳай низ, ҳамроҳи дигар асирон оварда шуд[†]. ⁷ Мордаҳай дуҳтархонде дошт, ки фарзанди амакаш буд. Пас аз вафоти падару модари дуҳтар Мордаҳай ўро гирифта, қалон карда буд. Ў Ҳадаса ном дошт, лекин номи форсияш Эстер буд. Вай қаду қомати мавзун ва ҷеҳраи зебо дошт. ⁸ Вақте ки фармони шоҳ эълон шуду дуҳтарони зиёдеро ба қалъаи Шушан оварда, ба дасти Ҳейга — нигаҳбони занон супориданд, Эстер ҳам дар байни онҳо буд. Вай низ дар қасри подшоҳӣ таҳти назорати Ҳейга қарор гирифт. ⁹ Ситораи дуҳтар ба Ҳейга маъқул шуду Ҳейга дарҳол ба Эстер маводи ороишио хӯроки ба ў хосро дод. Инчунин ҳафт канизони дарбориро ба Эстер супориду ўро бо канизонаш ба ҷойи беҳтарини хонаи занон гузаронд.

¹⁰ Мувофиқи амири Мордаҳай Эстер ба касе дар борояи миллати яхудӣ буданаш ва оилаи худ ҳарф намезад. ¹¹ Ҳар рӯз Мордаҳай назди хонаи занон мегашт, то ки аз ҳолу кори Эстер ҳабар ёбад.

¹² Пеш аз назди шоҳ Аҳашверӯш даромадан, ба ҳар дуҳтар дувоздаҳ моҳ барои тайёри дидан мӯҳлат дода мешуд; ў шаш моҳ бо равғанҳои хушбӯй ва шаш моҳи дигар бо атрӯҳу молиданиҳои гуногуни занона худро орову торо меподад. ¹³ Сипас дуҳтар дар навбати худ, назди шоҳ медаромад. Ҳангоми назди шоҳ рафтан ҳар ҷизеро, ки дуҳтар талаб мекард, медоданд, то ки аз хонаи занон ба хонаи шоҳ барад. ¹⁴ Дуҳтар бегоҳӣ ба назди шоҳ мерафту саҳарӣ ба хонаи занҳои дигар баргашта, таҳти назорати Шаашғоз, ки нигаҳбони[‡] занони дигар буд, меистод. Вай ба назди шоҳ дуယомбора намеомад, магар ин ки ба шоҳ хуш ояду ўро бо номаш дъяъват кунад.

¹⁵ Акунун навбати ба назди шоҳ даромадан ба Эстер ҳам расид: ҳамон Эстери дуҳтари Абиҳоили амаки Мордаҳай, ки Мордаҳай ўро ҳамчун дуҳтараш қалон карда буд. Вай бо

худ танҳо ҷизҳои пешниҳодкарда Ҳейгаро гирифт. Инак, ҳама ба Эстер бо ҷашми нек менигаристанд.

¹⁶ Зимистони[§] соли ҳафтуми ҳукмронии шоҳ, Эстерро ба назди шоҳ Аҳашверӯш ба қаср оварданду ¹⁷ вай Эстерро бештар аз ҳамаи занон дӯст дошт ва нисбат ба дуҳтарони дигар ситорааш ба дили шоҳ бештар рост омад. Шоҳ ба сари Эстер тоҷи шоҳигарӣ гузошта, ўро ба ҷойи Ваштӣ малика эълон намуд. ¹⁸ Он гоҳ шоҳ ба хотири Эстер барои ҳамаи мансабдорону дарбориён зиёфат доду дар ҳамаи вилоятҳо пули анҷоизро кам карда, ба таври шоҳона тӯҳфаҳо тақсим карда дод.

Мордаҳай ҳаётӣ подшоҳро наҷот медиҳад

¹⁹ Вақте ки бори дуюм дуҳтаронро ҷамъ карданд, Мордаҳай дар дарбори шоҳ хизмат менамуд*. ²⁰ Эстер бошад, дар бораи ҳешовандону ҳалқи худ, чунон ки падархондаш Мордаҳай ба вай амр дода буд, ба касе ҷизе нагуфт. Ў ба монанди давари кӯдакӣ ҳамаи гуфтаҳои Мордаҳайро гӯш мекард.

²¹ Рӯзе, ҳангоме ки Мордаҳай дар дарбор хизмат мекард, ду дарбон[†] — Бигтон ва Тораш ба қаҳр омада, меҳостанд шоҳро кушанд. ²² Мордаҳай аз ин ҳабардор шуда, ба малика Эстер расонид ва ў ба шоҳ аз номи Мордаҳай ҳодисаро нақл кард. ²³ Байд аз тағтиши ҳодиса фахмиданд, ки ҳақиқатан дарбонон ҷунун нақша қашида буданд. Пас онҳоро дастгири карда, ба дор овехтанду тамоми ҳодиса дар ҳузури шоҳ, дар китоби ёддоштоҳо навишта шуд.

3

Сарвазир нақша мекашад, ки яхудиёно кушад

¹ Пас аз ҷанд вақт шоҳ Аҳашверӯш ба Ҳаман — писари Ҳамдотой аз насли Аҷӯҷо, вазифаи баланд дода, ўро болои ҳамаи мансабдорон сарвазир гузошт. ² Мувофиқи фармони шоҳ ҳамаи дарбориёне, ки дар қаср хизмат мекарданд, ба Ҳаман таъзим карда, зону мезаданд. Аммо Мордаҳай на таъзим мекарду на зону мезад. ³ Дарбориён аз Мордаҳай мепурсиданд: «Эй! Барои чу ту фармони шоҳро иҷро намекунӣ?»

⁴ Онҳо ҳар рӯз инро ба ў мегуфтанду лекин вай ба гапашон ҳеч аҳамият намедод. Мордаҳай гуфта буд, ки ў яхудӣ аст. Аз ин рӯ, дарбориён корҳои Мордаҳайро ба Ҳаман расониданд, то бубинанд, ки оё Мордаҳай дар гапаш меистад ё не. ⁵ Вақте Ҳаман дид, ки Мордаҳай пеши вай на таъзим мекунаду на зону мезанад, саҳт ба ғазаб омад. ⁶ Лекин

[†] 2:6 Аз рӯйи матни аслии забони ибрит маълум нест, ки оё Мордаҳай ё Қиши ба асири гирифта шуда буд. Лекин аксарияти олимон ба он ақидаанд, ки аслан Киш буд. [‡] 2:14 Шаазғоз низ ҳочасаро буд. [§] 2:16 Аз рӯйи тақвими ибрит моҳи «тетев» буд, яъне моҳи даҳум, ки ба зимишон (такрибан ба моҳи декабр ва январ) рост меояд. ^{*} 2:19 Дар матни аслии забони ибрит назди дарвозаи подшоҳ менишаст омадааст. Маънои ин идиома он аст, ки Мордаҳай дар қасри шоҳ вазифа дошт. [†] 2:21 Ин дарбонон низ аз ҷумлаи ҳочасароён буданд.

4

Мордахай аз Эстер ёрү менурсад

¹ Мордахай аз ин ҳодиса хабардор шуда, мотам гирифт. Либосашро даронида, чомаи азодорӣ пӯшиду ҳокистар ба саражашоид ва дар шаҳр гашта, гираву фигони баланд бардошт. ² Ў фақат то назди дарвозаи подшоҳ омад, зеро азодор ҳуқуқ надошт ба қаср дароҷд. ³ Ҳамзамон дар ҳар вилояте, ки амр ва фармони подшоҳ расид, ҳамин хел камони андӯҳи азиме байни яхудиён буд. Онҳо гираву нола карда, рӯза гирифтанду аксариятшон болои матои дурушт ва ҳокистар дароз қашиданд.

⁴ Вақте канизону ҳочасароёни Эстер ба ў аз ҳолати Мордахай хабар доданд, малика хеле ҳавотир гашта, ҷигархун шуд. Эстер ба Мордахай либос фиристод, то ки ба ҷойи либоси азодориаш бипӯшад, vale Мордахай онро қабул накард. ⁵ Он гоҳ Эстер Ҳатоҳ — ҳочасароеро, ки шоҳ барои хизматаш дода буд, ҷег зада, ба назди Мордахай фиристод, то фахмад, ки ҳамаи ин чӣ маъно дорад ва барои чист.

⁶ Ҳатоҳ ба майдони шаҳр, ки назди дарвозаи қаср воқеъ буд, ба пеши Мордахай рафт. ⁷ Мордахай дар бораи воқеаи бо вай рӯйдода ва миқдори муайяни нукрае, ки Ҳаман барои несту нобуд қардани яхудиён ба ҳазинаи шоҳ ваъда кардааст, ба ў нақл кард. ⁸ Батъд нусхай фармони шоҳро дар бораи нобуд қардани яхудиён, ки дар Шушан баромада буд, ба Ҳатоҳ дод, то ба Эстер нишон дикҳаду фахмонад. Инчунин Эстерро вазифадор кунад, ки ба назди шоҳ даромада, барои ҳалқаш зорию тавалло намояд.

⁹ Пас Ҳатоҳ омада, суханони Мордахайро ба Эстер нақл кард. ¹⁰ Эстер Ҳатоҳро боз назди Мордахай фиристод, то бигӯяд: ¹¹ «Ҳамаи дарбориён ва мардуми тамоми вилоятҳо медонанд, ки ба қисми дарунии қасри подшоҳ бе даъват даромадан манъ аст. Ҳоҳ мард бошад, ҳоҳ зан, агар бе даъвати шоҳ ба наздаш дароҷд, мувофиқӣ қонун кӯшта ҳоҳад шуд. Танҳо дар як ҳолат зинда мондан мумкин, ба шарте ки шоҳ асои тиллоияшро сӯй шахси даъватнашуда дароз кунад. Маро бошад, шоҳ ба наздаш сӣ рӯз боз даъват накардааст».

¹² Суханони Эстерро ба Мордахай расонданд. ¹³ Мордахай дар ҷавоби Эстер гуфт: «Фикр накун, ки дар ҳонаи шоҳ танҳо ту аз байни яхудиён начот меёбӣ». ¹⁴ Агар ту дар ин вақт ҳомӯш бимонӣ, начот ва ҳалосӣ барои яхудиён аз тарафи дигар меояд. Лекин ту ва ҳонадони падарат нобуд мешавед. Кӣ медонад, шояд барои ҳамин вақт ту малика интиҳоб шуда бошӣ».

* 3:7 Мувофиқи тақвими яхудиён моҳи «нисон» буд, яъне моҳи якум, ки ба баҳор (тақрибан аз 15-уми март то 15-уми апрел) рост меояд.

† 3:7 Мувофиқи тақвими яхудиён моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд.

‡ 3:12 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи якум буд.

§ 3:13 Аз рӯйи тақвими ибрӣ рӯзи сенздаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд.

15 Пас Эстер дар ҹавоб ба Мордахай гүфт: 16 «Бирав, ҳамаи яхудиёни Шушанро чамъ күн ва барои ман се шабонарӯз рӯза гиред. Шабу рӯз ҳеч чиз нахӯреду нанӯшед, ман ҳам бо канизонам рӯза мегирам. Баъд аз се рӯз, агарчи ин бар зидди қонун аст, ба назди шоҳ медароям ва агар бимирам, ба тақдират тан медиҳам».

17 Boeh ҳамин, Мордахай рафта, ҳамаи фармоишҳои Эстерро иҷро кард.

5

Эстер шоҳ ва Ҳаманро ба зиёфати якум даъват мекунад

1 Дар рӯзи сеюми рӯзадорӣ малика Эстер либосҳои шоҳонашро пӯшид. Ў ба қисми дарунии қаср, ки дар рӯ ба рӯйи толори подшоҳ буд, даромада, истод. Подшоҳ дар толори шоҳона ба тахти шоҳӣ менишаст ва тахти ў дар рӯ ба рӯйи даромадгоҳ буд. 2 Вакте дид, ки малика дар қисми даруни истодааст, ба назараши писанд афтод. Шоҳ асои тиллоянишро дароз карду Эстер омада, дасташро ба нӯги он расонд.

3 «Чӣ шуд, малика Эстер? Чӣ ҳодиса рӯй дод? Ҳоҳиши ту чист? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту медиҳам».

4 «Агар подшоҳ ҳоҳад, имрӯз бо Ҳаман ба зиёфате, ки ман барои шоҳ тайёр кардаам, биёянд».

5 Шоҳ ба хизматгоронаш гүфт: «Ҳаманро зуд рафта, биёред, то ки ҳоҳиши Эстерро иҷро намоем». Ҳамин тавр, шоҳ ва Ҳаман ба зиёфати малика Эстер рафтанд. 6 Вакте ки онҳо май менӯшиданд, шоҳ аз Эстер боз як бори дигар пурсид: «Ҳоҳишиш чист? Он иҷро ҳоҳад шуд. Чӣ дарҳосте дорӣ? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту медиҳам».

7 Эстер ҹавоб дод: «Ҳоҳиши ва дарҳости ман ин аст: 8 агар ба назари подшоҳ писанд ояду ҳоҳад, ки ҳоҳишамро қонеъ ва дарҳостамро иҷро намояд, бигзор шоҳ ва Ҳаман боз ба зиёфати дигар биёянд, ки ман барои онҳо пагоҳ тайёр мекунам. Ҳангоми он зиёфат ҳоҳишамро ба подшоҳ ҳоҳам гүфт».

Ҳаман барои қуштани Мордахай нақша мекашад

9 Ҳамон рӯз Ҳаман ҳушҳолу хурсанд шуда, баромада рафт. Ҳангоми баромадан Мордахайро дар дарбор дид, пай бурд, ки ў ба ҳурмати вай аз ҷояш намехезад*. Ҳаман аз муносибати Мордахай саҳт ба газаб омад. 10 Ба ҳар ҷо вай базӯр ҳудро дошта, ба хона рафт.

Дар хона занаш — Зареш ва дўстонашро чамъ оварда, 11 ба онҳо аз бойигарии бузурги ҳуд ва писарони бисёраш ҳуднамой

мекард. Инчунин аз он ки чӣ қадар шоҳ ўро бузург гардонду аз мансабдорон ва дарбориёни дигар баланд гузошт, ҳудситой менамуд. 12 «Ва на танҳо ин, — илова намуд ў. — Ман ягона одаме мебошам, ки малика Эстер барои шоҳро дар зиёфаташ ҳамроҳӣ намудан даъват кард. Пагоҳ ману шоҳро боз даъват намудааст. 13 Лекин бо вуҷуди ҳамаи ин, фақат дар он вақт қоноатманӣ мешавам, ки дигар Мордахайи яхудиро дар дарбор набинам».

14 Занаш Зареш ва ҳамаи дўстонаш ба вай маслиҳат доданд: «Фармон бидех, ки як дори бисту се метр† баланд бисозанду пагоҳ саҳар аз подшоҳ ҳоҳиш кун, ки Мордахайро дар он оvezанд. Сипас ҳамроҳӣ шоҳ ҳушу курсандона ба зиёфат бирав». Ҳаман пешниҳодро маъқул карда, фармон дод, ки дорро тайёр кунанд.

6

Подшоҳ ба Мордахай миннатдориашро баён менамояд

1 Ҳуди ҳамон шаб хоби подшоҳ парид. Бинобар ин фармон дод, ки китоби ёддоштҳоро оварда, дар наздаш ҳонанд.

2 Ҳангоме ки китобро меҳонданд, дар он қайде ёфт шуд, ки чӣ тавр Мордахай дар бораи нақши қуштори подшоҳ ҳабар дода буд (ҳамон нақши қуштори шоҳ, ки дарбонон — Бигтон ва Тораши қашшида буданд).

3 «Ба Мордахай барои ин кораш чӣ мукофот дода шуд?» — пурсид шоҳ. «Ҳеч чиз», — ҹавоб доданд хизматторонаш. 4 Шоҳ пурсид: «Назди дар ягон кас ҳаст?» Ҳаман бошад, ҳозиррак ки қисми берунии қаср даромада буд, то ки бо шоҳ дар бораи овехтани Мордахай дар дори тайёршуда гуфтуғ кунад.

5 Хизматторон дар ҹавоб ба шоҳ гуфтанд: «Ана, Ҳаман омадааст». «Бигзор дарояд», — фармон дод шоҳ. 6 Чун Ҳаман даромад, шоҳ аз ў пурсид: «Барои нафаре, ки шоҳ сарбаланду ифтихорманд гардонанд меҳоҳад, чӣ бояд кард?» Ҳаман бошад ба ҳуд фикр кард: «Оё ба гайр аз ман боз касе ҳаст, ки подшоҳ меҳост ифтихорманд гардонад? Албатта не».

7 Аз ин рӯ, ба подшоҳ гүфт: «Барои нафаре, ки подшоҳ меҳоҳад ифтихорманд гардонад, 8 ҷомаи шоҳонаи подшоҳ, ки ҳуди шоҳ пӯшидааст, оварда шавад. Инчунин асперо бо тоҷи шоҳона бар сар, ки ҳуди шоҳ дар он савор шудааст, биёранд. 9 Сипас, ҳамаи ин чизҳо ба яке аз мансабдорони олимартабаи шоҳ дода шавад. Бигзор ў касеро, ки шоҳ сарбаланд

* гардондан меҳоҳад, ҷомаи шоҳона пӯшонад*. Инчунин ўро болои асп дар маркази шаҳр бигардонаду пешопеш роҳ рафта, эълон

* 5:9 Дар матни аслии забони ибрӣ нахесту наларзид омадааст. 5:10 Сипас, ҳамаи ин чизҳо ба яке аз мансабдорони олимартабаи шоҳ дода шавад. Бигзор ў касеро, ки шоҳ сарбаланд

† 6:9 Ё намоянд

† 5:14 Дар матни аслии забони ибрӣ 6:9 Ё пӯшонанд

намояд:[†] „Мукофоти шахсеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан меҳоҳад, бубинед!“».

¹⁰ «Худи ҳозир рафта, чомаву аспро бигир ва чунон ки гуфтӣ, ҳамон тавр барои Мордахай яхудӣ, ки дар дарбор хизмат меқунад, бикун, — амр кард подшоҳ. — Ҳеч чизро аз гуфтаҳоят фаромӯш нақун». ¹¹ Ҳамин тавр, Ҳаман чомаву аспро гирифт. Ҷомаро ба Мордахай пӯшониду вайро дар асп савор карда, дар маркази шаҳр гардонид. Инчунин пешопеши ў ёълон намуда, фарёд кард: «Мукофоти шахсеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан меҳоҳад, бубинед!»

¹² Батд аз ин Мордахай ба дарбори подшоҳ баргашт. Ҳаман бошад рӯйшро аз шарм пӯшида, зуд ба хона шитофт. ¹³ Дар хона воқеаи бо вай рӯйдодоро ба занаш — Зареш ва дўстонаш нақл кард. Сипас занаш бо он дўстони хирадмандаш ба ў гуфтанд: «Азбаски Мордахай, ки бар вай дигар курдат надорӣ, яхудӣ аст, бар зидди ў истодагарӣ карда наметавонӣ. Ту, бешубҳа, шикаст ҳоҳӣ!»

Чоҳкан зери ҷоҳ

¹⁴ Ҳангоме ки онҳо ҳанӯз бо ў сӯҳбат мекарданд, хизматторони шоҳ омада, зуд Ҳаманро ба зиёфати Эстер бурданд.

7

¹ Ҳамин тавр, подшоҳ ва Ҳаман ба зиёфати дуюми малика Эстер рафтанд. ² Ҳангоме ки онҳо май менӯшиданд, подшоҳ бори дигар аз малика пурсид: «Хоҳишат чист? Он ичро ҳоҳад шуд. Бигүй, чӣ дарҳосте дорӣ? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту дода мешавад».

³ Малика ҷавоб дод: «Эй подшоҳ, агар писанди назари шумо бошам ва маъқул донед, илтиҷо менамоям, ки чони ману ҳалқамро наҷот дихед. ⁴ Агар мо фақат ҳамчун ғулом фуруҳта мешудем, хомӯш мемондаму чизе намегуфтам, чунки подшоҳро бо чунин дарҳост ҳалалдор кардан раво нест. Лекин сабаб дар он аст, ки ман бо ҳалқам ба куштану несту нобуд шудан фуруҳта шудаем».

⁵ Подшоҳ аз малика пурсид: «Кист он одам?! Күчост он нафаре, ки ба чунин коре чуръат намудааст!»

⁶ Эстер хитоб кард: «Душмани ашаддӣ Ҳамани Ҳамани бадкор аст!»

Инро шунида, Ҳаман назди подшоҳ ва малика ба даҳшат афтол. ⁷ Подшоҳ оташин шуда, аз ҷояш хесту аз зиёфат баромада, ба боғи қаср рафт. Чун Ҳаман ҳис кард, ки шоҳ ўро нобуд кардан меҳоҳад, назди малика истод, то барои ҳалосии чонаш ўро илтиҷо намояд. ⁸ Ў худро бо зорию тавалло болои кати Эстер партофта буд, ки подшоҳ аз боғи қаср баргашт.

Подшоҳ дод зад: «Вай ҳатто чуръат меқунад, ки дар ҳузури ман ба номуси малика расад?!»

Ҳамин ки подшоҳ инро гуфт, рӯйи Ҳаманро пӯшониданд. ⁹ Пас Ҳарбӯно — яке аз хизматторони шаҳсии шоҳ, ки он ҷо буд, гуфт: «Инак, дори бисту семетра дар ҳавлии Ҳаман тайёр аст. Вай онро барои Мордахай, ки барои шоҳ кори нек карда буд, соҳтааст».

Подшоҳ амр дод: «Худашро ба ҳамон дор оvezəd!» ¹⁰ Ҳамин тавр, Ҳаманро дар доре, ки ў барои Мордахай соҳта буд, овехтанд. Сипас газаби подшоҳ паст шуд.

8

Эстер яхудиёнро наҷот медиҳад

¹ Худи ҳамон рӯз шоҳ Аҳашверӯш молу мулк ва ҷизу ҷораи Ҳаман — душмани яхудиёнро ба малика Эстер дод. Мордахай акнун назди подшоҳ даромад, зеро Эстер ба шоҳ гуфт, ки онҳо хешанд. ² Баъдан подшоҳ ангуштаринашро, ки аз Ҳаман гирифта шуда буд, аз дасташ қашида, ба дасти Мордахай супорид. Эстер бошад Мордахайро баар дороии Ҳаман ҷавобгар намуд.

³ Малика Эстер бори дигар бо подшоҳ ғап зада, худро пеши пояш партофту гиря кард. Ў зорию тавалло намуд, ки нақшай бади зидди яхудиён тайёркардаи Ҳаманро бекор намояд. ⁴ Сипас подшоҳ асон тиллояшро ба Эстер дароз кард ва ў аз ҷояш барҳоста, назди шоҳ истод.

⁵ «Агар ин кор ба подшоҳ дуруст намояду дар назари шоҳ эътибор дошта бошам, — илтиҷо кард малика, — бигзор қонун барояд, ки ҳамаи номаҳои Ҳама, писари Ҳамдотои аҷочӣ, ки барои нобуд кардан яхудиёни ҳамаи вилоятҳои подшоҳ навишта буд, бекор карда шаванд. ⁶ Чӣ тавр ба ин балое, ки ба сари ҳалқам меояд, тоб оварам? Нобудшавии оилаамро ҷӣ гуна тоқат кунам?»

⁷ Подшоҳ ба малика Эстер ва Мордахайи яхудӣ гуфт: «Азбаски Ҳаман ба ҳалқи яхудиён ҳуҷум кард, ўро ба дор овехтанд ва дороиашро аллакай ба Эстер додам. ⁸ Акнун аз номи подшоҳ қонуни нав оид ба яхудиён, чӣ тавре ки дуруст мешуморед, бинависеду онро бо ангуштарини шоҳ мӯҳр бизанед. Ҳар қонуне, ки аз номи шоҳ навишта, бо ангуштарини мӯҳр зада шуда бошад, бекор карда намешавад».

⁹ Сипас бисту панҷуми июн* котибони шоҳ даъват шуданд. Онҳо фармонро оид ба яхудиён, аз рӯйи ҳамаи гуфтаҳои Мордахай бо хати ҳар як вилоят ва бо забони ҳар як ҳалқ, ба ҳокимону мирони яксаду бисту ҳафт вилоят — аз Ҳиндустон то Эфиопия навиштанд. Фармон ба яхудиён низ бо хату забони ҳудашон навишта шуд. ¹⁰ Фармонро аз номи шоҳ Аҳашверӯш навишта, бо ангуштаринаш

* 8:9 Аз рӯйи тақвими ибрӣ бисту сеюм рӯзи моҳи сеюм, яъне моҳи «сивон» буд.

мүхр заданд. Мордахай онхоро бо дасти хабаррасонхо фиристод, ки ба аспхой тездэви махсус барои шоҳ парварида саворй буданд.

11 Фармони шоҳ ба яхудиён ҳукуқ дод, ки дар ҳар шаҳр барои муҳофизати худ чамъ шаванд. Ҳар қувваи мусаллаҳ аз ҳар ҳалиқ ё вилоят, ки ба онҳо ҳуҷум кунаб, бо занону қӯдаконашон кушта, несту нобуд карда шавад. Илова бар ин ҳамаи дорияшонро бо зўри кашида гиранд. 12 Рӯзе ки ин амр бояд дар тамоми вилоятҳо ичро шавад, ҳафтуми марти соли оянда[†] буд. 13 Нақша чунин буд, ки нусхай ин ҳуҷчат ҳамчун қонун дар ҳар вилоят бароварда, ба ҳамаи ҳалиқҳо эълон шавад, то ки ҳамон рӯз яхудиён барои аз душманонашон қасос гирифтан тайёр бошанд. 14 Ҳабаррасонхо бо фармони шоҳ, дар аспхой тездэви подшоҳ савор шуда, зуд равона шуданду ҳамзамон онро дар қалъаи Шушан эълон карданд.

15 Мордахай бо либоси шоҳонаи кабуду сафед дар тан, точи қалони бо тилло орододашуда ва болопӯши бунафшарни қиматбаҳо аз нази шоҳ баромад. Дар Шушан садои шодилю ҳурсандии сокинон баланд шуд. 16 Барои яхудиён ин рӯзи пиризӣ, ҳурсандию шодмонӣ буд ва онхоро дар ҳама ҷо эҳтиром мекарданд. 17 Ба ҳар вилояту шаҳр, ки амру фармони шоҳ расид, иду базими шодмонӣ байни яхудиён барпо шуд. Бисёр гайрияҳудиёни сарзамин аз ҳалиқи Мордахай метарсиданду аз ин сабаб эълон намуданд, ки дини яхудиро қабул карданд.

9

Нахустин галабаи яхудиён бар душманонашон

1 Ҳафтуми март^{*} фармони шоҳ бояд ичро мешуд. Ҳамон рӯз душманони яхудиён умедин доштанд, ки бар яхудиён ғолиб меоянд, лекин баръакси ҳодиса рӯй дод. Дар асл яхудиён бар душманонашон голиб баромаданд. 2 Яхудиён дар шаҳрҳояшон дар ҳамаи вилоятҳои сарзамини шоҳ чамъ омаданд, то ба онҳое, ки маргашонро мөхостанд, ҳуҷум намоянд. Азбаски тарс аз яхудиён ҳамаи ҳалиқҳоро фаро гирифта буд, ҳеч кас бар зидди онҳо истодагарӣ карда натавонист. 3 Тарс аз Мордахай ҳамаи мирони ҳалиқҳо, ҳокимони вилоятҳои ноҳияҳо ва хизматторони дарбори шоҳро фаро гирифта буд ва аз ин сабаб онҳо яхудиён дастгирӣ мекарданд. 4 Охир ба Мордахай вазифаи баланд доданду шӯҳраташ дар тамоми сарзамин паҳн шуд ва қудрати ўрӯз ба рӯз меафзуд. 5 Ҳамин тавр, яхудиён, ҳар чи ки хостанд, бо душманони худ карданд.

† 8:12 Аз рӯйи тақвими ибрӣ рӯзи сенздаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд. * 9:1 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд. † 9:15 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи чордаҳуми моҳи «адор» буд. ‡ 9:17 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи «адор» буд. * 9:18 Мувофиқи тақвими яхудиён, сенздаҳум † 9:18 Мувофиқи тақвими яхудиён, чордаҳум ‡ 9:18 Мувофиқи тақвими яхудиён, понздаҳум § 9:19 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи чордаҳуми моҳи «адор» буд.

Бо шамшер ҳамаи онхоро зада куштанд ва несту нобуд намуданд. 6 Дар худи қалъаи шоҳ яхудиён панҷсад нафарро куштанд. 7 Онҳо инчунин Паршандато Далфӯн Аспото⁸ Пӯрото, Адалӣ, Аридото⁹ Паршамто, Арисой, Аридой ва Вайзото¹⁰ ном ҷавонмардонро куштанд. 10 Инҳо даҳ писари Ҳаман ибни Ҳамдотой, душмани яхудиён буданд. Вале ба ҷизу ҷора ва молу мулкашон даст нарасониданд.

Дуюмин галабаи яхудиён бар душманонашон

11 Худи ҳамон рӯз дар бораи шумораи одамони дар Шушан кушташуда ба шоҳ ҳисобот дода шуд. 12 Баъд шоҳ ба Эстер гуфт: «Дар худи қалъаи Шушан яхудиён панҷсад нафар ва даҳ писари Ҳаманро куштанд. Дар дигар вилоятҳо чӣ кор карда бошанд? Акнун бигӯ, дарҳости ту чист? Он ичро ҳоҳад шуд. Ҳоҳишат чист? Ба ту дода ҳоҳад шуд».

13 «Агар ба шоҳ писанд афтад, — ҷавоб дод Эстер, — быгзор ба яхудиён дар Шушан иҷозат дода шавад, ки пагоҳ низ аз рӯйи қонуни имрӯза амал намоянд. Илова бар ин, мурдаҳои даҳ писари Ҳаман ба дор овехта шаванд». 14 Ҳамин тавр, шоҳ амр дод, ки ин фармон ичро шавад. Онро дар Шушан эълон намуданду мурдаҳои даҳ писари Ҳаман ба дор овехта шуданд. 15 Яхудиён дар Шушан низ ҳаштуми март[†] чамъ шуда, дар он ҷо сесад нафарро куштанд, лекин ба ҷизу ҷора ва молу мулкашон даст нарасониданд.

16 Дар ин ҳангом, яхудиёни дигар дар вилоятҳои подшоҳ низ чамъ шуданд, то ки худро муҳофизат намуда, аз душманонашон ҳалос шаванд. Яхудиён ҳафтоду панҷ ҳазор нафар душманони худро куштанд, лекин ба ҷизу ҷора ва молу мулкашон даст нарасониданд. 17 Ҳамаи ин ҳафтуми март[‡] рӯй дод. Ҳаштуми март[§] онҳо истироҳат карда, онро ба рӯзи базму шодмонӣ табдил доданд.

18 Лекин дар шаҳри Шушан яхудиён барои худро муҳофizat намудан ҳам рӯзи ҳафтум^{*} ва ҳам ҳаштум[†] чамъ шуданду рӯзи нӯҳумро[‡] ба базму шодмонӣ бахшиданд. 19 Барои ҳамин яхудиёни деҳотӣ ҳаштуми мартро[§] ҳар сол ҳамчун рӯзи шодмонӣ ва базм ҷаши мегиранд ва дар ин рӯз ба яқдигар хӯрок мефиристанд.

Мордахай ҷаши гирифтани иди Пуримро таъзин мекунад

20 Мордахай ин ҳодисаҳоро ба қайд гирифт ва ба ҳамаи яхудиёни дуру наздики ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш мактубҳо

фиристод. ²¹ Дар мактубҳо аз онҳо ҳоҳиш кард, ки ҳар сол рӯҳои ҳаштуму нӯхуми март * ҳамчун ид ²² бо базму шодмонӣ, фиристодани ҳӯрок ба яқдигар ва додани тӯҳфаҳо ба камбағалон ҷаши гирифта шавад. Ин барои ёдбуни замонест, ки яхудиён аз душманонашон ҳалос шуда, ғамашон ба шодӣ мотамашон ба хурсандӣ табдил ёфта буд.

²³ Ҳамин тавр, яхудиён ба Мордаҳай гӯш карда, қарор доданд, ки идро чун анҷана қабул намоянду ҳамасола ҷаши бигиранд. ²⁴ Онҳо ба хотир меоварданд, ки Ҳаман писари Ҳамдотои аҷоҷӣ, ки душмани ҳамаи яхудиён буд, яхудиёнро қуштани шуда, барои несту нобуд соҳтани онҳо куръа (яъне пур) партофт. ²⁵ Аммо ҳангоме Эстер назди подшоҳ даромад[†], ӯ фармон баровард, то нақшай баде, ки Ҳаман барои яхудиён тайёр карда буд, бар сари ҳудаш омада, бо писаронаш ба дор овехта шавад. ²⁶ Барои ҳамин ин идро Пурим, ки маънояш «куръа» аст, номиданд. Ҳамин тавр, бо сабаби номаҳои Мордаҳай ва он чӣ онҳо аз сар гузарониданд, ²⁷ яхудиён қарор доданд, ки ин анҷанаро расман қабул қунанду ҳамасола ин ду рӯзро ҳудашон, фарзандонашон ва онҳое ки дини яхудиро қабул мекунанд, бояд қайд қунанд. Онро бояд дар вакъути соати барои он муайяншуда, мувофиқи он чи ки навишта шуд, бе ягон мамоният ҷаши бигиранд. ²⁸ Ин рӯзҳо бояд аз насл ба насл дар ҳар оила, вилоят ва шаҳр ба хотир оварда, нигоҳ дошта шавад. Ҷаши гирифтани рӯҳои иди Пурим ҳеч гоҳ аз тарафи яхудиён манъ карда нашавад ва ёди он аз байнӣ наслҳои онҳо наравад.

Эстер дар бораи иди Пурим фармон мебарорад

²⁹ Пас аз он Эстер — духтари Абиҳоил ҳамроҳи Мордаҳайи яхудӣ бо тамоми қудрат мактуби дигарро навиштанд, то ки мактуби дуюмро дар бораи Пурим тасдиқ намоянд. ³⁰ Нусхаҳои мактуби дигарро бо суханони сулху осоиштагӣ ба ҳамаи яхудиёни яксаду бисту ҳафт вилояти сарзамини шоҳ Ҳашверӯш фиристода шуданд. ³¹ Ин мактубҳо рӯҳои Пуримро тасдиқ карданд, то ки дар рӯзи муайяншуда ҷаши гирифта шаванд, чунон ки Мордаҳай ва малика Эстер барояшон таъян карда буданд. Одамон қарор доданд, ки ин идро ҳамчун идҳои дигари рӯзаю нолаашон, ки барои ҳуд ва наслҳояшон таъян карда буданд, ҷаши гиранд. ³² Ҳамин тавр, фармони малика Эстер анҷанаҳои Пуримро тасдиқ намуд ва он дар китоб навишта шуд.

10

Подшоҳ Ҳашверӯш ва Мордаҳай бузург мегарданд

* 9:21 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи чордаҳум ва понздаҳуми моҳи «адор» буд. [†] 9:25 Дар баъзе нусхаҳои қадима чунин омадааст: Аммо вакъте ки ҳабар ба подшоҳ расид ^{* 10:1} Ё соҳилҳо

Хушхабар
аз
Матто
Пешгуфтор

Хисоб мекунанд, ки муаллифи ин Хушхабар Матто мебошад, ки яке аз дувоздах шогирдони наздиктарини Исо буд. Пеш аз шогирди Исо шудан, касби Матто чамъ кардан андоз буд. Азбаски тамоми халқи яхудӣ дар он замон таҳти мустамликаи румиён буданд, тамоми андоз ба ҳазинаи империяи Рум дода мешуд. Аз ҳамин сабаб андозигирон низ ҳамчун хиёнатчи халқ ҳисоб мешуданд ва халқ нисбати онҳо нафрат дошт. Вале Исо ана чунин одамро ба шогирдӣ дাখват мекунанд ва ин шогирдӣ шоҳиди ҳаёт ва фаъолияти шавқовари Исо шуда, ҳамаи он мӯъчизаҳо, муборизаҳо, хурсандиҳо ва саргузаштҳоро як ба як дар ин китоби худ нақл мекунад.

Тахмин аст, ки ин Хушхабар дар байни солҳои 70–80 мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Марқӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст.

Мақсади асосии Матто аз навиштани ин китоб исбот кардан аст, ки Исо ҳақиқатан ҳамон Шоҳ ва Начотдиҳандаст, ки Худо омаданашро ба воситаи пайғамбарони худ сад солҳо пештар ваъда карда буд. Вай нақли худро аз номбар кардан авладу аҷдодони Исо сар мекунад. Муаллиф нишон медиҳад, ки таваллуди Исо ҳодисаи оддӣ набуда, балки иҷрошавии пешгӯии пайғамбарон дар бораи таваллуди Начотдиҳанда аст.

Аз боби дуюм Исои ҳанӯз кӯдак Шоҳ номида мешавад, ки ҳатто ситорашиносон аз шарқӣ дур меоянд, то ба ӯ саҷда кунанд. Лекин шоҳигарии Исо на ба ягон давлати заминӣ, балки ба Подшоҳии Худо тааллӯқ дошт.

Аз сатрҳои аввалин то охирини китоб манзараҳои гуногун аз ҳаёти Исои Масех нақш ёғтаанд, ки диққати хонандаро ба худ ҷалш мекунанд. Муаллиф аз ҳодисаҳои айёми кӯдакии Исо сар карда то лаҳзашои охирини ҳаёти ӯ дар рӯи замин нақл кардааст, ки чӣ тавр дар кӯдакиаш фариштаи Худованд ӯро аз марг начот дод, чӣ тавр ӯ ба эълон карданӣ. Подшоҳии Худо шурӯъ намуд, чӣ тавр бемонро шифо медод, чӣ тавр бо ҷонду нону моҳӣ ҳазорҳо одамонро сер кунонд, чӣ тавр дар рӯи бо роҳ рафта буд ва чӣ тавр бар зидди дурӯяги диндорон мубориза мебурд. Суханони пурҳикмату бобақои Исо, ба нақли муаллиф як обу ранги хосе мебахшанд. Таълимоти Исо дар бораи дӯст доштани одамони гирду атроф, қасос нагирифтан, некӣ кардан ва гайра дар ин Хушхабар мавқеи

маҳсусро ишғол мекунад, ки дар ҳеч давру замон, дар ҳеч миллату давлат аҳамияти худро гум намекунад.

Инчунин бобҳои охирини ин китоб нақл мекунанд, ки чӣ тавр Исо ба мақсади худ мерасад; яъне Вай дар салиб ҷон дода, нарҳи гуноҳи тамоми баний-башарро месупорад ва рӯзи сеюм аз байнӣ мурдагон зинда шуда, барои ҳамаи одамон роҳ ба Подшоҳии худ мекушояд. Дар охирни Хушхабари Матто суханони Исо омадаанд, ки ба шогирданаш муроҷиат карда гуфтааст: «Тамоми ҳукму қурдат дар замину осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. Пас, равед ва ҳамаи ҳалиҷҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид дихед ва иҷро кардан ҳама чизори, ки ба шумо фармудаам, ёд дихед. Инак, Ман ҳамеша то охирни замон бо шумо мемонам» (Матто 28:18–20).

Авладу аҷдодони Исои Масех

1 Аҷдодони Исои Масех, ки аз насли шоҳ Довуд ба аз насли Иброҳим мебошад, инҳоянд:

2-5 (2-6а) Аз замони Иброҳим то шоҳ Довуд инҳо гузаштаанд: Иброҳим, писараш Исҳоқ, писари Исҳоқ Ҷӯб, писарони Ҷӯб Яҳудо ва бародаронаш, писарони Яҳудо Форасу Зорҳ (модари онҳо Томор буд), писари Форас Ҳесрӯн, писари Ҳесрӯн Ром*, писари Ром Аминодоб, писари Аминодоб Наҳшӯн, писари Наҳшӯн Салмӯн, писари Салмӯн Бӯаз (модари ӯ Роҳбӯ буд), писари Бӯаз Убид (модари ӯ Рут буд), писари Убид Йисой ва писари Йисой шоҳ Довуд.

6-11 (6-11) Аз шоҳ Довуд то замони ба шаҳри Бобил асир шуда рафтани халқи Истроил инҳо гузаштаанд: Довуд, писараш Сулаймон (модари Сулаймон пештара занӣ Үриё буд), писари Сулаймон Раҳабъом, писари Раҳабъом Абиё, писари Абиё Осо†, писари Осо Еҳӯшофот, писари Еҳӯшофот Еҳӯром, писари Еҳӯром Үзиё, писари Үзиё Ютом, писари Ютом Оҳоз, писари Оҳоз Ҳизиқӣ, писари Ҳизиқӣ Менашше, писари Менашше Омӯн‡, писари Омӯн Юшиё ва писарони Юшиё Еконеву бародаронаш. Дар ин вақт истроилиён асир гашта ба шаҳри Бобил бурда шуданд.

12-16 (12-16) Аз замони ба Бобил асир шуда рафтани истроилиён то таваллуди Исо инҳо гузаштаанд: Еконё, писараш Шаалтииљ, писари Шаалтииљ Зарубобил, писари Зарубобил Абиҳуд, писари Абиҳуд Элӯқим, писари Элӯқим Озур, писари Озур Содӯқ, писари Содӯқ Ҷӯн, писари Ҷӯн Элиҳуд, писари Элиҳуд Элӯзор, писари Элӯзор Маттон, писари Маттон Ҷӯб ва писари Ҷӯб Юсуф, ки шавҳари Марям буд.

* 1:2-6а Ром — бо забони юнонӣ Арам талафуз мешавад.
† 1:66-11 Осо — бо забони юнонӣ Асаф талафуз мешавад.
‡ 1:66-11 Омӯн — тарзи дигари талафузи ин ном Омӯс аст.

Аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масех, яъне Тэйиншудай Худо номида шуд.

¹⁷ Инак, аз Иброҳим сар карда то Довуд ҳамагӣ чордаҳ насл ва аз Довуд то замони ба Бобил асир шуда рафтани истроилиён чордаҳ насл ва аз замони асири то таваллуди Масех чордаҳ насл гузаштааст.

Таваллуди Исои Масех

¹⁸ Таваллуди Исои Масех ин тавр рӯй додааст: Марям, модари Исо, номзади Юсуф буд, аммо пеш аз он ки онҳо зану шавҳар шаванд, дар шиками ў бо қудрати Рӯҳи Муқаддас кӯдак пайдо шуд. ¹⁹ Азбаски Юсуф одами нек буд, нахост, ки Марямро дар пеши маддум ошкор соҳта шарманда кунад. Барои ҳамин ў ният кард, ки пинҳонӣ аз вай чудо шавад. ²⁰ Ҳангоме ки ў чунин фикр дошт, фариштаи Худованд дар хобаш аён шуда, ба ў гуфт: «Эй Юсуфи насли Довуд! Аз гирифтани Марям ба занӣ натарс, чунки ин кӯдак дар шиками вай бо қудрати Рӯҳи Муқаддас пайдо шудааст. ²¹ Ў Писаре таваллуд ҳоҳад кард ва ту ба ў бояд Исо ном гузорӣ, чунки ў ҳалқи худро аз дасти гуноҳҳояшон начот ҳоҳад дод»[§].

²² Ҳамаи ин воқеа барои ба амал омадани гуфтаҳои Худо, ки аллакай ба воситаи пайгамбар пешгӯй шуда буданд, рӯй дод:

²³ «Духтаре ҳомиладор мешавад ва Писаре таваллуд меқунад, ки ба ў Имонуил (Маънии ин ном „Худо бо мо“ аст) ном медиҳанд».

²⁴ Вақте Юсуф аз хоб бедор шуд, фармони фариштаи Худовандро ичро кард, яъне Марямро ба занӣ гирифт. ²⁵ Аммо то вақти таваллуд шудани Писар бо Марям ҳамхоб нашуд. Ҳангоме ки Писар таваллуд шуд, Юсуф ўро Исо номид.

2

Аз сарзамини Шарқ омадани ситорашиносон

¹ Исо дар замони хукмронии подшоҳ Ҳиродус, дар деҳаи Байт-Лаҳми ноҳияи Яхудия ба дунёи омад. Баъд аз таваллуди ў якчанд ситорашиносон аз сарзамини Шарқ ба шаҳри Ерусалим омада, ² пурсиданд: «Кучост он кӯдаки навзоде, ки Шоҳи Яхудиён мешавад? Мо дидем, чӣ хел ситораи ў аз тарафи шарқ баромад ва омадем, то ки ба ў саҷда кунем».

³ Ҳангоме ки подшоҳ Ҳиродус ин суханонро шунид, безобита шуд ва баробари ў тамоми сокинони Ерусалим ҳам ошуфта гаштанд. ⁴ Он гоҳ, Ҳиродус ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва шариатдононро наздаш хонда, аз онҳо пурсид: «Тэйиншудай Худо дар кучо бояд таваллуд ёбад?» ⁵ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми ноҳияи Яхудия, чунки дар яке аз китобҳои пайғамбарон чунин навишта шудааст:

§ 1:21 1:21 Маънии Исо аз забони ибронӣ «Начот» мебошад.

⁶ „Эй Байт-Лаҳм, ки дар вилояти Яхудия ҳастӣ, ту аз дигар шаҳрҳои бузурги Яхудия хеч камӣ надорӣ, зеро аз байни зодаҳои ту сарваре мебарояд, ки барои ҳалқи Истроили Ман монанди чӯпон мешавад“.

⁷ Сипас, Ҳиродус ситорашиносонро дაъват намуда, бо онҳо танҳо ба танҳо сӯҳбат кард. Ҳангоми сӯҳбат аз онҳо вақти аниқи пайдошавии он ситороро фаҳмида гирифт.

⁸ Баъд онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда гуфт: «Бираවед ва дар бораи он кӯдак бодиққат пурсучӯй кунед. Ҳамин ки ўро ёфтед, маро низ огоҳ созед, то ки ман ҳам рафта ба ў саҷда кунам».

⁹ Баъд аз сӯҳбат бо шоҳ ситорашиносон аз он ҷо ба сафар баромаданд. Дар аснои роҳ онҳо боз ҳамон ситороро диданд, ки аз тарафи шарқ баромада буд. Ситора пешопеши онҳо мерафт ва оқибат дар болои он ҷое, ки кӯдак буд, бозистод. ¹⁰ Аз барои ин ситора шодии онҳо ҳадду каноре надошт.

¹¹ Ситорашиносон ба хона даромаданд ва кӯдакро ҳамроҳи модараш Марям диданд замон таъзим намуда, ба кӯдак саҷда карданд. Онҳо тӯхфаҳои арзандаро, ки аз тилло, атри қиматбаҳо ва ширеши хушбӯй барои дудкардани иборат буданд, аз сандуҳояшон гирифта ба ў ҳадъ намуданд.

¹² Дар хобашон бошад, Худо огоҳ, кард, ки назди Ҳиродус барнагарданд, аз ин рӯи онҳо бо дигар роҳ ба ватанашон баргаштанд.

Фирор ба Миср

¹³ Баъд аз рафтани ситорашиносон фариштаи Худованд дар хоби Юсуф зоҳир шуда, ба ў гуфт: «Эй Юсуф! Бархезу кӯдак ва модарашро гирифта, ба Миср бигурез. То вақте ки ба ту баро нагӯям, дар ҳамон ҷо бимон. Чунки Ҳиродус бо нияти куштан кӯдакро кофтуҳои меқунад».

¹⁴ Юсуф аз хоб бедор шуда, кӯдак ва занашро гирифта, дар бевақтии шаб ба Миср раҳсипор мешавад. ¹⁵ Дар он ҷо онҳо то вафоти Ҳиродус мемонанд. Худованд пештар ба забони пайғамбар гуфта буд, ки «Ман аз Миср Писарамро ҷег задам». Ана барои ичро шудани ин гуфтаҳо ҳамаи ин ҳодиса рӯй дод.

Куштори кӯдакон

¹⁶ Вақте Ҳиродус фаҳмид, ки ситорашиносон ўро фиреб доданд, саҳт ҳашмгин шуд ва фармон дод, ки дар Байт-Лаҳм ва атрофи он ҳамаи писарбачаҳои синни дусола ва аз дусола пойнро кушанд. Чунки аз ситорашиносон вақти пайдошавии ситороро дониста буд.

¹⁷ Ҳамин тавр он ҷо Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда буд, ба амал омад:

¹⁸ «Садое дар шаҳри Ромо ба гӯш мерасад, Ки садои гираву фиғон аст.

Роҳел барои фарзандонаш мегиряд
ва тасаллӣ ёфта наметавонад,
азбаски онҳо мурдаанд*.

Бозгашт аз Миср

19 Вақте ки Ҳиродус аз олам чашм пӯшид, фариштаи Ҳудованд дар Миср ба хоби Юсуф даромад²⁰ ва гуфт: «Эй Юсуф! Бархез, кӯдак ва модари Вайро гирифта, ба сарзамини Истроил баргард, зеро касоне, ки Ӯро куштани буданд, мурданд».

21 Инак, Юсуф бархеста, кӯдак ва модари Вайро гирифт ва ба Истроил баргашт. 22 Лекин ӯ шунид, ки дар Яхудия ба чои Ҳиродус писараш Аркилоус подшоҳӣ мекунад ва тарсиҷ, ки ба он ҷо биравад. Баъд дар хобаш аён шуд, ки он ҷо наравад, бинобар ин онҳо роҳи вилояти Ҷалилро пеш гирифтанд. 23 Пайғамбарон аллакай дар бораи Масех пешгӯй карда гуфта буданд, ки «Ӯро Носирӣ ҳоҳанд номид!». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо Юсуф бо оилаш дар шаҳри Носира сокин шуд.

3

Насиҳати Яҳёу Тაъмиддиҳанда

1 Вақте расид, ки марде бо номи Яҳёи Таъмиддиҳанда ба биёбони Яхудия рафта, мардумро насиҳат карда мегуфт: 2 «Тавба кунед ва аз ғуноҳҳоятон даст қашед, чунки подшоҳии Ҳудо наздик аст».

3 Яҳё ҳамонест, ки Ишаъе пайғамбар дар борааш гуфта буд:
«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд;
Барои Ҳудованд роҳ тайёр кунед! Онро рост намоед!»

4 Яҳё дар тан либоси аз пашми шутур ва камарбанди ҷармӣ дошт, ҳӯрокаш бошад, малаҳу асали саҳрӣ буд.

5 Мардум аз шаҳри Ерусалиму аз саросари Яхудия ва аз тамоми гирду атрофи дарёи Ҳудрун ба назди Яҳё меомаданд. 6 Онҳо ба ғуноҳҳои худ икror мешуданд ва Яҳё онҳоро дар дарёи Ҳудрун таъмид медод.

7 Инчунин бисёр одамони гурӯҳҳои динии фарисиёну саддуқиён барои таъмид ёфтани назди Яҳё омаданд. Яҳё омада истодани онҳоро дида, ба онҳо гуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дарпешистоҳи Ҳудо гурехта метавонед? 8-9 Ҳатто фикр нақунед, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон, ҷазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Ҳудо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад. Пас, чун дарахти мевадоре, ки мевай хуб медиҳад, дар амал нишон дижед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. 10 Теша аллакай бар решай дараҳотон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки мевай хуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад. 11 Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, ҳамчун шаҳодати он ки

шумо тавба кардаед, аммо касе, ки баъд аз ман меояд, шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва бо оташ таъмид ҳоҳад дод. Ӯ аз ман басо тавонотар аст. Ман ҳатто лоиқи он нестам, ки ба кафши Вай патак шавам. 12 Дар дасти Ӯ бел барои бод кардани гандум тайёр аст. Ӯ хирманашро тоза карда, гандум худро ба анбор ҷамъ ҳоҳад кард, вале қаҳро дар отashi хомӯшнашаванда месӯzonad».

Таъмид ёфтани Исо

13 Дар ин вақт Исо аз вилояти Ҷалил назди дарёи Ҳудрун омад, то ки аз Яҳё таъмид бигирад. 14 Лекин Яҳё ӯро аз ин кор боздоштани шуда гуфт: «Исо, ин ман бояд аз Ту таъмид бигирам, Ту бошӣ, назди ман омад!» 15 Исо ба вай ҷавоб дод: «Бигузор ҳоло ин корро қунем, чунки аз рӯи хости Ҳудо ин кори дуруст аст». Он гоҳ Яҳё розӣ шуд.

16 Ҳамин ки Исо таъмид ёфта, аз об баромад, дарҳол осмон қушода шуд ва Ӯ Рӯҳи Ҳудору дид, ки мисли қабӯтар ба поён фаромада дар болои Ӯ қарор гирифт. 17 Сипас аз осмон ниёд омад: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз Ӯ хеле ҳушнудам».

4

Аз озмоши гузаштани Исо

1 Баъд аз ин воқеа Рӯҳи Муқаддас Исоро ба биёбон бурд, то ки иблис Ӯро биозмояд.

2 Давоми чил шабу чил рӯз Исо рӯза дошт ва гурӯсна монд. 3 Он гоҳ иблиси васвасакор назди Ӯ омада гуфт: «Ту Писари Ҳудо ҳастиқ-ку, пас ба ин сангҳо фармон дех, ки нон шаванд». 4 Лекин Исо ҷавоб гардонда гуфт: «Не, зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо ҳӯрдани нон зинда аст, балки бо ҳар сухане, ки Ҳудо мегӯяд».

5 Сипас, иблис Исоро ба шаҳри муқаддас Ерусалим бурда, ба нуқтаи баландтарини Ҳонаи Ҳудо гузош⁶ ва ба Ӯ гуфт: «Ту Писари Ҳудо ҳастиқ-ку, пас, худро аз ин чо поён парто. Охир дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Ҳудо ба фарипштагони худ дар бораи Ту фармон ҳоҳад дод ва онҳо Туро бар болои дастонашон ҳоҳанд бардошт, то ки поят ба сангне назнад».

7 «Не! — ҷавоб дод Исо, — чунки дар навиштаҷот боз гуфта шудааст, ки мо набояд Ҳудованд Ҳудои худро бисанҷем».

8 Баъд аз ин иблис Исоро ба болои кӯҳи хеле баланд бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро бо тамоми шукӯҳашон ба Ӯ нишон дода⁹ гуфт: «Агар ба ман саҷда карда, маро парастиш намой, ҳамаи инро ба Ту медиҳам».

10 Исо ба Ӯ гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Чунки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки мо бояд Ҳудованд Ҳудои худро бипарастем ва фақат ба Ӯ хизмат қунем».

* 2:18 2:18 Роҳел модари ҳалқи Истроил ҳисоб мешавад. Баъд аз вафоташ ӯро дар шаҳри Ромо, назди деҳаи Байт-Лаҳм гӯронида буданд.

11 Он гоҳ иблис Исоро монда рафту фариштагон омада, ба Исо хизмат кардан.

Огоз ёфтани хизмати Исо дар Чалил

12 Дертар Яхёро дасттир мекунанду ин хабар ба гӯши Исо мерасад ва Ў ба шахри Носираи вилояти Чалил меравад. 13 Баъд барои истиқомат кардан, Исо аз Носира ба шахри Кафарнаҳум, ки дар назди кӯли Чалил ва дар ноҳияҳои Забулуну Нафтолӣ чойгир шудааст, меравад. 14 Ҳамин тавр суханони Ишаъе пайғамбар ба амал омаданд, ки гуфта буд;

15 «Эй ноҳияи Забулун ва Нафтолии дар сӯи кӯл, дар тарафи дигари дарёи Урдун чойгирбуда, вилояти Чалили файрияҳудиён ҳастӣ! 16 Мардуме, ки дар торикии гуноҳ зиндагӣ мекарданد, рашнани дурахшонро диданд ва бар онҳое, ки дар ин ноҳия таҳти сояи марг мезистанд, равшани дурахшид».

17 Аз ҳамин вақт Исо ба эълон кардани чунин пайғоми худ оғоз намуд: «Тавба кунед ва аз гуноҳҳоятон даст кашед, чунки подшоҳии Худо наздик аст!»

Ба худ шогирд дაъват кардан Исо

18 Ҳангоме ки Исо дар соҳили кӯли Чалил роҳ мерафт, ба кӯл тӯр андохта истодани ду бародар: Шимӯён, ки ўро боз Петрус меномиданд ва бародараш Андриёро дид, чунки онҳо моҳигир буданд. 19 Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ кунед, то ба ҷон моҳӣ ҷамт кардан мардумро ба шумо омӯзам». 20 Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, ўро пайравӣ кардан.

21 Исо роҳи худро давом медод, ки ду бародари дигар, Ёкӯб ва Юҳанноро дид. Онҳо бо падарашон Забдой дар қаиқ буданд ва тӯрҳои худро таъмир мекарданд. Исо онҳоро низ даъват кард 22 ва дарҳол онҳо қаиқ ва падарашонро монда, ўро пайравӣ кардан.

Ҳалиро таълим додану шифо баҳшидани Исо

23 Исо ба тамоми вилояти Чалил рафта, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод, хабари хушро дар бораи подшоҳии Худо эълон мекард ва ба ҳар дарду бемории одамон шифо мебахшид. 24 Аз ин сабаб овозаи Ў дар тамоми сарзамини Сурия низ пазҳон мешуд ва мардум ба наздаш ҳамаи дардмандонро, ки ҳар гуна беморӣ доштанд, меоварданд. Дар байни онҳо девонагон, беморони эпилепсия ва шалҳо низ буданд ва Исо онҳоро шифо баҳшид. 25 Бинобар ин мардуми бениҳоят бисёре аз ҷалилу Даҳ Шаҳр, аз Ерусалиму Яхудия ва аз сарзамини он тарафи дарёи Урдун омада, аз пайи Исо мерафтанд.

5

Баракат ёфтани пайравони Исо

1 Исо ин тӯдаи одамонро дид, ба болои теппае баромад ва дар ҳамон ҷо нишаст. Ҳангоме ки шогирданаш дар гирди Ў ҷамъ омаданд, 2 Ў ба таълим додан оғоз кард:

3 «Хушбахтанд қасоне, ки мӯҳточи Худо буданашонро медонанд, чунки Худо дар ҳаёташон подшоҳӣ мекунад!

4 Хушбахтанд қасоне, ки ғаму андӯҳ доранд, зеро Худо онҳоро тасаллӣ медиҳад!

5 Хушбахтанд қасоне, ки хоксору дастнигари Худо ҳастанд, зеро онҳо ба рӯи замин ҳукмрон мешаванд!

6 Хушбахтанд қасоне, ки аз таҳти дил иҷро шудани ҳости Худоро меҳоҳанд, зеро Худо ҳости онҳоро пурра ба иҷро мекунад!

7 Хушбахтанд қасоне, ки нисбати дигарон раҳму шафқат доранд, зеро Худо ба онҳо низ раҳму шафқат ҳоҳад кард!

8 Хушбахтанд қасоне, ки дилашон пурра ба Худо дода шудааст, зеро онҳо дар ҳузури Худо ҳоҳанд шуд!

9 Хушбахтанд қасоне, ки одамонро оштӣ мекунонанд, зеро Худо онҳоро фарзандони ҳуд ҳоҳад ҳонд!

10 Хушбахтанд қасоне, ки ҳангоми иҷро кардани ҳости Худо азоб дода мешаванд, зеро Худо дар ҳаёташон подшоҳӣ мекунад!

11 Хушбахтед шумо, вақте ки мардум аз барои Ман шуморо дашном ва азоб медиҳанд ва дар ҳаққатон ба тӯҳмат ҳар гуна сухани бад мегӯянд. 12 Он гоҳ шоду ҳуррам бошед, зеро Худо дар осмон бароятон мукофоти қалон дорад. Одамон пайғамбаронро низ, ки пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр азоб медоданд.

Намак ва нур

13 Шумо ҳамчун намак барои одамони ҷаҳон ҳастед. Вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? Не, аз вай дигар фоиде нест. Онро фақат мепартоянд ва он зери по мешавад.

14 Шумо ҳамчун нур барои одамони ҷаҳон намоён ҳастед. Шаҳре, ки дар болои кӯҳ бино шудааст, нонамоён буда наметавонад.

15 Инчунин ҳеч кас ҷароғро дарғиронда, ба таги тагора намегузорад, бартакс, онро ба ҷароғпоя мемонад, то ба ҳар касе, ки дар ҳона аст, равшани дӣҳад. 16 Пас, бигзор нури шумо ҳам ба одамон равшани дӣҳад, то ки онҳо корҳои неки шуморо дид, ба Падаратон, ки дар осмон аст, раҳмат гӯянд.

Таълимот дар бораи аҳамияти шариати Мӯсо

17 Фикр нақунед, ки Ман барои вайрон кардани шариати Мӯсо ва таълимоти пайғамбарон омадаам. Ман на барои вайрон кардан, балки барои ба амал овардани онҳо омадаам. 18 Ба роствӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз ки замину осмон ҳаст, то мақсади ин шариати пурра амалӣ нагардад, ягон раҳ ё нуқтае аз ҳарфи он нест намешавад.

19 Инак, ҳар касе, ки хурдтарин фармоши Худоро вайрон кунаду ба дигарон низ ҳаминро

таълим диҳад, дар подшоҳии Худо хурдтарин шумурда хоҳад шуд. Ва барьакс, ҳар касе, ки ин фармоишро ичро кунад ва ба дигарон айнан ҳамин чизро ёд диҳад, дар подшоҳии Худо бузург шумурда хоҳад шуд. ²⁰ Зоро ба шумо мегӯям, ки агар ҳатто аз шариатдонуни фарисиён дода хости Худоро пурратар ичро нақунед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил намешавед.

Таълимот дар бораи фикрҳои бад

²¹ Шумо шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки одамкуш нашаванд, инчунин „ҳар қасе, ки одам меқушад, ба ҷавобгарӣ қашида мешавад“. ²² Аммо Ман ҳоло мегӯям, ки агар касе ба бародаре қаҳру ғазаб кунад, ба ҷавобгарӣ қашида мешавад ва агар ба бародаре „бебаҳм“ гӯяд, дар назди суди болотар ҷавоб медиҳад, ва агар „аҳмақ“ гӯяд, сазовори оташи дӯзах мегардад.

²³ Пас вақте ки шумо дар назди қурбонгоҳ ба Худо ҳадя овардани мешаведу ба хотир меоред, ки бародаратон аз шумо норозигӣ дорад, бояд ²⁴ ҳадиятонро дар як тарафи қурбонгоҳ гузошта, дарҳол назди ҳамон бародаратон равед ва бо ўшти шавед. Баъд аз ин омада ҳадиятонро тақдим намоед.

²⁵ Агар касе даъво карда, шуморо ба суд қашад, пеш аз суд зуд бо вай маstryalaatonро ҳал намоед. Вагарна кор ба судшавӣ рафта расад, даъвогаратон метавонад шуморо ба дасти қозӣ супорад, қозӣ бошад ба дасти сарбоз ва шумо ҳабс шуданатон мумкин. ²⁶ Ба рости мегӯям, то охирин танги майдатаринро надиҳед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед.

²⁷ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед „Бо ѡчеқ кас алоқаи беникоҳ нақун“. ²⁸ Аммо Ман ҳоло мегӯям, ҳар каси ба зан нигоҳ карда, дар ҳаёлаш бо ў ҳамбистар шудан хоҳад, аллакай дар дили худ чунин гуноҳро мекунад. ²⁹ Пас, агар ҷашми ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви бадан маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах партофта шавад. ³⁰ Инчунин агар дасти ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви баданатон маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах биафтад.

Таълимот дар бораи талоқ

³¹ Боз чунин гуфтаҳоро шунидаед, ки „Ҳар марде, ки аз занаш чудо мешавад, бояд ба ў талоқнома навишта диҳад“. ³² Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, агар мард аз зани худ бо ягон сабаб, ба ғайр аз хиёнати вай, чудо шаваду занаш ба дигар кас ба шавҳар барояд, ин мард дар алоқаи беникоҳи занаш айборд мешавад. Инчунин марде, ки бо зани чудошуда хонадор мешавад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад.

Таълимот дар бораи қасаву қасам

³³ Шумо боз шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки „қасами бардуруғ нахӯранд, аммо ҳар қавлро, ки ба Худованд додаанд, ичро намоянд“. ³⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки тамоман қасам нахӯред, на бо осмон, чунки таҳти Худо дар он чост, ³⁵ на бо замин, чунки пойҳои Ӯ дар он ҷо қарор доранд, на ба шаҳри Ерусалим, чунки ин шаҳри Худо-Шоҳи бузургаст. ³⁶ Ба сари худ ҳам қасам нахӯред, чунки я тори мӯятоно сафед ё сиёҳ ҳам карда наметавонед. ³⁷ Бигзор „бале“ гуфтани шумо дар ҳақиқат „бале“ бошад ва „не“ гуфтани шумо „не“ бошад, вале он чи зиёдатӣ мегӯед аз Шаҳси Бад бармеояд.

Таълимот дар бораи қасос

³⁸ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Чашм бар ивази ҷашм медиҳеду дандон бар ивази дандон“. ³⁹ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки ба каси бад муқобилат нақунед. Барьакс, агар касе ба тарафи рости рӯјтон занад, тарафи чапи рӯјтонро ҳам ба ў гардонед. ⁴⁰ Агар касе ба шумо даъво карда, куртаатонро гирифтани бошад, ҷомаатонро ҳам ба ў бидиҳед. ⁴¹ Агар касе шуморо мачбур кунад, ки як километр роҳ равед, ду километр бо ўроҳ равед. ⁴² Вақте ки касе аз шумо ҷизе талаб меқунад, онро ба ў бидиҳед ва аз шумо қарз гирифтани шаванд, не нагӯед.

Таълимот дар бораи дӯст доштани душманон

⁴³ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Ҳар шахсеро, ки наздики шумо аст, дӯст бидореду душманатонро бад бинед“. ⁴⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки душманатонро дӯст бидоред, лаънаткунандагони худро барракат дихед, ба касоне, ки шуморо бад мебинанд, некӣ қунед ва барои онҳое, ки шуморо азоб медиҳанд, дуо хонед, ⁴⁵ то нишон дихед, ки фарзандони Падари осмоннатон ҳастед. Чунки ў ба офтоб амр медиҳад, ки ҳам ба бадкорон ва ҳам ба нақӯкорон равшани кунад, инчунин боронро ҳам ба бадкорон ва ҳам ба нақӯкорон мефиристанд. ⁴⁶ Пас, агар шумо фақат касонеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, ҷаро мукофот мегирифтаед? Магар андоғизрони беинсоғ низ ҳамин тавр рафтор намекунанд? ⁴⁷ Ва агар фақат ба бародарони худ салом дихед, аз дигарон дода ҷи кори бузургтаре мекунед? Беимонон низ ҳамин тавр рафтор мекунанд. ⁴⁸ Бинобар ин шумо беайбу нуқсон бошед монанди Падари осмонии худ, ки беайбу нуқсон аст“.

6

Таълимот дар бораи садақадиҳӣ

¹ Исо суханонашро давом дода гуфт: «Зинҳор корҳои худоғармударо намоишкорона дар пеши назари ҳалқ нақунед. Вагарна аз Падари осмоннатон мукофот намегиред. ² Яъне, вақте ки садақа медиҳед,

ба монанди одамони дурӯя ба ҳама овоза нақунед. Онҳо дар ибодатхонаҳо ва дар сари кӯчаҳо садақа доданашонро эълон менамоянд, то ки мардум онҳоро таъриф қунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд.³ Аммо, ҳангоме ки шумо садақа медиҳед, бигзор дасти ростатон аз кори дасти ҷалатон оғоҳ нашавад,⁴ то ки садақа шумо пинҳон монад. Он ғоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

Таълимот дар бораи дуохонӣ

5 Вақте ки дуо мекунед ба одамони дурӯя монанд нашавед! Онҳо дар ибодатхонаю ҷорраҳаҳо истода дуо ҳонданро дӯст медоранд, то ки ҳама онҳоро бинанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд.⁶ Аммо, ҳангоме ки шумо дуо меҳонед, ба ҳонаатон даромада, дарро пӯshed ва ба Падаратон, ки нонамоён аст, дуо кунед. Он ғоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

7 Дар вақти дуохонӣ низ мисли гайрияҳудиён рафтор нақунед. Онҳо дар дуо бисёр гапҳои бехуда мегӯянд, ҷун фикр мекунанд, ки агар дуру дароз гап зананд, дуояшон шунида мешавад.⁸ Ба монанди онҳо дуо нақунед, зеро Падаратон ҳанӯз пеш аз пурсиданатон медонад, ки ба шумо чӣ лозим аст.⁹ Пас шумо ин тавр бояд дуо кунед:

Эй Падари мо, ки дар осмон ҳастӣ,
Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту.

10 Бигзор подшоҳии Ту барқарор гардад
ва хости Ту, ки дар осмон иҷро мешавад,
дар замин низ иҷро шавад.

11 Ба мо ризқу рӯзии имрӯзаамонро дех
12 ва корҳои нодурусти моро бубахш,
чи тавре ки мо низ онҳоеро мебахшем, ки
бо мо нодуруст рафтор мекунанд.

13 Моро ба озмиши дучор нақун,
балки аз дасти Шахси Бад ҳалос намо.*

14 Инак, агар шумо одамонеро, ки дар ҳаққи шумо рафтори нодуруст мекунанд, бубахшед, Падари осмониатон ҳам корҳои нодурусти шуморо ҳоҳад бахшид.¹⁵ Вале агар шумо дигаронро набахшед, Падари шумо ҳам корҳои нодурустонро наҳоҳад бахшид.

Таълимот дар бораи рӯздорӣ

16 Боз вақте ки рӯза мегиред, ба одамони дурӯя монанд шуда, ҷеҳраи рӯјтонро ғамзада вонамуд нақунед, ҷунки дурӯяҳо намуди зоҳириашонро безътибор мемонанд, то дигарон бинанд, ки онҳо рӯза гирифтаанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд.¹⁷ Лекин, вақте ки шумо рӯза мегиред, дасту рӯјтонро шуста, мӯйҳоятонро шона кунед,¹⁸ то ба ғайр аз

Падаратон, ки нонамоён аст, дигар ҳеч кас рӯза гирифтан шуморо нафаҳмад. Он ғоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот ҳоҳад дод.

Дар осмон ҷамъ карданӣ бойигарӣ

19 Дар замин барои худ бойигарӣ ҷамъ нақунед, ки дар ин ҷо қуяву занг мезанад ва гораттарон зада даромада, онро медузданд.²⁰ Баръаҳс, мукофоти Худоро ба даст оред, ки бароюн дар осмон нигоҳ дошта мешавад. Ана ҷунин бойигариро на қуяву занг мезанаду на гораттарон зада даромада, медузданд.²¹ Зеро ба он ҷое, ки бойигарӣ доред, дилатон қашол аст.

Чароғи бадан

22 Ҷашм барои бадан ҳамчун ҷароғ аст. Пас агар ҷашматон солим бошад, тамоми баданатонро равшаний пур мекунад,²³ аммо агар ҷашматон солим набошад, тамоми баданатонро торикий пур мекунад. Дар ин сурат, агар равшаний дар даруни шумо дар асл торикий бошад, эҳ, пас он ҷо ҳел торикии зулмот аст!

Худо ва пул

24 Ҳеч кас якбора ба ду ҳоҳа хизмат карда наметавонад, ҷунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодар мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандай Ҳудо бошеду ҳам бандай пул.

25 Бинобар ин ба шумо мегӯям, на ташвиши зиндагиатонро кунед, ки чӣ меҳӯрду чӣ менӯshed ва на гами баданро ҳӯрёд, ки чӣ менӯshed. Магар зиндагӣ фақат аз ҳӯроку бадан аз пӯшок иборат аст?²⁶ Ба паррандаҳо нигоҳ кунед: онҳо на қишту кор мекунанду на ҳосил ҷамъ мекунанд ва на ба анборҳо ҳосилро захири мекунанд, ҳол он ки Падари осмониатон онҳоро меҳӯронад.

Магар шумо аз паррандаҳо арзиши баландтар надорад?²⁷ Кадоме аз шумо бо ғам ҳӯрдан як лаҳзай умратонро дарозтар карда метавонед?²⁸ Барои сарулибос ҳам чӣ ғам меҳӯрд? Ба нашъунамои савсанҳои саҳро нигоҳ кунед: онҳо на меҳнат мекунанду на мересанд,²⁹ лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Сулеймон бо тамоми ҳашамату бойигариаш мисли яке аз онҳо либоси зебое напӯшидааст.³⁰ Пас, агар Ҳудо алафера, ки имрӯз дар саҳро ҳасту пагоҳ ба танӯр партофта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, наҳод шуморо, эй сустимонҳо, аз онҳо ҷанд маротиба зиёдтар напӯшонад?

31 Барои ҳамин ғам ҳӯрдану ташвиши кашиданро бас кунед ва нагӯед, ки „Мо ҷӣ меҳӯрда бошем?“ ё „ҷӣ менӯшида бошем?“ ё „ҷӣ менӯшида бошем?“³² Ҷунки ҳалиҳои дигар аз пайи ҳамаи ин чизҳо мебошанд. Падари осмониатон бошад,

* 6:13 6:13 Дар баязе нусхаҳои қадими навиштаҷот доҳил шудааст «Зеро подшоҳӣ, қудрат ва шӯҳрат то абад аз они Туст. Омин.»

медонад, ки шумо ба ҳамаи он эҳтиёҷ доред. ³³ Шумо дар навбати аввал ҷӯйнди подшоҳии Ҳудо ва иҷрошавии хости ӯ бошед ва ӯ ҳамаи ин ҷизҳоро низ ба шумо медиҳад. ³⁴ Аз ин рӯ, ғами рӯзи ояндаро нахӯред, фардо ташвишҳои ҳудро дорад. Ба ҳар рӯз ташвиши ҳуди ҳамон рӯз басандо аст».

7

Айбдор кардан дигарон

¹ Исо давом дода гуфт: «Дигаронро айбдор ҳисоб нақунед, то ки шумо айбдор ҳисоб нашавед. ² Зоро чи хеле ки дигаронро айбдор ҳисоб қунед, ҳамон тавр шумо айбдор ҳисоб карда мешавед ва бо қадом сангি тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад. ³ Чаро шумо ҳасро дар ҷашми бародаратон мебинеду чӯберо, ки дар ҷашми ҳудатон ҳаст, ҳис намекунед? ⁴ Ҷӣ ҳел ҷуръат карда ба бародаратон гуфта метавонед, ки „Иҷозат дех ҳасро аз ҷашмат берун қунам“, ҳол он ки дар ҷашми ҳудатон чӯб доред? ⁵ Эй дурӯяҳо! Аввал ҷӯбро аз ҷашми ҳудатон дур қунед, он гоҳ дурусттар дида метавонед, ки ҷӣ ҳел ҳасро аз ҷашми бародаратон бароред.

⁶ Ҷизеро ки муқаддас аст ба сагон надиҳед, вагарна онҳо рӯ гардонда ба шумо ҳамла меоваранд. Ва гавҳари ҳудро пеши пойҳои ҳуқон напартоед, вагарна онро поймол мекунанд.

Натиҷа талаб кардан, ҷустан ва қӯфтан

⁷ Талаб қунед ва ба шумо дода мешавад, бичӯед ва пайдо мекунед, дарро бикӯбед ва он ба րӯятон қушода мешавад. ⁸ Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад, ҳар кӣ мечӯяд, пайдо мекунад ва ҳар кас ки дарро мекӯбад, он ба րӯш қушода мешавад. ⁹ Ана, аз байнӣ шумо қадом падар агар писараш нон талаб қунад, ба вай санг медиҳад? ¹⁰ Ё агар моҳӣ талаб қунад, ба вай мори заҳрдор медиҳад? ¹¹ Пас, агар шумо бо тамоми дилсизҳиатон ба фарзандони ҳуд ҷӣ тавр ҷизҳои ҳуб доданро медониста бошед, наҳод Падари шумо, ки дар осмон аст, ба қаси талабкарда ҷанд маротиба зиёдтар ҷизҳои ҳуб надиҳад?!

¹² Ҷӣ гуна рафтторро аз дигарон нисбати ҳудидан ҳоҳед, ҳамон тавр аввал ҳуди шумо нисбати онҳо рафткор қунед. Зоро мағзи шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон дар ҳамин аст.

Дарвазаи танг

¹³ Аз дарвазаи танг гузаред, ҷунки дарвазаи васеъ ва роҳи осонгузар шуморо ба ҳалокат меоварад ва бисёр қасон аз он мегузаранд. ¹⁴ Лекин ба ҳаётӣ абадӣ шуморо дарвазаи басо тангу роҳи мушкилгузар меоварад ва кам қасон онро мейёбанд.

Фарқ кардан пайғамбарони бардуруғ

¹⁵ Аз пайғамбарони бардуруғ эҳтиёҷ шавед, онҳо ба назди шумо бо намуди гӯсфандони беозор меоянӣ, аммо дар ботин онҳо гургони дарранда ҳастанд. ¹⁶ Шумо онҳоро аз амалиёташон мешиносад. Охир аз буттai хор ангур ё аңҷир намечинанд-ку. ¹⁷⁻¹⁸ (17-18) Ҳар дараҳти солим меваи ҳуб медиҳад ва меваи бад дода метавонад, вале дараҳти қасал меваи бад медиҳад ва меваи ҳуб дода наметавонад. ¹⁹ Ҳамаи дараҳтоне, ки меваи ҳуб намеоваранд, бурида ба оташ партгоfta мешаванд.

²⁰ Ҳуљлас, пайғамбарони бардуруғро низ шумо аз маҳсули амалашон мешиносад.

Киро Исо „намешиносам“ мегӯяд

²¹ На ҳама қасоне, ки Маро доимо Ҳудованди ҳуд меноманд, ба подшоҳии Ҳудо доҳил мешаванд, балки фақат онҳое, ки хости Падари дар осмон будаамро иҷро мекунанд. ²² Ҳангоме ки рӯзи ҷавобдихӣ фаро мерасад, мардуми зиёд ба Ман мегӯянд: „Эй Ҳудованд! Магар мо аз номи Ту пайғоми Ҳудоро ба одамон Ҷэлон намекардем? Магар аз номи Ту девҳоро намерондем ва магар аз номи Ту бисёр мӯҷизаҳоро нишон намедодем?“ ²³ Он гоҳ Ман ба рӯяшон мегӯяմ: „Эй бадкорон! Ман шуморо ҳеч гоҳ намешиноҳтам. Дур шавед аз наздам“.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

²⁴ Инак, ҳар қасе, ки ҳамаи ин гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро иҷро мекунад, монанди бинокори дурандешест, ки ҳонашро дар болои санг соҳта буд. ²⁵ Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт ҳеста, бо шиддат бар он ҳона вазид, лекин ҳона фурӯ нарафт, ҷунки дар болои санг соҳта шуда буд. ²⁶ Вале ҳар қасе, ки ҳамаи гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро иҷро мекунад, монанди бинокори беақлест, ки ҳонашро дар болои хок соҳта буд. ²⁷ Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт ҳеста, бо шиддат бар он ҳона вазид ва ҳона фурӯ рафта, ба замин яқсон шуд».

²⁸ Исо суханони ҳудро ба охир расонда буд, ки тамоми ҳалқ қоил монданд, ²⁹ зоро ӯ на ба монанди шариатдонон, балки ҷун шахси бокудрат онҳоро таълим медод.

8

Шифо ёфтани марди маҳав

¹ Вақте ки Исо аз болои теппа поён фаромад, одамон тӯда-тӯда ҳамроҳи ӯ рафтанд. ² Дар ин мобайн як марди маҳаве назди Исо омаду ба ӯ таъзим карда гуфт: «Хоҷа, агар ҳоҳӣ, метавонӣ маро пок сойӣ». ³ Он гоҳ Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва он мард дарҳол аз қасалини маҳав пок гашт. ⁴ Исо ба ӯ боз гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч қас нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, ҳудро нишон дех. Баъд, ҷӣ тавре ки Мӯсо фармудааст, курбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

5 Сипас Исо ба дехаи Кафарнаум ворид шуд, ки ба наздаш як сардори лашкаре омад ва ба зорию илтило даромада⁶ гуфт: «Хочаам, хизматгорам аз ҳаракат монда, дар хона рӯи ҷойгах хобидааст. Ӯ дар оташа дард сӯхта истодааст». ⁷ «Ман рафта ӯро сиҳат мекунам», — гуфт Исо. ⁸ Аммо сардори лашкар ҷавоб дод: «Хоча! Ман лоиқи он нестам, ки аз останаи дарам гузаред. Шумо фақат як амр дихед ва хизматгорам шифо хоҳад ёфт». ⁹ Охир ман як фармонбардор ҳастам ва зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба гуломам „фалон корро бикун“ гӯям, ӯ албатта он корро ичро мекунад».

¹⁰ Аз шунидани ин суханон Исо ҳайрон шуд ва ба мардуми аз пасаш омадаистода гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байнин истроилиён касеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад. ¹¹ Ба шумо мегӯям, бисёр касон аз ҳар гӯшаву канори дунё омада, дар подшоҳии Худо бо Иброҳиму Исҳоқу Ёкӯб дар сари як дастархон хоҳанд нишаст. ¹² Аммо онҳое, ки бояд дар подшоҳии Худо мешуданд, ба торикии берун партотфа мешаванд, ки дар он ки одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд».

¹³ Баъд ба сардори лашкар гуфт: «Бирав! Чи тавре ки имон доштӣ, ҳамон тавр мешавад». Ҳамон замон хизматтор шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр одамон

¹⁴ Вақте ки Исо ба хонаи Петрус даромад, хушдомани Петрусро бо таби баланд, рӯи ҷойгах хобида дид. ¹⁵ Исо ба дasti вай дастрасонд, ки табаш паст шуд ва зан аз ҷояш хеста, ба меҳмондорӣ карданӣ Ӯ машгул шуд.

¹⁶ Он бегоҳ одамон бисёр девонангоно назди Исо оварданد ба Исо амр дода, рӯҳҳои нопокро аз онҳо берун ронд ва ҳамаи беморонро низ шифо бахшид. ¹⁷ Ишаът пайғамбар пештар гуфта буд: «Ӯ ҳамаи қасалиҳоямонро аз мо гирифт ва ҳамаи бемориҳоямонро ба дӯши худ бардошт». Барои ба амал омадани ин суханон ҳамаи ин ҳодисаҳо рӯй доданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

18 Боре Исо дар гирдаш ҷамъ шудани одамони зиёдро дид, ба шогирданҷа гуфт, ки ба дигар тарафи кӯл мераванд. ¹⁹ Дар ҳамин вақт як шариатдон наздаш омада гуфт: «Устод, ман дар ҳама ҷо Шуморо пайравӣ мекунам». ²⁰ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мургони ҳаво лона доранд, аммо Ман, Фарзанди Инсон чое надорам, ки саррамро монда дам гирам». ²¹ Дигаре аз ҷумлаи пайравон гуфт: «Хочаам! Иҷозат дихед аввал рафта, мурдай падарамро ба хок супорам». ²² Лекин Исо ба вай ҷавоб гардонда гуфт: «Аз паси Ман биё ва бимон, ки мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд».

Ором шудани тӯғон

23 Он гоҳ шогирдан Исоро пайравӣ карда, якҷоя бо Ӯ ба қаиқ савор шуданд. ²⁴ Дар қаиқ Исо хоб мерафт, ки ногаҳон дар кӯл тӯғони саҳте барҳост ва аз шиддати мавҷҳо қаиқ қарib гарӣ мешуд. ²⁵ Шогирдан омада, Исоро бедор карданд ва гуфтанд: «Хоча! Наҷот дех! Ҳалок мешавем!»

26 Исо ҷавоб дод: «Чӣ ин қадар метарсед? Ҳой, сустимон!» Баъд барҳеста шамолу мавҷҳоро таъна зад, дарҳол дар ҳама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд. ²⁷ Онҳо бошанд, ҳайрон монда мегуфтанд: «Ин чӣ хел одам аст, ки ҳатто шамолу мавҷҳо ба Ӯ итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани ду девона

28 Ҳангоме ки Исо ба тарафи дигари кӯл, ба вилояти Ҷадариён расид, ду девонае аз қабристон берун баромада бо Исо рӯ ба рӯ шуданд. Онҳо чунон бадҳашм буданд, ки касе ҷуръати аз он роҳ гузаштанро надошт. ²⁹ Онҳо Исоро дида дод заданд: «Эй Писари Худо, Ту ба мо чӣ кор дорӣ? Ту омадӣ, ки моро пеш аз мӯҳлат азоб дихӣ?»

³⁰ Дар масофае аз онҳо галаи қалони ҳуқон мечарид. ³¹ Пас девҳо Исо тавалло карда гуфтанд: «Агар моро берун карданӣ бошӣ, ба даруни он галаи ҳуқон бифирист». ³² Исо ба онҳо «Дароед» гуфт ва онҳо аз он одамон берун баромада, ба галаи ҳуқон даромаданд. Фавран тамоми галаи давон-давон ҳудро аз ҷарии назди соҳил ба кӯл партотфа, дар об гарӯк шуд.

³³ Ҳуқонбонӣ бошанд, аз он ҷо ба деха гурехта, ин воқеаро, аз он ҷумла ҳодисаи бо ду девона рӯй додаро ба ҳама нақл карданд. ³⁴ Инак, тамоми аҳли деҳа барои бо Исо воҳӯрдан аз деҳа берун омаданд. Вақте ӯро диданд, зориву тавалло карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

9**Шифо ёфтани шал**

1 Исо ба қаиқ савор шуд ва аз кӯл гузашта ба шаҳри худ баргашта буд, ки ² ҷанд нафаре ба наздаш шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Исо то чӣ андоза эътиқод доштани онҳоро дида, ба шал гуфт: «Додар, натар! Гуноҳҳоят бахшида шудаанд».

³ Дар айни ҳол якчанд шариатдон аз дил гузаронданд: «Ин одам суханони коғирона мегӯяд». ⁴ Исо фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро дар дилҳои худ ба фикрҳои бад ҷой медиҳед? ⁵ Кадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „барҳез ва роҳ гард“? ⁶ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин кӯдрати бахшидан гуноҳҳоро дорад, — сипас ба шал нигариста гуфт, — Барҳез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав!»

⁷ Он мард аз ҷояш хеста ба хонааш равона шуд. ⁸ Мардум аз дидани ин ҳодиса ба тарсу

ваҳм афтода Худоро, ки ба инсон чунин кудрат додааст, ситоиш карданд.

Даъват шудани Матто

9 Вақте ки Исо аз он ҷо ба роҳ даромад, мардеро бо номи Матто дид, ки дар корхонаи андозчамъқунӣ менишаст. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Матто бархесту аз паси ӯ равона шуд.

10 Вақте ки Исо ва шогирдонаш ба сари дастархон ништанд, бисёр андозгирон ва дигар одамоне, ки гунаҳкор хисоб мешуданд, низ ба он хона даромада ба онҳо ҳамроҳ шуданд. 11 Баъзе аз фарисиён инро дид, ба шогирдони Исо гуфтанд: «Чаро устоди шумо бо андозгирон гунаҳкорон аз як дастархон ҳӯрок меҳӯрад?»

12 Исо ин суханонро шунида, ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки берон мӯхтоҷанд. 13 Рафта фахмед, ки чунин гуфтаҳои навиштаҷот чӣ маънӯдоранд: „Ман меҳоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон диҳанд, на қурбониҳо оваранд“. Ҳуллас, Ман ҳам барои он омадаам, ки на накӯкорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

14 Сипас, баъзе аз шогирдони Яҳёи Таъмиддиҳанда ба Исо наздик шуда гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён одатан рӯза мегирemu шогирдони Шумо не?» 15 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дӯстони домод дар ҷашни арӯсӣ, модоме ки домод бо онҳост, ғамгин мешаванд? Албатта не. Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад, ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегираанд. 16 Охир ҳеч қас ба либоси кӯҳна аз матои нав ямоқ намекунад, ҷунки ямоқ дарida, ҷон он боз ҳам аёнтар мешавад. 17 Инчунин шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезанд, ҷунки ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машҳедаруд шароб мереزاد ва машк низ аз кор мебарояд. Баръакс, шароби навтайёршударо ба машки нав мере занд, он гоҳ на шароб барбод мераваду на машк».

Зинда шудани дуҳтару шифо ёфтани зан

18 Ҳанӯз Исо суханонашро давом медод, ки марде аз ҷумлаи сардорон ба наздаш омад ва ба ӯ таъзим карда гуфт: «Ҳозиракак дуҳтарам мурд, аммо агар биёеду ба вай даст гузоред, вай зинда мешавад». 19 Исо аз ҷояш хеста, бо шогирdonаш ҳамроҳи ӯ рафт.

20-21 (20-21) Як зане, ки дувоздаҳ сол боз қасалини хунаравӣ дошт, аз дилаш гузаронда буд, ки ақаллан ба ҷомаи Исо даст расонад, шифо мейёбад. Бо ҳамин нияти ӯ аз қафо ба Исои роҳ раftaистoda наздик шуду ба домани ҷомааш даст расонд. 22 Исо ба қафояш рӯй гардонду занро дид, гуфт: «Эй зан, натар! Туро имонат шифо дод». Ҳуди ҳамон замон зан шифо ёфт.

23 Баъд Исо ба хонаи он сардор даромада, найнавозони барои азо омада ва мардуми гирёнро дид, 24 гуфт: «Ҳамаатон аз ин ҷо равед! Дуҳтар намурдааст, фақат ҳобидааст». Онҳо бошанд, Исоро масҳара карданд. 25 Аммо баъд аз он ки мардум берун баромаданд, Исо ба хонае, ки дуҳтарак он ҷо буд, даромада, дасти ўро гирифт ва дуҳтарак барҳест. 26 Ин хабар дар тамоми он сарзамини паҳн гашт.

Шифо ёфтани ду марди нобино

27 Исо он ҷойро монда, ба роҳ даромада буд, ки ду марди нобино аз дунёбли ӯ равон шуда фарёд мезаданд: «Эй Насли Довуд! Ба мо раҳм кунед!»

28 Вақте ки Исо ба хона даромад, он ду нобино ҳам ба наздаш омаданд. Исо аз онҳо пурсид: «Боварӣ доред, ки Ман шуморо шифо дода метавонам?» «Бале, Ҳоҷа!» — ҷавоб доданд онҳо.

29 Он гоҳ Исо ба ҷашмонашон даст расонда гуфт: «Аз рӯи имонатон ҳамин тавр шавад», 30 ва ҷашмони онҳо бино гаштанд. Исо онҳоро қатъӣ оғоҳ, кард, ки дар бораи ин ҳодиса зинҳор ба касе ҷиззӣ нагӯянд. 31 Онҳо аз он ҷо баромада рафтанд, баръакс, дар тамоми он сарзамини дар бораи ӯ овоза паҳн карданд.

Шифо ёфтани марди гуне

32 Ҳанӯз он ду мард дур нарафта, якчанд қас ба пеши Исо мардеро оварданд, ки аз сабаби дев доштанаш, гунг буд. 33 Лекин, вақте ки Исо аз он мард девро берун кард, мард ба гап даромад ва мардум бо изҳори ҳайрат хитоб мекарданд: «Ҳаргиз ҷунин ҳодисаро дар Исройил надида будем!»

34 Аммо фарисиён метуфтанд, ки Исо девҳоро бо қудрати ҳуди сардори девҳо берун мекунад. *

Ба мардум раҳм карданни Исо

35 Исо бошад, ба ҳамаи шаҳру дехот рафта, аз ибодатхонаҳо ҳалқро таълим медод, ҳабари ҳушро дар бораи подшоҳии Ҳудо эълон мекард ва ҳар дарду қасалини одамонро шифо мебахшид. 36 Вақте ки Исо ба мардум нигоҳ мекард, ба ҳоли онҳо раҳмаш меомад, ҷунки онҳо монанди гӯсфандони бе ҷӯпон, сарсону саргардон ва ноҷору нотавон буданд. 37 Пас Исо ба шогирdonаш гуфт: «Ҳосили дарав фаронав аст, вале коргарон намерасанд. 38 Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фиристад».

10

Дувоздаҳ вакили Исо

1 Исо ба наздаш дувоздаҳ шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат дод, ки рӯҳҳои нопокро берун қунанд ва ҳар дарду қасалини одамонро шифо диханд. 2 Ана номҳои он

* 9:34 9:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 34 дохил нашудааст.

дувоздаҳ вакилаш: аввалин Шимъүн (ўро боз Петрус меномиданд), бародари Шимъүн Андриёс, баъд бародарон Ёкуб ва Юханно, ки писарони Забдой буданд,³ Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Матто (он ки андоз ҷамъ мекард), Ёкуби писари Ҳалфӣ ва Таддо,⁴ Шимъүни Ватандӯст ва Яхудои Исқарют, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунанд.

Вазифа дувоздаҳ вакил

5 Исо ба ин дувоздаҳ нафар вазифа дода, ба ичро намудани он фиристод. ӯ ин тавр гуфт: «Ба назди ҳалҳои гайрияҳудӣ наравед ва ба шаҳрҳои сомариён надароед,⁶ 6 балки назди ҳалқи Истроил, ки монанди гӯсфандони гумроҳшуда ҳастанд, рафта⁷ 7 эълон кунед, ки подшоҳии Ҳудо наздик аст.⁸ Беморонро шифо дихед, мурдагонро зинда кунед, махавиёнро пок созед ва девҳоро берун кунед. Ин қудрат ба шумо белуп дода шудааст, пас шумо низ инро белуп кунед.⁹ Вакте ки ба сафар мебароед, бо ҳуд дар камарбандатон на тангҳои тиллову нуқра ва на тангҳои мисин гиред,¹⁰ на борхалтаву на асо ва на либоси иловагиву на пойғазол гиред, зоро меҳнаткаш сазовори таъминот аст.

11 Ҳангоме ки ба ягон шаҳр ё қишилоқ медароед, одами шоистаро суроғ кунед ва то рӯзи аз он ҷо рафтаниатон дар хонаи ӯ бимонед.¹² Баробари ба он хона даромадан салом дихед.¹³ Агар он хонадон шуморо нағз қабул кунад, барояшон баракат талаб кунед, дар акси ҳол, бигузор баракатон ба ҳудатон баргардад.¹⁴ Агар он ҳеч кас шуморо қабул нақунад ё ба суханонатон гӯш надихад, он хонадон ё шаҳрро тарқ карда истода, ҳамчун нишонаи огоҳӣ ҷангӯ хокашро аз поятон бияфшонед.¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони бадкирдори Садум ва Амӯро аз ҳоли он шаҳр сабуктар ҳоҳад буд.

Азобу укубатҳои дарпешиштода

16 Инак, Ман шуморо ба назди одамон, гӯё гӯсфандонро ба байни тургҳо мефиристам. Мисли мор ҳушӯро мисли қабӯтар безиён бошед.¹⁷ Аз одамон эҳтиёт шавед, чунки онҳо шуморо дастгири карда, назди шӯрои қалонҳо мебаранд ва дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд.¹⁸ Ба хотири Маро пайравӣ карданатон шуморо дар назди ҳоҳимону подшоҳон ба ҷавобгарӣ мекашанд, то ки дар пеши онҳо ва гайрияҳудиён дар бораи Ман шаҳдат дихед.¹⁹ Ҳангоме ки шуморо назди шӯрои олӣ мебаранд, ғам нахӯред, ки ба онҳо чӣ бояд гӯед ё чӣ тавр бояд сухан ронед, чунки дар он вақт суханоне, ки бояд гӯед, ба дилатон андоҳта мешаванд.²⁰ Он гоҳ, на ин ки шумо, балки Рӯҳи Падари осмониатон ба воситаи шумо сухан меронад.

21 Дар он айём бародар бародари ҳудро ба қатл мерасонад ва инчунин падар фарзанди ҳудро. Фарзандон ба падару модари ҳуд муқобил мебароянд ва онҳоро ба дasti марг

месупоранд.²² Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале агар шумо то ба охир расидани азобу үқубатҳо ба Ман вафодор монед, начот ҳоҳед ёфт.²³ Вакте ки шуморо азоб додани шуда дар як шаҳр дунбогалирӣ кунанд, ба шаҳри дигар гурезед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз шумо ба ҳамаи шаҳрҳои Истроил нарафта Фарзанди Иисон меояд.

24 Шогирд аз устодаш баландтар нест, инчунин хизматгор аз ҳоҷааш. ²⁵ Барои шогирд басандা аст, ки монанди устодаш шавад ба барои хизматгор коғист, ки монанди ҳоҷааш шавад. Агар сардори хонадонро Баал-Забул, сардори девҳо номида бошанд, пас аъзоёни хонадонро чӣ қадар бадтар меноманд.

Аз ӯй тарсида лозим аст

26 Аз ин рӯ, аз одамон натарсед. Зоро ҳеч ҷизи ӯшида нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч ҷизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад.²⁷ Он чи Ман ба шумо махфӣ мегӯям, қушуду равшан гӯед ва он ҷо дар пичиррос мешунавед, аз болои боми хонаҳо эълон намоед.²⁸ Аз одамон натарсед, ки онҳо ҷисмро мекушанду ҷонро кушта наметавонанд. Балки аз шаҳсе тарсед, ки ҳам ҷон ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад.

29 Ариши ду ғунчишик як танга аст, аммо ҳатто яктои он ба замин намеафтад, ки Падаратон аз он ҳабардор набошад.³⁰ Аз они шумо бошад, мӯйҳои саратон ҳам ба ҳисоб гирифта шудаанд.³¹ Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр ғунчишикҳо ҳам қиматтар ҳастед.

32 Пас, ҳар кӣ дар пеши мардум мегӯяд, ки пайрави Ман аст, Ман низ дар назди Падари осмониат пайрави Ман буданашро тасдиқ мекунам.³³ Лекин ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад мекунад, Ман низ ӯро дар назди Падари осмониат рад мекунам.

На сулҳ, балки зиддият

34 Фикр нақунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам. Ман барои сулҳ не, балки барои овардани шамшери зиддият омадаам.³⁵ Ман омадаам, ки писарро ба падар, дuxтарро ба модар, келинро ба ҳушдоманаш зид гузорам.³⁶ Худи аъзои хонадони одам душманони ӯ ҳоҳанд буд.

37 Касе ки падар ё модари ҳудро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. Инчунин, касе ки писар ё дuxтари ҳудро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест.³⁸ Касе ки Маро пайравӣ карданӣ шуда бо ҳуд салиби азобу маргашро нагирад, лоиқи шогирди Ман шудан нест.³⁹ Касе ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, вале касе ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад.

Гирифтани мукофот

40 Касе ки шуморо қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва касе ки Маро қабул мекунад, дар асл шахсеро, ки Маро фиристодааст, қабул мекунад. 41 Касе ки пайгамбарро ба хотири пайгамбар буданаш қабул мекунад, мукофоти пайгамбаронаро хоҳад гирифт. Касе ки одами нақӯкорро ба хотири нақӯкор буданаш қабул мекунад, мукофоти нақӯкоронро хоҳад гирифт. 42 Ҳамчунин, касе ки ба яке аз пайравони хурдтарини Ман ба хотири шогирд буданаш ақаллан як пиёла оби хунук дихад, ба ростӣ ба шумо мегӯjam, бе мукофот наҳоҳад монд».

11

Омадани шогирдони Яхҷе

1 Баъд аз ба дувоздаҳ шогирд вазифа додан Исо аз он ёз ба шаҳрҳои гирду атроф барои таълим додан ва эълон кардани хушхабар равона шуд.

2 Вакте ки Яхҷеи Тაъмиддиҳанда дар ҳабсхона менишаст, ҳабари корнамогии Исои Масеҳ ба гӯшаш расид. Он гоҳ ӯ чанд нафар шогирдашро назди Исо фиристод. 3 Онҳо омада аз Исо пурсиданд: «Оё Шумо ҳамон шаше ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

4 Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Он чӣ мешунаведу мебинед, рафта ба Яхҷе нақл бикиунед. 5 Яъне бигӯед, ки ҷашмони қӯрон бино мешаваду лангон роҳ мегарданد, махавиён пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз наҳ зиндагон мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад. 6 Пас, хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

7 Ҳангоме ки шогирдони Яхҷе ба роҳ даромаданд, Исо ба мардум дар бораи Яхҷе суханашро оғоз кард: «Назди Яхҷе ба биёбон барои дидани чӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? 8 Бигӯед, ҷаро рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси бошуқӯҳ мепӯшад? Охир, онҳое, ки либоси бошуқӯҳ мепӯшанд, дар қасрҳо зиндагӣ мекунанд. 9 Ҳуллас, барои чӣ рафта будед? Барои дидани пайгамбар? Дуруст, аммо ба шумо мегӯjam, ки шумо каси бузургтар аз пайгамбарро дидад. 10 Яхҷе ҳамон як одам, ки Ҳудо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд:

„Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефир истам, то ба омаданат роҳ тайёр кунад“.

11 Ба ростӣ ба шумо мегӯjam, дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яхҷеи Таъмиддиҳанда касе пайдо нашудааст. Аммо шаҳси хурдтарин дар подшоҳии Ҳудо бузургтар аз Яхҷе аст. 12 Аз рӯзё, ки Яхҷе ба эълон кардани пайғомми худ шурӯй намуд, то ба имрӯz подшоҳии Ҳудо аз зӯроворӣ

азоб кашид ва одамони бокудрат онро зӯран ба даст оварданӣ ҳастанд. 13 Дар навиштаҷоти пайгамбарон ва шариати Мӯсо то замони Яхҷе пешгӯиҳо омадаанд; 14 агар шумо ба гуфтаҳои онҳо бовар кардан хоҳед, Яхҷе ҳамон Илес пайгамбар аст, ки омаданашро пешгӯй карда буданд. 15 Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

16 Ҳӯш, ин наслро бо кӣ муқоиса намоям? Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча бозӣ мекунанду як гурӯҳи онҳо ба гурӯҳи дигар мегӯяд: 17 „Мо бароятон карнай навоҳтем, аммо шумо рақс накард! Суруди мотам ҳондем, нагиристед“. 18 Инак, Яхҷе омада, рӯза медошт ва май наменӯшид, аммо ҳама мегуфтанд, ки ӯ дев дорад. 19 Баъд Фарзанди Инсон омаду ҳам меҳӯрад ва ҳам менӯшид, аммо ҳама мегӯянд: „Ана одами пурхӯру майзада, ҷӯраи андоғизони бенисоғи рафиқи одамони радди маърқа!“ Лекин ҳақ будани ҳикмати Ҳудо аз натиҷаҳояш маълум мегардад».

Шаҳрҳои имон нааварда

20 Аҳолии шаҳрҳо, ки дар он Исо мӯъчизоти зиёд нишон дода буд, тавба накарданд ва аз ғуноҳҳояшон даст накашиданд. Бинобар ин Исо онҳоро таъна зада гуфт: 21 «Эй аҳли Кӯrozину аҳли Байт-Сайдо, вой бар ҳоли шумо! Зоро агар он мӯъчизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳрҳои худобéхабари Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, баън талибosi дағал пӯшида мӯйканони нишон медоданд, ки онҳо аз ғуноҳҳояшон даст кашидаанд. 22 Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Сур ва Сидун аз ҳоли шумо сабуктар ҳоҳад буд! 23 Инҷунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум! Гумон мекунед, ки саронто то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. Зоро, агар он мӯъчизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳри Садум рӯй медоданд, ин шаҳр то ҳол аз рӯи замин нест намешуд. 24 Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Садум аз ҳоли шумо сабуктар ҳоҳад буд!»

Ваъдаи оромӣ

25 Сипас Исо гуфт: «Шуқри Туро мекунам, эй Падар — Ҳудованди замину осмон, ки он чи аз одамони маълумотноку хирадманд пинҳон кардӣ, ба одамони оддӣ ошкор намудай. 26 Оре, Падар, чунин буд хости Ту.

27 Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ба гайр аз Падар дигар ҳеч кас Писарро нағз намешиносад. Инҷунин, Падарро ҳеч кас нағз намешиносад, гайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интиҳоб кардааст, то барояшон Падарро зоҳир кунад.

28 Ҳамаи шумоёе, ки аз бори вазнин монда шудаед, ба назди Ман биёed ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам. 29 Чунончи барзагов барои андоҳтани юғ гардан мефурорад, шумо низ

ба юги Ман сар фуроред ва аз Ман таълим бигиред, чунки Ман нармдилу хоксор ҳастам, он гоҳ чони шумо оромй мейбад. ³⁰ Зоро таҳти юги Ман будан осон аст ва боре, ки Ман медиҳам, сабук аст».

12

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

1 Дере нагузашта, Исо аз назди киштзори гандум мегузашт. Ин рӯзи истироҳат буд ва шогирдонаш гурусна монда, хӯшашои гандумро меканданду донаҳояшро меҳӯрданд. 2 Инро дида баъзе аз фарисиён назди Исо омада гуфтанд: «Инро бинед-а, шогирдони Шумо кореро карда истодаанд, ки дар рӯзи истироҳат кардан ишон раво нест». 3 Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот наҳонаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? ⁴ Ў ба хонае, ки ҳузури Худоро дошт, даромада нони ба Худо тақдимшударо гирифту ҳӯрд. Ҳол он ки аз рӯи шариат ў ва ҳамроҳонаш ба ин ҳақ надоштанд, чунки фақат ба рӯҳониён ҳӯрдан ишон раво нест. ⁵ Ё наҳод дар шариати Мӯсо наҳонда бошед, ки рӯҳониён ҳангоми дар Ҳонаи Худо иҷро кардан вазифаҳои худ, қоидоҳои рӯзи истироҳатро вайрон мекунанд, вали айборд хисоб намешаванд? ⁶ Аммо ҳаминро дониста бошед, ки ҷизи бузургтар аз Ҳонаи Худо дар ин ҷост. ⁷ Дар навиштаҷот Худо гуфтааст: «Ман меҳоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон диханд, на курбонико օваранд». Агар шумо маънои ин гуфтаҳоро мефаҳмид, одамони беайбро айборд намекардед. ⁸ Охир Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ ҳушкшуда

9 Исо роҳашро давом дода ба ибодатхона рафт. ¹⁰ Дар байнин одамони он ҷо марде ҳузур дошт, ки дасташ ҳушк шуда буд. Баъзе аз ҳозирон, ки меҳостанд ба сари Исо айб монанд, аз Исо пурсиданд: «Оё аз рӯи шариат дар рӯзи истироҳат одамро шифо додан мумкин аст?»

11 Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Фарз кардем, ки шумо як гӯсфанде дореду он ҳам бошад дар рӯзи истироҳат ба ҷоҳ меафтад. Наход шумо рафта, онро аз ҷоҳ қашида нагиред? ¹² Қадри инсон бошад аз гӯсфанд ҷи қадар баландтар аст. Пас, дар рӯзи истироҳат некӣ кардан равост». ¹³ Баъд ба марди дасташ ҳушкшуда гуфт: «Дастатро дароз қун». Вай дасташро дароз кард, ки он мисли дасти дигараш сипасиҳат шуд. ¹⁴ Фарисиён бошанд, баромада рафтанд ва нақшай күштани Исоро қашиданд.

Хизматтори интиҳошуудаи Ҳудо

15 Исо аз нақшай фарисиён огоҳ шуда, аз он маҳалла баромада рафт. Одамони зиёд низ аз паяш рафтанд ва Ӯ ҳамай бемонро шифо

дода, ¹⁶ ба онҳо фармон дод, ки дар бораи Ӯ овоза паҳн накунанд. ¹⁷ Инро Исо барои ба амал омадани суханони Ҳудо кард, ки ба воситаи Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

18 «Ана он хизматторам, ки Ман интиҳоб кардам.

Ў роҳати ҷонам аст ва Ман Ӯро азиз медонам.

Ман Рӯҳамро бар Ӯ мефиристам
ва Ӯ ба ҳамаи ҳалиқҳо адолатамро эълон мекунад.

19 Ӯ бо ҳеч кас муноқиша намекунад ё доду вой
намебардорад,
ё ҳеч кас дар қӯчаҳо бо овози баланд сухан гуфтани Ӯро намешунавад.

20 Ӯ қасеро, ки мисли қамиши ҳамшуда аст,
намешиканаду
қасеро, ки мисли пилтаи нимсӯҳтаи ҷароғ аст, ҳомӯш намекунад,

то даме ки пойдор намудани адолат ба Ӯ
муяссар мегардад.

21 Ва ҳамаи ҳалиқҳо рӯи замин умеди начоترو дар Ӯ мебинанд».

*Исо ва Баал-Забул **

22 Сипас ба назди Исо марди девонаero оварданд, ки аз сабаби дев доштанаш кӯр ва гунг буд. Исо вайро шифо бахшид ва Ӯ ҳам гап зада ва ҳам дида метавонистагӣ шуд.

23 Тамоми мардум аз ин ҳодиса ба ҳайрат афтода мегуфтанд: «Шояд Ӯ ҳамон Насли Довуд бошад, ки мо интизораш ҳастем?»

24 Лекин фарисиён инро шунида чунин мегуфтанд: «Ӯ бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо девҳоро берун мекунад».

25 Исо, ки аз фикрҳои фарисиён боҳабар буд, ба онҳо гуфт: «Ҳар давлате, ки дар доҳили ҳуд аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар шаҳр ё ҳонаводае, ки дар доҳили ҳуд аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, вайрон ҳоҳад шуд». ²⁶ Инак, агар шайтон ҳудашро берун кунад, магар ин нишонаи он нест, ки ў дар доҳили ҳуд ба ду қисм ҷудо шудааст. Пас, наҳод ҳукмронии Ӯ давом мейёғта бошад? ²⁷ Аз гуфти шумо Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекунам, пас пайравони ҳудатон-ҷӣ? Онҳо бо қадом қудрат берун мекунанд? Ана, амали онҳо исбот мекунад, ки шумо нодуруст фикр мекунад.

28 Аммо, агар Ман бо қудрати Рӯҳи Ҳудо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Ҳудо аллакай ба ҳаётӣ шумо омадааст. ²⁹ Инчунин ҳеч кас наметавонад ба ҳонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пои шахси пурзӯрро набандад. Ана баъд ҳонаашро горат карда метавонад.

30 Касе ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедиҳад, дар асл онҳоро пароконда мекунад. ³¹ Аз ин рӯ, ба

* 12:21 12:21 Баал-Забул — ниг. 10:25.

шумо мегўяд, ҳар гуноҳ ва сухани кофирионаи инсон барояш баҳшида мешавад, vale касеро, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофирионае мегўяд, Худо ҳаргиз намебахшад. ³² Ҳар кас ки бар зидди Фарзанди Инсон сухан мегўяд, баҳшида мешавад, vale касе ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухане мегўяд, Худо ўро дар ду дунё намебахшад.

Дараҳт ва меваи он

³³ Ҳудатон мулоҳиза кунед, дараҳти солим меваи нағз медиҳад, дараҳти касал бошад, меваи бад медиҳад. Пас, чӣ хел будани дараҳт аз мевааш маълум мегардад. ³⁴ Эй морзодагони маккор! Чӣ хел шумо суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки ҳудатон бад ҳастед. Охир, он чи дилатонро пур мекунад, баъд лабрез шуда аз забонатон берун мебарояд. ³⁵ Шахси нек аз хазинаи некаш ҷизҳои нек ва шахси бад аз хазинаи бадаш ҷизҳои бад берун меорад.

³⁶ Ҳаминро дониста бошед, ки дар рӯзи ҷазо шумо барои ҳар сухани ноҳақе, ки гуфтаед, ҷавоб ҳоҳед дод. ³⁷ Чунки аз рӯи суханони ҳудатон шумо ё беайб ва ё айбдор ҳисоб мешавед».

Талаҳ карданни нишона

³⁸ Он гоҳ баъзе аз фарисиён ва шариатдонон ба Исо гуфтанд: «Устод, меҳостем, ки ягон нишонае ба мо дихед». ³⁹ Лекин Исо ҷавоб дод: «Эй насли одамони баду ба Худо бевафо! Шумо нишона талаҳ мекунед?! Бароятон ҳеч нишонае ғайр аз он чи бо Юнус пайғамбар рӯй дода буд, дода намешавад. ⁴⁰ Чи тавре ки Юнус се шабу се рӯро дар шиками наҳанг гузаронда буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон се шабу се рӯро зери хоки замин мегузаронад.

⁴¹ Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве барҳеста, насли шуморо айбдор мекунанд, зоро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданду аз гуноҳҳояшон даст кашиданд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Юнус дар ин чост! ⁴² Дар рӯзи ҷазо маликаи сарзамини Сабо барҳеста насли шуморо айбдор мекунанд, зоро ўз як гӯшаи дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Сулаймон дар ин чост!

Баргаштани рӯҳи нопок

⁴³ Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо карданни манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро намеёбад. ⁴⁴ Ниҳоят ҳуд ба ҳуд мегўяд: „Э, ба хонаи пештараам бармагардам“, — ва баргашта мебинад, ки ин хонаи хоҳӣ ва ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. ⁴⁵ Пас рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз ҳудаш ҳам бадтарро ҳамроҳаш гирифта меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалиаш бадтар

ҳоҳад буд. Айнан ҳамин ҳодиса бо одамони бади ин замон рӯй ҳоҳад дод».

Модар ва бародарони Исо

⁴⁶ Исо ҳанӯз ба мардум сухан гуфтанро давом медод, ки модару бародаронаш омаданд. Онҳо берун аз хона истода, ҳоҳиш карданд, ки бо Исо гап зананд. ⁴⁷ Касе аз байнҳо ҳалқ ба Исо гуфт: «Устод, модар ва бародаронатон дар берун истодаанд ва меҳоҳад, ки бо Шумо гапзанон кунанд».

⁴⁸ Исо дар ҷавоб гуфт: «Модарни Ман кист ва бародарони Ман кистанд?» ⁴⁹ Баъд бо дасташ сӯи шогирдонаш ишора карда, суханашро давом дод: «Ана инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд! ⁵⁰ Зоро ҳар касе, ки хости Падари осмониамро иҷро мекунад, бародар, ҳоҳар ва модари Ман аст».

13

Масал дар бораи дехқон

¹ Ҳуди ҳамон рӯй Исо аз хона баромаду барои таълим додани мардум сӯи кӯл рафт.

² Аммо дар гирдаш ҷунон одамони зиёд ҷамъ омаданд, ки ӯ ҳалқро дар соҳил монда, ҳудаш ба қаице савор шуд. ³ Исо ба онҳо бисёр ҷизҳоро бо масалҳо нақл карда мегуфт: «Рӯзе як дехқон барои қишид кардан мебарояд.

⁴ Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза мекӯранд.

⁵ Миқдори дигари он ба замини санглоҳу камҳоҳ меафтад. Аз сабаби чукур набудани хоки замин онҳо зуд месабанд. ⁶ Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмуруда шуда, аз сабаби реши мустаҳкам надоштан хушк мешавад. ⁷ Миқдори дигараш ба замини хордор меафтад ва хорҳо қад кашида майсаи навсабзидаро пашҳ мекунанд. ⁸ Лекин баъзе донаҳо ба замини хуби ҳосилҳез афтода, баъзе сад, баъзе шаст ва баъзе сӣ баробар зиёдтар ҳосил мединанд».

⁹ Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Сабаби нақл карданни масалҳо

¹⁰ Баъдтар шогирдони Исо ба наздаҳ омада пурсиданд: «Чаро Шумо мардумро бо масалҳо таълим медиҳед?» ¹¹ Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии ҳудро додааст, аммо аз онҳо ин чизҳо пинҳон ҳастанд. ¹² Чунки ҳар кӣ ҷизе дорад, ба ӯ боз ва аз ҳад зиёд дода мешавад, аммо касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ӯ кашида гирифта мешавад. ¹³ Ана барои чӣ Ман ба онҳо бо масалҳо нақл мекунам: онҳо дидা метавонанду намебинанд, шунида метавонанд, vale на мешунаванду на мефаҳманд. ¹⁴⁻¹⁵ (14-15) Ишаъе пайғамбар пешгуй карда гуфта буд:

„Ин одамон ҳарчанд гӯш кунанд ҳам, намефаҳманд;

харчанд нигоҳ кунанд ҳам, намебинанд, чунки ин одамон кундфаҳм шудаанд, гӯшҳояшон мадори шунидан надоранд ва ҷашмонашонро онҳо пӯшидаанд. Агар ин тавр намекарданд, ҷашмонашон дид, гӯшҳояшон шунида ва ақлашон дарк карда метавонист. Он гоҳ онҳо сӯй Ман — Ҳудо рӯй меоварданд, то ки Ман онҳоро шифо дихам“.

Ин пешгӯй ҳақиқатан дар ҳаёти онҳо амалӣ мегардад.

¹⁶ Шумо бошед, хушбахт ҳастед, чунки ҷашмонашон дид ва гӯшҳоятон шунида метавонанд. ¹⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр пайғамбарон ва нақӯкорон дар орзуи дидан ва шунидани он чи, ки шумо мебинед ва мешунавед, буданд. Вале онҳо на диданду на шуниданд.

Маънидод карданни масал дар бораи деҳқон

¹⁸ Хуб, маъни масалро дар бораи деҳқон гӯш кунед. ¹⁹ Ба пайраҳа афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро дар бораи подшоҳии Ҳудо мешунаванду онро намефаҳманд. Шахси Бад омада қаломи ба дили онҳо кошташударо қашида мегирад. ²⁰ Ба замини санглоҳ афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду дарҳол бо хушхолӣ онро қабул мекунанд. ²¹ Вале азбаски решা надоранд, муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои қалом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. ²² Ба замини ҳорзор афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванд, аммо ғаму ташвиши зиндагӣ ва орзуи бойигарӣ қаломро пахш менамояд ва дар натиҷа он ҳеч ҳосиле намеօрад. ²³ Вале ба замини ҳосилхез афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду онро мефаҳманд. Ана онҳо батъан сад, батъан шаст ва батъан сӣ барobar бештар самара медиҳанд».

Масал дар бораи алафи бегона

²⁴ Ў боз дигар масалро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Ҳудоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе ба заминаш донаҳои қишиғобро мекорад. ²⁵ Лекин, вақте ки ҳама хоб мераванд, душман меояду дар байнӣ гандум тухми алафи бегонаро пошида, меравад. ²⁶ Сипас, баробари сабзидау сарон бароварданни гандум, алафи бегона низ намоён мегардад. ²⁷ Ҳизматгорон назди соҳиби қишиғзор омада мегӯянд: „Хоҷа, шумо дар қишиғратон донаҳои гандумро кошта будеду ин алафи бегона аз қӯҷо пайдо шуд?“ ²⁸ Ў ба онҳо ҷавоб дода мегӯяд: „Ин кори душман аст“. Ҳизматгорон боз мепурсанд: „Мехоҳед, ки мо рафта онҳоро қанда партоем?“ ²⁹ „Не, — мегӯяд соҳиби қишиғзор, — чунки алафи бегонаро қанданӣ шуда мабодо боз

баъзе гандумро ҳам қанда напартоед. ³⁰ Бигзор, то вақти ҳосилгундорӣ ҳам гандум ва ҳам алафи бегона истад. Баъд ба даравгарон фармон медиҳам, ки аввал алафи бегонаро қанда, даста карда сӯзонанд, сонӣ гандумро даравида, ба анборам ҷамъ кунанд“».

Масалҳо дар бораи донаи ҳардал ва ҳамиртуруш

³¹ Исо ба онҳо боз масали дигареро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Ҳудоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе донаи ҳардалро гирифта, дар замини ҳуд мекорад. ³² Ин дона аз ҳамаи донаҳои дунё майдатарин мебошад, вале вақте ки он месабзад, аз ҳамаи гиёҳҳо қалонтар шуда, ба дарахт мубаддал мегардад ва паррандаҳо омада, дар шоҳаҳои он лона месозанд».

³³ Масали дигаре, ки Вай ба онҳо нақл кард, ин буд: «Подшоҳии Ҳудоро боз чунин тасвир кардан мумкин: Зане каме ҳамиртуруш мегираду бо як тағора орд омехта, ҳамир мекунад ва баъд тамоми ҳамир мерасад».

³⁴ Исо ҳамаи ин ҷизҳоро фақат бо масалҳо ба мардум нақл кард ва бе масал сухане ҳам ба онҳо нағуфт. ³⁵ Пайғамбаре чунин гуфта буд: «Ман ба онҳо ба масалҳо сухан меронам;

Ман ба онҳо ҷизҳои аз аввали оғариниш пинҳонбудaro нақл мекунам».

Барои амалӣ ғаштани ин суханон Исо бо масалҳо ғап мезад.

Маънидод карданни масал дар бораи алафи бегона

³⁶ Вақте ки Исо мардумро монда, ба хона рафт, шогирдонаш ба наздаш омада ҳоҳиш кардан, ки Ӯ масали дар бораи алафи бегона нақлкардашро ба онҳо маънидод кунад.

³⁷ Вай дар ҷавоб гуфт: «Шахсе, ки донаҳои қишиғобро мекорад, Фарзанди Инсон аст; ³⁸ қишиғзор ин ҷаҳон аст; донаҳои гандум одамони аз они подшоҳии Ҳудо ҳастанд; алафи бегона бошад, одамони аз они Шахси Бад ҳастанд; ³⁹ ва душмане, ки тухми алафи бегонаро мекорад, иблис мебошад. Вақти ҳосилгундорӣ оҳирзамон аст, даравгарон бошанд, фариштаҳоянд. ⁴⁰ Чи тавре ки алафи бегонаро ҷамъ карда, дар отаи месузонанд, айнан ҳамин тавр дар оҳирзамон рӯй медиҳад. ⁴¹ Яне Фарзанди Инсон фариштаҳои худро мефиристад, то ки ҳамаи бадкорон ва ҳамаи васвасакоронро аз доҳили подшоҳии Вай ҷудо карда гирифта ⁴² ба оташи сӯзон партоянд. Дар он ё бошад, одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд.

⁴³ Аммо нақӯкорон дар подшоҳии Падарашон мисли оғтоб медураҳшанд. Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

Давоми масалҳо дар бораи подшоҳии Ҳудо

⁴⁴ Подшоҳии Ҳудоро чунин тасвир кардан мумкин: рӯзе як мардикор дар саҳро ганчинаи касе пинҳонкарدارо мёбаду онро боз пинҳон

мекунад. Аз шодй ў рафта тамоми дороияшро мефурӯшаду ҳамон саҳроро мекхарад.

⁴⁵ Подшохии Худоро боз ин тавр тасвир кардан мумкин: савдогаре марворидҳо зебо мекобаду мекобад ⁴⁶ ва ҳангоме ки марвориди аҷаб зеборо мейбад, рафта, тамоми молу мулкашро фурӯхта, онро мекхарad.

⁴⁷ Ана масали дигар, ки бо он подшохии Худоро тасвир кардан мумкин: якчанд моҳигир тӯрҳои худро ба кӯл мепартоянида ба тӯрашон ҳар гуна моҳиҳо меафтанд. ⁴⁸ Вақте ки тӯрҳо пур аз моҳӣ мешаванд, моҳигирон онҳоро ба соҳил мекашанду нишаста моҳиҳоро ба нагзу бад ҷудо мекунанд; нагзашро ба сабадҳо меандозанду бадашро мепартоянида.

⁴⁹ Дар охирзамон низ ҳамин тавр рӯй медиҳад: фариштаҳо баромада, одамони бадкирдорро аз байни накӯкорон ҷудо мекунанд. ⁵⁰ Сонӣ одамони бадкирдорро ба оташи сӯзон мепартоянд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба данон зада гира мекунанд».

Чизҳои нав ва қӯҳна

⁵¹ Исо аз шогирдонаш пурсид: «Шумо ин гуфтаҳоямро фахмидед?» «Фаҳмидем», — ҷавоб доданд онҳо.

⁵² Ў давом дода гуфт: «Пас, ҳар шариатдоне, ки дар бораи подшохии Худо таълим ёфтааст, монанди соҳиби ҳона аст, ки аз анбори ҳуд чизҳои нав ва қӯҳнаро берун мебарорад».

Аз Исо рӯй гардондани ҳамдиёронаш

⁵³ Исо нақӯ кардани масалҳоро тамом карду аз он ҷо баромада ⁵⁴ ба диёраш баргашт. Ў дар ибодатхонаи он ҷо таълим медоду онҳое, ки таълимоташро мешунианд, ангушти ҳайрат газида ба якдигар мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар ҳикмат дорад-а?» «Қобилияти мӯъчиликории Ў аз кучо бошад-а? ⁵⁵ Магар ў ҳамон Исои писари дурдгар нест, ки модарааш Марям ва бародаронаш Ёкубу Йосуфи Шимъуну Яҳудо ҳастанд? ⁵⁶ Магар ҳамаи ҳоҳаронаш дар шаҳри мо зиндагӣ намекунанд? Пас, аз кучо Ӯ ин ҳикмату ин кудратро дорад?» ⁵⁷ Инак, онҳо дар ҳаққи Исо шакку шубҳа карданд.

Ӯ бошад, ба онҳо гуфт: «Пайғамбар дар диёри ҳуд ва дар байни ҳонадони ҳуд қадр надорад, vale дар ҳамаи ҷои дигар ўро бо эҳтиром қабул мекунанд». ⁵⁸ Ва аз сабаби он ки онҳо ба Исо боварӣ надоштанд, ў дар он ҷо кам мӯъчиза кард.

14

Марги Яҳёи Таъмиддиҳанда

¹ Дар он айём овоза дар бораи Исо то ба гӯши Хиродус, ки ҳоқими вилояти Ҷалил буд, рафта расид. ² Хиродус ба мансабдоронаш гуфт, ки дар асл ин Яҳёи Таъмиддиҳанда аст, ки аз нав зинда шудааст, барои ҳамин ҳам Ӯ ҷунин курдати мӯъчиликорӣ дорад.

³⁻⁴ (3-4) Пеш аз марги Яҳёи Таъмиддиҳанда Хиродус Ҳиродия, зани бародараш

Филиппусро ба занӣ гирифта буд. Гаштао баргашта Яҳё ба ў мегуфт: «Аз рӯи шариати мо ба шумо гирифтане зани бародаратон раво нест». Бинобар ин Ҳиродус фармон дод, ки Яҳёро дастгири қунанду дасту поясшро баста, ба ҳабс андозанд. ⁵ Ҳиродус меҳост Яҳёро ба ҷатл расонад, аммо аз ҳалқ метарсид, зоро ҳалқ Яҳёро пайғамбар меҳисобид.

⁶ Бо ҷуҷуди ин, боре дар ҷашнгирин рӯзи таваллуди Ҳиродус дуҳтари Ҳиродия дар пеши меҳмонон рақсу бозӣ карда, Ҳиродусро ҷунон мафтун кард, ки ⁷ ў қасам ёд карда ба дуҳтар ваъда дод: «Ҳар ҷай аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам!» ⁸ Дуҳтар аз рӯи маслиҳати модарааш гуфт: «Бароям сари Яҳёи Таъмиддиҳанда дар рӯи табаҷе оварда дижед».

⁹ Ҳоким ғамгин гашт, вале ба хотири въъдан дар пеши меҳмонон додааш, фармон дод, ки гуфти дуҳтарро иҷро қунанд. ¹⁰ Ҷалҳоди фиристидааш рафта, дар ҳабсхона сари Яҳёро аз танаш ҷудо кард ¹¹ ва дар рӯи табаҷе ба дуҳтар оварда дод. Дуҳтар бошад, онро ба дасти модарааш супорид. ¹² Баъд аз ин шогирдони Яҳё омада, часади ўро бурда гӯрониданд ва ҳодисаи рӯйдодаро рафта ба Исо нақӯ карданд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор қас

¹³ Ин ҳодисаро шунида, Исо ба қаиқ савор шуду ҳудаш танҳо ба ҷои хилвате рафт. Мардум аз ин оғоҳ шуданду аз шаҳрҳои ҳуд баромада пиёда аз пайи Ӯ рафтанд. ¹⁴ Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дид, ба ҳоли онҳо раҳмаш омад ва беморони дар байнашон бударо шифо дод.

¹⁵ Рӯз ба охир мерасид ва шогирдони Исо ба наздаш омада гуфтанд: «Устод! Ин як ҷои беодам аст, рӯз дер шуд. Мардумро ҷавоб намедихед, ки ба қишилоҳои гирду атроф рафта, барояшон ҳӯрокворӣ ҳаранд!» ¹⁶ «Ба ҳеч ҷо рафтанишон лозим нест, — ҷавоб дод Вай. — Шумо ба онҳо ҳӯрок дижед!» ¹⁷ Онҳо гуфтанд: «Охир мо дар ин ҷо факат панҷ нону ду моҳӣ дорем». ¹⁸ «Онҳоро ба Ман оварда дижед», — гуфт Исо.

¹⁹ Ӯ ба мардум гуфт, ки рӯи сабза нишинанд. Баъд он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Ҳудо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ки ба мардум тақсим карда дижанд. ²⁰ Ҳама то сер шудан ҳӯрдану шогирдон боз дувоздаҳ сабади пур аз нонпороҳо ҷамъ карданд. ²¹ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ ҳӯрда буданд, гайр аз занону қӯдакон, тақрибан панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯи об роҳ рафтани Исо

²² Сипас Исо ба шогирдонаш фармуд, ки ба қаиқ савор шаванду пешопеши Ӯ ба дигар тарафи кӯл раҳсипор шаванд, то ҳудаш ҳам баъд аз мардумро ҷавоб доданаш назди онҳо

бирарад. ²³ Вақте ки Вай мардумро ҹавоб дод, барои дар танҳои дуо кардан ба теппае баромад. Баъд аз нишасти офтоб ҳам Ӧ яккаву танҳо дар он ҷо буд. ²⁴ Қаиқ бошад, аз соҳил хеле дур рафта буд ва аз сабаби боди саҳте, ки муҳолифи он мевазид, мавҷҳои кӯл қаиқро алвонҷ медоданд.

²⁵ Ҳанӯз ҹашми рӯй накафида. Исо рӯй-рӯи об қадамзон ба тарафи шогирдонаш равона шуд. ²⁶ Шогирдон Исои дар рӯи об роҳ рафтаистодаро дида, «Ин арвоҳ! Арвоҳ!» гӯён аз тарсу вахм дод заданд. ²⁷ Аммо Ӧ зуд ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед».

²⁸ Он гоҳ Петрус овоз бароварда гуфт: «Хоча, агар дар ҳақиқат ин Ту бошӣ, ба ман амр намо, ки рӯй-рӯи об назди Ту бийәм». ²⁹ «Биё», — амр дод Ӧ. Инак, Петрус аз қаиқ баромада дар рӯи об қадам занон ба Исо наздик мешуд. ³⁰ Саҳт вазидани шамолро дида тарсид ва қарип гарӣ шуда буд ки, фарёд зад: «Хоча, моро наҷот дех!» ³¹ Исо зуд дасташро дароз карда, Петруро дошта гирифт ва гуфт: «Ин қадар имонат суст аст? Чаро шубҳа кардӣ?»

³² Бо ин суханон онҳо ба қаиқ савор шуданд ва шамол аз вазидан бозмонд. ³³ Он гоҳ онҳое, ки дар қаиқ нишаста буданд, ба Исо саҷда карда хитоб намуданд, ки Ӧ дар ҳақиқат Писари Худо аст.

Шифо ёфтани беморони Ҷинесор

³⁴ Онҳо аз кӯл гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омада расиданд. ³⁵ Мардуми он ҷо Исоро шинохтанд ва ба гирду атрофи он сарзамин одамонро фиристоданд, то ки беморонро назди Ӧ гирифта биёранд. ³⁶ Онҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо мейғт.

15

Таълимоти аҷдоҳон

¹ Сипас, ба назди Исо аз Ерусалим чанд нафаре аз фарисиёну шариатонон омада пурсианд: ² «Чаро шогирдони Шумо урӯфи одатҳои аҷдоҳони моро вайрон мекунанд? Онҳо бетаҳорат сари дастарҳон мешинанд!»

³ Ӧ ҷавоб дод: «Худи шумо-чӣ? Чаро барои иҷро кардани урӯфи одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро вайрон мекунед? ⁴ Худо ба мо фармудааст: „Падару модари худро эҳтиром кунед“ ва „ҳар кӣ дар ҳаққи падар ё модараш сухани қабеҳ гӯяд, ҷазояни марг аст“. ⁵ Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш бо чизе ёрӣ расонда тавонад, вале ёрӣ нарасонда гӯяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, ⁶ он гоҳ ҳоҷат нест, ки ба падараш изҳори эҳтиром кунад. Ҳамин тавр шумо барои риоя кардани урӯфи одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро барҳам медиҳед. ⁷ Эй одамони дурӯй! Ҳақ буд Ишаъё пайғамбар, вақте ки оид ба шумо пешгӯй карда гуфта буд:

⁸ „Худо мегӯяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,

вале дар асл дилашон аз Ман дур аст.

⁹ Онҳо Маро бефоида паравтиш мекунанд, чунки қонуну қоидоҳои инсониро „қонуни Ҳудо“ гуфта таълим медиҳанд!».

Чизҳои одамро ҳаромкунанда

¹⁰ Баъд Исо мардумро ба наздаш ҷеғ зада туфт: «Ҳамин ҷизро бидонед, ки ¹¹ он чи аз даҳони одам ба дарунаш медарояд, ўро ҳаром намекунад, балки он чи аз даҳонаш берун мебарояд, ўро ҳаром мекунад».

¹² Он гоҳ шогирдонаш ба Ӧ наздик шуда гуфтанд: «Медонед, фарисиён аз суханони Шумо ранҷиданд».

¹³ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ҳар гиёҳе, ки Падари осмонии нашиондааст, бо решаш қанда партофта мешавад. ¹⁴ Ба фарисиён аҳамият надихед. Онҳо худашон кӯр ҳастанду боз дигар кӯронро роҳнамой мекунанд. Агар кӯр ба кӯри дигар роҳ нишон дишад, ҳардуяшон рафта ба ҷоҳ меафтаанд».

¹⁵ Дар ин вақт Петрус ба Исо мегӯяд: «Ба мо маъни масали пештар овардаатонро шарҳ дихед». ¹⁶ Ӧ ба онҳо мегӯяд: «Наход то ҳол нафаҳимида бошед? ¹⁷ Магар намедонед, ки он чи шумо меҳӯред, аз даҳон медарояд баъд аз меъда гузашта берун мебарояд? ¹⁸ Лекин он чи аз даҳон мебарояд, одамро ҳаром мекунад, чунки он аз дили одам бармеояд. ¹⁹ Зеро аз дил ғирироҳи бад берун меоянд, ки сабаби одамкушӣ, алоқаи беникоҳ, фиску фучур, дуздиву шаҳодати дурӯғдиҳӣ ва тӯҳматкунӣ мегарданд. ²⁰ Ана ин ҷизро одамро ҳаром мекунанд. Аммо бетаҳорат ба сари дастарҳон нишастан одамро ҳаром намекунад».

Имони як зан

²¹ Исо аз он ҷо баромада, ба наздикоҳои шаҳрҳои Сурӯ Сидун рафт. ²² Инак, як занни канъонӣ, ки дар он маҳал зиндагӣ мекард, додзданон назди Исо рафта истода гуфт: «Эй Насли Довуд! Илтимос, Ҳоҷаам, ба ман раҳм кунед! Духтарам дев дорад ва аҳволаш бениҳоят вазнин аст».

²³ Аммо аз Исо саде ҳам набаромад. Шогирдонаш ба Ӧ наздик шуда, ҳоҳиш карда гуфтанд: «Ин зан доду войқунон аз дун боли мо омада истодааст. Ба вай гӯед, ки бравад!» ²⁴ Исо ҷавоб дод: «Ман фақат ба назди гӯсфандони гумроҳшуда — ҳалқи Истроил фиристода шудаам!»

²⁵ Дар ин мобайн зан ба Ӧ расида омаду ба пеши пойҳояш худро партофта зориу илтиҷо кард: «Ҳоҷаам, ба ман ёрӣ дихед!» ²⁶ Вай ҷавоб гардонд: «Нони фарзандонро гирифта ба сагон партофтан дуруст нест».

²⁷ «Рост мегӯед, Ҳоҷаам, — гуфт дар ҷавоб зан, — лекин сагон ҳам нонрезаҳои аз дастарҳони соҳибашон боқимондaro

мехўранд-ку». ²⁸ Исо ба ин ҹавоби ў гуфт: «Имонат бенихоят бокувват будааст, хоҳар! Он чи меҳости бароят ичро мешавад». Худи ҳамон лаҳза дүхтари зан шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр беморон

²⁹ Исо он чойро тарк карду қад-қади кўли Чалил рафта ба теппае баромада нишаст. ³⁰ Ба назди Вай тўда-тўда одамон омада, бо худ одамони лангу маъюб, кўру гунг ва боз дигар хел қасалонро оварда пеши пойҳояш мегузоштанд ва ў ҳамаи онҳоро шифо медод. ³¹ Дар пеши назари ҳама гунгҳо гап задаву лангҳо роҳ рафтаву кўрон дида метавонистагӣ шуданд, маъюбон сиҳат гаштанд. Ино дида ҳама ҳайрон монданд ва Худои Истроилро ситоиш карданд.

Бо ҳафт нону якчанд моҳӣ сер карданни зиёда аз чор ҳазор кас

³² Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рўз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеч ҳўрдание надоранд. Ман намехоҳам, ки онҳоро аз пеши худ гурусна ҷавоб дихам, мабодо дар роҳ аз ҳол нараванд». ³³ Шогирдонаш ба ў гуфтанд: «Дар ин биёбон мо аз кучо ин қадар нон меёбем, ки ба чунин тўдаи одамон расонда тавонем?» ³⁴ Исо дар навбати худ аз онҳо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» «Ҳафтто, — ҷавоб доданд онҳо, — ва якчанд моҳии хурд ҳам дорем».

³⁵ ў мардумро фармуд, ки рӯи замин бишнанд. ³⁶ Баъд он ҳафт нону моҳиҳоро ба даст гирифта, Худоро шукрғўён онҳоро пора кард ва ба шогирдонаш дод. Шогирдонаш нонпораҳоро гирифта ба мардум тақсим карданд. ³⁷ Ҳамаи то сер шудан ҳўрданду шогирдон боз ҳафт сабади қалон пур аз нонпораҳои боқимонда ҷамъ карданд. ³⁸ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ ҳўрда буданд, гайр аз занону кўдакон, чор ҳазор нафар буд.

³⁹ Пас Исо мардумро ҷавоб дода, ба қаиқ савор шуду ба сарзамини Мачдал раҳсипор гашт.

16

Талаб карданни нишона

¹ Баъд аз чанд вақт ба назди Исо баъзе аз фарисиён ва саддуқиён омаданд. Онҳо Вайро озмуданй шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо дихад. ² Аммо Исо дар ҷавоб гуфт: «Агар шомоғҳон осмон кушода бошад, шумо мегӯед, ки пагоҳ ҳавои нағз мешавад. ³ Агар субҳидам осмон тираву гирифта бошад, мегӯед, ки имрӯз шамолу боронгарӣ мешавад. Шумо нишонаҳои осмонро дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонеду нишонаҳои ҳозиразамонро дида, онҳоро муайян карда наметавонед. ⁴ Фақат насли ба Худо бевафою бадон нишона мечӯяд!

Худо ба ин насл ҳеч нишонаи дигаре ба гайр аз он ки бо Юнус пайғамбар рўй додааст, намедиҳад».

Ино гуфт: «Ҳафт аз наздашон рафт.

Ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён

⁵ Вақте ки шогирдон ба дигар тарафи кўл расида омаданд, диданд, ки бо худ нон гирифтанро фаромӯш кардаанд.

⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳушёр бошед! Худро аз ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён эҳтиёт кунед». ⁷ Он гоҳ шогирдонаш ба муҳокима даромада, ба яқдигар мегуфтанд: «Ў аз сабаби бо худ нон нағирифтанамон инро гуфт».

⁸ Лекин Исо аз муҳокимаи онҳо дарақ дошт ва пурсид: «Ҳоҳ, барои чӣ шумо набудани нонро бо яқдигар муҳокима мекунед? Имонатон ин қадар суст аст?! ⁹ Наход то ҳол ҳеч чиз нафаҳмида бошед? Магар он панҷ нонро дар ёд надоред, ки чӣ хел панҷ ҳазор нафар ҳўрданду боз боқимондашро дар чанд сабаб ҷамъ кардед? ¹⁰ Ён ҳафт нонро, ки чор ҳазор нафар ҳўрданду боз боқимондашро дар чанд сабади қалон ҷамъ кардед? ¹¹ Чӣ тавр шумо намефаҳмад, ки Ман нонро дар назар надорам? Балки гуфтани ҳастам, ки худро аз ҳамиртуруши фарисиён ва саддуқиён эҳтиёт кунед!»

¹² Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки ў на аз ҳамиртуруши нон, балки аз таълимоти фарисиёну саддуқиён эҳтиёт шудани онҳоро дар назар дошт.

Кӣ будани Исоро эълон карданни Петрус

¹³ Исо ба шогирдонаш ба маҳаллаи назди шаҳраки Қайсария Филиппус рафт. Дар он чо ў ба онҳо савол дод: «Одамон дар бораи кӣ будани Фарзанди Инсон чӣ мегўянд?» ¹⁴ Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Баъзехо мегўянд, ки ў Яҳёи Таъмиддиҳанда аст, қисми дигари одамон мегўяд, ки Илёс ё Ирмиё ве ё яке аз дигар пайғамбарони гузашта омадааст». ¹⁵ Исо аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро ки мешуморед?» ¹⁶ Шимъўни Петrus ба ў ҷавоб дод: «Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Худои зинда ҳастай».

¹⁷ Он гоҳ Исо ба Петрус гуфт: «Чӣ хел ҳушбахт ҳастай, Шимъўн, писари Юҳанно! Чунки инро ба ту на одамизод, балки Падари Ман, ки дар осмон аст, ошкор кардааст. ¹⁸ Бинобар ин ба ту мегӯям, ки ту Петрус — санг ҳастай* ва дар болои ин санг Ман ҷамоати имондорони худро пойдор менамоям ва онро ҳатто қувваҳои марг мағлуб карда наметавонанд. ¹⁹ Ман ба ту калидҳои подшоҳии Худоро медиҳам ва ҳар чиро, ки ту дар замин манъ кунй, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат дихӣ, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад».

* 16:18 16:18 Петрус — аз юнонӣ санг тарҷума мешавад.

20 Баъд Исо ба шогирдонаш қатъй таъкид кард, ки Таъиншудаи Худо будани ўро ба касе нагуянд.

Марги худро пешгӯй карданни Исо

21 Аз ҳамон вақт сар карда Ў ба шогирдонаш кушоду равшан мегуфт, ки бояд ба Ерусалим равад ва дар он чо аз дасти пирони қавм, сардорони рӯйхонӣ ва шариатдонон бисёр азоб мекашад. Оқибат Ў күшта мешавад, валие баъд аз се рӯз аз наин зинда мегардад.

22 Петрус бошад, Исоро як сӯй бурда сарзаниш карда гуфт: «Худо нишон надиҳад! Эй Худованд, он чо гуфтий, бигзор ба сарат наояд!» 23 Лекин Вай ба Петрус рӯй оварда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту ба Ман ҳалал расонда истодай, чунки ту фикри Худоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекунӣ!»

24 Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар каси шумо, ки пайрави Ман шудан ҳоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст қашид, салиби азобу маргашро бардошта барад ва он гоҳ Маро пайравӣ кунад. 25 Зоро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, валие ҳар касе, ки ба хотири Ман аз баҳри ҳаёти ҳудаш мегузард, ҳаёти абадӣ ба даст меоварад. 26 Ба одам чӣ ғоифдае дорад, ки тамоми дунёро ба даст оварду ҷонашро аз даст дихад? Одамизод бар ивази ҷони худ ҳеч товоне дода наметавонад. 27 Фарзанди Инсон бо шӯҳрату ҷалоле, ки Падараш ба Ў медиҳад, ҳамроҳи фариштаҳои худ меояд ва ба ҳама он чиро, ки мувоғиғи амалашон сазовор мешаванд, медиҳад. 28 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин чо ҷанд касе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон мебинанд, ки чӣ тавр Фарзанди Инсон барои подшоҳӣ кардан меояд».

17

Дигаргун шудани намуди зоҳирӣ Исо

1 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус ва бародарон ёкубу Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта ба баландии кӯҳе бурд, ки он чо онҳо танҳо буданд. 2 Баъд дар пеши назари шогирдон намуди зоҳирӣ Ў дигаргун шуд. Чехрааш монанди офтоб дураҳшид, либосаш ҳам мисли равшани нур салп-сафед шуд. 3 Ногаҳон Мӯсо ва Илёс пайгамбар дар пеши назари шогирдон пайдо шуданд ва бо Исо сӯҳбат мекарданд. 4 Петрус ба сухан даромада ба Исо гуфт: «Худовандо, чӣ хуб аст, ки мо ин чо ҳастем. Агар ҳоҳӣ ман дар ин чо се ҳайма месозам, яке барои Ту, дигаре барои Мӯсо ва сеюм барои Илёс».

5 Ҳанӯз вай суханашро тамом накарда, абри тобоне пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва аз даруни он овое шунидга шуд: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз Ў хушнудам. Ўро гӯш кунед». 6 Аз шунидани ин овоз шогирдонро ваҳм фаро гирифт ва онҳо худро рӯи замин партофтанд. 7 Аммо Исо ба

наздашон омаду ба онҳо даст расонда гуфт: «Бархезед ва аз ҳеч чиз натарсад». 8 Онҳо ба боло нигоҳ карданд ва гайр аз Исо касеро надиданд.

9 Аз кӯҳ поён фаромада истода Исо ба шогирдон фармуд, ки то Фарзанди Инсон мурда аз наин зинда нашавад, ба ҳеч кас аз чизи дидагиашон даҳон накушоянд. 10 Он гоҳ шогирдон аз Ў пурсиданд: «Чаро шариатдонон мегуянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илёс биёяд?»

11 «Дуруст, — ҷавоб дод Ў, — аввал бояд Илёс биёяд ва ҳама чизро барқарор намоид. 12 Ба шумо мегӯям, ки Илёс аллакай омадааст ва одамон вайро нашиноҳтанду ҳар коре, ки хостанд, бо вай карданд. Бо Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр рафтор ҳоҳанд кард».

13 Он вақт шогирдон фахмидаанд, ки Исо Илёс гуфта Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар назар дошт.

Шифо ёфтани бачаи девона

14 Ҳангоме ки онҳо назди мардум баргаштанд, марде пеши Исо омаду ба сари зону истода¹⁵ гуфт: «Хоҷа, ба писарам раҳм бикин! Вай қасалини эпилепсия дорад ва бениҳоят азоб мекашад. Аз ин рӯ, ў худро зуд-зуд ба оташ ё ба об мепартояд. 16 Вайро ба назди шогирдонат овардам, лекин онҳо ўро шифо дода натавонистанд».

17 Исо ҷавоб дод: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат қунам? Қанӣ, рафта бачаро ба наздам биёред!» 18 Бачаро гирифта ба наздаш оварданд ва Ў ба дев фармон дод, ки аз бача берун барояд. Дев берун баромад ва бача ҳуди ҳамон лаҳза сиҳат гашт.

19 Сипас шогирдон аз мардум чудо шуда, пеши Исо омада пурсиданд: «Чаро мо девро берун карда натавонистем?»

20 Ў дар ҷавоб гуфт: «Аз барои сустии имонатон. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар имонатон донаи ҳардал барин бошад, он гоҳ ба ин кӯҳ „Аз ин чо ба он чо гузар“ гӯед, кӯҳ мегузард. Пас, бароятон ҳеч чиз имконнозазир намешавад. 21 Аммо ин зот факат бо дуо ва рӯза берун карда мешавад».

22 Ҳангоме ки шогирдон дар Ҷалил чамъ омаданд, Исо ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад²³ ва онҳо ўро мекушанд, лекин дар рӯзи сеюм Ў аз наин зинда мегардад». Шогирдон аз шунидани ин суханон саҳт ғамгин гаштанд.

Барои Ҳонаи Худо супоридани андоз

24 Вақте ки Исо бо шогирдонаш ба Кафарнаҳум омад, қасоне ки барои Ҳонаи Худо андоз ҷамъ мекарданд, назди Петрус омада пурсиданд: «Магар устоди ту андоз намесупорад?» 25 «Албаттa месупорад», — ҷавоб дод Петрус.

Баъд Петрус ба ҳона даромад ва ҳанӯз ў даҳон накушода, Исо ба вай гуфт: «Шимъӯн, бигӯй, ба фикрат подшоҳон андозу хироҷро

аз кй меситонанд? Аз шаҳрвандони худй ё бегона^{*?}» 26 «Аз бегона», — ҷавоб гардонд Петрус.

«Пас, шаҳрвандони худй аз ин вазифа озоданд. 27 Лекин барои наранҷонидани ин одамон сӯи кӯл рафта бо шасти моҳигирий сайд кун. Аз даҳони моҳии аввалине, ки сайд мекунӣ, тангаэро меёбӣ ва ин тангоро гирифта аз номи Ман ва худат андоzро супор».

18

Кй аз ҳама бузургтар аст?

1 Аз мобайн вақти зиёде нагузашта, ба пеши Исо шогирданаш омада пурсиданд: «Дар подшоҳии Худо кй бузургтар аст?»

2 Исо ба наздаш як қӯдакро ҳонда, ўро дар пеши шогирданаш гузашту³ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, то тарзи фикррониатонро тағиیر дода, монанди қӯдакон нашавед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил шуда наметавонед. 4 Аз ин рӯ, он кас дар подшоҳии Худо бузургтар аст, ки худро монанди ин бача хоккор мегирад. 5 Ҳар касе ки чунин қӯдакро ба хотири номи Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад.

6 Лекин вой бар ҳоли касе, ки яке аз пайравони хурдтарини ба Ман боваркарدارо аз роҳи имон занад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ба гарданаш сангиг осиёбро баста, ба баҳри чуқур партоянд.

7 Вой бар ҳоли одамони ин олам аз дасти вაсвасаҳо! Ваасвасаҳо ҳамеша пайдо мешаванд, валевой бар ҳоли вавасакорон!

8 Агар даст ё поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе ядаст ё пой буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду дасту пой дошта бошию ба оташи абадии дӯзах биафтӣ. 9 Инчунин, агар ҷашматаш туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро қанда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як ҷашм дошта бошию соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду ҷашм дошта бошиву ба оташи дӯзах партофта шавӣ».

Масал дар бораи ғӯсфанди гумроҳшуда

10-11 (10-11) Ӯ суханашро давом дода гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки ҳатто бо яке аз пайравони хурдтаринам хунукназарона рафтор накунед, зеро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои нигаҳбони онҳо ҳамеша дар назди Падари осмониам ҳузур дошта метавонанд.

12 Фарз кардем, ки як мард сад сар ғӯсфанд дораду якеаш аз рама ақиб монда роҳро гум мекунад. Он мард чӣ кор мекунад? Магар наваду нӯҳ ғӯсфандро дар теппаҳои ҷароғоҳ монда ба ҷустуҷӯи ғӯсфанди гумроҳшудааш

* 17:25 17:25 Дар империяи Рум андоzу хироҷро ҳалиқҳои мустамликашуда месупориданд, худи шаҳрвандони румӣ аз ин озод буданд.

** 18:10-11 18:10-11 Дар бâъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот дохил шудаст: «Зеро Фарзанди Инсон барои начот додани одамони гумроҳшуда омадааст». † 18:24 18:24 Дар нусхаи аслий «даҳ ҳазор талант» омадааст. Арзиши як талант ба маоши понздаҳсоли коргар баробар буд. ‡ 18:28 18:28 Дар нусхаи аслий «сад динор» омадааст. Арзиши як динор ба маоши якрузай коргар баробар буд.

намеравад? 13 Ва бâъд аз ёфтанаш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки барои ин ғӯсфанд назар ба он наваду нӯҳ ғӯсфанди гумроҳшуда бештар хурсанҷд мекунад. 14 Падари осмонии шумо низ ҳаргиз намехоҳад, ки яке аз пайравони хурдтарини Ман гумроҳ шавад.

Фармон дар бораи баҳшишдани бародар

15 Агар ягон бародаратон бар зидди яке аз шумо гуноҳ қунад, ба назди ҳамон бародар рафта, якка ба якка айбашро ба рӯяш гӯед, агар айбашро ба гардан гирад, донед, ки вайро аз наҳ ҳамҷун бародар пайдо кардаед. 16 Вале, агар ба гапатон гӯш надиҳад, рафта як ё дар бародари дигарро ҳамроҳатон биёред, то ҳақ будани суханатон бо ду ё се шоҳид исбот гардад. 17 Агар ба гапи онҳо ҳам гӯш надиҳад, ба ҷамоати имондорон дар ин ҳусус гӯед. Аммо агар ба гапи тамоми ҷамоат низ гӯш надиҳад, бигзор вай бароятон ҳамҷун андоғири беинсоҳа одами беимон бошад.

18 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чиро, ки шумо дар замин манъ қунед, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат дидҳад, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад.

19 Боз илова мекунам, агар дар замин ду каси шумо бо розигӣ яқдигар барои ягон чиз ду қунед. Падари осмониам ҳатман бароятон ҳамон ҷизро иҷро мекунад. 20 Зеро дар ҷое, ки ду ё се кас ба хотири номи Ман ҷамъ мешаванд, Ман ҳам дар байни онҳо мешавам».

Масал дар бораи қарздиҳандай беинсоҳ

21 Баъдтар Петрус назди Исо омада пурсид: «Худованд, агар бародаре бар зидди ман гуноҳ, кардан гирад, ҷанд маротиба вайро баҳшишдан даркор? Ҳафт маротиба?»

22 «Не, — ҷавоб дод Ӯ. — Ҳафт маротиба нею ҳафтод қарат ҳафт маротиба бубахш. 23 Зеро подшоҳии Худоро ҷунун тасвир кардан мумкин: Рӯзе як подшоҳ ҳост, ки қарзҳои хизматгоронашро ба ҳисоб гирад.

24 Вақте ки ҳисобу китобро сар кард, ба наздаш хизматтореро оварданд, ки аз шоҳ маблаги бениҳоят қалоне† қарздор буд. 25 Азбаски хизматтор аз ўҳдан баргardonдани қарз баромада наметавонист, шоҳ амр дод, ки ба ҷони ӯ бо зану фарзандонаш ба тамоми молу мулкаш фурӯҳта шавад. 26 Он хизматтор ҳудро пеши пойҳои шоҳ партофта зорию тавалло карда гуфт: „Тақсирам, илтимос, ба ман мӯҳлат дидҳад ва ман тамоми қарзамро бармегарданам“. 27 Шоҳ ба ҳоли хизматтор раҳм карду қарзашро ба вай баҳшида ҷавоб дод.

28 Хизматтор бошад, берун баромада ҳамхизматашро дид. Ин ҳамхизматаш аз

вай маблаги нисбатан камтаре[†] қарздор буд. Вай аз гулўи ҳамхизматаш дошта, ўро бугй карда истода талаб кард, ки қарзашро гардонда дихад. ²⁹ Ҳамхизматаш худро ба рӯи замин партофта, ба зориву тавалло кардан даромад: „Илтимос, мўхлат дех ва ман албатта қарзамро бармегардонам“. ³⁰ Аммо хизматгор розӣ нашуда, ҳамхизматашро ба ҳабсхона супорид ва ў то қарзро гардонда надихад, ҳамон чо мемонд. ³¹ Дигар хизматгорон ин ҳодисаро дида, саҳт ранҷиданд ва рафта ба шоҳ буду шуди воқеаро нақл карданд. ³² Шоҳ он хизматгоро ба наздаш ҳонда гуфт: „Эй хизматтори бад! Ту маро зориву тавалло кардай ва ман ба ту тамоми қарзатро баҳшидам. ³³ Ман ба ту раҳм кардам. Пас, ту ҳам бояд ба ҳамхизматат раҳм мекардӣ“. ³⁴ Шоҳ дар газаб шуда, амр дод, ки ин хизматторо то пурра супоридани қарзаш ба ҳабс партоянд, то азобашро кашад.

³⁵ Ҳуллас, Падари осмониам низ то бародаратонро аз самими дил набахшед, бо ҳар яки шумо айнан ҳамин тавр рафтор мекунад».

19

Таълимот дар бораи ҳаёти сарват

¹ Исо суханонашро ба охир расонда, аз вилояти Чалил сўй сарзамини Яхудия, ки дар дигар тарафи дарёи Урдун ҷойгир буд, раҳсипор шуд. ² Аз паси ў тўдА-тўдА одамон низ рафтанд ва дар он чо ў онҳоро шифо баҳшид.

³ Баъд чанд нафаре аз фарисиён Исоро озмудани шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард бо ҳар сабабе, ки ҳоҳад, аз занаш чудо шавад?» ⁴ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Магар дар навиштаот наҳондаед, ки „Офарандай одамизод аз ибтидо онҳоро мард ва зан оғардидааст“? ⁵ Боз дар навиштаот гуфта шудааст, ки „Бинобар ин мард бояд аз падару модараш чудо шуда, бо ҳамсараш билайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. ⁶ Акунун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. Пас, бигзор касе зану шавҳарро аз ҳамдигар чудо нақунад, зеро Худо он ду нафарро бо ҳам пайвастааст».

⁷ Фарисиён боз саволе доданд: «Пас, чаро Мўсо фармудааст, ки барои чудо шудан мард бояд ба занаш талоқномае навишта ҷавоб дихад?» ⁸ Ў дар ҷавоб гуфт: «Ба сабаби сангдилиатон Мўсо ичозати чудо шуданро додааст, аммо аз аввал ин тавр набуд. ⁹ Ман ҳоло ба шумо мегўям, агар марде бо ҳар сабабе (ғайр аз сабаби бевафоии занаш) аз занаш чудо шуда, зани дигар гирад, вай гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад».

¹⁰ Шогирдони Исо гуфтанд: «Устод, агар вазифаи шавҳар нисбат ба зан ин хел бошад, он гоҳ ба мард беҳтар аст, ки тамоман зан

нагирад». ¹¹ «На ҳама ин гуфтаҳоро қабул карда метавонанд, — ҷавоб дод Вай, — фақат қасоне, ки Худо ба онҳо насиб гардондаст. ¹² Зеро мардон бо сабабҳои гуногун зан намегиранд: баъзеҳо мисли ахташуда таваллуд мешаванд, баъзеҳоро одамон ахта мекунанд ва баъзеҳо бо нияти ба Худо хизмат кардан зан намегиранд. Бигзор касе, ки ин гуфтаҳоро қабул карда метавонад, қабул кунад».

Баракат ёфтани қўдакон

¹³ Баъзе қасон ба назди Исо қўдаконро оварданд, то ки ў ба сари онҳо даст гузошта барояшон дуо кунад. Шогирдон инро дида, онҳоро сарзаниш намуданд. ¹⁴ Аммо Исо гуфт: «Монед, ки қўдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин қўдакон ҳастанд». ¹⁵ Баъд бо нияти баракат додан ба сари қўдакон даст гузошути аз он чо рафт.

Таълимот дар бораи ҳаёти сарват

¹⁶ Боре як мард пеши Исо омада, аз ў пурсид: «Устод, барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чи некие бояд кунам?» ¹⁷ Ў ба мард ҷавоб дод: «Чаро аз Ман дар бораи чизи нек мепурсай? Фақат як асъаст. Агар ҳоҳӣ, ки ҳаёти абадӣ насибат гардад, фармоишҳоро риоя намо». ¹⁸ «Қадом фармоишҳоро?» — пурсид мард.

Исо ба номбар кардани фармоишҳо даромада гуфт: «Одамқушӣ нақун, алоқаи беникоҳ накун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардуруғ надех», ¹⁹ падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо ва шахсеро, ки наздики ту аст, мисли худат дўст бидор». ²⁰ Ҷавонмард ҷавоб дод: «То ба имрӯз ҳамаи ин фармоишҳоро риоя кардам. Гайр аз ин боз чӣ карданам лозим аст?» ²¹ Исо ба вай гуфт: «Агар ҳоҳӣ, ки комил бошӣ, рафта, тамоми молу мулкатро фурӯшу пулашро ба камбағалон тақсим биун. Он гоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

²² Ҷавонмард хеле сарватманд буд, бинобар ҳамин бо шунидани ин суханон андӯҳгин гашта, аз он чо рафт.

²³ Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба подшоҳии Худо дохил шудани шаҳси сарватманд бениҳоят душвор аст. ²⁴ Боз мегӯям, ки аз сўроҳи сўзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шаҳси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁵ Шунидани ин суханон шогирдонро ба ҳайрат оварду онҳо пурсиданд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» ²⁶ Исо ба шогирдонаш бодиқат нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин корро кардан гайриимкон аст, валие бо Худо аз ўҳдан ҳар кор баромадан мумкин аст».

²⁷ Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ кардем. Пас насиби мо чист?» ²⁸ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, вақте ки давраи нав сар мешаваду Фарзанди Инсон бар таҳти

пуршукӯҳи худ менишинад, дувоздаҳ нафари шумо низ, ки Маро пайравӣ кардаед, бар таҳтҳо нишаста ба дувоздаҳ қабилаи Исройл ҳукмронӣ ҳоҳед кард.²⁹ Инчунин, ҳар касе ки барои Ман шуда аз баҳри ҳонаҳо, бародарон ё ҳоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ҳамаи инро сад маротиба зиёдтар пайдо мекунад ва дар оянда зиндагии абадӣ низ насибаш мегардад.³⁰ Лекин бисёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд.

20

Масал дар бораи мардикорони токзор

1 Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Ҳудоро чунин тасвир кардан мумкин: я заминдор барои ба токзораш киро кардан мардикорон саҳарии баъвақт ба бозор баромад.² ӯ якчанд мардикорро ёфта, онҳоро бо яқдинорӣ ба рӯзи кориашон киро карду ба токзораш фиристод.³ Соати қариби нӯҳ вай боз ба бозор рафт ва дар он ҷо якчанд марди бекористодаро дида,⁴ ба онҳо гуфт: „Шумо ҳам ба токзори ман рафта кор кунед, баъд ман шуморо розӣ мекунам“. Онҳо рафтанд.⁵ Заминдор соатҳои тақрибан дувоздаҳ ва се низ рафта мардикоронро киро кард.⁶ Қариби соати панҷ буд, ки вай боз ба бозор рафт ва боз якчанд марди бекористодаро дида пурсид: „Чаро шумо тамоми рӯзатонро бе кор гузаронда истодаед?“⁷ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: „Чунки ҳеч қас моро киро накард“. „Хайр, набошад, ба токзори ман рафта кор кунед“, — таклиф кард соҳиби токзор.

8 Bo наздишавии шом соҳиби токзор ба назоратчиаш гуфт: „Рафта мардикоронро ҷеф зану аз онҳое, ки охирин киро кардам, сар карда то ба онҳое, ки аввал киро кардам, бо навбат музди корашонро дех“.⁹ Мардикороне, ки соати панҷ киро шуда буданд, ҳар қадоме яқдинорӣ музд гирифтанд.¹⁰ Инак, онҳое, ки аввал киро шуда буданд, фикр карданд, ки бештар музд мегиранд, аммо бо расидани навбати онҳо, ҳар қадоме аз онҳо низ яқдинорӣ гирифтанд.¹¹ Онҳо пулашонро гирифта, аз соҳиби токзор шикоят карданд:¹² „Онҳое, ки охирин киро шуда буданд, фақат як соат кор карданд. Мо бошем, дар офтоби сӯзон рӯзи дароз арақи ҷабин рехта кор кардему шумо ба онҳо баробари мо музд додед!“¹³ Лекин соҳиби токзор ба яке аз онҳо ҷавоб дода гуфт: „Хой, чӯра! Ман ҳаққатро нахӯрдадам. Магар ҳудат розӣ нашудӣ, ки ба як рӯзи корият яҳ динор дӣҳам?“¹⁴ Ана, пулатор гириба ҳонаат рав. Ба ин марди охирин киро

кардаам бошад, ман хостам баробари ту музд дихам.¹⁵ Ӯй магар ман ҳақ надорам, чи хеле ки ҳоҳам, ҳамон хел пуламро сарф кунам? Ё ба саховатмандии ман ҳасад мебарӣ?“¹⁶

16 Дар хотима Исо гуфт: «Пас, қасоне, ки ҳоло дар сафи пеш истодаанд, дар сафи ақиб ҳоҳанд шуд ва қасоне, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш ҳоҳанд шуд».^{*}

Марғи ҳудро пешшӯй кардан Исо

17 Исо ба сӯи Ерусалимро роҳравон шогирдонашро ба як тарафе бурда танҳо ба онҳо гуфт:¹⁸ «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он ҷо Фарзанди Инсон ба дasti сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон супорида мешавад. Онҳо Ӯро ба марғ маҳкум карда,¹⁹ ба дasti беимонон месупоранд. Беимонон бошанд, Ӯро масҳараву қамчинкорӣ карда, оқибат ба салиб меҳкӯб менамоянд. Лекин Вай дар рӯзи сеюм аз нав зинда мешавад».

Ҳоҳшиши модари ду шогирд

20 Дар ин миён зани Забдой бо ду писараш назди Исо омада, ба ӯ таъзим карду ҷизе ҳоҳиш карданӣ шуд.

21 Исо пурсид: «Ту ҷи мекоҳӣ?» «Мекоҳам, амр қунӣ, ки ҳангоми подшоҳӣ карданат писарони ман аз дasti ҷапу рости Ту бишинанд», — ҷавоб дод зан.

22 Исо ба писарони зан гуфт: «Шумо намефаҳмад, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он қосаи азобе, ки Ман менӯшам, шумо нӯшида метавонед?»

«Метавонем», — ҷавоб доданд онҳо.

23 Ӯ гуфт: «Бале, шумо дар ҳақиқат аз қосаи Ман ҳоҳед нӯшид. Аммо ба интиҳоб карданни қасоне, ки аз дasti ҷапу рости Ман мешинанд, ҳақ надорам. Ин ҷойҳо насиби онҳое мешаванд, ки Падарам барояшон тайёр кардааст».

24 Даҳ, шогирди дигар ин гуфтугӯйро шунида, ба ин ду бародар саҳт қаҳрашон омад.²⁵ Он гоҳ Исо ҳамаи онҳоро ба наздаш ҷеф зада гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва ҳоҳимони ҳалқо ба мардуми худ зӯроварӣ мекунанд ва ҳукмашонро бар онҳо мегузаронанд.²⁶ Лекин дар байнҳо шумо набояд ин таър бошад. Барьакс, ҳар қас ки дар байнҳо шумо бузург будан меҳоҳад, бояд хизматгори дигарон бошад²⁷ ва ҳар қас ки меҳоҳад дар сафи пеш истад, бояд гуломи дигарон бошад.²⁸ Айнан ҷи тавре ки Фарзанди Инсон на барои он омадааст, ки қасе ба ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нарҳи наҷоти бисёри одамонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани ду марди нобино

29 Баъдтар Исо бо шогирдонаш аз шаҳри Ериҳӯ ба роҳ баромада буд, ки мардуми зиёде аз пайи онҳо рафтанд.³⁰ Воқеану ду нобиное

* **20:16** 20:16 Дар батъе нусхаҳо қадим доҳил шудааст: «Зеро даъватшудагон бисёранд, аммо интиҳобшудагон каманд».

дар канори роҳ менишастанд. Онҳо гузашта истодани Исоро шунида, зуд фарёд заданд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоча ба мо раҳм кун!»

³¹ Мардум бошанд, онҳоро сарзаниш карда меғуфтанд, ки ҳомӯш шаванд. Аммо онҳо боз баландтар дод зада меғуфтанд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоча ба мо раҳм кун!»

³² Исо аз роҳаш бозистода онҳоро ба наздаш хонд ва пурси: «Шумо чӣ меҳоҳед? Бароятон чӣ кор кунам?» ³³ Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Хоча, меҳоҳем, ки ҷашмонамонро бино қунед.»

³⁴ Дили Исо ба ҳоли онҳо сӯхту ба ҷашмонашон даст гузашт. Ҳуди ҳамон лаҳза ҷашмони он ду мард бино шуданд ва онҳо аз паси Исо рафтанд.

21

Ба Еруслалим бо тантина ворид шудани Исо

¹ Исо ва шогирданаш ба шаҳри Еруслалим наздик шуда истода, ба деҳаи Байт-Фоҷии назди теппай Зайтун расида омаданд. Пас, ӯ ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, ² ба онҳо ҷунин гуфт: «Ба қишилоқи дар пешистода равед ва ҳамин ки ба он ҷа Рафта расид, модаҳари басташудаэро якҷоя бо бачааш мейёбед. Банди вайро қушоеду ҳардуяшро ба наздам биёред. ³ Агар қасе ягон ғап занад, гӯёд, ки онҳо ба Ҳудованд даркор шуданд ва ў даррав ба бурдан иҷозат медиҳад». ⁴ Ин ҳодиса барои ба амал омадани суханони пайғамбар рӯй дод, ки ҷунин гуфта буд:

⁵ «Ба сокинони шаҳри Еруслалим бигӯёд:

„Ана, Шоҳи шумо ба наздатон омада истодааст.

Шоҳи ҳокзор, ки ҳарсавор,
болови бачаи модаҳаре омада истодааст“.

⁶ Инак, ду шогирдаш рафта гуфта Исоро иҷро карданд. ⁷ Онҳо модаҳарро бо бачааш оварда, ҷомаҳои ҳудро ба болои онҳо партофтанд ва Исо савор шуд. ⁸ Мардуми зиёде, ки бо Исо буданд, ҷомаҳои ҳудро пеши роҳи ӯ пойандоз мекарданд, бъазеашон бошанд, навдаҳои дараҳтонро бурида, аз рӯи иззат сари роҳаш меғузотанд. ⁹ Мардум аз пешу қафои Исо роҳравон бо овози баланд дод мезаданд: «Шаъну шараф ба Насли Довуд! Баракат ёбад қасе, ки аз номи Ҳудованд меояд! Шаъну шараф ба Ҳудо дар осмон!»

¹⁰ Вақте ки ӯ ба Еруслалим ворид гашт тамоми шаҳр ба ҳаяҷон омад. Одамон «Ин кист?» гуфта мепурсиданд. ¹¹ Мардуме, ки аз пайи Исо меомаданд, ҷавоб медоданд, ки ин Исо пайғамбар аз шаҳри Носираи вилояти Ҷалил аст.

Пок намудани Ҳонаи Ҳудо

¹² Сипас, Исо ба ҳамалии Ҳонаи Ҳудо даромада, ҳамаи онҳоро, ки бо ҳариду фурӯш машғул буданд, аз он ҷо берун ронд. Мизҳои пуливазқунандагон ва қурсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа карда ¹³ гуфт:

«Дар навиштаҷот гуфтаҳои Ҳудо омадаанд, ки „Ҳонаи Ман ҷои дуогӯй номида мешавад“. Шумо бошед, онро ба паноҳоҳи дуздон табдил додаед».

¹⁴ Дар ин мобайн кӯрон ва лангон дар Ҳонаи Ҳудо назди Исо омаданд ва ӯ онҳоро шифо дод.

¹⁵ Сардорон рӯҳонӣ ва шариатон бо дидан мӯъчизаҳои аҷоиби Исо ва аз шунидан доди кӯдакон, ки дар Ҳонаи Ҳудо «Шаъну шараф ба Насли Довуд!» меғуфтанд, ба ғазаб омаданд. ¹⁶ Онҳо ба Вай гуфтанд: «Магар Ту намешувавӣ, ки кӯдакон чӣ гуфта истодаанд?»

«Албатта мешувавам, — ҷавоб дод Исо ва илова кард, — Магар шумо дар навиштаҷот ин гуфтаҳоро наҳондаед: „Забони кӯдакону тифлҳои ширҳорро Ту асбоби ситоши худ гарондӣ?»

¹⁷ Бо ин суханон Исо онҳоро тарқ карду аз шаҳр берун шуда, ба деҳаи Байт-Ҳинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Хушк шудани дараҳти анҷир

¹⁸ Бомдодон ӯ ба шаҳр баргашта истода буд, ки ғурусна монд. ¹⁹ Воқеан дар сари роҳаш дараҳти анҷиреро дида, ба назди он омад. Аммо ба гайр аз барғҳо дар он ҳеч чиз наёфта, ба дараҳти гуфт: «Акнун, ту ҳаргиз мева наҳоҳӣ дод». Фавран дараҳт аз бехаш хушк шуд.

²⁰ Шогирдон ин ҳодисаро дида, бо тааҷҷуб пурсианд: «Устод, чӣ ҳел шуд, ки дараҳти анҷир якбора аз бехаш хушк шуд?» ²¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар шумо бовар қунеду шӯбҳа надошта бошад, он гоҳ он кореро, ки Ҳонаи Ҳудо бо дараҳти анҷир кардам, шумо ҳам карда метавонед. Ва на фақат ин корро, балки, агар шумо ҳатто ба кӯҳ гӯёд, ки барҳеста ба баҳр биафтад, сухани гуфташон иҷро мешавад. ²² Агар шумо бовар қунед, он гоҳ ҳар ҷӣ дар дуо талаб қунед, ба даст меваред».

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

²³ Исо ба Ҳонаи Ҳудо баргашта, машгули таълимдиҳӣ шуд, ки сардорони рӯҳонӣ ва пириони ҷавон ба наздаш омада пурсианд: «Ту бо қадом ҳуқуқ ҷунин корҳоро мекунӣ? Кӣ ба Ту ин ҳаққу ҳуқуқро додааст?» ²⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо як саволе дорам. Агар ба он ҷавоб дихед, он гоҳ мегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ ҷунин корҳоро мекунам. ²⁵ Бигӯёд, ба Яҳӯй қадом ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид дихад: Ҳудо ё инсон?»

Онҳо байни яқдигар баҳс карда гуфтанд: «Агар „Ҳудо дода буд“ гӯем, ӯ мепурсад, ки ҷаро ба Яҳӯй бовар накардем. ²⁶ Аммо агар „инсон“ гӯем, ҳалиқ зидди мо мебарояд, ҷунни ба пайғамбар будани Яҳӯй эътиқод дорад». ²⁷ Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд.

Ӯ низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ҳонаи Ҳудо ба шумо намегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ ин корро мекунам».

Масал дар бораи ду писар

²⁸ Исо суханашро давом дода гуфт: «Дар бораи ин ҳикоя чай фикр доред? Марде ду писар доштааст. Рӯзе вай пеши писари калониаш омада мегӯяд: „Писарам, имрӯз ба токзор рафта кор кун“.²⁹⁻³⁰(29-30) Писарааш бошад, „намеравам“ мегӯяд. Баъд падарааш рафта, аз писари дуюмаш ҳоҳиш мекунад. Писари дуюмаш „хуб шудааст“ гуфта ҷавоб медиҳад. Лекин баъдтар писари калонӣ аз фикраш гашта ба токзор меравад. Писари дуюмаш бошад, намеравад». ³¹ Исо аз сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм пурсид: «Инак, қадоме аз писарон хости падарашро иҷро кард?»

«Писари калониаш», — ҷавоб доданд онҳо.

Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки одамони радди маърака, яъне андозигирон ва ғоҳишаҳо пеш аз шумо ба подшоҳии Худо доҳил шуда истодаанд.³² Зеро Яҳёи Тაъмидиҳҳонда ба назди ҳалқамон барои роҳи ростро нишон додан омад, аммо шумо ба ў бовар накардед, андозигирон ва ғоҳишаҳо бошанд, бовар карданд. Ҳатто баъд аз дидани ҳамаи ин шумо аз фикратон нагаштед ва бовар накардед.

Масал дар бораи иҷоракорон

³³ Ба масали дигаре гӯш андозед, — гуфт ў. Як заминдор токзор бунёд карда, гирди онро девор мегирад. Барои ғишурдани ангур ҳавз мекобад ва дидбонгоҳе месозад. Баъд токзорашро ба ҷанди нафаре иҷора медиҳаду ҳонаашро монда ба қишивари дигар сафар мекунад.

³⁴ Бо фаро расидани вақти ҳосилғундорӣ соҳиби токзор барои гирифтани ҳаққи ҳосил хизматгоронашро назди иҷоракорон мефиристад. ³⁵ Аммо иҷоракорон хизматгорони ўро дастгир карда, якеашро мезананд, дигарро мекушанд ва сеюмро сангкор мекунанд. ³⁶ Соҳиби токзор аз дафъа аввал диди бештар хизматгоронашро мефиристад. Аммо иҷоракорон бо онҳо низ ҳамон тавр рафтор мекунанд. ³⁷ Оқибат, соҳиби токзор „писараро ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писарашро назди онҳо мефиристад. ³⁸ Лекин иҷоракорон писарро диди, ба яқдигар мегӯянд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ўро мекушем ва ба меросаш соҳиб мешавем!“³⁹ Ба ин қарор онҳо писарро дастгир мекунанду вайро аз токзор берун бароварда мекушанд».

⁴⁰ Баъд Исо савол дод: «Ҳӯш, вақте ки худи соҳиби токзор бармегардад, бо ин иҷоракорон чӣ хел рафтор мекунанд?» ⁴¹ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Ҳатман он бадонро бераҳмонса ҳоҳад кушт. Токзорро бошад, ба иҷоракорони дигар медиҳад, ки ҳаққи ҳосилашро дар вақташ медиҳанд».

⁴² Исо ба онҳо гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот чунин гуфтаҳоро боре ҳам наҳондаед:

„Он сангери, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд,
санги асосии таҳқурсии бино гардид.

Ин кори Худованд аст

ба ба назарамон аҷиб менамояд?“

⁴³ Бинобар ин, ба шумо мегӯям, ки имконияти аз они подшоҳии Худо будан аз шумо гирифта мешавад ва ба ҳалқҳое дода мешавад, ки хости Худоро иҷро мекунанд.

⁴⁴ Ҳар касе, ки ба болои он санг мегалтад, шикаста майда-майда мешавад, вали агар ин санг ба болои касе афтад, вайро маҷаҳ мекунад».

⁴⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён масалҳои Исоро шунида, фахмиданд, ки Вай дар бораи онҳо нақл карда истодааст. ⁴⁶ Аз ин рӯ, онҳо кӯшиш карданд, ки ўро дастгир намоянд, аммо аз мардуми ҷамъомада метарсианд, ҷунки онҳо Исоро пайғамбар ҳисоб мекарданд.

22**Масал дар бораи базми тӯй**

¹ Исо боз ба сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм рӯ оварда гуфт: ² «Подшоҳии Худоро бо чунин масал тасвир кардан мумкин: подшоҳе писараашро ҳонадор карданӣ шуда, базм барпо мекунад ³ ва хизматгоронашро барои даъват кардани меҳмонон мефиристад. Аммо даъватшудагон омадан наҳостанд. ⁴ Шоҳ дигар хизматгоронашро фиристода мегӯяд: „Рафта ба даъватшудагон гӯед, ки ба тӯй биёянд, ҷунки барзагуву гӯсолаҳои беҳтарин аллакай кушта шудаанду ҳама чиз барои зиёфат тайёр аст“. ⁵ Лекин даъватшудагон ба суханони хизматгорон эътибор надода, ҳар якеашон ба кори ҳудашон машғул мешаванд: як қисмашон ба саҳроҳои худ мераванд, қисми дигарашон ба дӯконҳои худ, ⁶ ба бâзеашон бошанд, хизматгоронро дошта, латуқӯб мекунанду мекушанд.

⁷ Шоҳ ба қаҳру ғазаб омада, сарбозонашро назди он одамкушон мефиристад, ки онҳо нобуд карда шаҳрашонро сӯзонанд. ⁸ Ба хизматгоронаш бошад, мегӯяд: „Зиёфати тӯй тайёр аст, аммо ин даъватшудагон садқаи зиёфатам шаванд. ⁹ Ҳоло ба кӯчаҳои серодам раведу чӣ қадар бисёртар одамонро ёфта тавонед, ҳамаашонро таклиф кунед“. ¹⁰ Хизматгорон ба кӯчаҳо рафта, ҳар касеро, ки меёфтанд, баду некро фарқ накарда ба тӯйхона ҷамъ меовоарданд. Оқибат тӯйхона пури одам шуд.

¹¹ Вақте ки шоҳ барои дидани меҳмонӣ ба тӯйхона медарояд, ҷашаш ба марде меафтад, ки либосаш идона нест. ¹² „Эй ҷӯра, — муроҷиат мекунад ба ў шоҳ, — чӣ тавр ту ба ин ҷо бе либоси идона даромада

омадй?“ Вале он мард чй гуфтанашро намедонист.

13 Он гоҳ шоҳ ба хизматгоронаш фармон дода мегўяд: „Дасту пои ин мардро баста ба торикии берун партоед, ки дар он чо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд“. 14 Исо суханашро хотима дода гуфт: «Донед, ки бисер касон даъват шудаанд, лекин интихобшудагон кам ҳастанд».

Вазифаи одамон назди ҳокимон ва Худо

15 Он гоҳ фарисиён як тараф чамъ шуда, нақша қашиданд, ки чай тавр Исоро бо сухан ба дом афтонанд. 16 Пас, онҳо чанд нафар аз шогирдонашон ва аъзоёни ҳизби ҳиродиёнро назди ӯ фиристоданд. Фиристодашудагон гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва ба мавқею дараҷаи одамон эътибор надода, бе ҳушомадгӯй роҳҳои Худоро аз рӯи ҳакиқат таълим медиҳед. 17 Бигүед, ба фикри Шумо, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не?»

18 Исо, ки аз нияти бади онҳо боҳабар буд, ҷавоб дод: «Хой, дурӯяҳо! Чаро Маро ба дом афтонанд ҳастед?! 19 Каний, динори андоз месупоридагиро ба Ман оварда нишон дихедчӣ!» Онҳо динорро ба Исо нишон доданд²⁰ ва ӯ пурсид: «Дар он акс ва номи киро мебинед?» 21 «Императорро», — ҷавоб доданд онҳо.

Он гоҳ ӯ ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чи аз они Худост, ба Худо».

22 Аз шуниданчи чунин ҷавоб онҳо бениҳоят ҳайрон шуданд ва бо ҳамин ҳолат аз наздаш рафтанд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

23 Ҳуди ҳамон рӯй баязе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада, ба Вай чунин савол доданд: 24 «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо чунин навиштааст, ки агар касе зан гираду фарзанд надида аз олам гузарад, бародараш бояд зани ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамунин насли бародари марҳумаш бидонад. 25 Инак, бо мо ҳафт бародар буданд ва калониаш зан гирифт, аммо фарзанд надида аз олам ҷашм пӯшид. Он гоҳ бародарни дуюм бевазанро ба никоҳаш даровард. 26 Баъд бо бародарни дуюм, сеюм ва то ҳафтум бо ҳамаашон айнан ҳамон ҳодиса рӯй дод. 27 Оқибат зан ҳам вафот кард. 28 Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани қадоме аз ҳафт бародарон мешавад? Охир ҳамаи онҳо ўро ба занӣ гирифта буданд!»

29 Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Шумо като мекунед, ҷунки на мазмуни навиштаҷотро медонеду на қудрати Худоро. 30 Зеро дар рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, онҳо зан намегиранду шавҳар намекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. 31 Дар бораи аз нав зиндашавии мурдагон бошад,

магар гуфтаҳои Худоро боре ҳам нахондаед, ки гуфтааст: ³² „Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёкуб ҳастам“. ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст».

33 Мардум ин суханонро шунида аз таълимоти ӯ дар тааҷҷуб монданд.

Муҳимтарин қонуни Худо

34 Вақте фарисиён шуниданд, ки Исо саддуқиёнро бо ҷавоби худ забонкӯтоҳ кард, як гурӯҳ шуда омаданд. ³⁵ Ва қонунишиносе аз байнӣ онҳо барои озмудани Исо чунин савол дод: ³⁶ «Устод, бигүед, қадом қонуни шариат дар чои аввал меистад?»

37-38 (37-38) Исо ҷавоб дода гуфт: «Қонуни аввалин ва муҳимтарин чунин мебошад, ки „Худованд Худои худро бояд бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми ақлу ҳушшамон дӯст бидорем“. ³⁹ Дуюмаш ҳам монанди он: „Ҳар шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дӯст бидорем“. ⁴⁰ Ин ду қонун асоси тамоми шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон аст».

Савол дар бораи Maseҳ

41 Ҳанӯз ки фарисиён чамъ буданд, Исо аз онҳо пурсид: ⁴² «Шумо дар бораи Maseҳ, яъне Таъиншудаи Худо чӣ ақида доред? Ба фикротон Вай аз насли кист?» «Аз насли шоҳ Довуд», — ҷавоб доданд онҳо. ⁴³ ӯ боз пурсид: «Пас, ҷарои худи Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас Ӯро Худованд ҳондааст? Охир Довуд гуфта буд:

44 „Худованд ба Худованди ман гуфт:
«То вақте ки душманонатро зери поят нағузорам,
аз дasti ростам бишин».

45 Агар Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд“ номидা бошад, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

46 Касе ба саволи Исо ҷавобе дода натавонист ва аз он лаҳза дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба ӯ саволе диҳад.

23

Огоҳӣ аз ҳуднамоши роҳбарони динӣ

1 Сипас Исо ба мардум ва шогирдонаш гуфт: ² «Шариатдонон ва фарисиён барои шарҳ додани шариати Мӯсо ҳақ доранд. ³ Он чи онҳо шарҳ медиҳанд, гӯш кунед ва иҷро намоед. Ба вуҷуди ин, ба рафторашон тақлид нақунед, ҷунки ҳуди онҳо гуфтаҳояшонро иҷро намекунанд. ⁴ Онҳо борҳои гаронеро, ки бардоштанашон вазнин аст, ба дӯши одамон мегузоранд, аммо барои бардошта бурдани онҳо дasti ёрӣ ҳам дароз намекунанд.

⁵ Кору борашон фақат дар назди мардум ҳуднамоӣ кардан аст. Ана, ба куттичаҳои оъядори пешониашон нигоҳ кунед, чӣ хел васеанд! Ё ба пӯпакҳои домани либосашон нигоҳ кунед, чӣ хел дарозанд! ⁶ Онҳо дар базмҳо болонишиниро нағз мебинанд ва дар ибодатхонаҳо ба ҷойҳои беҳтарин мешинанд.

7 Ба онҳо маъқул аст, ки ҳалқ дар бозорҳо бо иззату эҳтиром онҳоро „устод“ гӯфта саломашон диханд. ⁸ Аммо шуморо набояд унвонҳои „устод“ диханд, зеро шумо барои якдигар бародар ҳисоб мешавед ва фақат як устод доред. ⁹ Унвони „падар“-ро низ ба касе дар рӯи замин надиҳед, азбаски фақат як Падар дар осмон доред. ¹⁰ Шуморо „раис“ ҳам набояд хонанд, чунки Масех раиси яккаву ягонаи шумо аст. ¹¹ Каси бузургтарин дар байни шумо бояд хизматгоратон бошад. ¹² Ҳар касе, ки худро қалон мегирад, паст мешавад ва барьакс, ҳар касе, ки худро хоксор мегирад, сарбаланд мешавад!*

Айборд намудани дурӯяги роҳбарони динӣ
13-14 (13-14) «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо дари подшиҳии Худоро ба рӯи одамон баста, на худатон аз он медароеду на ба дигарон, ки даромадан меҳоҳанд, роҳ медиҳед.

15 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо бо баҳру ҳушкӣ роҳҳои дуру дароз тай менамоед, то ақаллан касеро пайдо кунед, ки ба дини шумо мегузашта бошад. Лекин, вакте ки чунин одамро пайдо мекунад, вайро аз худатон ду маротиба зиёдтар сазовори дӯзах мегардонед.

16 Вой бар ҳоли шумо, роҳнамоёни кӯр! Шумо таълим медиҳед, ки агар касе ба Ҳонаи Худо қавлу қасам ҳӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба тиллое, ки дар Ҳонаи Худо ҳаст, қавлу қасам ҳӯрад, қавлашро ҳатман бояд иҷро кунад. ¹⁷ Эй кӯрони беақл! Охир қадри чӣ баландтар аст: тилло ё ин ки Ҳонаи Худо, ки тиллои дар он бударо муқаддас мегардонад? ¹⁸ Шумо боз таълим медиҳед, ки агар касе ба қурбонгоҳ қавлу қасам ҳӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба қурбонии болои қурбонгоҳбуда қавлу қасам ҳӯрад, қавлашро ҳатман бояд иҷро кунад. ¹⁹ Эй кӯрон! Охир чӣ қадри бештаре дорад: қурбонӣ ё қурбонгоҳе, ки қурбониро муқаддас мегардонад?

20 Инак, касе ки ба қурбонгоҳ қасам ҳӯрад, вай ҳам ба қурбонгоҳ ва ҳам ба ҳар қурбоние, ки болои он аст, қасам меҳӯрад; ²¹ ва касе ба Ҳонаи Худо қасам ҳӯрад, вай ҳам ба Ҳонаи Худо ва ҳам ба Худо, ки дар он ҷо макон дорад, қасам меҳӯрад. ²² Инчунин, касе ба осмон қасам ҳӯрад, вай ба таҳти Худо ва ҳам ба касе, ки бар он таҳт менишинад, қасам меҳӯрад.

23 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо аз ҳосили зирау шибиту пудина ҳиссаи даҳумро месупоред, аммо таълимоти мухимтарини шариатро дар бораи нишон доддани адолат, раҳм ва вафодорӣ пурра риоя намекунед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду

қонунҳои дигарро низ беътибор намемондед. ²⁴ Эй роҳнамоёни кӯр! Шумо нӯшокиатонро аз дока мегузаронед, ки мабодо магас дар дарунаш набошад, аммо шутурро фурӯ мебаред.

25 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо беруни косаву пиёларо мешӯеду дарунашон бошад, аз он ҷизҳое, ки шумо бо зулму ҷашнгуруслай ба даст овардаед, пур аст. ²⁶ Эй фарисиёни кӯр! Аввал даруни косаро аз ифлосӣ тоза кунед, он тоҳ беруни он ҳам тоза мешавад!

27 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо мисли мақбараҳои сафедкардашуда ҳастед, ки аз берун намуди хуб доранд, аммо дарунашон пур аз устуҳонҳои мурдаҳо ва ҳар гуна ифлосиҳост. ²⁸ Айнан ҳамин тавр намуди зоҳири шумо низ дар назари одамон ба нақӯкорон монанд аст, аммо дарунатон пур аз дурӯяги гуноҳ мебошад.

29 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо барои пайғамбарон ва нақӯкорон мақбараҳои зебо соҳта онҳоро оро медиҳед. ³⁰ Боз мегӯед, ки агар дар замонҳои аҷдодонатон зиндагӣ мекардед, ҳаргиз ҳамроҳи онҳо ба ҳунрезии пайғамбарон даст намезадед. ³¹ Бо ин суханонатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки шумо дар ҳақиқат фарзандони ҳамон қушандагони пайғамбарон ҳастед. ³² Ҳӯш, кори сар карда аҷдодонатонро ҳоло шумо ба охир расонед! ³³ Эй морон ва морзодагони маккор! Наход гумон кунед, ки аз ҳукми ба дӯзах рафтан ҳалосӣ ёфтат метавонед? ³⁴ Инак, ба шумо мегӯям, ки ба наздатон пайғамбарону ҳақимону муаллимонро мефиристам ва шумо баъзеи онҳоро мекушеду бâъзеашонро ба салиб меҳӯб мекунед, бâъзеашонро дар ибодатхонаҳои худ қамчинкорӣ карда, шаҳр ба шаҳр дунబолагирӣ мекунед. ³⁵ Ман онҳоро барои он мефиристам, ки ҷавобгарии марти ҳамаи одамони бегуноҳ, аз Ҳобили беайӣ сар карда то Закарёи писари Баракё, ки байни муқаддастарин ҷои Ҳонаи Худо ва қурбонгоҳ қушта шуда буд, ба гарданӣ шумо афтад. ³⁶ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ин насл барои ҳамаи ин қушторҳо ҷазо мебинад!»

Дилсӯзи Исо дар ҳаққи Ерусалим

37 Исо суханонашро давом дода гуфт: «Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоеро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангзор мекунӣ! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки ҷӯҷаҳояшро зери болҳояш ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, вале ту роҳ надодӣ! ³⁸ Акнун Ҳонаи Худо дар ту ҳолӣ ва бепарастор мемонад. ³⁹ Ҳоло ба шумо мегӯям, ки минбаъд

* 23:13-14 23:13-14 Дар баъзе нусхаҳои дигари навиштаҷот доҳил шудааст: «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо намоишкорона дуру дароз дуо меҳонед, вале дар асл ҳонаҳои бевазанонро ҳӯрда горат мекунед! Барои ин каратон ҷазои саҳттар мебинед!»

то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!“ нагӯед, Маро наҳоҳед дид“.

24

Азобу уқубатҳои дарпешиштода

1 Исо Хонаи Худоро тарк карда, ба роҳ баромада буд, ки шогирдонаш ба наздаш омаданду дикқаташро ба биноҳои Хонаи Худо ҷалб карданӣ шуданд. **2** Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳоло ин биноҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

3 Ҳангоме ки Исо ба теппаи Зайтун баромада нишаст, шогирдонаш дар танҳоӣ ба пешӣ ӯ омада пурсыанд: «Ба мо бигӯед, ки ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва омадани Шумову наздикишавин охирзамонро аз қадом нишона мефаҳмем?»

4 Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ нақунад. **5** Зоро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман Таъиншудаи Худо“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. **6** Шумо садоҳо ва овозаҳои ҷангҳоро мешунавед, лекин ба воҳима наафед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диханд, вали ин маънои фаро расидани охирзамонро надорад. **7** Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлати дигар ҳуҷум мекунад. Дар ҳар ҷо қаҳтию ғуруснагӣ ба амал меояд ва заминҷунбииҳо рӯй медиҳанд. **8** Ҳамаи ин ҳодисаҳо монанди саршавии дарди зондан мебошанд.

9 Байд шуморо дастгир карда, азоб медиҳанд ва ҳатто ба дасти марг месупоранд. Ба сабаби Маро пайравӣ карданнатон ҳамаи ҳалқҳо ба шумо бо ҷашми нафрат нигоҳ мекунанд. **10** Он ғоҳ, бисёр қасоне имонашонро аз даст медиҳанду ба яқдигарро хиёнат мекунанд ва яқдигарро бад мебинанд. **11** Дар он айём пайгамбарони бардуруғи зиёд пайдо мешаванд ва бисёр қасонро гумроҳ мекунанд. **12** Бадиву разилӣ то андозае меафояд, ки дар дили бисёр одамон муҳаббат намемонанд. **13** Вале қасе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот ҳоҳад ёфт. **14** Ин ҳушхабар дар бораи подшоҳии Худо бошад, дар саросари дунё эълон карда мешавад, то ки ҳар ҳалқ имконияти шунидани онро пайдо кунад. Танҳо байд аз ин охирзамон меояд.

Ифлосии ҳаромкунанд

15 Шумо дар ҷои муқаддас ҳамон „ифлосиҳоеро, ки Хонаи Худоро ҳаром мекунанд“ ва Дониёл пайгамбар дар бораашон пешпӯйӣ карда буд, мебинед“. (Биззор ҳонандо бифаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад). **16** «Он вақт, агар қасе дар Яхудия бошад, ба қӯйистон гурезад. **17** Агар қасе дар болои бом бошад, бораи гирифтани чизе аз ҳона поён нафарояд. **18** Агар қасе дар саҳро бошад, ҳатто бараи гирифтани ҷома ҳам

барнагардад. **19** Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор ҳоҳанд дошт! **20** Дуо кунед, ки гурехтани шумо ба зимистон ё рӯзи истироҳат рост наояд. **21** Зоро азобу даҳшати он айём ба дарасае мерасад, ки аз рӯзи оғариниши дунё то ба имрӯз монанди он ҳеч рӯй надодааст ва дигар рӯй наҳоҳад дод. **22** Аммо Худо он рӯзҳои азобро кӯтоҳ кардааст, чунки агар кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин касе зинда намемонд. Ба хотири интихобкардагонаш Худо он рӯзҳоро ҳатман кӯтоҳ ҳоҳад кард.

23 Пас, агар қасе ба шумо гӯяд, ки „Бинед, ана Таъиншудаи Худо дар ин чости!“ ё „Ӯ ана дар он чости!“, бовар нақунед. **24** Зоро одамоне пайдо мешаванд, ки худро Таъиншудаи Худо ва пайгамбар меноманд, аммо дар асл ҷунун нестанд. Онҳо ба фиреб додани ҳама ва ҳатто одамоне, ки Худо барои ҳуд интихоб кардааст, кӯшиш карда, мӯҷизаҳои аҷоибу гароиб нишон медиҳанд. **25** Ана, Ман пешакӣ шуморо оғоҳ карда монанд.

26 Агар одамон ба шумо гӯянд, ки „Бинед, Масеҳ, дар биёбон аст!“, ба он ҷо наравед. Ё агар гӯянд, ки „Бинед, Вай дар ҷои пинҳонӣ аст!“, бовар нақунед. **27** Чунки омадани Фарзанди Инсон мисли дураҳши барке мешавад, ки тамоми осмонро аз шарқ то ба гарб фаро мегирад.

28 Ҷои часади мурда аз он маълум аст, ки паррандаҳои лошаҳӯр он ҷо гирд меоянд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

29 Байд аз азобу даҳшати он рӯзҳо фавран оғбот тира мегардад ва моҳ дигар равшани намедиҳад, ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиш меояд. **30** Он вақт нишонаи омадани Фарзанди Инсон дар осмон намоён мегардад ва дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалол омадани Ӯро ҳамаи одамони рӯи замин дидо гиряну нола мекунанд. **31** Фарзанди Инсон фаршиштаҳои ҳудро ба садои баланди карнай барои аз ҳар гӯшаву канори дунё ҷамъ кардани интихобкардагонаш мефиристад.

Масал дар бораи дарахти анҷир

32 Аз дарахти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳои мӯгча карда барг баровардандо сар қунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарӣ тобистон меояд. **33** Айнан ҳамин тавр, ҳангоме ки ба амал омадани ин ҳодисаҳоро мебинед, донед, ки вақт наздик, дар дами остона аст. **34** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳангоми одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. **35** Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³⁶ Лекин кай фаро расидани он рўзу соатро гайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар. ³⁷ Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон бошад, айнан ҳамон воқеае рўй медиҳад, ки дар замони Нўҳ пайғамбар рўй дода буд. ³⁸ Дар он рўзҳо ҳам пеш аз саршавии тӯfon ва обхезӣ одамон меҳӯрданда менӯшиданд, зан мегирифтанда ба шавҳар мебаромаданд. То он рўзе, ки Нўҳ ба киштӣ даромад, ҳамин тавр давом медод. ³⁹ Баъд аз он ҳам одамон аз дунё бехабар буданд, то даме ки тӯfon сар шуду об ҳамаи онҳоро несту нобудкард. Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон низ чунин ҳодиса рўй медиҳад. ⁴⁰ Он вақт ду кас дар саҳро кор мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴¹ Ду зан дар осиёб гандум орд мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴² Пас, ҳушёр бошед, чунки рўзи омадани Худованҷатонро намедонед. ⁴³ Бидонед, ки агар соҳиҳона вақти омадани дуздро донад, вай тамоми шаб бердор меистад ва намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд. ⁴⁴ Аз ин рӯ, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон ҳамеша тайёр бошед, чунки Вай соате меояд, ки шумо мунтазираш нестед.

Хизматгорони бовафо ва бевафо

⁴⁵ Хизматгори бовафо ва дурандеш кист? Касест, ки соҳибаш ўро дар ҳочагии худ назоратчӣ таъян мекунад ва ба хизматгорон дар вақташ тақсим карда додани ҳӯрокро ба ўҳдааш мегузорад. ⁴⁶ Ҳушно хизматгоре, ки ўро соҳибаш ҳангоми баргаштан дар сари иҷрои вазифааш мейёбад. ⁴⁷ Ба ростӣ ба шумо мегўяъ, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчӣ таъян менамояд. ⁴⁸ Аммо агар вай хизматтори бад бошад, фикр мекунад, ки соҳибаш дер меояд ва ⁴⁹ хизматгорони дигарро латуқӯб карда, ҳамроҳи майзаздаҳо машгули ҳӯрдану нӯшидан мешавад. ⁵⁰ Ана, дар вақту соате, ки хизматгор аз он бехабару мунтазираш нест, соҳибаш баргашта, ⁵¹ ин хизматгорро ду пора мекунад ва вай ба ҷое, ки дурӯ়яҳо аз дард дандон ба дандон зада гирифта мекунанд, партофта мешавад».

25

Масал дар бораи даҳ дуҳтар

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Ҳудоро чунин тасвир кардан мумкин: даҳ дуҳтар ҷароғ ба даст гирифта, ба пешвози домод мебароянд. ²⁻⁴ (2-4) Панҷ нафари онҳо кӯтоҳандеш буданд, чунки дар вақти гирифтани ҷароғояшон равғани иловагӣ намегиранд. Аммо панҷ нафари дигарашон дурандеш буданду дар зарфҳо барои ҷароғояшон боз равғани иловагӣ мегиранд.

⁵ Онҳо домодро мунтазир мешаванд, вале ўхеле дер мекунад ва дуҳтарон пинак рафта, оқибат хобашон мебарад.

⁶ Нисфи шаб садои баланд шунида мешавад: „Ана домод омада истодааст! Ўро пешвоз гиред!“ ⁷ Дуҳтарон бедор шуда, зуд ҷароғояшонро тайёр мекунанд. ⁸ Он гоҳ кӯтоҳандешон ба дурандешон мегўянд: „Аз равғанатон камтар дихед, вагарна ҷароғоямон ҳомӯш мешаванд“. ⁹ „Не, — ҷавоб медиҳанд дурандешон, — ин равған ба ҳамаамон намерасад. Беҳтараш рафта, аз дӯкон ҳарида биёed“. ¹⁰ Кӯтоҳандешон барои ҳаридани равған сӯи дӯкон равона мешаванд. Онҳо рафтан замон домод ҳам расида меояд. Панҷ дуҳтаре, ки ба пешвозаш тайёр буданд, ҳамроҳи домод ба тӯйхона медароянд ва дарҳои тӯйхона баста мешаванд.

¹¹ Дертар он панҷтои боқимонда ҳам расида меоянд ва дод мезананд: „Хоҷа, эй ҳоҷа! Дарҳоро бароямон кушиод!“ ¹² Аммо ў дар ҷавоб ба онҳо мегўяд: „Ба ростӣ мегўяъ, ки шумо намениносам“.

¹³ Ҳуллас, — гуфт Исо, — ҳушёру бедор бошед, чунки вақту соати омадани Фарзанди Инсонро намедонед.

Масал дар бораи се хизматгор

¹⁴ Дар вақти подшоҳии Ҳудо ҳодисае рўй медиҳад, ки монанди ин масал аст: марде ба сафар баромаданӣ шуда хизматгоронашро ба наздаш даъват мекунад ва маъсулияти идора кардани тамоми молу мулкашро ба ўҳдаи онҳо мегузорад. ¹⁵ Инчунин, ба ҳар хизматгор мувоғики қобилияташ тангаҳои тилло медиҳад: ба якеаш панҷ ҳазор, ба дуюмаш ду ҳазор ва ба сеюмаш ҳазор танга. Баъд роҳи сафарро пеш мегирад.

¹⁶ Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, онҳоро зуд ба муомилот медарораду аз он панҷ ҳазори дигар фоида мебинад. ¹⁷ Хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, низ ҳамин тавр амал карда боз ду ҳазори дигар фоида мебинад. ¹⁸ Аммо хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, рафта ҷоҳе меканаду тангаҳои ҳочаашро дар ҳамон ҷо пинҳон мекунад.

¹⁹ Баъд аз гузаштани вақти зиёд ҳочаи он хизматгорон баргашта бо онҳо ҳисобу китоб мекунад. ²⁰ Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, омада ба ҳочааш тангаҳо бо панҷ ҳазор фоидааш супорида мегўяд: „Ҳоҷаам, шумо ба ман панҷ ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз панҷ ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“. ²¹ „Офарин, хизматтори неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро ҳоҷааш. — Ту дар иҷрои вазифаи ҳурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба ҳурсандии ман шарик шав!“ ²² Инчунин хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, даромада мегўяд: „Ҳоҷаам, шумо ба ман ду ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз ду ҳазор фоидае,

ки ба даст овардам“. 23 „Офарин, хизматгоро неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро хошааш. — Ту дар ичрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарии шав!“²⁴ Он хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, низ ба пеш баромада мегӯяд: „Хоҷаам, ман медонистам, ки шумо одами саҳтири ҳастед; аз он ҷое, ки накоштаед, ҳосил ҷамъ мекунеду аз он ҷое, ки дон напошидаед, ғалла мегиред.²⁵ Ман аз тарс рафта тангаҳоянро дар замин пинҳон кардам. Ана он пули шумо додагӣ“. 26 „Ту хизматгоро баду танбал будай! — ҷавоб медиҳад ҳоҷааш. — Ту медонистӣ, ки ман аз он ҷое, ки накоштаам, ҳосил ҷамъ мекунаму аз он ҷое, ки дон напошидаам, ғалла мегирам, ҳамин тавр не? 27 Пас, ту бояд пули маро ба муомилот медодӣ ва ман ҳангоми баргаштани пуламро бо фоидааш мегирифтам.²⁸ Ҳоло пуло аз вай гирифта ба хизматгоре дихед, ки даҳ ҳазор танга дорад. 29 Зоро ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам ва аз ҳад зиёдтар дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад.³⁰ Ин хизматгоро новакорро бошад, ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд“.

Ҷавобдӣ ҳар охирзамон

31 Вакте ки Фарзанди Инсон ҳамчун Шоҳ ҳамроҳи ҳамаи фариштаҳо меояд, ӯ бар тахти шоҳонаи худ мешинад³² ва ҳамаи ҳалиқияҳои рӯй замин дар пеши ӯ ҷамъ меоянд. Он гоҳ Вай мисли чӯпоне, ки гӯсфандонро аз бузҳо чудо мекарда бошад, одамонро ба ду тараф тақсим мекунад.³³ Одамони нақӯкорро Вай аз тарафи дasti росташ мегузораду бокимондаҳоро аз тарафи дasti чапаш.³⁴ Баъд Шоҳ ба одамони дар тарафи росташ буда мегӯяд: „Хуш омадед, шумо, ки Падарам баракат додааст! Омада дар подшоҳии Худо, ки аз вакти оғариниш бароятон насиб гардидаст, баҳраву ҳаловат баред.³⁵ Чунки вакте гурусна будам, ба Ман ҳӯрок додед, ташна будам, нӯшокӣ додед, бегона будам, Маро дар хонаатон меҳмон кард, ³⁶ бараҳна будам, ба Ман либос пӯшондед, бемор будам, ба Ман ғамхорӣ кард, ба дар ҳабс будам, Маро ҳабар гирифтед³⁷. Накӯкорон бошанд, аз ӯ мепурсанд: „Худованӣ, кай мо Туро гуруснаву ташна дида будем, ки бароят ҳӯроку нӯшокӣ дода бошем?³⁸ Ё кай Туро бегонаву бараҳна дида будем, ки меҳмон карда ба Ту либос пӯшонда бошем?³⁹ Кай Туро бемор ё дар ҳабс дида будем, ки ҳабар гирифта бошем?“⁴⁰ Шоҳ ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман мекард, шумо инро ба Ман мекардед!“

41 Сипас ба одамони дар тарафи чапаш буда мегӯяд: „Дафъ шавед аз пеши назарам, лаънатиҳо! Гум шавед ба оташи абадие, ки барои иблис ва фариштаҳои вай тайёр шуда буд!⁴² Чунки вақте гурусна будам, ҳӯроке надодед, ташна будам, нӯшокӣ надодед,⁴³ бегона будам, дар хонаатон меҳмон накард, бараҳна будам, ба Ман либос напӯшондед, бемор ва дар ҳабс будам, Маро ҳабар нагирифтед⁴⁴. Он гоҳ онҳо ҳам мепурсанд: „Худованӣ, мо кай Туро гуруснаву ташна, бегонаву бараҳна ё бемору дар ҳабсона дида будем, ки хизмат накарда бошем?“⁴⁵ Шоҳ ба онҳо ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман намекард, пас гӯё барои Ман накардае⁴⁶. Нихоят, ин одамон ба ҷое меафтанд, ки то абад ҷазо мебинанд, аммо нақӯкорон соҳиби ҳаёти абадӣ мешаванд“.

26

Нақшаша күштани Исо

1 Исо таълим додани ҳамаи ин чизҳоро ба охир расонда, ба шогирданаш гуфт: ² «Чунон ки медонед, баъд аз ду рӯз ҷашигирии рӯзи Балогардон сар мешавад. Он вақт Фарзанди Инсон ба дasti душманонаш таслим карда мешаваду ӯро ба салиб меҳкӯб мекунанд».

3 Он гоҳ дар қасри Қаёфо ном сарвари рӯҳонӣ сардорони рӯҳонӣ ва пиорон қамв ҷамъ омаданд.⁴ Онҳо нақшаша кашиданд, ки бо ҳила Исоро дастгири мекунанду ӯро ба қатл мерасонанд.⁵ Аммо қарор кардан, ки ин корашонро дар рӯзҳои ид нақунанд, чунки ҳалқ шӯриш бардоштанаш мумкин буд.

Ба сари Исо рехтани аттри қиматбаҳо

6 Исо он вақт дар дехҳаи Байт-Хинӣ, дар хонаи Шимъӯн ном марде, ки пештар махав буд, меҳмон шуд.⁷ Ҳангоми таомхӯрӣ ба назди ӯ зане омад, ки дар даст як кӯзачаи сангини гаронбаҳои пур аз аттри қиматбаҳо дошт. Вай он аттро ба сари Исо рехт.⁸ Шогирдон аз ин кори зан ба ғазаб омада гуфтанд: «Ин чӣ исрофкорист?!⁹ Охир ин аттро ба наҳри қимат фурӯҳта, пулашро ба камбагалон тақсим кардан мумкин буд!»

10 Аммо Исо, ки аз сухонони онҳо боҳабар буд, гуфт: «Чаро ин занро ташвиш медиҳед? ӯ бароям кори калон кард.¹¹ Камбагалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, vale Ман бо шумо ҳамеша намемонам.¹² Ин зан аттро ба танам рехта Маро ба гӯронидан тайёр кард.¹³ Ҳӯш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори дунё, ки ҳуҳабар эълон карда мешавад, кори кардан ин занро барои ба ёд овардани ӯ нақл ҳоҳанд кард».

Нияти хиёнаткоронаи Яхудо

14 Яке аз шогирдони Исо, ки Яхудои Исқарют ном дошт, назди сардорони рӯҳонӣ рафта¹⁵ пурсид: «Агар Исоро ба шумо таслим кунам,

ба ман чй медиҳед?» Онҳо ба Яхудо сй тангай нүкра шумурда доданд. ¹⁶ Аз ҳамон лаҳза сар карда, Яхудо барои таслим кардани Исо фурсати қулай мечуст.

Хўроки идона

¹⁷ Рўзи аввали иди Фатир шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Дар кучо меҳоҳед, ки бароятон дастархони иди Балогардонро тайёр намоем?» ¹⁸ Ў ба онҳо гуфт, ки ба шахр, назди фалон кас рафта гўянд: «Устодамон мегўяд, ки вақту соати Ў наздик омадааст ва ў бо мое, шогирданаш дар хонаи шумо иди Балогардонро қайд мекунад».

¹⁹ Шогирдон ҳамаи гуфтаҳои Исоро ичро карда хўроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

²⁰ Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш сари дастархон нишасту ²¹ ҳангоми таомхўрӣ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

²² Шогирданаш хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан даромаданд: «Худованд, мабодо ин ман набошам?»

²³ Ў дар ҷавоб гуфт: «Касе, ки луқмаашро ҳамроҳи Ман ба яка коса тар мекунад, ба Ман хиёнат мекунад. ²⁴ Ба Фарзанди Инсон он чий дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, рўй медиҳад. Аммо вой бар ҳоли он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд!»

²⁵ Яхудои хиёнаткор ба сухан даромада гуфт: «Мабодо ман набошам, устод?»

Исо дар ҷавоб гуфт: «Худат ҳамин тавр гуфтӣ».

Таоми шоми Худованд

²⁶ Онҳо хўрдани хўрекро давом медоданд, ки Исо онро ба даст гирифта, шукрғўён баракат талабид. Баъд онро пора карда ба шогирданаш тақсим намуду гуфт: «Нонро бигиреду бихўред, ки ин бадани Ман аст».

²⁷ Пас косаро гирифта, шукри Худо карду онро ба шогирданаш дода гуфт: «Ҳамаи шумо аз ин коса бинўshed. ²⁸ Ин хуни Ман аст, ки бо он Худо бо ҳалқ аҳду паймон мебандад ва он барои баҳшида шудани гуноҳҳои одамони зиёде рехта мешавад. ²⁹ Ба шумо мегӯям, акнун Ман аз мевави нави токи ангур ҳамроҳи шумо фақат дар подшоҳии Падарам ҳоҳам нўшид, лекин то он рўз ҳаргиз наменўшам».

³⁰ Сипас онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппай Зайтун равона шуданд.

Пешѓӯй дар бораи инкори Петрус

³¹ Баъд Исо ба шогирдон гуфт: «Имшаб аз барои ҳодисае, ки бо Ман рўй медиҳад, ҳамаи шумо пайравӣ кардани Маро бас мекунед, чунки дар навиштаҷот пешѓӯйии Худо омадааст: „Чупонро мекуштам ва гўсфандони рама пароканда мешаванд“.

³² Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пеш аз он ки шумо ба вилояти Ҷалил

биравед, Ман ба он ҷо меравам». ³³ Петрус ба Вай эълон карда гуфт: «Агар аз барои ҳодисае, ки бо Шумо рўй медиҳад, ҳамаи пайрави кардани Шуморо бас қунад ҳам, ман ҳаргиз ин корро намекунам».

³⁴ Исо ба ў гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, худи имшаб, ҳанӯз хурӯс ҷеф назада, ту се бор Маро инкор мекунй». ³⁵ Аммо Петрус гуфт: «Не, ҳатто агар бо Шумо мурданам лозим ояд, ҳаргиз инкор намекунам».

Шогирдони дигар низ айнан ҳамин чизро гуфтанд.

Дую Исо дар Ҷатсамон

³⁶ Исо ва шогирданаш ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамон ном дошт ва ў ба онҳо гуфт: «Шумо дар ҳамин ҷо бошед, Ман он сӯтар рафта дуо мекунам». ³⁷ Вай ҳамроҳаш Петрус ва ду писари Забдорро бурд. Дарду аламаш шиддат мейғфт ва ³⁸ ў ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду ҳамроҳи Ман бедор бошед».

³⁹ Инро гуфта Исо каме дурттар рафта ва худро рӯи замин партофта дуо кард: «Падарҷонам, агар илоҷе бошад, бигзор ин косаи азоб аз сари Ман дур шавад! Лекин бигзор на хости Ман, балки хости Ту ичро шавад».

⁴⁰ Баъд ў ба назди он се шогирдаш баргашта дид, ки онҳо хобидаанд. Он гоҳ ба Петрус гуфт: «Чӣ шумо ақаллан як соат ҳамроҳи Ман бедор истода натавонистед? ⁴¹ Ҳоло бедор бошеду дуо қунед, то ки ба васваса наафтед. Чунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табииати инсониатон нотавон».

⁴² Бори дигар Вай каме дурттар рафта дуо кард: «Падарҷонам, агар гайр аз косаи азобро нӯшидан бароям дигар илоҷе набошад, пас, бигзор иродая Ту ичро шавад». ⁴³ Баъд баргашта омаду онҳоро боз дар ҳоб дид, чунки онҳо ҳатто ҷашмонашонро кушода наметавонистанд.

⁴⁴ Бори сеюм Вай онҳоро монда рафту айнан мисли пештара дуо кард. ⁴⁵ Сипас назди шогирданаш баргашта гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегиред? Ана вақту соати он ҳам расид, ки Фарзанди Инсон ба дасти гунаҳкорон таслим карда мешавад. ⁴⁶ Биёед, бархезед, меравем. Нигоҳ қунед, ана таслимкунандай Ман ҳам наздик омад».

Дастгиҳ шудани Исо

⁴⁷ Ҳанӯз ў суханашро тамом накарда, Яхудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш ҳамроҳи як тӯдай қалони одамони чӯбӯ шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм расида омад. ⁴⁸ Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ чунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгиҳ қунед».

⁴⁹ Яхудо рост пеши Исо омада «Салом, устод» гӯён ўро бӯсид. ⁵⁰ Исо ба вай гуфт: «Ҷӯра, мақсадатро ичро намо!»

Он гоҳ он одамон Исоро дастигир карда дасту поясшро бастанд. ⁵¹ Ногаҳон яке аз ҳамроҳони Исо шамшерашро аз гилоф кашида ба гуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯшашро бурида партофт. ⁵² Исо ба вай гуфт: «Шамшератро ба ҷояш гузор, чунки ҳар касе, ки шамшер ба даст мегирад, аз теги шамшер мемирад». ⁵³ Ё ба фикрат Ман аз Падарам мадад талаб карда наметавонам? Агар талаб қунам, Вай дарҳол зиёдтар аз дувоздаҳ лашкари фариштагонро мефиристад. ⁵⁴ Лекин гуфтаҳои навиштачот он гоҳ, чӣ хел иҷро мешаванд, охир гуфта шудааст, ки ҳамааш ҳамин тавр бояд рӯй дихад?»

⁵⁵ Баъд Исо ба он тӯдан одамон гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастигир карданам бо таёку шамшерҳо омадаед? Ман ҳар рӯз дар Хонаи Ҳудо нишаста таълим медодам, аммо шумо Маро дастигир намекардед». ⁵⁶ Вале ҳамаи ин ҳодисаҳо барои он рӯй доданд, ки пешӯҳиҳои пайғамбарон, ки дар навиштачот омадаанд, иҷро шаванд».

Он вақт ҳамаи шогирдонаш ӯро танҳо монда ғурехтанд.

Дар назди шӯро

⁵⁷ Сипас онҳое, ки Исоро дастигир карданд, ӯро ба назди Қаёфо, сарвари рӯҳониён бурданд. Дар хонаи Қаёфо шариатдонону пирони қавм аллакай ҷамъ омада буданд. ⁵⁸ Петрус бошад, то ба назди ҳавлии сарвари рӯҳониён аз пайи Исо дар масофаи каме дурттар меомад. Вай ба даруни ҳавли даромада, бо мақсади анҷомии корро дидан дар байни посбонон нишаст.

⁵⁹ Сардорони рӯҳонӣ ва дигар ҳамаи аъзоёни шӯро бо нияти ба қатл расондани Исо кӯшиши карданд, ки бар зидди ӯ ягон далели дурӯгеро пайдо кунанд. ⁶⁰ Лекин ҳеч далеле ёфта наметавонистанд, гарчи бисёр қасон ба пеш баромада, зидди ӯ тӯҳмат мекарданд. Оқибат ду қас ба пеш қадам монда ⁶¹ гуфтанд: «Ин одам гуфта буд, ки Хонаи Ҳудоро вайрон карда, онро дар мобайни се рӯз аз нав барпо карда метавонад».

⁶² Бо шунидани ин суханон сарвари рӯҳониён аз ҷояш барҳеста ба Исо гуфт: «Ба ин далеле, ки Туро айбордор мекунанд, ягон гапи гуфтанӣ дорӣ?». ⁶³ Вале Исо хомӯш буд. Бори дигар сарвари рӯҳониён ба ӯ гуфт: «Ба Ҳудо зинда бигӯ, ки Ту ҳамон Татьиншуда ва Писари Ҳудо ҳастӣ?». ⁶⁴ Исо дар ҷавоб ба вай гуфт: «Ҳудатон ҳамин тавр гуфтед. Аммо ҳаминиро ба ҳамаи шумо мегӯям, ки минбаъд шумо Фарзанди Инсонро аз дasti рости Ҳудо Пурӯдурат нишаста ва дар болои абрӯи осмон омада истода хоҳед дид!»

⁶⁵ Он гоҳ сарвари рӯҳониён либоси танашро дарронда гуфт: «Ӯ суханони кофириона гуфт. Дигар ба мо ҳеч шоҳиде лозим ҳам нест! Шумо Ҳудатон ҳоло суханони кофириона

ӯро шунидед. ⁶⁶ Пас чӣ ҳукм мебароред?» «Ҷазояш марг», — ҷавоб доданд дигарон.

⁶⁷ Баъзеҳо ба рӯи Исо туф карда ӯро мезаданд. Баъзеҳо торсакӣ зада ⁶⁸ мегуфтанд: «Ҳой Масех, Ту пайғамбарӣ-ку! Каний, гӯй-чи Туро кӣ зад?!»

Инкори Петрус

⁶⁹ Петрус дар рӯи ҳавли менишаст, ки яке аз қанисакон ба наздаҳ омада гуфт: «Ту ҳам ба Исо Ҷалилӣ шарик будӣ». ⁷⁰ Аммо Петрус дар ҳузури ҳама суханони ӯро инкор карда гуфт: «Намефаҳмам, чӣ мегӯй». ⁷¹ Сипас вай аз он ҷо назди дарвозаи ҳавли равона шуд.

Хизматгорзани дигаре низ ӯро дида ба одамони дар он ҷо истода гуфт: «Вай ҳамроҳи Исои Носирӣ буд». ⁷² Петрус боз инкор карда гуфт: «Қасам меҳӯрам, ки ин одамро намешиномас».

⁷³ Баъд аз муддате ҷонд мardonе, ки дар ҳамон ҷо буданд, назди Петрус омада гуфтанд: «Аниқ ту ҳам шарики онҳо ҳастӣ, чунки аз лаҳҷаҳат маълум аст». ⁷⁴ Вале Петрус қасамҳо хӯрда гуфт: «Ман ин одамро намешиномас».

Ҳамин лаҳза хурӯс ҷеф зад ⁷⁵ ва суханони Исо ба хотира Петрус омаданд. ӽ гуфта буд, ки ҳанӯз хурӯс ҷеф назада, вай се бор шинохтани Исо инкор мекунад.

Петрус аз ҳавли берун баромада, зор-зор гирия кард.

27

Дар назди Пилотус

¹ Пагоҳии барвақт ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва пириони қавм нақшай ба дasti марг супоридани Исо кашиданд. ² Бо фармони онҳо дасту пои Исо баста ӯро аз ҳавлии Қаёфо бароварданд ва ба дasti Пилотус, ки ҳокими румӣ буд, супориданд.

Худкушии Ҳудо

³ Вақте Ҳудои хиёнаткор дид, ки Исо ба марг маҳқум шуд, аз кори кардааш тавба кард. Ӯ он сӣ тангайи нуқрато назди сардорони рӯҳонӣ ва пирион bargardonda оварду ⁴ ба онҳо гуфт: «Ба марги ин одами беайб ман гунаҳкор, чунки ӯро ман таслим кардам».

Лекин онҳо ҷавоб доданд: «Ин ба мо чӣ даҳл дорад? Ин кори ҳудат».

⁵ Ҳудо он сӣ тангайи нуқрато ба рӯи фарши Ҳонаи Ҳудо партоғту аз он ҷо баромада рафта ҳудро овехт.

⁶ Сардорони рӯҳонӣ он тангаҳоро чида гирифта қарор карданд, ки аз рӯи шариат ин пулро ба ҳазинаи Ҳонаи Ҳудо андохтан мумкин нест, чунки бар ӣвази ин пул хуни одам рехта шудааст. ⁷ Баъд ба розигии ҳама онҳо саҳрои кӯзагарро ҳариданд, аз он барои мусоифон қабристон соҳтани шуданд. ⁸ Ана барои ҳамин он саҳро то ба имрӯз «Саҳрои Ҳун» номида мешавад.

9-10 (9-10) Ҳанӯз Ирмиё пайғамбар пешӯй ҷарда гуфта буд: «Аз рӯи фармоне, ки Ҳудо

ба ман гуфт, онҳо сӣ тангай нуқаро, яъне ҳамон маблаге, ки ҳалқи Исроил ӯро баҳо доданд, гирифта ба ҳаридани саҳрои қӯзагар сарф карданд». Пас, ин пештӯй ба амал омад.

Исоро пурсии карданни Пилотус

11 Акнун, ки Исо дар назди ҳокими румӣ меистод, ҳоким аз ӯ пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яхудиён ҳастӣ?»

Исо ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯед». 12 Лекин, ҳангоме ки сардорони рӯҳонӣ ва пирон ӯро айбдор мекарданд, ӯ ҷеч ҷавобе намедод.

13 Пас Пилотус ба ӯ гуфт: «Магар намешунавӣ, ки Туро то чӣ андоза айбдор мекунанд?»

14 Аммо Вай ҳатто ба яке аз ин айбдоркуниҳо ҷавобе надод. Ба ин боиси тааҷҷуби зиёди Пилотус гардид.

Ба марғ маҳкум шудани Исо

15 Ҳокими румӣ одате дошт, ки дар ҷашни ин ид маҳбусеро, ки ҳалқ талаб мекард, озод намояд. 16 Он вакът як маҳбуси номдоре буд, ки Бараббос ном дошт. 17 Инак, ҳангоме ки мардум ҷамъ омаданд, Пилотус аз онҳо пурсид: «Киро меҳоҳед, ки баюратон озод қунам: Бараббосро ё Исоеро, ки Таъиншудаи Худо меноманд?» 18 Пилотус хуб медонист, ки Исо аз рӯи ҳасад ба дasti ӯ супорида буданд.

19 Ҳанӯз ҳоким дар курсии ҳукмбарорӣ менишаст, ки ҳамсараваш ба ӯ ҷунин ҳабар фиристод: «Бар зидди ин одами бегуноҳ ҷеч коре нақунед, ҷунки имшад бар хобам ман аз барои Вай бисёр азоб қашидам».

20 Дар ин мобайн сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм мардумро розӣ қунонданд, ки аз Пилотус озод карданни Бараббос ва ба қатл расонданд Исо талаб намоянд. 21 Пилотус бори дигар аз мардум пурсид: «Аз ҳардуяшон киро меҳоҳед, ки баюратон озод қунам?»

«Бараббосро!» — ҷавоб доданд онҳо.

22 «Пас, ба Исое, ки Таъиншудаи Худо меноманд, чӣ кор қунам?» — боз аз онҳо пурсид Пилотус.

«ӯро меҳкӯб қунед!» — бо як овоз ҷавоб доданд ҳамаи онҳо.

23 Лекин Пилотус савол дода гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?»

Мардум бошанд, бо буду шуди овозашон дод мезанданд: «Бигзор ӯ ба салиб меҳкӯб карда шавад!»

24 Пилотус дид, ки дигар ҷеч чорае надорад, дар акси ҳол шӯриши сар шуданаш мумкин буд, дар пеши назари тамоми мардум об гирифта дастонашро шуста гуфт: «Ба ҳунарезии ин одам ман ҷавобгар нестам! Шумо худатон қарор қунед!» 25 Тамоми мардум ҷавоб доданд: «Ба марғи ӯ мо ва фарзандонамон ҷавобгар ҳастем!»

26 Бинобар ин Пилотус Бараббосро баюратон озод кард ва Исоро ба дasti сарбозон

супорид, то ки ӯро қамчинкорӣ намуда, ба салиб меҳкӯб қунанд.

Исоро масҳара карданни сарбозон

27 Сарбозони ҳоким Исоро ба ҳавлии дарбор бурданд ва аскарони зиёд он гирд омаданд.

28 Онҳо ӯро баражна карда ба танаш ҷомаи суп-сурҳо пӯшонданд. 29 Баъд аз навдаҳои ҳор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанду ба дasti росташ ҷӯб доданд. Онҳо масҳарақунон «Зинда бод Шоҳи Яхудиён!» гуфта дар пеши ӯ ба сари зону меистоданд. 30 Сарбозон Исоро туфборон карда, бо ҷӯб ба сараш задан гирифтанд. 31 Вақте ки онҳо масҳара доданди ӯро бас карданд, ҷомаро аз танаш қашида, либоси худашро пӯшонданд. Сипас ӯро барои ба салиб меҳкӯб кардан бурданд.

Ба салиб меҳкӯб карда шудани Исо

32 Дар аснои роҳ онҳо бо Шимъӯн ном марди қуринӣ дучор омаданд ва ӯро мачбур карданд, ки ҷӯби салиби Исоро бардошта барад. 33 Вақте ки онҳо ба ҷое бо номи Ҷолҷото, ки маънояш «Чои қосахонаи сар» аст, расида омаданд, 34 сарбозон ба Исо майи бо моддай талҳ омехташударо доданд. Ӯ аз он ҷашида, дигар наనӯшид.

35 Онҳо ӯро ба салиб меҳкӯб карданду либосашро байни ҳуд тақсим карданӣ шуда, барои муяян намудани соҳибашванди либос, қуръа партофтанд. 36 Сипас нишаста Вайро назорат карда истоданд. 37 Аз болои сари Исо айномае бар ӯ навишта шуда буд: «Ин Исо Шоҳи Яхудиён аст». 38 Ҳамроҳи ӯ ду дуздро низ дар салибҳои дигар аз тарафҳои чапу росташ меҳкӯб карданд.

39 Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар ҷунбонда Исоро мазоқ карда 40 мегуфтанд: «Ту мегуфти, ки Ҳонаи Худоро вайрон карда, дар мобайнин се рӯз онро барпо карда метавонӣ? Канӣ, набошад ҳудатро начот дех-чи! Агар Ту Писари Худо бошӣ, канӣ аз салиб поён фароҷи!»

41 Айнан ҳамин тавр сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирон низ Исоро масҳарақунон мегуфтанд: 42 «Дигаронро начот медоду ҳудашро начот дода наметавонад. Ана Шоҳи Исорои. Агар Вай ҳоло аз салиб поён фароҷ, мо ба Вай имон меоварем. 43 Ӯ ба Худо умед мебаст ва мегуфт, ки Писари Худо аст. Канӣ ҳоло мебинем, ки Худо Вайро начот додан меҳоҳад ё не?!»

44 Ҳатто дуздоне, ки ҳамроҳаш ба салибҳо меҳкӯб шуда буданд, монанди дигарон ӯро таҳқир мекарданд.

Марғи Исо

45 Нисифирӯзӣ буд, ки тамоми рӯи заминро торикий фаро гирифт ва се соат давом ёфт.

46 Қарibi соати сеюм Исо бо овози баланд дод зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Лама сабактани!, ки маънояш «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарқ кардӣ?!» аст.

⁴⁷ Баяз аз ҳозирон суханони Ӧро шунида гүфтанд: «Ӧй Иләс пайғамбарро өгөн зада истодааст». ⁴⁸ Он гоҳ яке аз онҳо давида рафту латтаеро гирифта ба сирко тар намуд ва бо нүти чўб дароз карда онро ба Исо нўшонданӣ шуд. ⁴⁹ Лекин дигарон гүфтанд, ки ўин корро нақунад, то бубинанд, ки оё Иләс омада Вайро нақот мөдихад ё не.

⁵⁰ Исо бори дигар бо овози баланд дод зада чон дод. ⁵¹ Инак, пардае, ки чои муқаддастарини Хонаи Худоро чудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. Замин ба ҷунбиши омаду сангҳо ба қисмҳо тақсим шуданд. ⁵² Қабрҳо кушода шуданду ҷасадҳо бисёр одамони муқаддас аз нав зинда гаштанд. ⁵³ Баъд аз он ки Исо аз байни мурдагон боз зинда шуд, онҳо аз қабрҳои худ берун баромада ба Ерусалим, шаҳри муқаддас даромаданду бисёр қасон онҳоро дидаст.

⁵⁴ Вақте сардори лашқар ва ҳамроҳонаш, ки Исоро назорат мекарданд, заминчунбию дигар ҳодисаҳоро дидаанд, саҳт тарсида гүфтанд, ки Исо дар ҳақиқати Писари Ҳудо будааст.

⁵⁵ Бисёр заноне, ки дар Ҷалил ба Исо ҳамроҳ шуда ба Ӧхизмат мекарданд, низ дар ҳамон чо буданд. Онҳо дар масофае истода, ба ҳамаи ин нигоҳ мекарданд. ⁵⁶ Дар байни онҳо Марями Мачдалия, Марями модари Ёкубу Юсуф ва боз ҳамсари Забдой буданд.

Дафни Исо

⁵⁷ Бо фаро расидани шом аз шаҳри Аромот як марди сарватманде бо номи Юсуф омад. Ӧ ҳам шогирди Исо буд. ⁵⁸ Юсуф пеши Пилотус рафта, ҳоҳиш кард, ки часади Исоро ба ӯ диханд. Пилотус фармон дод, ки часадро ба ӯ диханд. ⁵⁹ Юсуф Вайро гирифта ба кафана тоза пеҷонд ⁶⁰ ва ба қабри худ, ки навакак дар горе соҳта шуда буд, гузошт. Баъд сангни қалонеро ба дари қабр гелонда, аз он чо рафт. ⁶¹ Дар рӯи он қабр Марями Мачдалия ва дигар Марям нишаста буданд.

Посбонӣ карданӣ қабр

⁶² Рӯзи дигар, ки рӯзи истироҳат буд, сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён ҷамъ шуданду пеши Пилотус рафта ⁶³ ба Ӧ гүфтанд: «Тақсир, ба хотири мо омад, ки он фиребгар ҳанӯз дар қайдӣ ҳаёт буданаш гуфта буд, ки дар рӯзи сеюм бадъ аз маргаш аз нав зинда мешавад». ⁶⁴ Бинобар ин фармон дихед, ки қабри Ӧро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, мабодо шогирдонаш омада часадашро дузданду ба ҳалқ овоза паҳн кунанд, ки Ӧ аз байни мурдагон зинда шудааст. Он гоҳ ин дурӯғ аз дурӯғи аввал диди бадтар мешавад». ⁶⁵ Пилотус ба онҳо гуфт: «Посбононро гиреду рафта, ба чи тарз ки тавонед, қабро ниғаҳбонӣ кунед».

⁶⁶ Инак, онҳо рафта, сангни дари қабрро мӯҳр карданду барои ниғаҳбонии он посбонон гузоштанд.

28

Аз нав зинда шудани Исо

¹ Фардои рӯзи истироҳат, оғтоб ҳанӯз набаромада, Марями Мачдалия ва дигар Марям барои хабар гирифтани қабр ба роҳ баромаданд. ² Ногаҳон заминчунбии саҳт ба вучуд омад, чунки фариштаи Худованд аз осмон поён фаромада, сангни дари қабрро як тараф гелонда, бар болояш нишаст. ³ Намуди вай барни барин буду либосаш монанди барф сап-сафед. ⁴ Посбонон аз тарси Ӧ дарақ-дарақ ларзида мурда барин ба рӯи замин дароз кашиданд.

⁵ Фаришта бошад, ба он занон гуфт: «Натарсад, ман медонам, ки шумо Исои ба салиб межӯбшударо ҷустуҷӯ карда истодаед. ⁶ Лекин Ӧ дар ин чо нест. Чунон ки Ӧ гуфта буд, айнан ҳамон тавр Вай зинда шуд. Ана омада ҷоеро, ки Ӧ гузошта шуда буд, бубинед. ⁷ Акнун, зуд назди шогирдонаш рафта бигӯед, ки Исо аз байни мурдагон зинда шуда, акнун пешопеши онҳо ба Ҷалил мераవад. Онҳо Ӧро дар он чо ҳоҳанд дид. Ана ин буд ҳабаре, ки ман ба шумо гуфтанӣ будам».

⁸ Пас, он занон бо тарс, валие шодикунон саросема аз назди қабр сӯи шогирдон давида рафтанд, то ки ба онҳо нақл кунанд.

⁹ Баҳоҳост Исо бо онҳо воҳӯрда саломашон дод. Онҳо ба Вай наздики омаданду саҷда карданӣ шуда аз поҳояш дошта гирифтанд. ¹⁰ Исо ба онҳо гуфт, ки натарсанд, балки рафта ба бародаронаш гӯянд, ки онҳо ба Ҷалил раванд ва Ӧро дар он чо ҳоҳанд дид.

Ҳабари посбонон

¹¹ Занон ба роҳ баромада буданд, ки баъзе аз посбонон ба шаҳр рафта тамоми воқеаи рӯйдодаро ба сардорони рӯҳонӣ ҳикоят карданд. ¹² Сардорони рӯҳонӣ барои маслиҳат кардан бо пирони қавм воҳӯрданд ва баъд аз маслиҳат ба посбонон пули қалон дода ¹³ гүфтанд: «Рафта ба мардум гӯед, ки шабона шогирдони Исо омаданду аз фурсати хоб буданстан истифода бурда, ҷасади Ӧро дуздида рафтанд. ¹⁴ Агар ин ҳабар то ба гӯши ҳоким рафта расад, ғам наҳӯреп; мо ба ӯ гапамонро маъқул мекунонем».

¹⁵ Посбонон пулро гирифтанду рафта, чунон ки онҳоро ёд доданд, ҳамон тавр карданд. Бинобар ҳамин яхудиён ин ҳикояро то ба имрӯз мегуфтағӣ шуданд.

Зоҳиршавии Исо

¹⁶ Инак, он ёздаҳ шогирд ба Ҷалил рафта ба кӯҳе, ки Исо ба онҳо гуфта буд, баромаданд. ¹⁷ Онҳо Ӧро дидан замон ба Ӧ саҷда карданд, аммо баъзеашон шубҳа доштанд. ¹⁸ Исо ба шогирдонаш наздики шуда гуфт: «Тамоми ҳуқму қудрат дар замину осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. ¹⁹ Пас, равед ва ҳамаи ҳалқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас

таъмид дихед²⁰ ва ичро карданি ҳама чизеро,
ки ба шумо фармудаам, ёд дихед. Инак, Ман
ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам».

Хушхабар аз Маркӯс Пешгуфтор

Ин Хушхабарро яке аз имондорони аввал ба номи Юҳанни Маркӯс аз рӯи гуфтаҳои Петрус, шогирди Исои Масех навиштааст. Аз рӯи замони навишташуданашон Хушхабар аз Маркӯс пештар аз се Хушхабари дигар навишта шудааст.

Азбаски дар китоби Маркӯс калимаҳои зидди арамей ва расму онҳои яхудӣ шарҳ дода шудаанд, бинобар ин фаҳмида мешавад, ки Хушхабар аз Маркӯс барои халқҳои гайрияҳудӣ навишта шудааст. Муаллиф бо нақли худ дар дили хонандҳо боварӣ ҳосил кардан меҳоҳад, ки Исо бокӯдрат аст, ки одамонро аз рӯҳҳои нопок, касалиҳо ва марғ халос қунад. Инчунин муаллиф хотиррасон кардан меҳоҳад, ки пайрави Исо будан осон нест, чунки пайрав бояд монанди Исо ба дигарон хизмат қунад ва ба ранҷу азоб қашидан тайёр бошад.

Дар байни чор Хушхабари Аҳди Нав ин китоби Хушхабар аз рӯи ҳаҷмаш кӯтоҳтарин мебошад. Дар вақти нақл кардани аз ҳаёт ва таълимоти Исо муаллиф бештар ба ҳодисаҳои аҷибу мӯъчизаҳар дикқати хонандаро ҷалб мекунад. Бинобар ин нақли воқеаҳо аз оғози хизмати Исо сар мешавад ва аллакай аз боби аввалин мор дар бораи мӯъчизаҳои бузурги ӯ меконем, ки: ӯ баъд аз интиҳоби чор шогирдаш дарҳол мардери, ки гирифтори рӯҳи нопок буд шифо медиҳад; хушдомани Шимӯйро, тӯдай одамони беморро ва инҷунин марди маҳавро шифо медиҳад. Гаштаю баргашта Маркӯс аз мӯъчизаҳои шифобаҳши Исо нақл мекунад ва аз ин нақлҳо маълум мешавад, ки Исо бо қудрати Худо шифо медод.

Дар айни ҳол роҳбарони динӣ Исоро қабул намекарданд ва низоъ ба миён оварда, роҳи күштани Исоро мечустанд. Дар сурате ки девҳо дар пеши қудрати Исо сарҳам мешуданд ва медонистанд, ки ӯ Наҷотдиҳанда аз тарафи Худо аст, вале Исо ба онҳо иҷозат намедод, ки инро ба дигарон гӯянд. Ин китоб пур аз тасвири мӯъчизотест, ки ҳам одамони оддӣ ва ҳам пайравони Исоро ба ҳайрат меоварданд. Аммо, мувоғиғи китоби Маркӯс, мӯъчизаи қалонтарини Исо ин буд, ки чӣ тавр ӯ ранҷу азоби зиёд қашид ва ҷони худро ғидо кард. Аввалин шуда ин мӯъчизаро сардори лашкарҳои румӣ фаҳмида. Вай тарзи дар салиб ҷон додани Исоро дида, гуфт: «Ин одам дар ҳақиқат Писари Худо буд» (Маркӯс 15:39).

Таълимоти Яхӯи Таъмидиҳанда

¹ Хушхабар дар бораи Исио Масех, ки Писари Худо аст, ҷунин сар мешавад: ² Дар китоби Ишаъё пайғамбар суханони Худо омадаанд: «Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам, то ба омаданат роҳ тайёр қунад.

³ Қасе дар биёбон фарёд зада мегӯяд: «Барои Ҳудованд роҳ тайёр қунед! Онро рост намоед!».

⁴ Ин шаҳс Яхӯ пайғамбар буд, ки ба биёбон омада, ба эълон кардан даромад, ки мардум барои бахшида шудани гуноҳҳояшон бояд тавба карда, аз гуноҳҳояшон даст қашанд ва таъмид бигиранд.

⁵ Аҳолии шаҳри Ерусалим ва мардуми тамоми сарзамини Яҳудия пеши Яхӯ ба биёбон меомаданд. Онҳо ба гуноҳҳои худ иқрор мешуданд ва Яхӯ онҳоро дар дарёи Урдун таъмид медод.

⁶ Яхӯ либосе аз пашми шутур ва камарбанди ҷармӣ дошт. Ҳӯрокаш малаҳу асали саҳрӣ буд. ⁷ Ӯ ба мардум эълон карда метуғт: «Аз паси ман як нафаре меояд, ки аз ман тавонатар аст. Вай он қадар тавоност, ки ман ҳатто сазовори ҳам шуда күшодани банди пойафзоли ӯ нестам. ⁸ Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, vale ӯ шуморо бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад».

Таъмиди Исо

⁹ Рӯзе Исо аз шаҳри Носира, ки дар сарзамини Ҷалил буд, ба назди Яхӯ рағф ва Яхӯ Ӧро дар дарёи Урдун таъмид дод. ¹⁰ Вақти аз об баромадан Исо дид, ки осмон қушода шуд ва Рӯҳи Муқаддас ба сурати қабӯтаре поён фаромада, дар болои Вай қарор гирифт. ¹¹ Сипас аз осмон овозе садо дод: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту ҳушнудам».

¹² Рӯҳи Муқаддас фавран Исоро ба биёбон равона қунонд. ¹³ Ӯ дар он ҷо чил рӯз монд ва иблис Ӧро меозмуд. Дар биёбон Исо дар байни ҳайвоноти ваҳшӣ буд ва фариштагон ба ӯ ҳизмат мекарданد.

Оғози хизмати Исо

¹⁴ Пас аз дастгир шудани Яхӯ Исо ба сарзамини Ҷалил омад, то ки хушхабари Худоро ба мардум эълон бикиунад. ¹⁵ Ӯ метуғт: «Вақт фаро расид ва подшоҳии Худо наздик аст. Тавба карда, аз гуноҳҳоятон даст қашед ва ба ин хушхабар имон оваред».

¹⁶ Рӯзе Исо аз назди қӯли Ҷалил мегузашт, ки ба об тӯр андоҳта истодани Шимӯйн ва бародари ӯ Андриёсро дид, чунки онҳо моҳигир буданд. ¹⁷ Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ қунед, то ба ҷони моҳӣ ҷамъ карданӣ мардумро ба шумо омӯзам». ¹⁸ Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, Ӧро пайравӣ кардан.

¹⁹ Каме дурттар рафта Исо писарони Забдойро дид, ки Ёқуб ва Юҳанно ном доштанд. Онҳо дар қаиқи худ тӯрҳои моҳигирро таъмир мекарданд. ²⁰ Дарҳол

онҳоро даъват намуд ва онҳо падарашон Забдайро бо мардикорон дар қаиқ монда, ўро пайравӣ кардан.

Шифои марди девона

²¹ Сипас онҳо ба шаҳри Кафарнаҳум омада, дар рӯзи истироҳат, ба ибодатхона рафтанд. Дар он ҷо Исо ба таълим додани мардум оғоз намуд. ²² Мардум аз таълими ўқоил монданд, ҷунки ў бо курдат таълим медод, ки шариатдонон ин тавр набуданд.

²³ Айнан ҳамон вақт марде гирифтори рӯҳи нопок, ки дар ибодатхона буд, фарёд зад: ²⁴ «Эй Исои Носирӣ, Ту ба мо чӣ кор дорӣ?! Магар барои нобуд кардани мо омадай?! Туро медонам! Ту Шахси муқаддаси Худо ҳастӣ!»

²⁵ Вале Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда фармуд, ки ҳомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. ²⁶ Рӯҳи нопок ўро ба замин афтонда, бо овози баланд фарёд заду аз вай берун шуд. ²⁷ Ҳама дар ҳайрат монданд ва ба яқдигар меғуфтанд: «Ин чист? Ин як таълимоти навест! Ў ҳатто ба рӯҳҳои нопок чунон бокӯдратона амр медиҳад, ки онҳо ба Вай итоат мекунанд?» ²⁸ Овозаи Исо зуд дар тамоми гӯшаву канори сарзамини Ҷалил паҳн шуд.

Исо беморонро шифо мединад

²⁹ Ҳамин ки Исо аз ибодатхона баромад бо ҳамроҳии Ёкуб ва Юҳанно ба хонаи Шимъӯн Андреёс рафт. ³⁰ Вақте ба он ҷо расиданд, ба Исо зуд ҳабар доданд, ки ҳушдомани Шимъӯн таб карда, дар бистар ҳобидааст. ³¹ Вай назди бемор омад ва аз дасташ гирифта, ўро бархезонд. Таби бемор паст шуд ва ў машғули меҳмоннавозӣ гардид.

³² Ҳамон бегоҳ, ҳангоми нишасти офтоб мардум ҳамаи беморон девонагонро ба назди Исо оварданд. ³³ Тамоми аҳолии шаҳр ҳам назди дари хонаи онҳо ҷамъ омаданд. ³⁴ Ў одамони зиёдро аз бемориҳои гуногун шифо дод, бисёр девҳоро берун кард ва нагузошт, ки девҳо чизе бигӯянд, зеро онҳо кӣ будани ўро мединистанд.

Дую Исо дар ҳилватгоҳ

³⁵ Саҳарии барвақт, ҳанӯз субҳ надамида, Исо бархесту ба ҷои ҳилвате рафта, дую кард. ³⁶ Шимъӯн ва ҳамроҳонаш бошанд, ба ҷустуҷӯи Исо баромаданд. ³⁷ Ўро ёфта, ба Вай гуфтанд: «Ҳама Шуморо ҷустуҷӯ мекунанд». ³⁸ Вале Исо гуфт: «Биёд, ба шаҳру дехоти гирду атроф низ биравем, то ки Ман ба мардуми он ҷо ҳам ҳушхабарро эълон намоям, ҷунки барои иҷрои ҳамин кор Ман омадам».

³⁹ Баъд ў ба тамоми гӯшаву канори сарзамини Ҷалил сафар карда, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод ва девҳоро аз одамон берун мекард.

Покшавии марди маҳав

⁴⁰ Рӯзе ба назди Исо марди маҳав омад. Вай ба зону нишаста зорӣ карда гуфт: «Агар ҳоҳед,

метавонед маро пок созед». ⁴¹ Дили Исо ба ҳоли мард сӯҳт ва дасташро ба вай расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам! Пок шав!» ⁴² Фавран қасалии мард нест шуда, баданаш пок гашт.

⁴³ Исо ўро зуд ҷавоб дода таъкидкунон 44 гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч қас нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, худро нишон дех ва барои пок шудани худ, ҳамон тавре ки Мӯсо фармудааст, курбонӣ бикиун, то ба онҳо шаҳодате гардад». ⁴⁵ Вале он мард берун баромада ошкоро ин ҳабари хушро паҳн мекард. Барои ҳамин Исо дигар озодона ба шаҳр даромада натавонист, балки дар саҳро монд. Бо вучуди ин, мардум аз ҳама ҷо ба назди ў меомаданд.

2

Шифо ёфтани марди шал

¹ Пас аз ҷанд рӯз Исо ба шаҳри Кафарнаҳум баргашт ва овозаи дар хона буданаш зуд дар ҳама то паҳн шуд. ² Хона ва беруни он чунон пуродам шуд, ки ҳатто ҷои сӯзан афтонад намонда буд. Исо ба онҳо қаломи Ҳудоро таълим медод. ³ Ҳамин вақт боз одамоне омаданд, ки ҷор нафаре аз онҳо шалеро бо ҷойгаш бардошта назди Исо меварданд. ⁴ Вале аз бисёрии мардум ба ў наздик шуда натавониста, боми ҳонаро аз болои сари Исо қушоданд ва дар он шикофе карда, шаларо якҷоя бо ҷойгаш боян фароварданд. ⁵ Исо имони онҳоро дид, ба шал гуфт: «Додар, гуноҳҳоят баҳшида шуданд!»

⁶ Баъзе аз шариатдононе, ки дар он ҷо нишасти буданд, аз дили худ чунин фикрҳо меғузаронданд: ⁷ «Ў ҷаро чунин суханони коғирона мегӯяд! Ҳеч қас ба гайр аз Ҳудо гуноҳи инсонро баҳшида наметавонад».

⁸ Исо ҳамон лаҳза дар дилаш фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро чунин фикрҳо доред? ⁹ Кадомаш осонтар аст: ба шал гуфтани он ки „гуноҳҳои ту баҳшида шуданд“ ё қи „бархез, ҷойгахатро бардошта роҳ гард?“ ¹⁰ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Иносон дар рӯи замин қудрати баҳшиданни гуноҳҳоро дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: ¹¹ «Ба ту мегӯям, бархез, ҷойгахатро бардошта ба хонаат рав».

¹² Он мард аз ҷояш ҳеста, фавран ҷойгахашро ҷамъ карду дар пешӣ назари мардуми дарҳайратмонда равона шуд. Ҳама Ҳудоро ситоиш карда, ба яқдигар меғуфтанд: «То ҳол монанди ин ҷизе надида будем!»

Шогирди Исо шудани Левӣ

¹³ Исо боз ба соҳили кӯл рафт. Мардум дар гирди ў ҷамъ омаданд ва ў онҳоро таълим дод. ¹⁴ Ҳангоме Исо роҳашро давом дод Левии писари Ҳалфиро дид, ки ба ҷамъоварии анҷозу хироҷ машгул буд, ба ў гуфт: «Биёд, пайрави Ман шав». Левӣ бархест ва аз паси ў равона шуд.

15 Вақте ки Исо бо шогирдонаш дар хонаи Лейві таом меҳұрд, бисёр андоғирион ва онхөе, ки гунахқор ҳисоб мешуданд, низ дар сари он дастархон буданд, чунки бисёриқо аз пайи Исо мерафтанд.

16 Баъзе шариатдонон, ки фарисӣ буданд, Исо бо «гунахқорону» андоғирион дар сари як дастархон дида, ба шогирдони Ў гуфтанд: «Чаро Ў бо андоғириону гунахқорон аз як дастархон хўрок меҳұрд?»

17 Исо инро шунида, ба онхो гуфт: «Ба таби на одамони солим, балки беморон мӯҳточанд. Ман ҳам барои он омадаам, ки на нақӯкорон, балки гунахқоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

18 Дар он айём ҳам пайравони Яҳё ва ҳам фарисиён рӯза гирифта буданд. Баъзе қасон назди Исо омада пурсыданд: «Чаро пайравони Яҳё ва пайравони фарисиён рӯза мегиранду шогирдони Шумо намегиранд?»

19 Исо ба онхо гуфт: «Оё дўстони домод дар ҷашни арӯсӣ, ки домод ҳанӯз ҳамроҳашон аст, рӯза мегиранд? То домод бо онҳост, онхо рӯза гирифта наметавонанд? **20** Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он рӯз онхо низ рӯза мегиранд.

21 Қасе аз матои нав ба либоси кӯхна ямоқ намекунад. Чун кунад ямоқи нав аз либоси кӯхна чудо шуда, ҷои дарида он боз ҳам аёнтар мешавад. **22** Инчунин қасе шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯхна намерезад, чун бирезад ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк дарида, ҳам шароб мерезад ва ҳам худи машк аз кор мебарояд. Бинонбар ин шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

23 Як рӯзи истироҳат Исо ва шогирдонаш аз қиштзори гандум мегузаштанд ва дар аснои роҳ шогирдон хӯшаҳои гандумро мечиданд. **24** Баъзе аз фарисиён ба Исо гуфтанд: «Барои чӣ онхо кори дар рӯзи истироҳат раво набударо мекунанд?»

25 Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар дар навиштаото нахондаед, ки шоҳ Довуд вақте ки бо ҳамроҳонаш ғурусна монд ва эҳтиёҷ дошт, чӣ кор кард? **26** Вақте ки Абётор сарвари рӯҳониён буд, Довуд ба хонае, ки ҳузури Ҳудоро дошт, даромада, нони ба Ҳудо тақдимшударо гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шарият фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихўранд».

27 Боз давом дод: «Рӯзи истироҳат барои инсон оғарифа шудааст, на инсон барои рӯзи истироҳат. **28** Бинонбар ин Фарзанди Инсон соҳиби ҳатто рӯзи истироҳат аст».

3

Шифо додан дар рӯзи истироҳат

1 Бори дигар Исо ба ибодатхона рафт ва дар он чо марди дасташ хушкшуда буд. **2** Баъзе одамон Исоло мушоҳида мекарданд, ки оё он мардро дар рӯзи истироҳат шифо мебахшад ё не. Агар шифо бахшад, Ўро айборд кунанд. **3** Исо ба он марди дасташ хушкшуда гуфт, ки дар назди ҳама рост истад.

4 Сипас ба тарафи онхо нигоҳ карда гуфт: «Ба фикри шумодар рӯзи истироҳат чӣ равост: некӣ ё бадӣ кардан; наҷот додани чон ё нобуд кардан он?» Аммо онхо хомӯш буданд. **5** Исо бо ғазаб ба онхо нигоҳ карду аз якравиашон ғамгин гашт ва ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун!» Вай дасташро дароз карду дасташ сиҳат шуд. **6** Фарисиён аз ибодатхона баромада, зуд бо аъзоёни ҳизби ҳиродиён муҳокима карда, нақшиа күштани Исоло кашиданд.

Мардум аз пайи Исо мерафанд

7 Ҳангоме ки Исо бо шогирдонаш ба тарафи кӯл равона шуд, мардуми бисёре аз сарзамини Ҷалилу Яхудия, **8** аз шаҳри Ерусалим, инчунин аз сарзамини Адӯму атрофи дарёи Үрдун ва аз Сурӯ Сидун аз паси Ў мерафтанд. Мардуми зиёд дар бораи қорҳои Исо шунида, ба гирди Ў ҷамъ меомаданд. **9** Аз сабаби бисёрии мардум Исо ба шогирдонаш фармуд, ки барояни қаице тайёр кунанд, то ки одамон Ўро пахш накунанд. **10** Азбаски Исо беморони зиёдеро шифо бахшида буд, ҳамаи беморон аз ҳар тараф Ўро пахш мекарданд, то дасташон ба Ў расаду шифо ёбанд. **11** Рӯҳҳои нопок баробарди дидани Ў ҳудро дар наздаш ба замин мепартофтанд ва фарёданон мегуфтанд: «Ту Писари Ҳудо ҳаст!» **12** Вале Исо бо таъқиди қатъӣ ба онхо амр мекард, ки Ўро маълум накунонанд.

Интиҳоби дувоздаҳ вакил

13 Сипас Исо ба баландие баромада, онхоеро ки меҳост, ба наздаш даъват кард ва онхо омаданд. **14** Баъд аз байни онхо дувоздаҳ нафарро вакил таъян намуд, ки доимо бо Ў бошанд, то ки онҳоро барои ба мардум эълон карданни ҳуҳшабари Ҳудо фиристад **15** ба онхо куидрати берун карданни девҳоро дошта бошанд.

16 Он дувоздаҳ нафар инҳоянӣ: Шимъӯн, ки Исо ўро Петрус меномид, **17** Ёкуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд ва Исо онҳоро «писарони раъд» меномид, **18** Андриёс, Филиппус, Барталмо, Матто, Тумо, Ёкуб, ки писари Ҳалғӣ буд, Таддо, Шимъӯни Ватандуст **19** ва Яхудои Искәрют, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунанд.

Тӯҳмат дар ҳаққи Исо

Баъд Исо ба хона рафт. **20** Мардуми зиёд боз ҷамъ омадаанд, ки Ў ва шогирдонаш ҳатто фурсати хӯрдан наёфтанд. **21** Болашиданни ин ҳабар аҳли оилаи Исо ба наздаш омада, хостанд Ўро бо худ баранд, зеро одамон мегуфтанд, ки Ў аз ақл бегона шудааст.

22 Гурӯхе аз шариатдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, чунин мегуфтанд: «Ү дар худ Баал-Забул, сардори девҳоро дорад ва бо кудрати вай девҳоро берун мекунад».

23 Исо онҳоро ба наздаш датват карда, бо масал гуфт: «Чӣ тавр шайтон худашро берун карда метавонад? ²⁴ Давлате, ки дар доҳили худ аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, устувор намемонад. ²⁵ Ҳонавода, ки байни аъзоёнаш ҷудой афтодааст, устувор намемонад. ²⁶ Агар шайтон бар зидди худаш бичанганд ва дар худ ҷудой дошта бошад, устувор намемонад, балки нобуд мешавад.

27 Ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пои шахси пурзӯро набандад, ана баъд хонаашро горат карда метавонад.

28 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳе, ки инсон мекунад ва ҳар сухани кофиронае, ки мегӯяд, баҳшида мешавад. ²⁹ Вале агар касе баъд зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофирона гӯяд, ҳарғиз баҳшида намешавад ва ин гуноҳаш то абад ҳоҳад монд». ³⁰ Ин суханонро Исо ба хотири он гуфт, ки баъзеҳо дар борааш «Ү дар худ рӯҳи нопок дорад» мегуфтанд.

Модар ва бародарони Исо

31 Он гоҳ модар ва бародарони Исо омада, дар берун истода, шахсеро фиристоданд, ки Ӯро датват кунад. ³² Исо дар байни мардум нишаста буд, ки онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Модар ва бародарону ҳоҳаронатон дар берун истодаанд ва Шуморо мепурсанд». ³³ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Модар ва бародарони Ман кистанд? — ³⁴ ва ба атрофиёнаш нигоҳе карду давом дод, — Ана, инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд. ³⁵ Ҳар ки хости Ҳудоро ба ҷо орад, бародар, ҳоҳар ва модари Ман аст».

4

Масал дар бораи дехқон

1 Бори дигар Исо дар канори кӯл ба мардум таълим медод ва тӯда-тӯда одамон дар гирдаш ҷамъ омаданд. Бинобар ин Ӯ маҷбур шуд, ки ба қаиқ нишаста, аз кӯл ба мардуме, ки дар соҳил буд, сухан гӯяд. ² Ӯ таълим додани бисёр ҷизҳоро ба онҳо бо масалҳо сар кард. Ӯ гуфт:

³ «Гӯш кунед! Рӯзе як дехқон барои қишиш кардан мебарояд. ⁴ Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онро аз замин ҷида пок-покиза мекӯранд. ⁵ Миқдори дигари он ба замини санглоҳу камҳоҳ меафтад. Аз сабаби ҷуқур набудани ҳоҳи замин он зуд месабзад. ⁶ Вале бо баромади оғбот майсаи нахвҳез пажмуరда шуда, аз сабаби реши мустаҳкам надоштан ҳушк мешавад. ⁷ Як миқдори дигараш ба миёни ҳорҳо меафтад ва ҳорҳо қад кашида майсаи баромадаро пахш мекунанду намегузоранд, ки он ҳосил дихад. ⁸ Лекин

як ҳиссаи донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода, месабзад ва қад кашида сӣ, шаст ва сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳад».

⁹ Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

¹⁰ Вақте ки Ӯ танҳо буд, он дувоздаҳ нафар ва пайравонаш аз Ӯ маъни масалро пурсиданд. ¹¹ Исо ҷавоб дод: «Худо ба шумо сирру астрори подшоҳии худро ошкор кардааст. Вале баҳро онҳо, ки бо монестанд, ҳама чиз бо мақолу масалҳо таълим дода мешавад, ¹² то ки онҳо „бо ҷашмони худ нигоҳ кунанду набинанд,

бо гӯшҳои худ шунаванду нафаҳманд ва сӯи Ҳудо рӯ нагардонанд, то Ҳудо гуноҳҳояшонро бубахшад“».

Маъниидод кардани масал дар бораи дехқон

13 Баъд аз онҳо пурсид: «Магар маъни ин масалро нафаҳмид? Пас ҳамаи масалҳо дигарро чӣ тавр мефаҳмад?

¹⁴ Дехқон каломи Ҳудоро мекорад. ¹⁵ Он ҳиссаи донаҳо, ки ба пайраҳа меафтанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванд, вале шайтон зуд омада, каломи дар дили онҳо кошта шударо медузад. ¹⁶ Донаҳои ба замини санглоҳ афтода қасоне мебошанд, ки каломро шунида, якбора бо ҳуҷӯҳой онро қабул мекунанд, ¹⁷ вале азбаски реше надоранд, муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз бараи қалом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. ¹⁸ Донаҳо, ки ба замини ҳорзор меафтанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванд, ¹⁹ аммо ғаму ташвиши зиндагӣ, орзуи бойигарӣ ва маълуу рагбат ба ҷизҳои дигар фикру ҳаёлашонро ба худ банд карда, каломро пахш менамоянд ва дар натиҷа онҳо ҳеч ҳосиле намеоранд. ²⁰ Вале донаҳо, ки ба замини ҳосилхез меафтанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванду қабул мекунанд ва сӣ, шаст ва сад баробар бештар ҳосил медиҳанд».

Дар бораи ҷароғ

21 Баъд аз онҳо пурсид: «Магар ҷароғро барои он меоранд, ки зери тағора ё кате гузоранд? Оёнро ба ҷароғпоя намегузоранд?

²² Ҳамин тавр, ҳар чӣ пинҷон ва пӯшида аст, ошкор ва рашван мегардад. ²³ Пас, ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

²⁴ Суханони мешунидатонро бо дикқат мулоҳиза намоед. Бо қадом сангти тарозу шумо баркашед, бо ҳамон сангти тарозу ва ҳатто зиёдтар аз он ба шумо баркашида мешавад. ²⁵ Зоро ҳар кӣ ҷизе дорад, ба Ӯ боз ҳам зиёдтар дода мешавад ва қасе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз Ӯ кашида гирифта мешавад».

Масал дар бораи сабзиши дона

26 Исо суханони худро давом дода гүфт: «Подшохии Худо монанди он аст, ки шахсе ба замин донаҳо мепошаң²⁷ ва шабҳо хоб мераваду рӯзҳо бедор мешавад, донаҳо бошанд, сабзида нашъунамо мейбанд. Вале он шахс намедонад, ки сабзиш чӣ тавр сурат мегирад.

²⁸ Чунки худи замин донаҳоро месабзонад. Аввал дона сабзида қад мекашад, байъд хӯша пайдо шуда, аз дона пур мешавад.

²⁹ Ҳамин ки хӯшаҳо пухта мерасанд, вай бо дос меояд, чунки мавсими ҳосил расидааст».

Масал дар бораи донаи ҳардал^{*}

30 Инчунин Исо гүфт: «Подшохии Худоро ба чӣ монанд қунем? Бо қадом масал онро шарҳ диҳем?

³¹ Вай монанди донаи ҳардалест, ки ҳангоми коштан аз ҳамаи донаҳои рӯи замин майдатарин мебошад,

³² валие байъд аз кошта шудан, қалон мешаваду аз ҳама гиёҳҳо баландтар мегардад ва шоҳаҳояш то андозае баланд мешаванд, ки паррандаҳо дар сояшлони месозанд».

³³ Ҳамин тавр, ба қадре ки мардум фахмида метавонист, ӯ қаломи Худоро ба тариқи чунин масалҳои зиёд байъ мекард.

³⁴ Исо ба онҳо ҳама чизро бо масал таълим медод, валие маънина масалҳоро ба шогирданаш дар танҳои мефахмонд.

Исо тӯғонро ором мекунад

35 Бегоҳии ҳамон рӯз ӯ ба шогирданаш гүфт: «Биёед, ба қанори дигари қўл гузарем».

³⁶ Сипас, онҳо мардуми дар соҳил ҷамъомадаро тарқ карданд ва ба қаиқе, ки Исо дар он нишаста буд, савор шуда, ба роҳ даромаданд. Бо ӯ қаиқҳо дигар ҳам равона шуданд.

³⁷ Ногаҳон тӯғони саҳте сар шуд. Мавҷҳо бо зарб ба қаиқ бармехӯрданд ва оқибат қаиқ аз об тур шуд.

³⁸ Аммо Исо дар қафои қаиқ сарашро ба болишт гузошта мөхобид. Шогирданаш ӯро бедор карда гүфтанд: «Устод! Магар парво надоред, ки мемирем?!»

³⁹ Ӯ барҳест ва бодро таъна зада, ба қўл фармон дод: «Хомӯш шав! Ором бош!» Ҳамон лаҳза бод аз вазидан бозмонд ва дар ҳама чо оромии том ҳукмфармо шуд.

⁴⁰ Исо ба шогирданаш гүфт: «Чаро ин қадар тарсисед? Оё ҳолате ки тарсу ҳарос тамоми вучудашонро фаро гирифта буд, ба яқдигар мегуфтанд: «Ин кий аст, ки ҳатто бод ва қўл ба ўитоат мекунанд!»

5

Исо девонаро шифо медиҳад

1 Ҳамин тавр, Исо ба шогирданаш ба тарафи дигари қўл, ба сарзамини Чадариён расиданд.

² Ҳангоми ба соҳил фаромадани Исо, якбора

як шахсе, ки гирифтори рӯҳи нопок буд, аз қабристон берун баромада, ба тарафи ӯ давид.

³ Ин мард дар қабристон зиндагӣ мекард ва ҳеч кас ӯро бо занҷир ҳам баста, нигоҳ дошта наметавонист.

⁴ Борҳо дасту пояшро бо занҷирҳо баста ва завлона карда буданд, валие ӯ завлонаҳоро шикаста, занҷирҳоро пора-пора мекард. Касе барон ром карданӣ вай қувват надошт.

⁵ Ӯ шабу рӯз доимо дар қабристон ва теппаҳо дод зада мегашту худро бо сангҳо зада, мачрӯҳ мекард.

⁶ Вақте ки ӯ Исоро аз дур дид, давон-давон ба наздаш омада саҷда кард.

⁷⁻⁸ Исо ба вай фармон дод: «Эй рӯҳи нопок, аз ин мард берун шав! Вай бошад, бо тамоми овозаш фарёд зада гүфт: «Эй Исо, Писари Худо Таоло, ба ман чӣ кор дорӣ? Аз барои Худо маро азоб надех!»

⁹ Исо аз ӯ пурсид: «Номат чист?» Ӯ ҷавоб дод: «Номам Лашкар аст, чунки мо бисёрем».

¹⁰ Вай аз Исо зорио тавалло кард, ки онҳоро аз он маҳалла берун нақунад.

¹¹ Ҳамин вақт як галаи қалони ҳуқон дар болои теппae мечарид.

¹² Рӯҳҳои нопок аз Исо ҳоҳиш карда гүфтанд: «Моро ба мобайнини ҳуқҳо фирист ва иҷозат дех, ки ба онҳо доҳил шавем».

¹³ Исо ба онҳо иҷозат дод. Он гоҳ рӯҳҳои нопок аз он мард берун баромада, доҳили ҳуқҳо шуданд. Тамоми галаи ҳуқон, ки тақрибан ду ҳазор сар буд, аз баландӣ часта худро ба кўл партофта гарқ шуданд.

¹⁴ Ҳуқбонҳо бошанд, ба шаҳру деҳоти атроф турехта, дар ҳама чо ин ҳодисаро ба мардум нақл карданд. Мардум берун баромаданд, то бубинанд, ки чӣ ҳодиса рӯй додааст.

¹⁵ Пас онҳо дар гирди Исо ҷамъ омада, диданд, ки ҳамон девонае, ки гирифтори лашкари девҳо буд, акнун дар тан либос дораду бо ақли солим нишастааст ва хеле тарсиданд.

¹⁶ Шоҳидони ин воқеа, ҳодисаи бо девонаву ҳуқҳо рӯйдодаро нақл мекарданд.

¹⁷ Он гоҳ мардум аз Исо ҳоҳиш карданд, ки аз сарзамишон биравад.

¹⁸ Ҳангоме ки Исо ба қаиқ савор мешуд, марде, ки пештар гирифтори девҳо буд, аз Вай илтимос кард, ки ӯро ҳам бо ҳуд бубарад.

¹⁹ Аммо Исо ҳоҳиши ӯро рад карда гүфт: «Ба ҳонаат баргард ва ба хешу таборат нақл кун, ки Ҳудованд дар ҳаққи ту чӣ кор ва чӣ гамхории бузурге кард».

²⁰ Ӯ низ равона шуд ва дар тамоми гӯшаву қанори Даҳ Шаҳр ба ҳама эълон карда мегуфт, ки Исо барояш чӣ кори бузурге кардааст ва ҳама аз шунидани ин дар ҳайрат мемонданд.

Духтари Ёир ва шифо ёфтани зани бемор

²¹ Исо ба қаиқ савор шуда, ба тарафи дигари қўл рафт. Вақте ки ба соҳил расид, мардуми зиёде назди ӯ ҷамъ омаданд.

²² Дар ҳамин вақт марде бо номи Ёир, ки яке аз сардорони ибодатхонаи он шаҳр буд, омада

* ^{4:29} 4:30 Ҳардал — (горчитса) гиёҳе, ки баландиаш аз 120 см. то ба чору ним метр рафта мерасад, донааш бошад, аз ҳамаи донаҳо ва тухмҳои растаниҳои дигар хурдтар аст.

Исоро дидан замон, худро пеши пойҳои ӯ партофт. ²³ Ӯ зорикунон гуфт: «Духтарам дар дами марг аст. Аз Шумо ҳоҳиш мекунам, ки биёд ва дастатонро бар ӯ бигузоред, то шифо ёбаду зинда монад». ²⁴ Исо бо ӯ ба роҳ даромад ва аз паси онҳо мардуми бешуморе ҳам равона шуданд, ки аз ҳар тараф Исоро фишор медоданд.

²⁵ Дар он چо яке зане буд, ки дувоздаҳ сол боз қасалии хунравӣ дошт. ²⁶ Ҳарчанд вай аз муолиҷаи табиони зиёд дард қашида, тамоми дороияшро сарф карда буд, саломатиаш хуб намешуд. Баръакс, аҳволаш торафт бадтар мешуд.

²⁷⁻²⁸ (27-28) Вақте ки ӯ дар бораи Исо шунид, аз дилаш гузаронд: «Агар ақаллан ба либосаш даст расонам, шифо меёбам». Барои ҳамин он зан аз байни тӯдаи одамон гузашта, аз ақиб ба Исо наздик шуду ба ҷомааш даст расонд. ²⁹ Ҳуди ҳамон лаҳза хунравиаш бозмонд ва ӯ хис кард, ки шифо ёфтааст.

³⁰ Ҳамон лаҳза Исо низ ҳис кард, ки аз ӯ қуввае берун рафт ва ба мардуми гирду атрофаши нигоҳ карда пурсид: «Кӣ ба ҷомаам даст расонд?»

³¹ Шогирдонаш ба ӯ гуфтанд: «Мебинед, ки ба Шумо аз ҳар тараф фишор меоранд ва боз мепурсед, ки ба Шумо кӣ даст расонд?»

³² Вале Исо ба атрофиён нигоҳ мекард, то қасеро, ки ба ҷомааш даст расонда буд, пайдо қунад. ³³ Зане, ки аз шифоёбиаш оғоҳ буд, ҷуръат карда, тарсону ларзон ба Исо наздик омад ва худро пеши пойҳои ӯ партофта, ҳақиқати ҳолро нақл кард. ³⁴ Исо ба ӯ гуфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод! Рав ва дар амон бошу саломат гард!»

³⁵ Ҳанӯз ӯ ки ӯ гап мезад, ҷанд ҷафар аз ҳонаи Ёир ҳабар оварда, гуфтанд: «Духтаратон гузашт. Ба заҳмат додани устод дигар ҳоҷате нест».

³⁶ Исо инро шунида, ба сардори ибодатхона гуфт: «Натарс! Ҷафар имон дошта бош». ³⁷ Инро гуфт ва ба ғайр аз Петрус, Ёкуб ва бародари ӯ Юҳанно ба дигарон иҷозат надод, ки ҳамроҳаш бираванд.

³⁸ Вақте ба ҳонаи Ёир расиданд, диданд, ки одамони зиёде бо шӯру ғавғо гираву нола мекарданд. ³⁹ Исо ба ҳона даромада ба онҳо гуфт: «Чаро шӯру ғавғо бардошта, гирав мекунед? Духтар намурдааст, ҷафар ҳобидааст».

⁴⁰ Бо шунидани ин суханон мардум ба ҳолаш ҳандиданд. Вале Исо ҳамаро берун карда, бо падару модари дуҳтар ва ҳамроҳонаш ба ҳонае, ки дуҳтар ҳобида буд, даромад. ⁴¹ Исо дасти беморро гирифта гуфт: «Талита қуми!», ки маънояш «Эй дуҳтар, барҳез!» аст. ⁴² Он дуҳтар, ки дувоздаҳсола буд, зуд барҳест ва ба роҳ гаштан даромад. Онҳо аз дидани ин дар ҳайрат монданд. ⁴³ Исо онҳоро ҷиддӣ таъкид

карда гуфт, ки ин воқеаро ба қасе нагӯянд ва ҳоҳиш кард, ки ба дуҳтар ҳӯрок бидиҳанд.

6

Ҳалҷи Носира Исоро рад карданд

¹ Исо бо шогирдонаш аз он ҷо баромада, ба шаҳри Носира, ки дар он ҷо ба воя расида буд, баргашт. ² Рӯзи истироҳат ӯ дар ибодатхона ба таълим додани мардум шурӯй кард. Бисёр қасоне, ки Ӯро мешуниданд, ба ҳайрат афтода, ҷунин мегуфтанд: «Аз кучо Вай ҳамаи ин ҷизҳоро дорад? Ин чӣ ҳикмате ба ӯ дода шудааст? Ҷӣ ҳел мӯъчизаҳои бузург бо дастони ӯ иҷро шудаанд? ³ Магар ӯ ҳамон дурдгар нест, ки модараш Марям, бародаронаш Ёкуб, Юшо, Яҳудо ва Шимъун ҳастанд ва ҳоҳаронаш ҳам дар байни мо зиндагӣ мекунанд?» Пас Ӯро рад карданд.

⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беифтиҳор намешавад, магар ин ки дар диёර, байни ҳешон ва ҳонадони худ қадр надорад».

⁵ Бинобар ин Исо дар он шаҳр мӯъчизаи бузурге нишон дода натавонист, танҳо ба ҷанд бемор даст расонда, онҳоро шифо дод. ⁶ Ӯ аз ғайро монанд, ки ҳамони онҳо дар ҳайрат буд.

Исо дувоздаҳ вакилашро мебиғистад

Исо ба деҳоти атроф рафта, мардумро таълими медод. ⁷ Вай дувоздаҳ вакилашро ба пешаш даъват кард ва ба онҳо қудрати ба рӯҳҳои нопок амр карданро дода, ҷуфт-ҷуфт ба ҳар тараф ғиристод. ⁸⁻⁹ Ӯ ба онҳо фармуд: «Ба ғайр аз асо ҳамроҳи худ ҷизе нагиред: на ҳӯрок, на борҳалта, на ҳамёни пул ва на либоси иловагӣ. Танҳо пойағзоли одӣ бипӯshed. ¹⁰ Ба ҳар ҷое, ки расидед, то вақти рафтанинатон ғафат дар як ҳона бимонед ва онро иваз нақунед. ¹¹ Агар дар он ҷо шуморо қабул нақунанд ва ба суханони шумо гӯш надиҳанд, аз он ҷо биравед ва ҷангӣ он ҷойро аз пойҳои худ биафшонед, то шаҳодати айбдор будани онҳо гардад».

¹² Пас онҳо рафта, эълон мекарданд, ки ҳама бояд тавба карда ба Ҳудованд рӯй оваранд. ¹³ Онҳо девҳои зиёдери берун карда, бисёр беморонро бо молидани равған шифо бахшиданд.

Марғи Яҳеи Таъмиддиҳанд

¹⁴ Шоҳ Ҳиродус * аз ин корҳо боҳабар шуд, ҷунки номи Исо дар ҳама ҷо шӯҳрат мейeft. Баъзеҳо дар бораи Исо мегуфтанд, ки ин Яҳеи Таъмиддиҳанд зинда шудааст ва барои ҳамин ҳам ҷунин қудрати мӯъчизакорӣ дар ҳаёташ амал мекунад. ¹⁵ Баъзеи дигарон мегуфтанд, ки ин Илёс пайғамбар аст. Қисми дигари одамон мегуфтанд, ки Ӯ яке аз пайғамбарони давраҳои қадим аст.

* **6:14** 6:14 Шоҳ Ҳиродус — дар ин ҷо Ҳиродус Антипас мебошад, ки ҳокими сарзамини Ҷалил буд.

16 Аммо вакте Ҳиродус инро шунид, гүфт: «Ин Яхё аст, ки ман сарашро аз танаш чудо карда будам ва ҳоло ўз аз нав зинда шудааст».

17-18 (17-18) Зеро чунин ҳодиса рўй дода буд: Ҳиродус ба зані Ҳиродияро, ки зәни бародараш Филиппус буд, гирифт. Барои ҳамин Яхё ба Ҳиродус мегуфт: «Хондоршавии шумо бо Ҳиродия, ки зәни бародаратон аст, раво нест». Аз ин рў, Ҳиродус ял даста одамонро барои дасттир кардан Яхё фиристод. Онҳо ўро дасттир карда, баста ба ҳабс андохтанд.

19 Дар дили Ҳиродия зидди Яхё кина пайдо шуд ва ў хост, ки Яхёро биқушад, лекин ин корро карда наметавонист, **20** чунки Ҳиродус аз Яхё метарсид. Вай медонист, ки Яхё марди ҳудотарс ва муқаддас аст, барои ҳамин ҳам ўро эхтиёт мекард. Гарчанде суханони Яхё ўро нороҳат мекарданд, ба ҳар ҳол онҳоро гӯш кардан барояш маъкул буд.

21 Рўзе барои Ҳиродия фурсати муносибе фаро расид: Ҳиродус дар рўзи таваллуди ҳуд зиёфате ороста, ҳамаи мансабдорон, сарлашкарон ва мardуми баобруи сарзамини Чалилро давлат намуд. **22** Вакте ки дuxтари Ҳиродия ба базм омада рақсид, ў Ҳиродус ва меҳмононашро мафтун кард. Аз ин рў, Ҳиродус ба вай гүфт: «Ҳар чий аз ман талаб кунй, бароят медиҳам». **23** Подшоҳ Ҳиродус қасад ҳўрда гүфт: «Ҳар чий ки пурсай медиҳам, то ҳатто нисфи мамлакатамро».

24 Духтар рафта аз модараш маслиҳат пурсид, ки чий талаб кунад. Ҳиродия ҷавоб дод: «Сари Яхёи Тაъмиддиҳандаро талаб кун».

25 Духтар базудӣ назди шоҳ омада гүфт: «Мехоҳам, ки ҳуди ҳозир сари Яхёи Таъмиддиҳандаро дар рўи табақе ба ман ҳадя кунед».

26 Шоҳ ҳеле ғамгин шуд, вали аз барои қасами ҳўрдааш ва меҳмононаш ҳоҳиши дuxтарро рад кардан наҳост. **27** Бинобар ин шоҳ даррав ба ҷаллод фармуд, ки сари Яхёро барояш гирифта биёрад. Ҷаллод ба ҳабсхона рафта, сари Яхёро аз танаш чудо карду **28** рўи табақ гузашта ба дuxтар оварда дод. Духтар бошад, онро ба модараш дод.

29 Ҳангоме ки шогирдони Яхё аз ин ҳабар ёфтанд, омада, ҷасади ўро гирифтанд бурда гўронданд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардан зиёда аз панҷ ҳазор кас

30 Вакилон ба назди Исо баргашта кори кардашон ва ба мardум чизи таълим додаашонро нақл карданд.

31 Азбаски рафтуомади мardум чунон зиёд буд, ки Исо ва вакилонаш ҳатто фурсати ҳўрек ҳўрдан надоштанд, Исо ба онҳо гүфт: «Танҳо ҳудатон биёед, ки чой хилвате бираевем ва

каме истироҳат кунед». **32** Пас, ба қаиқ савор шуда, худашон танҳо ба чой хилвате рафтанд.

33 Бисёр одамон рафтани онҳоро диданд ва онҳоро шинохта, аз ҳар қишлоқ пиёда аз пасашон шитофтанду пеш аз онҳо ба он махал омада расиданд. **34** Вакте ки Исо ба соҳил фаромад, мardуми зиёдеро дид, ба ҳолашон раҳмаш омад, зеро ки онҳо монанди гўсфандони бе чўпон буданд ва ба онҳо таълим додани чизҳои зиёдеро сар кард.

35 Бегоҳ шогирдон назди Исо омада гүфтанд: «Ин як чой беодам аст, вакт ҳам дер шуд». **36** Мардумро фиристед, ки ба дехоту қишлоқҳои атроф рафта, барои ҳуд ҳўрдание ҳаранд». **37** Вале Исо гүфт: «Шумо ба онҳо ҳўрок дихед!». Шогирдон пурсиданд: «Ба фикри шумо, мо бояд рафта ба дусад динор[†] нон ҳарида, ба онҳо дихем?». **38** Исо гүфт: «Рафта бинед, ки шумо чий қадар нон доред». Онҳо фахмида омада ба ў гүфтанд: «Ҳамагӣ панҷ нону ду моҳӣ ҳаст».

39 Он ҳоҳ, Исо фармуд, ки шогирданаш мардумро гуруҳ-гуруҳ рўи сабза шинонанд. **40** Одамон бо гуруҳҳо панҷоҳ ва саднафарӣ нишастанд. **41** Исо он панҷ нон ва ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Ҳудо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, бо моҳӣ ба шогирданаш дод, онҳо бошанд, ба мardum тақсим карданд. **42** Ҳама то сер шудан ҳўрдану **43** шогирдон аз нонпора ва моҳиҳои бўқимонда боз дувоздаҳ, сабадро пур карданд. **44** Шумораи мардоне, ки нон ҳўрданд, панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рўи об роҳ рафтани Исо

45 Баъд аз он Исо зуд ба шогирданаш фармуд, ки ба қаиқ савор шуда, пешопеш ба сўй Байт-Сайдо раҳсипор шаванд, то ҳудаш мардумро ҷавоб дихад. **46** Пас аз ҷавоб додани мardум Исо барои дуо кардан ба қўҳ баромад.

47 Шомгоҳон қаиқ ба миёни кўл расид, Исо бошад, дар соҳил танҳо монда буд. **48** Вакте Исо дид, ки шогирданаш ба азоб зидди боди мухолиф шино мекунанд, субҳидам рў-рўи об қадамзанон ба тарафи онҳо равона шуд. Вай аз назди онҳо гузашта рафтани ўбуд, **49** вале шогирдон дар рўи об роҳ рафтани ўро дид, фикр карданд, ки ин арвоҳ аст ва аз тарс фарёд заданд.

50 Азбаски ҳама ўро дида тарсианд, Исо фавран ба онҳо гүфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед!». **51** Баъд ба қаиқ савор шуд ва ҳамон замон бод аз вазидан монд. Шогирдон бениҳоят ҳайрон монданд, **52** чунки аз сабаби якравиашон ҳанӯз ҳодисаи зиёд шудани нонро нафаҳмиданд.

Шиғоёғтани беморон

53 Онҳо ба соҳили дигар расида, дар сарзамини Чинесор қарор гирифтанд. **54** Ҳамин ки онҳо аз қаиқ фаромаданд одамон

[†] 6:37 6:37 Динор — дар ин чо тангаи рўум мебошад, ки арзишаш ба маоши якрузай коргар баробар буд.

Исоро шинохтанд. ⁵⁵ Онҳо зуд ба тамоми гирду атроф рафта, беморонро, ҳатто бо чойташон бардошта, ба ҳар чое, ки мешуниданд Исо буд, меоварданд. ⁵⁶ Ба ҳар чое, ки Исо мерафт, чи дар деҳоту чи дар шаҳрҳо, одамон беморонро сари роҳӣ ӯ гузашта, илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

7

Поку нопок

¹ Рӯзе чанд нафар аз фарисиён ва шариатдонон аз Ерусалим ба назди Исо омаданд. Онҳо гирди ӯ ҷамъ омада ² диданд, ки баъзе шогирдонаш бо дасти «бетаҳорат», яъне ношуста ҳӯрок меҳӯранд.

³ Ҳол он ки яхудиён, маҳсусан фирқаи фарисиён, то даме ки дастхояшонро мувофиқи урғу одатҳои аҷодони нашӯянд, ҳаргиз ҳӯрок намехӯрданд. ⁴ Инчунин ҳеч ҷизро аз бозор то нашӯянд намехӯрданд. Боз бисёр урғу одатҳои дигарро риоя мекарданд, монанди шустани пиёла ва дегу табаҳҳои биринҷӣ.

⁵ Фарисиён ва шариатдонон аз Исо пурсианд: «Барои ҷай шогирдонаш Шумо урғу одатҳои аҷодони моро риоя накарда, бо дастҳои бетаҳорат ҳӯрок меҳӯранд?»

⁶ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳақ буд Ишаъё пайғамбар, вақте оид ба шумо, дурӯяҳо пешгӯй карда гуфта буд:

«Худо мегӯяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,

вала дилашон аз Ман дур аст.

⁷ Онҳо Маро бефоида парастиш мекунанд,

чунки қонуну қоидаҳои инсониро „қонуни Худо“ гуфта таълим медиҳанд!»

⁸ Шумо фармудаҳои Худоро як тараф гузашта, ба урғу одатҳои инсонӣ пайравӣ мекунед. ⁹ Шумо барои нигоҳ доштани урғу одатҳои худ шуда моҳирона фармудаҳои Худоро беэътибор мемонед.

¹⁰ Масалан, Худо ба воситай Мӯсо фармудааст: „Падару модари худро эҳтиром кунед“ ва „ҳар кӣ дар ҳаққи падар ё модараш сухани қабех, гӯяд, ҷазояш марг аст“. ¹¹ Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш бо ҷизе ёрӣ расонда тавонад, вала ёрӣ нарасонда гӯяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, ¹² шумо дигар намегузоред, ки вай ба падару модараш ягон қӯмаке кунад. ¹³ Ҳамин тавр шумо суханони Худоро бо урғу одатҳои худ барҳам дода, насл ба насл инро ёд медиҳед ва бисёр корҳои мисли ин мекунед».

¹⁴ Исо мардумро боз наздаш даъват намуда гуфт: «Ҳамаатон Маро гӯш карда, бифаҳмед.

¹⁵⁻¹⁶ (15-16) Ҳар ҷизе ки аз берун ба даруни одам медарояд, вайро ҳаром карда наметавонад, аммо он ҷизе, ки аз даруни одам берун мебарояд, вайро ҳаром мекунад *.

¹⁷ Вақте ки Исо аз назди мардум рафта, ба хона даромад, шогирдонаш аз ӯ маъни ин масалро пурсианд. ¹⁸ Вай ба онҳо гуфт: «Наход шумо ҳам инро нафаҳмида бошед? Магар намедонед, ки он ҷай ба даруни одам аз берун медарояд, ӯро ҳаром карда наметавонад? ¹⁹ Чунки ҳӯрок ба дили шумо дохил намешавад, балки аз меъдаи шумо гузашта, берун мебарояд» (бо ин суханон Исо эълон кард, ки ҳар гуна ҳӯрок ҳалол аст).

²⁰ Баъд илова кард: «Он ҷизе, ки аз даруни худи инсон мебарояд, ӯро ҳаром мекунад. ²¹⁻²² (21-22) Чунки маҳз аз дохил, аз дили инсон ниятҳои бад берун моянд, ба монанди алоқаи беникоҳ, дуздиву одамкуши ҳаҷаҳӣ, фиребу найранг, бадкориву бадаҳлоқӣ, ҳасаду тӯҳматқунӣ, магурӯй ва бефаросатӣ. ²³ Ҳамаи ин бадиҳо аз даруни инсон берун баромада, ӯро ҳаром мекунанд».

Имони як зан

²⁴ Аз он ҷо Исо ба шаҳри Сур рафт. ӯ ба хонае даромад ва наҳост, ки касе омаданашро фахмад. Вале ин кор ба ӯ мусиқасар нашуд.

²⁵ Зане, ки духтари хурдсолаш гирифтори рӯҳи нопок буд, аз омадани Исо зуд боҳабар шуда, ба назди ӯ омад ва ба пеши пойҳояш афтод. ²⁶ Вай зани юнонӣ, зодаи Финикияи Сурия буд. ӯ илтимос кард, ки Исо девро аз духтараш берун қунад.

²⁷ Исо ба ӯ гуфт: «Бигзор аввал фарзандон сер шаванд, чунки нони фарзандонро гирифта ба сагон додан нодуруст аст».

²⁸ Вале зан ҷавоб дод: «Дуруст аст, ҳоҷаам, вала сагон ҳам нонпораҳои аз дастарҳони қӯдакон афтодаро ҷида меҳӯранд».

²⁹ Он гоҳ Исо ба зан гуфт: «Барои ҷунин ҷавобат метавонӣ ба хонаат баргардӣ, ки дев аз духтарат дур шудааст».

³⁰ Зан ба хонааш омада дид, ки дев аз духтараш берун шуда, вай ором хобидааст.

Шифо ёфтани марди кар

³¹ Сипас, Исо аз Сур баромада, бо роҳи Сидун ба тарафи кӯли Ҷалил ба ноҳияи Даҳ Шаҳр равона шуд. ³² Дар он ҷо ба наздаш мардеро оварданд, ки кар буду забонаш мегирифт. Онҳо илтимос карданд, ки Исо бар ӯ даст гузашта, шифояш дихад.

³³ Исо ӯро аз байни мардум ба як тараф бурда, ангуштонашро ба гӯши вай гузашт ва туғ карда, ангуштонашро ба забони мард расонд. ³⁴ Баъд ба осмон нигариста оҳе қашиду гуфт: «Ифатаҳ!, ки матнояш «Кӯшода шав!» мебошад. ³⁵ Он мард зуд шифо ёфта, гӯшҳояш кӯшода шуданд, забонаш озод гашт ва ӯ бурро гап зада метавонистагӣ шуд.

* ^{7:15-16} 7:15-16 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад».

36 Исо ба онҳо гуфт, ки ба касе чизе нагүянд, vale ҳар қадар бештар онхоро таъкид мекард, онҳо ҳамон қадар зиёдтар овозаҳо пахн мекарданд. 37 Мардум қоил шуда, ба яқдигар мегуфтанд: «Ҳар коре, ки мекунад, хуб аст. ӯ ҳатто кархоро шунаво мекунаду забони гунгхоро мекушояд».

8

Сер карданы тақрибан чор ҳазор кас

1 Дар яке аз ҳамин рўзҳо боз тўда-тўда одамон ба назди Исо чамъ омаданд ва чизи ҳўрдание надоштанд. Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: 2 «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рўз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеч ҳўрдание надоранд. 3 Агар онхоро гуруна ба хонаҳояшон фиристам, дар роҳ аз ҳол мераванд ва баъзеи онҳо аз роҳи дур омадаанд».

4 Шогирдонаш гуфтанд: «Магар касе метавонад дар ин биёбон ин қадар одамро аз нон сер қунад?»

5 Исо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто».

6 Ӯ ба мардум фармуд, ки ба рўй замин шинанд. Баъд он ҳафт нонро гирифта, ба Худо шукур гуфт ва онро пора карда, ба шогирдонаш дод, ки тақсим кунанд ва онҳо нонро ба мардум тақсим карданд. 7 Онҳо иччунин чанд моҳии майда ҳам доштанд. Исо Худоро барои онҳо шукур гуфта, фармуд, ки он моҳиҳо низ байни мардум тақсим шаванд. 8 Мардум ҳўрда сер шуданд ва аз ҳўроки боқимонда ҳафт сабади калонро пур карданд. 9 Дар он қариб чор ҳазор нафар буданд ва Исо онхоро чавоб дод.

10 Баъд якбора Ӯ бо шогирдонаш ба қаиқ савор шуда, ба ноҳияи Далмонуто раҳсипор гашт.

Фарисиён нишона тараб мекунанд

11 Сипас чанд нафаре аз фарисиён назди Исо омада, бо Ӯ баҳусу муносизаро сар карданд ва Ӯро озмуданӣ шуда, талаబ намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо дихад.

12 Исо аз дилаш оҳи вазнине қашида гуфт: «Барои чӣ ин насл нишонае тараб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ба ин насл ягон нишона дода намешавад».

13 Пас онхоро монда, ба қаиқ савор шуду ба тарафи дигари кўл рафт.

Ҳамиртуруши фарисиён ва Ҳиродус

14 Шогирдони Исо фаромӯш карданд, ки ба қаиқ бо худ нон бигиранд ва ҳоло фақат як нон доштанд. 15 Исо ба онҳо гуфт: «Ҳушёр бошад! Худро аз ҳамиртуруши шоҳ Ҳиродусу фарисиён эҳтиёт кунед».

16 Шогирдон бо яқдигар муҳокима карда мегуфтанд: «Ӯ аз сабаби нон надоштанамон инро гуфт». 17 Вале Исо аз суханони онҳо дарак дошта гуфт: «Чаро муҳокима мекунед, ки нон надоред? Магар то ҳол дарк намекунед ва

нафаҳмидед? Ё гарданшах шудаед? 18 Шумо, ки ҷашм доред, чаро намебинед? Гўш дореду чаро намешуванед? Оё фаромӯш кардед? 19 Ҳангоми панҷ ҳазор мардро бо панҷ нон сер карданам чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Чавоб доданд: «Дувоздаҳ сабад!»

20 Гуфт: «Вақте ки бо ҳафт нон чор ҳазор нафаро сер кардам, чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Гуфтанд: «Ҳафт сабад!» 21 Ба онҳо гуфт: «Оё то ҳол намефаҳмед?»

Шифо ёфтани кўр

22 Вақте ки онҳо ба Байт-Сайдо расиданд, чанд нафаре марди кўреро ба назди Исо оварда, ҳоҳиш карданд, ки ба вай даст расонда шифо дихад. 23 Исо дасти он мардро гирифта аз деха берун бурд. Баъд оби даҳонашро ба ҷашмони мард молида, дастонашро бар ӯ гузашту пурсид: «Яғон чиз мебинй?»

24 Мард боло нигариста гуфт: «Мардумро мисли дараҳтоне мебинам, ки роҳ мераванд!».

25 Исо бори дигар дастонашро ба ҷашмони он мард гузашт. Ин дағъя мард бо диққат нигоҳ, кард ва ҷашмонаш шифо ёфтанду ӯ ҳама чизро хуб дид. 26 Исо ӯро ба хонааш фиристода таъкид кард, ки ба деха барнагардад.

Фикри Петрус дар бораи Исо

27 Исо бо шогирдонаш ба дехаҳои атрофи шаҳраки Қайсария Филиппус сафарашро давом дод. Дар роҳ аз шогирдонаш пурсид: «Одамон дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?»

28 Онҳо ҷавоб доданд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Шумо Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳастед, дигарон, ки Илёс пайғамбаред, қисми дигари одамон мегӯянд, ки Шумо яке аз пайғамбарони гузашта ҳастед».

29 Он ғоҳ Исо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус гуфт: «Гу Масех, яъне Таъиншудаи Худо ҳастӣ». 30 Исо онхоро таъкид кард, ки дар ин бора ба касе чизе нагӯянд.

Пешёйин Исо дар бораи марғи ҳуд

31 Баъд Исо ба шогирдонаш таълим додани онро сар кард, ки Фарзанди Инсон бояд ранчу азоби зиёде қашад ва пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯ мегардонанд ва Ӯ қушта мешавад, vale баъд аз се рўз аз нав зинда мегардад.

32 Исо ин суханонро қушоду равшан гуфт, vale Петрус Ӯро ба як сӯ қашида, ба сарзаниш кардан даромад. 33 Лекин Исо рўяшро гардонда ба шогирдонаш нигоҳ, карду Петрусро сарзаниш намуда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту фикри Худоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекўнӣ».

34 Баъд Исо шогирдон ва мардумро ба наздаш чамъ карда гуфт: «Ҳар касе аз шумо, ки меҳоҳад пайрави Ман бошад, бояд аз манфиатҳои худ даст қашида, салиби азобу

маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайрайв кунад.³⁵ Ҳар кас, ки ҳәтапшро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, vale ҳар кас, ки ба хотири Ман ва ин үшхшабар аз баҳри ҳәтеп худаш мегузараდ, онро нигоҳ медорад.³⁶ Ба одам чй фойдае дорад, ки тамоми дүнёро ба даст оварада чонашро аз даст дихад?³⁷ Одамисөзд бар ивази өни худ ҳеч товоне дода наметавонад.³⁸ Қасе, ки дар ин рүзгори пур аз гуноху беймөй аз Ман ва суханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, ҳангоме ки бо шүхрату қалоли Падара, ҳамроҳи фариштахой мүқаддас меояд, аз үшарм хоҳад кард.

9

¹ Исо ба онҳо боз ин тавр гүфт: «Ба ростай ба шумо мегүям, ҹанд нафароне, ки дар ин ҷо ҳастанд, ҳанұз дар қайди ҳәтеп буданашон бо тамоми құдрат омаданы подшохии Худоро мебинанд».

Дигарғун шуданы Исо

² Пас аз шаш рүз Исо танҳо Петрус, Ёқуб ва Юхандиро ҳамроҳаш гирифта, ба болои құхы баланд баромад. Дар он ҷо рангу рүй Исо дар пеши назары шогирданаш дигарғун шуд.³ Либоси ү дурахшида, аз барф ҳам сафедтар гашт, то ба дараачае, ки дар рүй замин ҳеч кас аз он сафедтар карда наметавонад.⁴ Он гоҳ барояшон Илес ван Мұсодор шуданд, ки бо Исо сүхбат мекардан.

⁵ Он гоҳ Петрус ба Исо гүфт: «Устод, бароямон хуб аст, ки ин ҷо бошем. Биёед се хаймае месозем, яке барои Шумо, дигаре ба Мұсодор шуд ба Илес».⁶ Петрус намедонист, ки чй гүяд, чунки ҳамаи онҳо саҳт тарсида буданд.⁷ Баъд абрे пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва озове аз он шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст, суханони Үро гүш кунед».⁸ Ногахон онҳо ба атроф назар андохта, гайр аз Исо касеро наиданд.

⁹ Вақте ки аз күх мәфаромаданд, Исо онҳоро таъкид кард, ки то аз нав зинда шуданы Фарзанди Инсон аз он чй диданд, ба касе чизе нагүйнд.¹⁰ Барои ҳамин онҳо ба касе дар ин бобат даҳон намекушоданд, агарчи дар байнин ҳуд маънио ибора «аз нав зинда шудан»-ро муҳоммака мекардан.

¹¹ Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Чаро шариатдоңон мегүйнд, ки пеш аз Масех бояд Илес биёед?»

¹² Исо ҹавоб дод: «Дуруст, аввал Илес омада, ҳама чизро барқарор мекунад. Вале Фарзанди Инсон, чунон ки дар борааш навишиша шудааст, азоб қашида, хору зор мегаргад.¹³ Аммо дар бораи Илес мегүям, ки ү омада буд ва айнан ҳамон тавре, ки дар бораи ү навишиша шуда буд, дар ҳаққи ү ҳар чй ки хостанд, кардан».

Аз рүхі нопок шиғо ёфтани писарбача

¹⁴ Вақте ки онҳо ба назди шогирдони дигар омаданд, диданд, ки мардуми зиёде дар гириди онҳо ҹамъ шудаанд ва ҹанд нафар аз шариатдоңон бо онҳо баҳсу мунозира доранд.¹⁵ Ҳамин ки мардум Исоро диданд, хеле ҳайрон шуда, давон-давон ба истиқболаш рафтанд.

¹⁶ Исо пурсид: «Дар бораи чй бо онҳо баҳс мекунед?»¹⁷ Марде аз байнин мардум ҹавоб дод: «Устод, писарармо назди Шумо овардам. Ү гап зада наметавонад, зеро гирифтори рүхі нопок аст.¹⁸ Ҳар гоҳ ки рүхі нопок писарармо бигира, үро бар замин мезанад ва даҳонаш кағф мекунад, дандонхояш ба яқдигар мечаспаңд ва баданаш мисли чүб караҳт мешавад. Аз шогирдони Шумо ҳохиш кардам, ки рүхі нопокро аз ү берун кунанд, vale онҳо натавонистанд».

¹⁹ Исо гүфт: «Эй насли беймөн! То кай ҳамроҳи шумо бошам ва то кай ҳамаи шуморо тоқат кунам? Писарро пеши Ман биёред».

²⁰ Пас үро оварданд ва ҳамин ки рүх Исоро дид, писарро саҳт ларzonд. Бача ба рүй замин ғалтида ғел мезад ва аз даҳонаш кағф мебаромад.²¹ Исо аз падари ү пурсид: «Ү кай боз ба ин дард гирифтөр аст?» Җавоб дод: «Аз бачагиаш.²² Рүхі нопок борхо үро ба обу оташ андохта, мекост нобудаш кунад. Ба морахм кунед ва агар илоғашро ёбед ба мо мадад кунед».

²³ Исо ба мард гүфт: «Чай? „Агар илоғашро ёбам“? Ба касе, ки имон дорад, ҳама чиз имконпазир аст».²⁴ Падари бача дархол нидо кард: «Бале, имон дорам, vale ёрі дихед, ки имонам қавитар гардад».

²⁵ Вақте Исо дид, ки мардуми зиёд давон омада ҹамъ мешаванд, бо сарзаниш ба рүхі нопок амр кард: «Эй рүхі қариву гүнгі! Ба тут мегүйм, аз ин бача берун баро да дигар ба ү надар!»²⁶ Рүхі нопок нағырас зада, бори дигар бачаро саҳт ларzonд, аз ү берун шуд. Ранги бача монанди мурда шуд, барои ҳамин бисеріхो «Вай мурдааст» гүфтанд.²⁷ Вале Исо дасти үро гирифта, аз қояш ҳезонд ва бача ба пояс истод.

²⁸ Баъдтар, вақте ки Исо ба хона даромад шогирдон дар танҳой аз ү пурсиданд: «Чаро мө рүхі нопокро берун карда натавонистем?»

²⁹ Исо гүфт: «Ин зот танҳо бо дуо* берун карда мешавад».

Исо бори дигар дар бораи марғаш нақл мекунад

³⁰ Исо ҳамроҳи шогирданаш он чоро монда, аз Чалил гузашта рафт. Вай намекост, ки касе аз ин бохабар шавад,³¹ чунки ү шогирданашро таълим дода мегүфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад ва онҳо Үро мекушанд, vale баъд аз се рүз Вай аз нав зинда мешавад».

* 9:29 9:29 Дар батызе нусхаҳо қадими навишишат «бо дуо па рўза» омадааст.

32 Вале онҳо маъни суҳанони ўро нафаҳмиданду аз пурсидан тарсидан.

Кўй аз ҳама бузургтар аст?

33 Онҳо ба шахри Кафарнаум расида, ба хонае даромаданд ва Исо аз шогирдонаш пурсид: «Дар роҳ бо яқдигар дар бораи чӣ баҳс мекардед?»³⁴ Онҳо хомӯш буданд, зеро дар роҳ баҳс мекарданд, ки кӣ аз ҳама бузургтар аст.³⁵ Пас, Исо нишасту дувоздаҳ шогирдро ҷамъ карда гуфт: «Ҳар кӣ дар сафи пеш шудан ҳоҳад, бояд аз ҳама ақиб ва дар хизмати ҳама бошад».

36 Баъд кўдакеро гирифта дар байни онҳо гузашт. Сипас, ўро ба бағал гирифта, ба шогирдонаш гуфт:³⁷ «Ҳар касе ки чунин кўдакро ба хотири Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад. Ҳар касе, ки Маро қабул мекунад, на Маро, балки фиристанди Маро қабул мекунад».

Касе, ки бар зидди мо нест, тарафдори мост

38 Сипас Юҳанно ба Исо гуфт: «Устод, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девҳоро берун мекард, вале азбаски ў бо мо набуд, кўшиш кардем, ки ўро аз ин кор боздорем».

39 Аммо Исо гуфт: «Ўро аз ин кор бознадор! Ҳар касе, ки аз номи Ман мӯйчиза мекунад, наметавонад баъд аз фурсате дар бораи Ман сухани баде бигуяд». 40 Зеро касе ки бар зидди мо нест, тарафдори мост.⁴¹ Ба рости ба шумо меѓум, агар касе ба шумо факат ба хотири он, ки шогирди Масех ҳастед, ақаллан як пиёла об дихад, ҳаргиз бе мукофот наҳоҳад монд.

Он чизе, ки моро гирифтори гуноҳ мекунад

42 «Вале агар шахсе сабабгори он гардад, ки яке аз ин пайравони хурди Ман гумроҳ шавад, беҳтар аст, ки ба гардани он шахс сангি осиёбро баста, ба баҳр партоянд.

43-44 (43-44) Агар дастат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як даст буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду даст дошта бошию ба оташи дӯзах афти.[†]

45-46 (45-46) Агар поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як чашм дошта бошию ба подшоҳии Худо дарой, аз он ки ду чашм дошта бошиву ба дӯзах партофта шавӣ,⁴⁸ „ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад“.

47 Агар чашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як чашм дошта бошию ба подшоҳии Худо дарой, аз он ки ду чашм дошта бошиву ба дӯзах партофта шавӣ,⁴⁸ „ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад“.

† 9:43-44 9:43-44 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот дохил шудааст: «ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад» (Ниг. ояти 48). † 9:45-46 9:45-46 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот дохил шудааст: «ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад» (Ниг. ояти 48). § 9:49 9:49 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот дохил шудааст: «ва ҳар курбонӣ бо намак намакин карда мешавад».

49 Чун ҳар кас бо оташ намакин мешавад. §
50 Намак чизи хубаст, вале агар сифаташро гум кунад, бо чӣ онро намакин карда метавонед? Пас шумо низ дар худ намак дошта бошад ва бо яқдигар дар сулҳу салоҳ зиндагӣ кунед».

10

Таълими Исо дар бораи талоҷ

1 Исо он чоро монда, ба тарафи сарзамини Ҷудия ве қисми шарқии дарёи Урдун рафт. Боз мардуми зиёде дар он чо ҷамъ омаданд ва ў низ аз рӯи одат ба таълими онҳо шурӯй кард.

2 Он гоҳ ҷанд нафар фарисиён омад, ўро оғзуданӣ шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард аз занаш чудо шавад?»

3 Исо ҳам аз онҳо пурсид: «Мӯсо дар ин бораи чӣ фармудааст?»⁴ Ҷавоб доданд: «Мӯсо иҷозат додааст, ки мард талоқномае навишта, аз занаш чудо шавад».⁵ Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Мӯсо аз сабаби гарданшакии шумо бароятон чунин иҷозатро навишта буд.⁶ Вале аз ибтидиофариниши ин дунё Ҳудо „онҳоро мард ва зан оғаридааст“.

7-8 (7-8) „Бинобар ин мард аз падару модараш чудо шуда, бо ҳамсараваш мепайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. Акунун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд.⁹ Пас, он чиро ки Ҳудо бо ҳам пайвастааст, инсон набояд чудо кунад».

10 Вақте ки онҳо ба хона баргаштанд, шогирдонаш дар ин бора аз Исо пурсианд. 11 Исо ба онҳо гуфт: «Ҳар марде, ки аз занаш чудо шуда, зани дигар мегирад, нисбат ба ҳамсари аввалиаш гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ, ҳисоб мешавад.¹² Ҳамчунин агар зан за шавҳараш чудо шуда, ба марди дигар ба шавҳар барояд, гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ, ҳисоб мешавад».

Исо кўдаконро баракат медиҳад

13 Рӯye одамон фарзандонашонро назди Исо оварданд, то ки ў ба онҳо даст гузашта, баракат дихад. Вале шогирдон онҳоро сарзаниш карданд.

14 Исо рафтори шогирдонашро диду ба газаб омада гуфт: «Монед, ки кўдакон назди Ман оянд ва пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Ҳудо дар ҳаётини онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кўдакон ҳастанд.¹⁵ Ба рости ба шумо меѓум, ҳар касе, ки подшоҳии Ҳудоро монанди кўдак қабул нақунад, ҳеч гоҳ ба ин подшоҳӣ дохил намешавад».

16 Баъд кўдаконро ба оғӯш гирифт ва ба болои сарашон даст гузашта, онҳоро баракат дод.

Марди сарватманӣ

17 Вақте ки Исо ба роҳ баромад, марде ба наздаш давида омада дар пешаш ба зону афтод ва пурсыд: «Эй устоди нек! Чүй кор бояд бикунам, ки ҳәеті абадій насибам гардад?»

18 Исо гүфт: «Чаро Маро нек мегүй? Гайр аз Худо каси нек нест.¹⁹ Худат фармойши Худордо медон: одамкүші накун, алоқаи беникох накун, дүзій накун, шаходати бардурғұ наңдех, касеро фиреф наңдех ва падару модаратро хурмату әхтиром намо».

20 Мард چавоб дод: «Эй устод! Ҳамаи ин фармойшхоро аз хурдсолиам риоя кардаам».

21 Исо ба ў бо никоҳи гарму пурмехр гүфт: «Ба ту ғақат як чиз намерасад: бирав, ҳар чий, ки дөрі, биfurşұш ви пулашро ба бечорагон тақсым биқун, он гоҳ соҳиби ганчинаи осмоний мегардай. Батыл омада, Маро пайрави намо».

22 Вале он мард, ки бойигарии зиёде дошт, аз шунидани чүнин суханон рұхафтода шудуғамгин ба хонааш баргашт.

23 Исо ба гирду атроф никоҳ карда, ба шогирдонаш гүфт: «Ба подшохии Худо дохил шудан одамони бой чи душвор аст». ²⁴ Шогирдон аз суханони Исо ба ҳайрат афтоданд. Пас Исо тақрор карда гүфт: «Эй фарзандонам! Ба подшохии Худо дохил шудан чи душвор аст. ²⁵ Аз сүрөхи сұзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси сарватманд ба подшохии Худо дохил шавад».

26 Шогирдон беш аз пеш дар ҳайрат монда, ба яқдигар метуғтанд: «Пас кій начот ёфта метавонад?» ²⁷ Исо ба шогирдонаш никоҳ карда гүфт: «Ба инсон ин корро кардан ғайриимкон аст, vale на ба Худо; бо Худо аз ўхдаи ҳар кор баромадан мумкин аст».

28 Он вакт Петрус ба Исо гүфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайрави кардем». ²⁹ Исо چавоб дод: «Ба ростій ба шумо мегүйам, агар касе ба хотири Ман ва ин хүшхабар аз баҳри хона, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминхояш гузашта бошад, ³⁰ ҳоло дар вақти ҳозира сад баробар зиёдтар хонахо, бародарону хоҳарон, модарону фарзандон, заминхо ви баробари ҳамаи ин азобхо низ пайдо мекунад ви дар оянда ҳәеті абадій низ насибаш мегардад.

³¹Лекин бисёри онхое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ви онхое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд.

Исо бори сеюм дар бораи марги худ нақұл мекунад

³² Онхое ба сүйи Ерусалим раҳсипор шуданд. Исо пешопеш мерафт. Шогирдони дархайратмона ви одамон ба тарс аз паси ўқадам мезаданд. Исо дувозда шогирдашро ба як тарафе бурда, бори дигар гүфт, ки дар Ерусалим ўро чи сарнавиште интизор аст. ³³ Ў гүфт: «Мо ба Ерусалим рафта истодаем, ки дар он чо Фарзанди Инсон ба дасти сардорони рұхони ви шариатдонон

форұхта мешавад. Онхое ўро ба марг маҳкум мекунанду баъд ба дасти беймөнен месупоранд. ³⁴ Беймөнен бошанд, ўро масхара карда, ба Вай туф мекунанд ви латукұб карда ба қатл мерасонанд, vale ү пас аз се рұз аз наң зинда мешавад».

Хоҳиши Ёқубу ви Юханно

35 Ёқубу Юханно писарони Забдой пеши Исо омада гүфтанд: «Устод, мо меҳоҳем, ки хоҳиши монро бароям ичро кунед».

36 Исо пурсыд: «Чи ҳоҳиши доред? Бароятон чи кор кунам?» ³⁷ Гүфтанд: «Вақте ки Шумо бо шұхрату қалол подшохый мекунед, ичозат дихед, яке аз дасти рост ви дигаре аз дасти чапатон бишинем».

38 Исо چавоб дод: «Шумо намефаҳмед, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косае, ки Ман бояд бинұшам, нұшида метавонед ви магар бо он азоби марговаре, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид гирифта метавонед?»

39 Җавоб доданд: «Бале, метавонем». Аммо Исо ба онхое гүфт: «Хұш, аз косаи Ман хоҳед нұшид ви бо азобе, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид хоҳед гирифт. ⁴⁰ Аммо ба интихоб кардан касоне, ки аз дасти чапу рости Ман мешинанд, Ман ҳақ надорам. Ба ин чийҳо касоне мешинанд, ки Худо онхоро пешақты таъни кардааст».

41 Даҳ шогирди дигар инро шунида, ба Ёқубу Юханно саҳт қаҳрашон омад. ⁴² Пас, Исо ҳамаи онхоро гирд оварда гүфт: «Шумо хуб медонед, ки подшохон ви бузургони халқо ба мардуми худ зұроварый мекунанд ви ҳукмашонро ба онхое мегузаронанд. ⁴³ Лекин дар байни шумо набояд ин та॑в башад. Баръакс, ҳар қасе ки дар байни шумо бузург будан меҳоҳад, бояд хизматгори шумо бошад ⁴⁴ ви ҳар касе, ки меҳоҳад дар сафи пеш истад, бояд гуломи ҳама бошад.

45 Ҳатто Фарзанди Инсон барои он наомадааст, ки касе ба ў хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ви барои нархи начоти бисёр одамонро супоридан қонашро фидо кунад».

Шиғо ёфтани нобино

46 Баъд онхое ба Ерихұм омада расиданд. Вақте ки Исо ба шогирдонаш ви мардуми зиёде аз ин шахр берун мерафтанд, дар канори роҳ, Бартимай ном нобиное, ки писари Тимай буд, нишаста садақа мепурсид.

47 Чун Бартимай шунид, ки Исои Носирәз аз он роҳ мегузарад, фарәд зада гүфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед!» ⁴⁸ Бисёриҳо ўро сарзаниш карда гүфтанд, ки хомүш шавад. Vale ү овозашро бол ҳам баландтар карда фарәд мезад: «Эй Насли Довуд, ба ман раҳм кунед!»

49 Исо аз роҳаш бозистода гүфт: «Ба вай бигүед, ки ин чо биယяд». Мардум нобиноро өг

зада гуфтанд: «Аз چоат хез, натарс, зоро Ү туро ба наздаш чөг мезанад».

50 Бартимай чомаашро кашида, аз چоат парида хест ва назди Исо омад. ⁵¹ Исо аз вай пурсид: «Ту чй меҳоҳй? Бароят чй кор кунам? Нобино гуфт: «Устод, меҳоҳам бино шавам». ⁵² Исо ба ӯ гуфт: «Бирав, имонат туро шифо дод». Он мард ҳамон лаҳза бино шуд ва аз паси Исо рафт.

11

Ба Ерусалим омадани Исо

1 Баъд Исо ва шогирданаш ба наздикии Ерусалим, ба деҳаҳои Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар доманаи теппай Зайтун ҷойигир шудаанд, рафта расиданд. Ӯ ду шогирдашро пешопеши худ фиристида, ² ба онҳо гуфт: «Ба қишилоқи дар пешистода равед. Ҳамин ки ба он ҷо мерасед, ҳаркураа бастана мебинед, ки ҳанӯз ба он қасе савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин ҷо биёред. ³ Агар қасе бипурсад, ки ҷаро ин корро мекунед, бигӯед, ки вай ба Ҳудованд даркор шуд ва Ӯ ба зудӣ онро ба ҷояни бармегардонад».

⁴ Он ду шогирд рафта, ҳаркураеро, ки дар канори кӯча, дар назди дарвозае баста шуда буд, ёфтанд. Вақте банди онро мекушонданд ⁵ баъзе аз одамони он ҷо истода пурсиданд: «Чий кор карда истодаед? Ҷаро банди ҳаркураро мекушоед?» ⁶ Шогирдон суханони Исоро тақрор карданд ва одамон ба онҳо иҷозат доданд.

7 Пас онҳо ҳаркураро ба назди Исо оварда, ҷомаҳояшонро ба болои ҳаркураа партофтанд ва Исо ба он савор шуд. ⁸ Бисёр одамон ҷомаҳои худро сари роҳи Ӯ пойандоз мекарданд, дигарон бошанд, навдаҳои сербаги аз саҳро буридашонро пеши роҳи ӯ мегузоштанд.

⁹ Мардуме, ки аз пешу қафои Ӯ мерафтанд, ғарфӣ мезанданд:
«Шаъну шараф ба Ҳудо! Баракат ёбад қасе, ки аз номи Ҳудованд меояд!
¹⁰ Муборак бошад подшоҳии аҷодии мо Довуд, ки наздик омада истодааст!

Шаъну шараф ба Ҳудо дар осмон!»

¹¹ Ҳамин тавр, Исо ба Ерусалим омада, ба Ҳонаи Ҳудо рафт ва ҳама ҷизро аз назар гузаронд. Азбаски бевақт шуда буд, бо дувоздаҳ шогирди худ ба Байт-Ҳинӣ равона шуд.

Исо дарахти анҷирро лаънат мекунад

¹² Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз Байт-Ҳинӣ мерафтанд, Исо гуруна монд. ¹³ Каме дурттар дарахти сербаги анҷирро дид, ба сӯяш рафт. Ӯ меҳост анҷире пайдо кунад, вале ба он наздик омада дид, ки дар шоҳаҳояш гайр аз барг ҷизи дигаре набуд, чунки ҳанӯз вақти

анҷир набуд. ¹⁴ Сипас, Исо дарахти анҷирро лаънат карда гуфт: «Аз ин пас қасе ҳаргиз аз ту дигар мева нахӯрад». Ва шогирданаш инро шуниданд.

Исо Ҳонаи Ҳудо роза мекунад

¹⁵ Ҳангоме ки ба Ерусалим даромаданд, Исо ба Ҳонаи Ҳудо рафт ва онҳоеро, ки дар он ҷо машгули ҳариду фурӯш буданд, берун ронда, мизҳон пуливазкунандагон ва курсоҳи қабутарфурӯшонро чаппа кард. ¹⁶ Вай нагузошт, ки қасе ҷизро барои савдо аз саҳни Ҳонаи Ҳудо гузаронад.

¹⁷ Сипас мардумро таълим дода гуфт: «Оё навишта нашудааст, ки „ҳонаи Ман ҷои дуғоӯй барои тамоми ҳалқҳо номида мешавад“? Шумо бошед, онро ба лонаи дуздон табдил додаед».

¹⁸ Чун шариатдонон ва сардорони рӯҳонӣ ин суханонро шуниданд, роҳи чӣ тавр ба қатл расондани Исоро ҷустуҷӯ карданд. Онҳо аз Исо тарсиданд, зоро тамоми мардум аз таълимоти ӽар ҳайрат монда буданд.

¹⁹ Ҳуди ҳамон бегоҳ Исо бо шогирданаш аз шаҳр берун рафт.

Дарахти ҳушиқидай анҷир

²⁰ Саҳарони рӯзи дигар онҳо дар роҳ ҳамон дарахти анҷирро диданд, ки аз решашаш ҳушик шудааст. ²¹ Петрус ҳодисаи рӯзи гузаштаро ба ёд оварда гуфт: «Устод, нигоҳ қунед! Дарахти анҷир, ки онро лаънат кардед, ҳушик шудааст!»

²² Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба Ҳудо имон дошта бошед. ²³ Ба роستӣ ба шумо мегӯям, ки агар қасе ба ин кӯҳ фармон дода гӯяд: „Бархезу ба баҳр биафт“ ва дар дилаш шӯбаҳе надшоша бошад, балки бовар қунад, ки он чӣ мегӯяд, ҳамон тавр мешавад, он гоҳ ҳамон ҷиз барояни рӯй медиҳад. ²⁴ Барои ҳамин ҳам ба шумо мегӯям, ҳар чӣ дар дуо талаб мекунед, бовар қунед, ки аллакай онро гирифтаед ва он аз они шумо мешавад. ²⁵⁻²⁶ (25-26) Вале ҳангоми дуо кардан, агар аз қасе ҳафагие дошта бошед, ӯро бубахшед, то ки Падари осмонӣ низ гуноҳҳоятонро ба шумо баҳшида тавонад». *

Саволуҷавоб дар бораи ҳуқуқи Исо

²⁷ Онҳо боз ба Ерусалим омаданд. Вақте ки Исо дар саҳни Ҳонаи Ҳудо рафту мекард, сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони Ҷавм назди Ӯ омада ²⁸ пурсиданд: «Ту бо қадом ҳуқуқи ин корҳоро мекунӣ? Ин ҳуқуқро ба Ту кӣ додааст?»

²⁹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ба шумо саволе медиҳам. Агар ҷавоб дихед, Ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо қадом ҳуқуқи ин корҳоро мекунам. ³⁰ Ба Ман бигӯед, ки ҳуқуқи таъмиддиҳиро ба Яҳҳ Ҳудо ё инсон дода буд?»

³¹ Онҳо ба яқдигар гуфтанд: «Агар бигӯем, ки Ҳудо дода буд, ӯ мегӯяд: „Пас ҷаро

* **11:25–26** 11:25–26 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Аммо агар шумо дигаронро набахшад, Падари осмонӣ низ гуноҳҳои шуморо намебахшад».

ба ў бовар накардед?»³² Агар бигүем: „Инсон“..., (онҳо аз мәрдүм метарсиданд, зеро ҳамаи мәрдүм имон доштанд, ки Яхъе пайғамбари Худост).

³³ Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гүфта қавоб доданд. Исо низ ба онҳо гүфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегүям, ки бо қадом ҳуқук ин корхоро мекунам».

12

Масал дар бораи иҷоракорони бераҳм

¹ Баъд Исо ба мәрдүм бо масалҳо ғап задандро сар кард: «Марде токзоре бунёд карда, атрофи онро девор гирифт. Барои фишурдани ангур ҳавзаче тайёр карда, дидбонгоҳе соҳт ва токзоро ба дәҳқонон иҷора дода ба сафар баромад.

² Дар мавсими ҳосилғундорӣ соҳиби токзор хизматторашро назди иҷоракорон фиристод, то ки ҳаққашро аз ҳосили бөг бигирад. ³ Вале онҳо он хизматторро гирифта заданду бо дасти холӣ баргардонданд. ⁴ Соҳиби токзор хизматтори дигареро фиристод, вали онҳо ба сари вай зада, бо ў беномуясона рафтор карданд. ⁵ Баъд боз хизматтори дигареро фиристод, лекин ўро куштанд. Бисёр хизматторони дигареро ҳам, ки мефиристод, ё мезаданд, ё мекуштанд.

⁶ Ҳамин тавр, дар хонаи соҳиби токзор ба гайр аз писари азиазаш каси дигаре намонд. Оқибат, „писарармо ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гүфта, писарашро фиристод. ⁷ Вале иҷоракорон ба яқдигар гүфтанд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ўро мекушем ва токзор аз они мо мешавад!“ ⁸ Сипас, ўро дастгир карда куштанд ва қасадашро берун аз токзор партофтанд.

⁹ Акнун соҳиби токзор чӣ кор мекунад? Мераваду он иҷоракоронро мекушад ва токзоро ба дигарон медиҳад.

¹⁰ Оё шумо дар навиштаҷото нахондаед: „Он сангери, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд, санги асосии таҳқурсии бино гарди.

¹¹ Ин кори Ҳудованд аст ва назарамон ачиб менамояд“.

¹² Азбаски роҳбарони ҳалқ фахмиданд, ки Исо бо ин масал онҳоро мисол овардааст, хостанд ўро дастгир кунанд, вали аз мәрдүм метарсиданд, бинобар ин ўро ба ҳоли ҳуд гузашта рафтанд.

Савол дар бораи супоридани андозу ҳироҷ

¹³ Дертар чанд нафар аз фарисиён ва ҳиродиён ба назди Исо фиристода шуданд, то ки ўро бо сухан ба дом афтонанд. ¹⁴ Онҳо омада гүфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастад ва ҳушомадгӯи мәрдүм нестед, чунки ба мавқею дараҷаи онҳо эътибор намедиҳед, балки роҳҳои Ҳудоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. Ҳоло бигүед, ёраво аст, ки мо ба императори Рум андозу ҳироҷ

супорем ё не? ¹⁵ Мо бояд онро супорем ё не?» Исо аз дурӯйгию онҳо боҳабар буда чунин гүфт: «Чаро меҳоҳед Маро ба дом афтонед? Ба Ман динореро биёред, ки бубинам».

¹⁶ Вақте динорро ба ў доданд, пурсид: «Дар рӯи ин акс ва номи киро мебинед?» Онҳо қавоб доданд: «Императорро».

¹⁷ Он гоҳ Исо ба онҳо гүфт: «Он чи аз они император аст, ба император бидиҳед ва он чи аз они Худост, ба Ҳудо». Онҳо аз қавоби Исо дар ҳайрат монданд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

¹⁸ Баъд бâзъе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекардан) ба назди Исо омада пурсидан: ¹⁹ «Устод, Мӯсо дар шариат ба мон чунин навиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай зани ўро ба никоҳи ҳуд дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад. ²⁰ Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари қалонӣ зан гирифт ва бефарзанд мурд. ²¹ Баъд бародари дуюм ҳамсари ўро ба занӣ гирифта, ў ҳам бефарзанд мурд. Бародари сеюм ҳам ҳамин тавр рӯй дод. ²² Бо ҳамин сурат ҳамаи ҳафт бародарон бефарзанд вафот карданд. Баъд аз ҳама он зан ҳам аз дунё гузашт. ²³ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани қадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ гирифта буданд!»

²⁴ Исо қавоб дод: «Хатои шумо дар он аст, ки на мазмuni навиштаҷотро медонеду на қудрати Ҳудоро. ²⁵ Вақте ки мурдаҳо зинда мешаванд, дигар на зан мегираанд ва на шавҳар мекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ²⁶ Вале дар бораи зинда шудани мурдаҳо магар аз китоби Мӯсо дар бораи ҳодиса бо бутта нахондаед, ки чӣ тавр Ҳудо ба Мӯсо гүфтааст: „Ман Ҳудои Ибрӯҳим, Ҳудои Исҳоқ, ва Ҳудои Ёқуб ҳастам“. ²⁷ Ў на Ҳудои мурдагон, балки Ҳудои зиндагон аст. Шумо ҳатои қалон мекунед».

Муҳиммартин қонуни Ҳудо

²⁸ Яке аз шариатдонон ба назди онҳо омада баҳсу мунозираашонро шунид. Вақте ў дид, ки Исо ба онҳо чӣ қавоби ҳубе дод, пурсид: «Аз тамоми фармоишҳои Ҳудо қадомаш аз ҳама муҳимтар аст?»

²⁹ Исо қавоб дод: «Аввалин фармоиши муҳим ин аст: „Эй қавми Истроил, гӯш кунед! Ҳудованд Ҳудон мо Ҳудованди яққаву ягона аст. ³⁰ Ҳудованд Ҳудои ҳудро бо тамоми дилу ҷонатон, бо тамоми ақлу ҳушатон ва бо тамоми куввати ҳуд дўст бидоред“. ³¹ Дуюмаш чунин мебошад: „Ҳар шаҳсеро, ки наздики шумост, мисли ҳуд дўст бидоред“. Ҳеч фармоише аз ҳардиин ин бузургтаре нест».

³² Шариатдон гүфт: «Устод, ҳақ ба ҷониби Шумост. Шумо бисёр ҳуб гүфтед, ки фақат як Ҳудо вучуд дорад ва гайр аз ў Ҳудои дигаре нест. ³³ Инчунин, Ҳудоро аз таҳти дил, бо

тамоми ақлу хүш ва қуввати худ дұст доштан ва шахси наздикі худ бударо ҳам мисли худ дұст доштан мұхимтар аз құрбон карданы өнвар ва дигар намудхой құрбонй мебошад.

³⁴ Исо дид, ки шариатдон оқилона сухан меронад, біннобар ин ба ў гүфт: «Шумо ба подшохи Худо наздик ҳастед». Пас аз он дигар ҳеч кас құръят накард, ки ба Исо саволе дихад.

Масех аз қадом насл аст?

³⁵ Вақте Исо дар Хонаи Худо ба мардум таълим медод, аз онхо пурсыд: «Барои чи шариатдонон мегүйнд, ки Масех, яғне Таъиншудаи Худо аз насли Довуд аст? ³⁶ Дар ҳоле ки худи Довуд бо таъсири Рұхі Мұқаддас үншін гүфта буд:

„Худованәд ба Худованәди ман фармуд: «То вақте ки душманнатро зери поят нагузорам, аз дасты ростам бишин».

³⁷ Худи Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованәд“ номид, пас чи тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Мардуми зиёде суханони ўро бо хушнудай гүш мекардан.

³⁸ Сипас Исо онхоро таълим дода гүфт: «Аз шариатдонон эхтиёт бошед. Ба онхо маықул аст, ки либосхой қымат пүшида гарданд ва мардум дар бозорхो ба онхо салом диханд. ³⁹ Онхо дұст медоранд, ки дар өйткөн бектарини ибодатхонах бишинанд ва дар түй зиёфатхо болғузар босанд. ⁴⁰ Онхо намоишкорона дуру дароз дуо меконанд, vale дар асл мулки бевазанонро хұрдағорат мекунанд! Онхо қазои сақттар мебинанд».

Хайрия бевазани бечора

⁴¹ Баъд Исо рү ба рүи сандуқи хайрия нишата, ба сандуқ пул андохтана мардумро тамошо мекард. Баъзеҳо, ки бую бадавлат буданд, пули зиёде хайр мекардан.

⁴² Ҳамин вақт як бевазани бечора ҳам омада, ду таңга хурди мисинро, ки арзиши кам дошт, ба сандуқ андохт. ⁴³ Исо шогирданшо ба наздаш дағыт картада гүфт: «Ба ростай ба шумо мегүйм, ки ин бевазани бечора аз ҳамаи дигарон дида зиёдтар хайрот карт. ⁴⁴ Чунки онхо аз зиёдати бойигариашон хайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он чизеро, ки дошт, тамоми ризку рўзиашро хайрия карт».

13

Вайроншавиши Хонаи Худо

¹ Вақте Исо аз Хонаи Худо мебаромад, яке аз шогирданша гүфт: «Устод, бинед, ин биноҳои Хонаи Худо чи қадар боҳашамат ҳастанд! Чи сангхой бузурге дороңд!»

² Исо қавоб дод: «Шумо ҳоло ин биноҳои бузурго мебинед? Сант бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

Азобу шиканчаҳо

³ Вақте Исо дар болои теппай Зайтун, рү ба рүи Хонаи Худо менишастан, Петрус, Ёкуб, Юханно ва Андриёс дар танхой аз Ү пурсыданд: ⁴ «Ба мо бигүед, ки ҳамаи ин воқеаҳо кай рүй медиҳанд ва ичро шудани ҳамаи инро аз қадом нишона мефаҳжем?»

⁵ Исо қавоб дод: «Эхтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ нақунад. ⁶ Зеро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гүё аз номи Ман омада босанду „Ман ҳамонам“ мегүянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. ⁷ Вақте ки садоҳо ва овозаҳо қантхоро мешунавед, ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рүй диханд, vale ин маъни фаро расидан охирзамонро надорад. ⁸ Як ҳалқ бо ҳалқи дигар қант мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳұчум мекунад. Дар бисёр өйткөн заминчунбай рүй дода, қаҳтию гуруснагай меояд. Ҳамаи ин монанди саршавии дарди зоиданд аст.

⁹ Худатонро эхтиёт кунед, зеро шуморо ба назди қозай бурда, дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд ва ба сабаби Маро пайравий карданатон шумо дар назди ҳокимону подшохон истода шаҳодат ҳохед дод. ¹⁰ Пеш аз ҳама ҳұшхабар бояд ба тамоми ҳалқиятқо эълон карда шавад.

¹¹ Вақте шуморо дастиғир карда ба қавобгарӣ мекашанд, ташвиш накашед, ки чи бояд бигүед. Ҳар чи ҳамон лаҳза ба дилатон андохта мешавад, бигүед, чунки он вақт на шумо, балки Рұхі Мұқаддас ба воситай шумо сұхан меронад.

¹² Бародар бародари худро ба қатл меғиристад ва инчунин падар фарзандони худро. Фарзандон ба падару модари худ мүқобил мебароянд ва онхоро ба дасти марғ месупоранд. ¹³ Ба сабаби Маро пайравий карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Vale касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот ҳоҳад ёғт.

Ғаму андўҳи бузурғ

¹⁴ Аммо вақте ки ҳаробазори нафрatanгезеро дар чое мебинед, ки он набояд бошад (бигзор хонанда биғаҳмад, ки ин чи маъни дорад), он соҳи онхое, ки дар Яхудия ҳастанд, бояд ба қўҳистон гурезанд. ¹⁵ Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе поён нафарояд ва ба хона надарояд. ¹⁶ Агар касе дар саҳро бошад, барои гирифтани ҷома ҳам барнагардад. ¹⁷ Вой бар ҳоли заноне, ки он рўэҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки кўдаки ширхор ҳоҳанд дошт!

¹⁸ Пас дуо кунед, ки ин ҳодиса ба зимистон рост наояд. ¹⁹ Зеро дар он айём чунон мусибате рүй медиҳад, ки аз замони дунёро оғаридани Худо то ба ҳол чунин нашуда буд ва дигар ҳарғиз наҳоҳад шуд. ²⁰ Агар Худованәд он рўэҳо мусибатро кўтоҳ намекард, дар рүй замин ягон инсон зинда намемонд. Vale

ба хотири интихобкардагонаш Худованд он рӯзҳоро кӯтоҳ кардаст.

²¹ Агар ҳамон вақт касе ба шумо гӯяд, ки „Ана, Таъиншудаи Худо дар ин чост“ Ва ё „Нигоҳ қунед, ў дар он чост“, ба суханонаш бовар нақунед. ²² Зоро одамоне пайдо мешаванд, ки худро бардорӯғ Таъиншудаи Худо ва пайтамар меноманд ва чунин мӯъчизаҳову аҷоибот нишон медиҳанд, то ки агар шавад интихобшудагони Худоро гумроҳ қунанд. ²³ Инак, боҳабар бошед. Ана Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Фарзанди Инсон

²⁴ Дар ҳамон рӯзҳо, баъд аз он мусибатҳо, офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшанӣ намедиҳад,

²⁵ ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиш меояд.

²⁶ Он вақт мардум Фарзанди Инсонро мебинанд, ки болои абрҳо бо қудрату ҷалоли бузург меояд. ²⁷ ў фариштаҳояшро мефиристад, то интихобкардагонашро аз chor тарафи дунё ва аз тамоми гӯшаву канори замину осмон гирд оваранд.

Масал дар бораи дарахти анҷир

²⁸ Аз дарахти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳояш муғча карда барг бароварданро сар қунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қариб тобистон меояд. ²⁹ Ҳамин тавр, вақте мебинед, ки ин ҳодисаҳо ба амал меоянд, донед, ки вақт наздиқ, дар дами остона аст. ³⁰ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. ³¹ Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳон Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³² Лекин кай фаро расидани он рӯз ё он соатро гайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар.

³³ Пас, ҳушӯро боҳабар бошед, зоро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад. ³⁴ Ин монанди он аст, ки марде ба сафар рафта, барои ҳар як хизматтори худ вазифаи маҳсусе медиҳад ва ба дарвазабон мефармояд, ки посбонӣ қунад.

³⁵ Пас шумо низ ҳушӯр бошед, чун намедонед, ки соҳиби хона кай бармегардад, бегоҳӣ ё нимаи шаб, вақти ҷегзанини хурӯс ё бомдодон. ³⁶ Мабодо ў ногаҳон баргашта шуморо дар хоб наёбад. ³⁷ Он чӣ ба шумо мегӯям ба ҳама даҳл дорад: ҳушӯр бошед!*

14

Нақшаи қуштани Исо

¹ То иди Балогардон ва иди Фатир ду рӯз монда буд. Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон роҳи бо ҳила дастгир карда, ба қатл расондани

Исоро ҷустуҷӯ мекарданд. ² Онҳо мегуфтанд: «Дар рӯҳоид ин корро кардан мумкин нест. Шояд одамон шӯриш мебардоранд».

Аз рӯи ҳурмат рехтани атри қиматбаҳо

³ Исо дар Байт-Хинӣ, дар хонаи Шимъӯн ном маҳав мөҳмон шуда буд. Дар вақти таомӯҳӣ зане омад ва як қӯзачаи сангини гаронбаҳоро пур аз атри қиматбаҳо оварда, онро шикасту ба сари Исо рехт.

⁴ Баъзеҳо аз ин кори зан ба газаб омада, ба яқдигар гуфтанд: «Чаро ў ин атри пурқиматро исроф кард? ⁵ Ин аттро ба маблаги зиёда аз сесад динор ^{*} фурӯҳта, пулашро ба камбагалон тақсим кардан мумкин буд». Ва занро саҳт сарзаниш мекарданд.

⁶ Вале Исо гуфт: «Ўро ба ҳолаш гузоред, чаро ўро ташвиш медиҳед? Вай бароям кори қалон кард. ⁷ Камбагалон ҳамеша бо шумо ҳастанд ва ҳар вақт, ки хоҳед, шумо метавонед ба онҳо ёрӣ қунед, вале Ман бо шумо ҳамеша намемонам.

⁸ Ин зан ҳар чӣ аз дасташ омад, кард. ⁹ Аттро ба баданам рехт, то онро барои гӯронидан тайёр намояд. ¹⁰ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори дунё, ки ҳушхабар Ҷълон карда мешавад, кори кардаи ин занро барои ба ёд овардани ў нақъ хоҳанд кард».

Хиёнати Яҳудо

¹⁰ Он гоҳ яке аз дувоздаҳ шогирдони Исо, ки номаш Яҳудо Исқарот буд, ба назди сардорони рӯҳонӣ рафт, то Исоро ба онҳо таслим қунад. ¹¹ Онҳо аз шунидани ин хеле ҳушҳол шуда, ба ў пул ваъда карданд. Пас, Яҳудо фурсати қулагӣ мечуст, то ки Исоро ба дасти онҳо бисупорад.

Оҳирин ҳӯроки идонаи Исо бо шогирдон

¹² Рӯзи аввали иди Фатир, ки мардум барраи балогардонро қурбонӣ мекарданд, шогирдон аз Исо пурсиданд: «Дар кӯҷо меҳоҳед, ки мо рафта бароятон дастарҳони иди Балогардонро тайёр намоем?»

¹³ Исо ду нафар шогирдашро фиристода гуфт: «Ба шаҳр равед ва мардери мебинед, ки қӯзай об мебарад. Аз паси ў биравед.

¹⁴ Ба ҳамон хонае, ки он мард медарояд, шумо ҳам дароед ва ба соҳиби хона бигӯед: „Устод мепурсад, ки кучост меҳмонҳонаи ў, ки дар он ҳамроҳи шогирданаи ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда тавонад?“ ¹⁵ Вай ба шумо болоҳонаи қалонеро нишон медиҳад, ки аллакай ғундошта ба тартиб оварда шудааст ва шумо дар ҳамон ҷо бароямон дастарҳон тайёр қунед».

¹⁶ Пас шогирдон ба шаҳр рафтанду ҳамон тавре, ки Исо гуфта буд, шуд ва онҳо ҳӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

¹⁷ Бегоҳирӯзӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш омад. ¹⁸ Вақте ки дар гирди дастарҳон нишаста ҳӯрок мекӯрданд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо

* 14:5 14:5 Динор — ниг. 6:37.

мегӯям, яке аз шумо, ки ҳоло бо Ман хўрока истодааст, ба Ман хиёнат мекунад».

19 Онҳо хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан даромаданд: «Мабодо ин ман набошам?» 20 Исо ҷавоб дод: «Ин корро яке аз дувоздаҳ нафари шумо мекунад, ки луқма нонашро бо Ман дар як коса тар карда истодааст.

21 Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммовой бар ҳоли он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай бехтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд».

Таоми шоми Ҳудованд

22 Ҳангоме ки онҳо меҳӯрданд Исо нонро ба даст гирифта, шукри Ҳудоро карду онро пора карда ба онҳо тақсим намуду гуфт: «Бигиред, ки ин бадани Ман аст».

23 Пас косаро гирифта, шукри Ҳудоро карду онро ба шогирдонаш дод ва ҳамаи онҳо аз он нӯшиданд. 24 Исо ба онҳо гуфт: «Ин хуни Ман аст, ки барои тақдиқ карданӣ аҳди Ҳудо ба хотири одамони зиёде рехта мешавад. 25 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки акуну Ман аз меваи нави токи ангур фақат дар подшоҳии Ҳудо ҳоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

26 Баъд онҳо Ҳудоро ҳамду саногӯён ба теппай Зайтун равона шуданд.

Исо инкори Петрусо пешӯй мекунад

27 Пас Исо ба шогирдон гуфт: «Ҳамаи шумо пайравӣ карданӣ Маро бас мекунед, чунки дар навиштаот пешӯйии Ҳудо омадааст: „Чӯпонро мекушам ва гӯсфандони рама пароқандана мешаванд“». 28 Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пешопеши шумо ба виляти Чалил меравам».

29 Петрус гуфт: «Ҳарчанд ки ҳама пайравӣ карданӣ Шуморо бас кунанд ҳам, ман ин корро намекунам».

30 Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, имрӯз, худи ҳамин шаб, ҳанӯз хурӯз ду бор ҷеф назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ».

31 Вале Петрус бо қатъият гуфт: «Ҳатто агар ҳамроҳи Шумо ҷон додан лозим ояд, ҳаргиз Шуморо инкор намекунам». Дигарон низ ҷунун гуфтаанд.

Оҳирин дуо дар боди Ҷатсамонӣ

32 Онҳо ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамон ном дошт ва ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Шумо дар ин ҷо бошед, Ман рафта дуо мекунам». 33 Ӯ бо худ Петрус, Ёкуб ва Юҳанноро бурд. Фаму аламаш саҳт шиддат мейфт ва 34 ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати фаму гусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин бо бимонед бедор бошед».

35 Иро гуфта Исо каме дурттар рафт ва хурдо рӯи замин партофта дуо кард, ки агар шавад он вақти азоб ба сараш наояд. 36 Сипас гуфт: «Эй Падарҷон, бароят ҳама чиз имконпазир аст.

Ин косаи азобро аз сари Ман дур кун. Аммо на хости Ман, хости Ту шавад».

37 Баъд баргашта дид, ки шогирдонаш хобидаанд. Ӯ ба Петрус гуфт: «Шимъӯн, ту хобидай? Магар як соат бедор истода натавонистӣ? 38 Бедор бимонед ва дуо кунед, то ки ба васваса наафтед. Чунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табиати инсониатон нотавон».

39 Пас, боз рафта бо ҳамон суханони пештарааш дуо кард. 40 Бори дигар баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо саҳт хоболуд буданд ва намедонистанд, ки ба Исо ҷавоб диханд.

41 Вай бори сеюм баргашта, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегирд? Бас, акуну соати он расидааст, ки Фарзанди Инсон ба дasti гунаҳкорон таслим карда мешавад. 42 Биёед бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкунандай Ман ҳам наздик омад».

Дастгир карданӣ Исо

43 Якбора, ҳанӯз ӯ суханашро тамом накарда, Ҳяду, яке аз дувоздаҳ шогирдаш расида омад ва ҳамроҳаш як тӯда одамони чӯбу шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм буданд. 44 Инак, хиёнаткор ба онҳо пешаҳӣ чунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунеду таҳти назорат гирифта баред».

45 Ҳяду дарҳол ба Исо наздик шуду «Устод!» гуфта, Ӯро бӯсид. 46 Пас онҳо Исоро дастгир карданд. 47 Ҳамон замон як нафар аз ҳозирон шамшерро аз ғилюф қашиду ба сӯй ғуломи сарвари рӯҳониён ҳамла карда, гӯши вайро бурида партофт.

48 Он ғоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо чӯбу шамшерҳо омадаед? 49 Ман ҳар рӯз бо шумо дар Ҳонаи Ҳудо будам ва таълим мебодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. Вале, бигзор гуфтаҳои навиштаот ба амал оянд». 50 Ҳамон вақт ҳамаи шогирдонаш Ӯро танҳо гузошта гурехтанд.

51 Як ҷавоне аз паси Исо рафт, ки дар танаҳ ҳеч ҷиз надошту фақат бо матои катонӣ ҳудро почонда буд. Вақте сарбозон Ӯро дастгир карданд, 52 вай ҳалос ҳӯрду матои катонӣ дар дasti онҳо монд, ҳудаш тани бараҳна гурехт.

Исо дар ҳузури шӯро

53 Исоро ба ҳонаи сарвари рӯҳониён бурданд. Ҳамаи сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм дар он ҷо ҷамъ шуданд. 54 Петрус ҳам, ки дурттар аз паси онҳо меомад, ба ҳавлии сарвари рӯҳониён даромада, дар назди хизматгорон нишаст, то ки дар оташи гулҳан гарм шавад.

55 Сардорони рӯҳонӣ ва ҳамаи аъзӯёни шӯро кӯшиш мекарданд, ки бар зидди Исо далеле ба даст оварда, Ӯро ба қатл расонанд, вале ҳеч далеле пайдо накарданд. 56 Бисёриҳо

бар зидди Исо шаҳодати дурӯғ доданд, аммо гуфтахояшон ба ҳам мувофиқ намеомад. ⁵⁷ Баъзехо аз ҷо барҳеста, ба Исо чунин тӯҳматҳо карданд: ⁵⁸ «Мо шунидем, ки ӯ мегуфт: „Ман ин Ҳонаи Ҳудоро, ки бодасти инсон соҳта шудааст, вайрон мекунам ва баъд аз се рӯз дигаре бе қўмаки инсон месозам?». ⁵⁹ Вале шаҳодати онҳо бар хилофи яқдигар буд.

⁶⁰ Он вақт сарвари рӯҳониён дар ҳузури ҳама барҳеста, аз Исо пурсид: «Ин чӣ айбномаҳое, ки бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд? Ҷаро Ту ҳеч ҷавобе намедиҳӣ?» ⁶¹ Аммо Исо ҳомӯш истода, ҳеч ҷавобе наёд. Сарвари рӯҳониён боз пурсид: «Магар Ту Таъиншуда ва Писари Ҳудо ҳастӣ, ки ба ӯ ҳамду сано меконем?»

⁶² Исо гуфт: «Ҳастам[†] ва рӯзе Фарзанди Инсанро мебинед, ки аз тарафи рости Ҳудои Пуркудрат нишаста дар рӯи абрҳои осмон меояд.»

⁶³ Он гоҳ сарвари рӯҳониён либосашро дарронда гуфт: «Дигар ба мо ҳеч шоҳиде лозим ҳам нест!» ⁶⁴ Ҳудатон шунидед, ки ӯ суханони кофириона гуфт. «Ба ҷарор моеод?» Пас ҳамаи онҳо ӯро айбдор карда, ба марғ маҳқум намуданд.

⁶⁵ Баъд баъзехо ба туф кардан ба Исо даромаданд. Онҳо ҷашмони ӯро баста, ба рӯяш торсай зада мепурсиданд: «Агар пайғамбар боший, бигӯй, ки Туро кӣ зад?» ва сарбозон ҳам ӯро бурда заданд.

Исоро инкор карданни Петрус

⁶⁶⁻⁶⁷ (66-67) Петрус ҳоло ҳам дар ҳавлӣ назди тулҳан нишаста, ҳудро гарм мекард. Ҳамин вақт яке аз қанизакони сарвари рӯҳониён ӯро дид ва ба ӯ бодиқат нигоҳ карда гуфт: «Ту ҳам ҳамроҳи Исои Носирий будӣ!»

⁶⁸ Петрус инро инкор карду «Намедонам ва намефаҳмам, ки чӣ мегӯй» гуфта, ба тарафи дигари ҳавлӣ гузашт.[‡]

⁶⁹ Қанизак Петрусро бори дигар дид ва ба ҳозирбугаҳон гуфт: «Ин мард ҳам яке аз шарикони Исо аст!» ⁷⁰ Петрус инро боз инкор кард. Ҷертар ҳозирбугаҳон ба Петрус гуфтанд: «Аниқ ту шарики онҳоӣ, чунки ҷалилӣ ҳастӣ!»

⁷¹ Петрус бощад, ба сараш лаънатҳо хонда, қасам ҳӯрда гуфт: «Ин одамеро, ки дар борааш мегӯед, намешиносам.»

⁷² Ҳуди ҳамон лаҳза ҳурӯс бори дуюм ҷеф зад ва Петрус суханони Исою ба ёд овард, ки гуфта буд: «Пеш аз он ки ҳурӯс ду бор ҷеф занад, ту се бор Маро инкор мекунӣ». Он гоҳ Петрус ҳудро дошта натавониста ба гиря даромад.

15

Исоро дар ҳузури Пилотус

† 14:62 14:62 «Ман ҳастам» — ин номест, ки Ҳудо бо он ҳудро номида буд (ниг. Хуруҷ 3:14). ‡ 14:68 14:68 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ҳамон замон ҳурӯс ҷеф зад».

¹ Саҳарии барвақт сардорони рӯҳонӣ, пиорни қавм бо шариатдонон ва тамоми аъзоёни шӯро дар маҷлис ба як қарор омаданд. Онҳо Исоро баста, ба назди ҳокими румӣ Пилотус фиристоданд ва ба дасти ӯ супориданд.

² Пилотус аз Исо пурсид: «Оё Ту Шоҳи Яхудиён ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ҳамон тавре ки ҳудатон мегӯед».

³ Сардорони рӯҳонӣ Исоро аз бисёр ҷиҳат айбдор мекарданд. ⁴ Пилотус аз ӯ пурсид: «Чаро ҷавоб намедиҳӣ? Бубин, Туро чӣ қадар айбдор мекунанд». ⁵ Вале Исо боз ҳам ҷизе нағуфта Пилотус дар ҳайрат монд.

⁶ Аз рӯи одат Пилотус дар ҳар ҷашигирии ин ид як нафар маҳбусеро, ки мардум талаб мекард, озод менамуд. ⁷ Дар он вақт Бараббос ном марде, ки бо шариконаш дар шаҳр шӯриш бардошта одам кушта буд, дар ҳабс менишаст. ⁸ Мардум ҳоҳиш карданд, ки Пилотус мисли ҳарсола як нафар маҳбусро озод кунад. ⁹ Пилотус пурсид: «Мехоҳед, ки Шоҳи Яхудиёнро бароятон озод кунам?» ¹⁰ Чун мефаҳмид, ки сардорони рӯҳонӣ Исоро аз рӯи ҳасад ба дасти ӯ супорида буданд.

¹¹ Вале сардорони рӯҳонӣ мардумро ба ошӯб оварданд, то ба ивази Исо озод кардани Бараббосро талаб кунанд. ¹² Пилотус боз аз онҳо пурсид: «Пас, бо он қасе, ки шумо ӯро Шоҳи Яхудиён меномед, чӣ кор кунам?»

¹³ Онҳо фарёд, заданд: «Ба салиб меҳқӯб кунед!»

¹⁴ Пилотус гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?» Лекин онҳо боз баландтар фарёд заданд: «Ӯро меҳқӯб кунед!»

¹⁵ Пилотус танҳо барои қонеъ гардондани талаботи ҳалқ Бараббосро барояшон озод карда, фармон дод, ки Исоро қамчинкорӣ намуда, ба салиб меҳқӯб кунанд.

Сарбозон Исоро масҳара мекунанд

¹⁶ Сарбозон Исоро ба ҳавлии дарбор бурда, аскарони зиёдро ҷамъ карданд. ¹⁷ Баъд ба Исо ҷомаи бунафшангро пӯшонданд ва аз ҳор точе бофта, ба сараш гузоштанд. ¹⁸ Ба ӯ таъзим карда фарёд мезаданд: «Зинда бод Шоҳи Яхудиён!» ¹⁹ Онҳо бо ҷӯб ба сараш мезаданд, ба ӯ туб мекарданд ва дар наздаш ба зону истода, ба ӯ саҷда менамуданд. ²⁰ Вақте ки онҳо масҳара додани ӯро бас карданд, ҷомаи бунафшангро аз танаш қашида, либоси ҳудашро пӯшонданд ва барои ба салиб меҳқӯб кардан ӯро аз он ҷо берун бурданд.

Ба салиб меҳқӯб шудани Исо

²¹ Дар роҳ онҳо бо як роҳгузари қуриние воҳӯрданд, ки аз саҳро бармегашт. Он мард Шимӯён ном дошт ва падари Искандару Руғис буд. Сарбозон ӯро маҷбур карданд, ки ҷуби салиби Исоро бардошта барад. ²² Баъд Исоро

ба чое оварданд, ки Чолчтого, яъне «Чои косяхона сар» ном дошт. ²³ Сарбозон ба ў майи бо мӯр* омехтаро доданд, vale ӯ онро қабул накард. ²⁴ Он гоҳ Исоро ба рӯи салиб меҳкӯб кардану либосашро байнин худ тақсим карданӣ шуда, бо партофтани куръа соҳибшаванди онро муйян карданд. ²⁵ Соати нӯҳи сахар буд, ки ӯро рӯи салиб меҳкӯб карданд. ²⁶ Дар лавҳаи айнома бар зидди Исо навиштанд: «Шоҳи Яхудиёне».

²⁷⁻²⁸ (27-28) Ҳамроҳи Исо боз ду дуздро аз тарафи чапу росташ ба салибҳои дигар меҳкӯб карданд.[†]

²⁹ Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сарчунбонда Исоро мазоқ карда мегуфтанд: «Туку меҳости Ҳонаи Ҳудоро вайрон карда, дар муддати се рӯз онро аз нав созӣ, ³⁰ пас, ҳоло аз салиб поён фаромада, худатро начот дех?»

³¹ Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон низ ӯро масҳаракунон ба яқдигар мегуфтанд: «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад. ³² Бигузор Таъиншудай Ҳудо, ки Шоҳи Яхудиён аст, акнун аз салиб поён фарояд, то мо инро дидা, имон оварем!» Ҳатто онҳое, ки ҳамроҳаш меҳкӯб шуда буданд, ӯро таҳқиқ мекарданд.

Марғи Исо

³³ Нисифирӯй ҳама чоро ториқӣ фаро гирифт ва он то соати се давом кард. ³⁴ Дар соати се Исо бо садои баланд фарёд зад: «Элла! Элла! Лама сабақтани?», яъне «Эй Ҳудои Ман! Эй Ҳудои Ман! Чаро Маро тарқ кардӣ?» ³⁵ Баъзе аз ҳозирон инро шунида, гуфтанд, ки Исо Илёс пайғамбарро садо мекунад. ³⁶ Сипас як нафар давида латтаеро ба сирко тар кард ва ба сари як чӯб гузашту барои нӯшидан ба Исо дароз кард ва гуфт: «Истед, бинем-чи, оё Илёс омада, ӯро аз салиб гирифта поён мефарорад ё не?!» ³⁷ Баъд Исо нолаи баланде карда ҷон дод.

³⁸ Ҳуди ҳамин вақт пардае, ки ҷои муқаддастарини Ҳонаи Ҳудоро чудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. ³⁹ Вақте сардори лашкари румии дар рӯ ба рӯи салибистода дид, ки Исо чӣ тавр фарёд зада ҷон дод, гуфт: «Дар ҳақиқат ин мард Писари Ҳудо буд!»

⁴⁰ Чанд зан ҳам он ҷо буданд, ки аз дур ин ҳодисаҳоро мединанд. Дар байнин онҳо Маръими Мачдалия, Салумит ва Маръим, ки модари Ёкуби хурдсол ва Юшо буд, низ ҳузур доштанд. ⁴¹ Онҳо дар Ҷалил Исоро пайравӣ мекарданд ва дар эҳтиҷаҷаш кӯмак мерасонданд. Бисёр занони дигар низ, ки ҳамроҳи ӯ ба Ерусалим омаданд, дар он ҷо буданд.

Гуронидани Исо

* **15:23** 15:23 Мӯр — маддай равган монанди зардранг, ки аз бутта гирифта мешавад ва аз он доруворӣ барои сабук кардан дард тайёр мекунанд. [†] **15:27-28** 15:27-28 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ин ҳам дар навиштаҷот пешгӯй шуда буд: „Ӯ низ ба қатори ҷинояткорон дохил мешавад“».

⁴² Шом шуд ва мардум ба рӯзи истироҳат тайёри мединанд. ⁴³ Юсуф ном шахс аз шаҳри Аромот, ки аъзои обруманди шӯро буд ва омадани подшоҳии Ҳудоро интизорӣ мекашид, бочуръат ба назди Пилотус рафт ва часади Исоро талаб кард. ⁴⁴ Пилотус ҳайрон шуд, ки Исо ба ин зудӣ мурдааст, бинобар ин сардори лашкаро даъват карда, аз ӯ пурсид, ки оё Исо аллакай мурдааст.

⁴⁵ Вақте он сардори лашкар тасдиқ кард, Пилотус часади Исоро ба Юсуф супорид.

⁴⁶ Юсуф сафед ҳарид ва часадро аз салиб поён фароварда, кафандеч карду ба даруни қабре, ки дар горе канда шуда буд, гузашт. Баъд сангни калонеро ба даромади қабр ғелонда, онро маҳкам кард. ⁴⁷ Маръими Мачдалия ва Маръим, модари Юшо диданд, ки часад ба кучо гузашта шуд.

16

Зиндашавии Исо

¹ Вақте ки рӯзи истироҳат ба охири расид, Маръими Мачдалия, Маръим, ки модари Ёкуб буд ва Салумит рафта, равгани ҳушбӯй ҳариданд, то ки ба бадани Исо бимоланд. ² Ва саҳарии барвакти рӯзи якшанбе, баъд аз баромадани оғтоб ба сӯи қабр раҳсипор шуданд.

³ Дар роҳ ба яқдигар мегуфтанд: «Кӣ сангни калонро аз даромади қабр барои мо мебардорад?» ⁴ Вақте ки назди қабр расиданд, диданд, ки он сангни бениҳоят қалони қабр як сӯ ғелонда шудааст.

⁵ Пас ба даруни қабр даромада диданд, ки як ҷавон бо либоси сафед дар тарафи рост нишастааст. Занон ба ҳайрат афтоданд.

⁶ Вале ҷавон ба онҳо гуфт: «Ҳайрон нашавед! Шумо Исои Носирии ба салиб меҳкӯбшударо мечӯед. Вай аз нав зинда шуд ва дар ин ҷо нест!» Ба ҷое, ки ҷасадашро гузашта буданд, нигоҳ қунед! ⁷ Ҳоло рафта, ба шогирдонаш ва ба Петрус бигӯед, ки Исо пешопеши шумо ба Ҷалил мераవад, то шуморо дар он ҷо бубинад, ҷунон ки ба шумо гуфта буд».

⁸ Занҳо тарсону ларzon берун баромада, аз назди қабр гурехтанд ва ба касе ҷизе нағуфтанд, ҷунки дар ҳарос буданд.

Зоҳиршавии Исо ба шогирдонаш

[⁹ Исо субҳи рӯзи якшанбе аз нав зинда шуд ва аввал ба Маръими Мачдалия, ки аз вуҷуди ӯ ҳафт девро берун карда буд, ҳудро зоҳир кард. ¹⁰ Маръим назди шогирдони гирёну мотамзада рафта ин ҳабарро гуфт. ¹¹ Вале онҳо суханони ӯро шунида, бовар накарданд, ки Исо зинда асту Маръим ӯро дидаст.

¹² Баъд Исо Ҳудро дар сурати дигар ба ду шогирдаш, ки ба деха мерафтанд, зоҳир кард. ¹³ Онҳо баргашта, инро ба дигарон нақл

намуданд, аммо ҳеч кас ба суханони онҳо бовар накард.

¹⁴ Дар охир Исо ба он ёздаҳ шогирдаш, дар вақти хўрок хўрданашон, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва якравиашон сарзаниш кард, зеро ба суханони касоне, ки Ўро баъд аз марғ зинда дида буданд, бовар накарданд.

¹⁵ Баъд ба онҳо гуфт: «Ба тамоми дунё рафта, хушхабарро ба ҳама эълон бикунед!

¹⁶ Касоне, ки имон биоваранд ва таъмид бигиранд, начот мейбанд, vale касоне, ки имон наоваранд, маҳкум мешаванд. ¹⁷ Дар ҳаёти касоне, ки имон меоваранд, чунин аломатҳо пайдо мешаванд: онҳо бо номи Ман девҳоро меронанд ва бо забонҳои нав сухан мегӯянд; ¹⁸ онҳо морҳоро бо даст мегиранд ва агар заҳр хўранд, зараре намебинанд; даст бар беморон мегузоранд ва онҳо шифо мейбанд».

¹⁹ Вақте ки сўхбати Исои Худованд бо онҳо тамом шуд, Вай ба сўй осмон бурда шуд ва аз тарафи рости Худо нишасти. ²⁰ Шогирдон рафта, хушхабарро дар ҳама ҷо эълон мекарданд. Худованд ҳам мададгори онҳо буд ва бо мӯъчицаҳое, ки онҳо нишон медоданд, гуфтаҳояшонро тасдиқ мекард. Омин.*]

* **16:20** 16:9–20 Ин оятҳо на дар ҳамаи нусхаҳои қадими навиштачот дохил шудаанд.

Хушхабар аз Луқо Пешгуфтор

Луқо, ки муаллифи ин китоб мебошад, аз рӯи қасбаш дуҳтур буд. Дар байни ҳамаи муаллифони китоби Аҳди Нав ў ягона муаллифест, ки гайрияҳудӣ буд. Азбаски Луқо худ шоҳиди зиндагии Исо набуд, аз ин рӯ ҳангоми тартиб додани ин Хушхабар ба бисёр навиштаҳо дигарон дар бораи ҳаёт ва фаболияти Исои Масеҳ муроҷиат кардаст. Байдтар тамоми маълумоти гирифташро ботартиб ҷо ба ҷо карда, китоби Хушхабарро барои як нафари баобруи гайрияҳудӣ ба номи Теофилус менависад. Тахмин аст, ки ин Хушхабар тақрибан дар соли 75-и мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Марқӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст. Бинобар ин Хушхабар аз Луқо бо Хушхабар аз Марқӯс бисёр монандӣ дорад.

Муаллиф воқеаҳои зиндагии Исоро дар саҳнҳои ҳодисаҳои таърихии ҳамон замон баён намудааст, то нишон дикҳад, ки имони масеҳиён ба он воқеаҳо аст, ки дар асоси таърихӣ низ исбот доранд. Ҳамчунон ўқайд мекунад, ки зиндагии заминии Масеҳ ҳиссаи бисёр муҳимро дар таърихи тамоми башар гузоштааст.

Дар ин китоб Луқо ба ҷанд мавзӯй аҳамияти маҳсус медиҳад: яке ин аст, ки Исо барои наҷоти ҳамаи одамон ба замин омадааст: чи яҳудӣ чи гайрияҳуд, чи сарватманду чи камбағал, чи диндору чи беимонон! Дигаре ин аст, ки дар зиндагии Исо дуо чӣ аҳамият дошт. Исо бисёр дуо мекард: байдар аз он ки дар об таъмид гирифт, пеш аз интихоб кардан шогирдонаш, пеш аз пурсиш кардан шогирдонаш, ки ўро кӣ мешуморанд ва пеш аз дар салиб ҷон доданаш. Ҳамчунин аз ин Хушхабар мо се ҳикояи Исоро ёд мегирем, ки дар бораи дуо гуфтааст.

Ҷанд масалҳои беҳтарине, ки Исо барои таълим додан дар бораи муҳаббати Худо истифода бурдааст, танҳо дар Хушхабар аз Луқо нақл шудаанд: масал дар бораи сомарии нақӯкор, масал дар бораи гӯсфанди гумшуда ва масал дар бораи писари гумроҳшуда.

Луқо боз дар китоби худ ғамхории Худоро нисбат ба камбағалону бечорагон нишон медиҳад: ҳабари хуш ба камбағалону бечорагон бояд расонда шавад, онҳо соҳиби баракати Худо мебошанд, онҳо ба базми бузург даъват ҳастанд.

Дар бобҳои охирини китоби Луқо дар бораи зинда шудани Исои Масеҳ ба тавре баён мекунад, то хонандо боварӣ ҳосил кунад, ки ба пеши шогирдон арвоҳи Исо не, балки Худи Исо дар бадани худ зинда шуда омада буд.

Ӯ зинда буд, ки луқмае аз моҳӣ хӯрд. Луқо нишон додан меҳост, ки зиндашавии Исои Масеҳ тасаввуроти ҳаёлии касе набуда, балки воқеаи ҳақиқӣ мебошад.

Дар хотимаи китоби худ Луқо дар бораи ба осмон рафтани Исо нақл мекунад. Аммо пеш аз ин ки ба осмон равад, Ӯ ба шогирдонад гуфтааст: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштаҷот Таъиншудаи Худо бояд азоб қашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон зинда шавад.

Ба номи Ӯ аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи ҳалқо тавба ва баҳшоши гуноҳҳо эълон карда мешавад ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед» (Луқо 24:46–48).

Пешгуфтор

1-3 (1-3) Теофилуси мӯҳтарам!

Бисёр қасон ботартиб навиштани воқеаҳоеро сар қарданд, ки дар байни мо ба амал омада буданд. Онҳо аз рӯи нақлҳои тартиб медиҳанд, ки шоҳидону хизматчиёни аввалини Хушхабар ба мо расондаанд. Аз ин рӯ, ман ҳам ин воқеаҳоро аз аввал бодикӯт тадқиқи карда, дуруст доностам, ки онҳоро як-як ба шумо бинависам,⁴ то дуруст будани таълимотеро, ки аз он ҳабар ёғтаед, бидонед.

Ҳабар дар бораи Яҳеу Таъмиддиҳанда

5 Дар замони ҳукмронии Ҳиродус ном подшоҳи сарзамини Ҳаждия рӯҳоние зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Абиёи рӯҳонӣ буд. Вай Закарё ном дошт ва занашро, ки аз авлоди Ҳоруни рӯҳонӣ буд, Элисобат меномиданд. 6 Ин зану шаҳҳар дар назари Худо беайб буданд ва тамоми фармону қонунҳои Худовандро пурра ба ҷо меворданд.⁷ Онҳо ягон фарзанд надоштанд, ҷунки Элисобат зани нозой буд, гайр аз ин ҳардӯшон аллакай пир шуда буданд.

8 Рӯзе навбати хизмат ба гурӯҳи Закарё расид ва ў ҳамчун рӯҳонӣ дар пеши Худо машгули иҷрои вазифааш шуд.⁹ Барои муайян кардан касе, ки мувофиқи расми рӯҳонӣ ба Ҳонаи Худованд даромада, ширеши ҳушбӯйро месӯонанд, қуръа партофта шуд ва он ба номи Закарё афтид.¹⁰ Вақте ки Закарё машгули сӯзондани ширеши ҳушбӯй буд, тамоми мардум дар берун истода дуо мекарданд.

11 Баногоҳ ба Закарё фариштаи Худованд зоҳир шуд, ки дар тарафи рости қурбонгоҳи ширеши ҳушбӯй меистод.¹² Ҳамин ки Закарё ўро дид, бекарор шуд ва вучудашро воҳима зер кард.¹³ Аммо фаришта ба ў гуфт: «Ҳой Закарё, натарс. Дуоят ба даргоҳи Худо қабул шуд. Ҳамсарат Элисобат писаре ҳоҳад зоид ва ту ўро Яҳе ном ҳоҳӣ гузошт.¹⁴ Шодиву ҳурсандӣ насибат мегардад ва таваллуди ин кӯдак боиси ҳушнудӣ бисерҳо мешавад,¹⁵ зеро ў дар назари Худованд бузург ҳоҳад шуд. Ӯ бояд ҳеч шаробу май нанӯшад. Қӯдак ҳанӯз пеш аз таваллуд шуданаш аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда,¹⁶ аз байни ҳалқи Истроил бисёр қасонро ба сӯи

Худованд Худо онҳо бармегардонад. ¹⁷ Вай ҳам мисли Илес пайгамбар дар рӯҳ ва кудрат пешопеши Худованд қадам мезанад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандонашон наздик карда, саркашонро ба ҳикмати нақӯкорон орад ва бо ин роҳ барои Худованд ҳалқро тайёр кунад».

¹⁸ Закарё аз фаришта пурсид: «Аз кучо мефаҳмам, ки ин мешавад? Охир ману занам пир шудаем» ¹⁹ Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Ман Ҷаброил ҳастам ва дар ҳузури Худо меистам. Ӯ маро фиристод, то ки бо ту гап зада, ин ҳабари ҳушро ба ту бирасонам. ²⁰ Вале чун ба суханонам, ки дар вақти майяншуда иҷро ҳоҳанд шуд, бовар накардӣ, ҳоло гунг мешавӣ ва то он рӯзе, ки ҳамаи гуфтаҳоим ба амал наоянд, сухане гуфта наметавонӣ».

²¹ Мардуме, ки интизори Закарё буданд, ҳайрон шуданд, ки чаро ӯ вақти зиёде дар Ҳонаи Худо мемонад. ²² Ҳангоме ки Закарё берун омад, ҳеч сухан гуфта наметавонист ва онҳо фаҳмиданд, ки дар Ҳонаи Худо ба вай ҷизе аён шудааст. ӽ гунг шуда буд, аз ин сабаб бо одамон бо имому ишора гап мезад. ²³ Ҳамин ки вақти хизмати Закарё ба охир расид, вай ба ҳонааш баргашт.

²⁴ Баъд аз ин зани вай Элисобат ҳомиладор шуд ва аз ин рӯ, панҷ моҳаз ҳона намебаромад. ӽ гуфт: ²⁵ «Ин кори Худованд аст, ки ҳоло ба ман назар андохта, нанги маро аз миёни мардум бардоштааст».

Ҳабар дар бораи таваллуди Исо

²⁶ Дар моҳи шашум Ҳудо фаришта Ҷаброилро ба шаҳри Носираи сарзамини Ҷалил фиристод. ²⁷ ӽ ба назди Марям ном дуҳтаре омад. Марям номзади Юсуф, як марде аз авлоди шоҳ Довуд буд. ²⁸ Фаришта пеши Марям омада, гуфт: «Салом, эй назаркардаи Ҳудо. Ҳудо бо туст». ²⁹ Марям аз ин суханони фаришта безобита шуда, ҳуд ба ҳуд фикр мекард, ки чаро ӯ ба ман ҷунун салом дод. ³⁰ Фаришта бошад, ба ӯ гуфт: «Натарс, Марям, зеро Ҳудо бар ту назар кардааст; ³¹ ҳоло ту ҳомиладор шуда, писаре таваллуд мекунӣ ва номашро Исо мегузорӣ. ³² ӽ бузург мегардад ва Писари Ҳудо Таоло ҳонда мешавад. Ҳудованд Ҳудо ӯро ба таҳти аҷодии ӽ Довуд мешинонад. ³³ ӽ то абад бар ҳалқи Ёқуб фармонғарӣ мекунаду подшоҳиаш ҳеч гоҳ ба охир намерасад».

³⁴ Марям ба фаришта гуфт: «Ман то ҳол бо ягон мард наздикӣ надоштам, пас чӣ тавр ҳомиладор шуда метавонам?» ³⁵ Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯҳи Муқаддас бар ту мефурояд ва кудрати Ҳудо Таоло дар ту амал мекунад. Аз ин сабаб он қӯдаке, ки ту таваллуд мекунӣ, муқаддас ва Писари Ҳудо номида ҳоҳад шуд. ³⁶ Охир ҳеши то Элисобат ҳам дар пиронсолӣ писаре дар шикам дорад ва ҳоло аз ҳомиладор

шуданаш шаш моҳ ғузаштааст, ҳарчанд нозой шуморида шуда буд. ³⁷ Бидон, ки барои Ҳудо ҳеч ҷизи гайриимкон нест». ³⁸ Марям гуфт: «Ман бандай Ҳудованд ҳастам ва бигзор ҳар ҷизе, ки шумо гуфтед, ба амал ояд». Сипас, фаришта аз пеши ӯ рафт.

Воҳӯрии Марям бо Элисобат

³⁹ Баъд аз ин Марям бошитоб ба шаҳре, ки дар қӯҳистони Яхудия воқеъ буд, равона шуд. ⁴⁰ Вақте ки ба он ҷо расид, ба ҳонаи Закарё даромада, бо Элисобат салом кард. ⁴¹ Саломи Марямро шунидан замон тифл дар шиками Элисобат ба ҷунбиш омад ва Элисобат аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, ⁴² бо овози баланд хитоб намуд: «Ту пурфайстарин зани дунё ҳастӣ ва ҳушбахт аст он қӯдаке, ки дар шикам дорӣ! ⁴³ Ман кӣ ҳастам, ки модари Ҳудовандам ба диданам омадааст? ⁴⁴ Нигоҳ кун! Ҳамин ки саломи ту ба ғӯшам расид, аз шодӣ бача дар шикамам ба ҷунбиш омад. ⁴⁵ Ҳушбахт ҳастӣ ту, ки ба иҷро шудани гуфтаҳои Ҳудованд бовар кардӣ».

Таронаи Марям

46 Марям гуфт:

«Чони ман Ҳудовандро ситоиш мекунад ⁴⁷ ва рӯҳам аз Ҳудо Начотдиҳанд ам шод аст, ⁴⁸ ҷунки Ҳудо ба ман барин бандай хоқиаш назар андохтааст. Баъд аз ин ҳамаи наслҳо маро ҳушбахт ҳоҳанд хонд, ⁴⁹ зоро Ҳудои Пурқудрат, ки номаш муқаддас аст,

бароям корҳои бузурге кардааст.

⁵⁰ Вай насл ба насли қасоне, ки худотарс ҳастанд, марҳамати ҳудро нишон медиҳад. ⁵¹ ӽ ба дасташ корҳои бокудрат нишон дод ва онҳоеро, ки дилашон магрӯр буд, ба ҳар сӯ парешон соҳт.

⁵² Ҳоқимонро аз таҳтҳояшон ба зер афқанд, vale одамони хоқсорро сарбаланд кард; ⁵³ гуруснагонро аз нозу неъматҳояш сер намуда,

саравтамонро аз пешаш бо дasti ҳолӣ фиристод; ⁵⁴⁻⁵⁵ (54-55) ба хотири марҳаматаш, ҳамон тавре ки ба аҷодони мо, яъне ба Иброҳим ва авлоди ӯ то ба абад ваъда дода буд,

ба бандай ҳуд Исройл ёрӣ расонд».

⁵⁶ Марям қарib се моҳ дар назди Элисобат монд ва баъд ба ҳонаи ҳуд баргашт.

Таваллуди Ҷӯҳ

⁵⁷ Вақти таваллуд кардани Элисобат фаро расид ва ӯ писаре зоид. ⁵⁸ Ҳамсояҳо ва ҳешовандонаш фаҳмиданд, ки Ҳудованд дар ҳаққи вай марҳамати бузурге кардааст ва ба шодии ӯ шарик шуданд.

* **1:28** 1:28 Дар батъе нусхаҳо қадими навиштаҷот доҳил шудааст: «Ту ҳушбахтарин дар байни занон ҳастӣ».

59 Вақте ки кўдак ҳаштрўза шуд, ҳамаи онҳо чамъ шуданд, то дар рўзи хатнаи кўдак иштирок кунанд ва хостанд ўро монанди падараш Закарё ном гузоранд. 60 Вале модараши гуфт: «Не, номи ў Яхё мешавад!». 61 Онҳо ба ў гуфтанд: «Охир, дар байни хешонат ҳеч кас ин хел ном надорад!». 62 Баъд бо имову ишора аз Закарё пурсианд, ки ў кўдакро чй ном мондан меҳоҳад? 63 Вай таҳтанаеро талаб карда, ба рўи он навишт «Номи ў Яхё аст» ва ҳама ҳайрон шуданд. 64 Ҳамин вақт забони Закарё кушода шуду ў ба гап даромада Худоро ҳамду сано хонд.

65 Ҳамаи ҳамсоюз ба тарс афтоданд ва ин воқеаҳоро дар сар то сари кўҳистони Яхудия нақл мекарданд. 66 Онҳое, ки нақлашонро мешуниданд, дар дили худ чунин мегуфтанд: «Хўш, ин кўдак кй мешуда бошад?» Худованд бошад, дар ҳақиқат кўдакро дастгирӣ мекард.

Пешгўйин Закарё

67 Падари кўдак Закарё аз Рӯҳи Муқаддас пур шуду пешгўй карда, чунин мегуфт: 68 «Шаъну шараф ба Худованд Худои Истроил! Зеро ў ба ёрии ҳалқи худ омада, онро озод кард.

69 Ў барои мо аз авлоди бандаш Довуд Начотдиҳандай пурқудратро пайдо кард, 70 чун аз қадим бо забони пайғамбарони муқаддаси худ гуфта буд, 71 ки моро аз душманонамон ва аз дасти ҳамаи онҳое, ки моро бад мебинанд, начот медиҳад.

72-73 (72-73) Ҳамин тавр Вай аз рўи ваъдае, ки ба ачдодонамон дода буд, ба мо раҳм нишон дод.

Инчунин он аҳду паймони муқаддаси худро аз хотир набаровард, ки бо авлоди гузаштаи мо Иброҳим баста, қасам дод, ки 74-75 (74-75) моро аз дасти душманонамон раҳой медиҳад, то ки тамоми умрамон бе тарсу ҳарос, дар покибу накўорӣ ба ў хизмат карда тавонем.

76 Пас ту, эй фарзанд, пайғамбари Худои Таоло номидা мешавӣ, чунки барои тайёр карданни роҳи Худованд пешопешаи ў қадам мезанӣ

77 ва ба ҳалқи ў мефаҳмонӣ, ки ба воситаи баҳшида шудани гуноҳҳояшон онҳо начот мейбанд.

78 Зеро аз раҳму шафқати Худои мо оғтоби субҳоҳӣ аз осмон бар мо нурафшонӣ мекунанд,

79 то бар қасоне, ки дар торикию сояи марғ мешинанд, равшаний кунад ва қадамҳои моро ба роҳи сулҳу осоиштагӣ ҳидоят намояд».

80 Кўдак бошад, калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт ва то рўзи ба ҳалқи Истроил зоҳир гардиданаш дар биёбон зиндагӣ мекард.

Таваллуди Исо

1 Дар он вақтҳо император Августус фармон баровард, ки дар саросари империя саршумории аҳолӣ гузаронида шавад. 2 Ин аввалин саршуморӣ буд, ки дар замони ҳуқмронии Кириниос дар Сурия гузаронида мешуд. 3 Ҳар кас барои ба қайд гирифта шудани номаш бояд ба шаҳри худ мерафт. 4 Юсуф низ аз шаҳри Носира, ки дар сарзамини Чалил воқеъ гаштааст, ба сарзамини Яхудия сафар кард. Азбаски ў аз авлоди шоҳ Довуд буд, бояд номаш дар шаҳри Байт-Лахм, ки чои таваллуди Довуд аст, ба қайд гирифта мешуд. 5 Ў Марямо низ, ки номзадаш ва ҳамон вақт аллакай ҳомиладор буд, бо худ бурд, то ки номи ў ҳам ба қайд гирифта шавад.

6 Ҳангоме ки онҳо дар Байт-Лаҳм буданд, вақти таваллуди кўдак фаро расид. 7 Азбаски дар меҳмонхона барои онҳо чоё ёфт нашуд, Марям фарзанди аввалиншро, ки писар буд, таваллуд карда, парпеч намуда, дар охур хобонд.

Чўпонҳо ва фариштагоҳ

8 Дар он сарзамин чўпонҳо буданд, ки шабона дар ҳавои қушод рамай худро посбонӣ мекарданд. 9 Ян фариштai Худованд бар онҳо зоҳир гардид ва шўҳрату ҷалоли Худованд дар атрофашон дураҳшид. Чўпонҳо саҳт тарсиданд. 10 Аммо фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, ман ба шумо ҳушибареро овардаам, ки аз шунидани он тамоми мардум беҳад шод мегарданд. 11 Зеро имрӯз барои шумо дар шаҳри шоҳ Довуд Начотдиҳанде ба дунё омад, ки ў Таъиншудаи Худо ва Худованд аст. 12 Ба шумо ҳамин нишона мешавад, ки тифли парпешшударо дар охур хобида мейбед». 13 Ногаҳон бо он фаришта дар осмон ҳазор-ҳазор фариштагоҳ дигар пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:

14 «Бигзор номи Худо дар осмонҳо шўҳрату ҷалол ёбад

ва дар байни онҳое, ки дар рўи замин писандидаи ў ҳастанд, сулҳу осоиштагӣ бошад!»

15 Баъд фариштагон аз назди онҳо дур шуда, дар осмон нопадид гаштанд ва чўпонҳо ба яқдигар мегуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва он ҳодисаҳои рӯйдодаро, ки Худованд ба мо гуфт, бубинем». 16 Пас бошитоб рафта, Маряму Юсуф ва он кўдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд. 17 Вақте ки кўдакро диданд, ҳар он чизеро, ки дар борааш шунида буданд, ба ҳама нақл карданд. 18 Ҳамаи шунавандагон аз нақли чўпонҳо ҳайрон шуданд. 19 Вале Марям чизи шунидашро дар дили худ нигоҳ дошта, дар борааш фикру мулоҳизаҳои зиёде мекард.

20 Чўпонҳо баргашта, барои чизҳои шунидаву дидашон Худоро ситоиш намуда,

ба ў ҳамду сано меҳонданд, зеро ҳамаи он чизе, ки ба онҳо гуфта шуда буд, ичро шуд.

Ба Хонаи Худо оварда шудани Исо

21 Баъд аз ҳашт рӯз вақти хатнаи кӯдак фаро расид ва Ўро Исо номиданд. Ба ў ҳамон номеро гузоштанд, ки фаришта ҳанӯз пеш аз дар шикам пайдо шудани ў гуфта буд.

22 Ҳамин ки вақти покшавии онҳо фаро расид, Юсуфу Марям мувофиқи шариати Мӯско кӯдакро ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешкаш намоянд. 23 Чунон ки дар шариати Худованд, навишта шудааст: «Ҳар писари аввалин бояд ба Худо бахшида шавад»²⁴ ва аз рӯи қонун падару модари кӯдак бояд ҳатман як чуфт мусича ва ё ду чӯчаи кабӯтарро курбонӣ кунанд.

25 Дар Ерусалим Шимъӯн ном марде зиндагӣ мекард, ки худотарсу нақӯкор буд. Вай вақти тасаллий ёфтани халқи Истроиро интизор буд. Рӯҳи Муқаддас бо Шимъӯн буд²⁶ ва аз он Рӯҳ бар ў маълум шуд, ки то Шимъӯн Таъиншудаи Худованд, яъне Масехро набинад, намемираид. 27 Он Рӯҳ ба Шимъӯн илҳом бахшид ва ў ба Хонаи Худо рафт. Ҳуди ҳамон рӯз падару модари Исо ҳам кӯдакро барои ичро намудани маросими шариат ба он ҷо оварданд.

28 Шимъӯн кӯдакро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамду сано ҳонда гуфт:

29 «Холо, эй Худованд, бандгаатро аз рӯи ваъдаи худ

бо сулху саломатӣ ҷавоб дех,

30 зеро ҷашмонам начотеро диданд, ки аз тарафи Ту меояд.

31 Ту онро дар ҳузури ҳамаи ҳалқҳо муҳайё соҳти.

32 Вай нурест, ки барои гайрияҳудиён роҳи Туро равшан мекунад

ва ба ҳалки Истроилат шӯҳрат меорад».

33 Падару модари Исо аз чунин суханони дар бораи кӯдак гуфташуда ҳайрон шуданд.

34 Шимъӯн онҳоро баракат дода, ба Марям, модари Исо гуфт:

«Ин кӯдак дар Истроил барои нобуд соҳтан ва начот додани бисёриҳо таъин шудааст.

Ў нишонае аз Худо мешавад, ки бар зиддаш сухан ҳоҳанд гуфт,

35 то ки фикрҳо дили бисёриҳо ошкор шавад ва ту ҳам бисёр азоб мекашӣ».

36 Дар Хонаи Худо Ҳано ном пайғамбарзане буд, ки падараш Фануил ном дошт. Онҳо аз авлоди Ошер буданд. Ҳано хеле пир шуда буд. Вай баъд аз ба шавҳар баромадан ҳамагӣ ҳафт сол бо ҳамсараш зиндагӣ карда буд. 37 Ин зани ҳаштоду ҷорсола, ки бева монда буд, ҳеч вақт аз Хонаи Худо берун намерафт ва шабу рӯз бо дуову рӯза хизмату ибодат мекард. 38 Вай ҳам якбора пеш омаду Худоро шукрӯғён ба ҳамаи онҳое, ки интизори озод шудани Ерусалим буданд, дар бораи он кӯдак нақӯҳои зиёде кард.

Бозгашт ба Носира

39 Баъд аз он ки Юсуф ва Марям ҳамаи корҳоро аз рӯи шариати Худованд ичро карданд, ба шаҳри худ, ки Носираи Ҷалил аст, баргаштанд.

40 Кӯдак калон шуда, кувват мегирифт ва пур аз ҳикмат мешуд. Ў писандидай Худо буд.

Исои наврас дар Хонаи Худо

41 Ҳар сол падару модари Исо барои қайд кардани иди Балогардон ба Ерусалим мерафтанд.

42 Вақте ки Исо дувоздаҳсола шуд, онҳо аз рӯи одат ҳамроҳи ў ба он ҷо рафтанд.

43 Баъд аз он ки рӯҳҳои ид ба оҳир расиданд, онҳо ба шаҳри худ раҳҳисор гаштанд, вале Исои наврас дар Ерусалим монд. Падару модараш аз ин бехабар буданд.

44 Онҳо гумон доштанд, ки ў ҳамроҳи дигарон равона аст ва тамоми рӯз сафарашонро давом доданд.

Дертар ўро дар миёни дӯстону ҳешони худ ҷустуҷӯ карданд⁴⁵ ва чун наёфтанд, ба Ерусалим барои ҷустуҷӯиши баргаштанд.

46 Баъд аз се рӯз ўро дар Хонаи Худо ёфтанд, ки дар байнӣ муаллимон нишаста, суханонашонро гӯш мекард ва ба онҳо савол медод.

47 Ҳамаи шунавандагон аз барои донон ва ҷавобҳояш ҳайрон монданд.

48 Падару модараш ўро дид, ҳайрон шуданд

ва Марям ба Вай гуфт: «Писарам, ҷаро бо мо чунин рафтор кардӣ? Ману падарат дар ҷустуҷӯи Ту бисёр азоб қашидем».

49 Исо гуфт: «Ҷаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар шумо намедонистед, ки Ман бояд дар ҳонаи Падарам бошад?» 50 Вале онҳо маънои суханони ўро нафаҳмиданд.

51 ў бо падару модараш ба Носира баргашт ва аз гуфтаи онҳо берун намебаромад. Марям бошад, ҳамаи инро дар дили худ нигоҳ мепошт.

52 Исо сол ба сол дар ҳикмат ва қомат бузург шуда, торафт бештар писандидай Худову мардум мегашт.

3

Паёми Яҳҷ

1-2 (1-2) Дар замони сарвари рӯҳониён будани Ҳонон ва Қаёфо қаломи Худо дар биёбон ба гӯши Яҳҷи писари Закарё расид. Ин воқеа дар соли понздаҳуми ҳукмронии император Тибариюс рӯй дод. Дар он айём Понтіюс Пилотус фармонравои Яҳудия ва Ҳиродус ҳокими Ҷалил буданд. Бародари Ҳиродус Филиппус бошад, дар Итурияву вилояти Тархонитус ҳукмронӣ мекард ва Лисонијос ҳокими Абилин буд.

3 Яҳҷ тамоми ноҳияҳои атрофи дарёи Урдунро тай намуда, эълон мекард, ки мардум барои бахшида шудани гуноҳҳояшон бояд тавба карда, аз гуноҳҳояшон даст қашанд ва таъмид бигиранд.

4 Дар бораи вай дар китоби Ишаъӣ пайғамбар чунин навишта шудааст:

«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Худованд роҳ тайёр кунед! Онро рост намоед!

⁵ Бигзор ҳар водӣ баланд шавад, ҳар кӯҳу теппа ба ҳамворӣ мубаддал гардад. Бигзор роҳҳои печ дар печ рост шуда, роҳҳои пасту баланд ҳамвор шаванд, ⁶ он гоҳ ҳар як ҷони зинда начоти Худоро мебинад!“

⁷ Мардуми зиёде назди Яхё меоманданд, то аз дasti ў таъмид бигиранд ва ў ба онҳо мегуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дарпешистодаи Худо гурехта метавонед? ⁸ Асло фикр накунед, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон ҷазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вуҷуд оварда метавонад. Пас, ҷун дараҳти мевадоре, ки меваи хуб медиҳад, дар амал нишон дихед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. ⁹ Теша аллакай бар решai дараҳтон гузошта шудааст ва ҳар дараҳте, ки меваи хуб намеоварад, бурида ба оташ партоғта мешавад».

¹⁰ Мардум аз ў мепурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» ¹¹ Яхё ҷавоб дод: «Касе, ки ду ҷома дорад, яктоашро ба қасе дихад, ки ба он мӯтоҷ аст ва ҳар кӣ ҳӯрок дорад, низ ҷунин бикиунад». ¹² Андоғирон ҳам, ки барои таъмид гирифтан омада буданд, аз ў пурсиданд: «Устод, мо чӣ кор кунем?» ¹³ Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он андозе, ки бароятон муайян карда шудааст, аз мардум наиситонед». ¹⁴ Сарбозон низ аз ў пурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» Яхё гуфт: «Касеро бо зӯриву тӯҳмати ноҳақ горат нақунед ва ба маоши худ қаноат намоед».

¹⁵ Мардум интизори омадани Масех, яъне Таъиншудаи Худо буданд ва баъд аз шунидани гуфтаҳои Яхё худ ба худ фикр мекарданд, ки шоҳд Яхё Таъиншудаи Худо аст. ¹⁶ Яхё бошад, ба онҳо гуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, вале тавонотаре аз ман меояд, ки ман ҳатто сазовори қушодани банди пойафзоли ў нестам. Ў шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва оташ таъмид ҳоҳад дод. ¹⁷ Дар дasti ў бел барои бод кардани гандум тайёр аст. Вай бо он ҳирманӣ худро тоза карда, гандумро дар анбораш ҷамъ мекунад, вале қаҳро дар отashi ҳомӯшишаванда месӯzonad».

¹⁸ Ҳамин тавр Яхё мардумро панду насиҳат карда, ба онҳо ҳушхабарро мерасонд.

¹⁹ Яхё ҳоҳим Ҳиродусро ҳам барои он ки ҳамсари бародари ҳудаи Ҳиродияро ба занӣ гирифта буд ва барои ҳамаи корҳои бадаш сарзиниш мекард. ²⁰ Бинобар ин Ҳиродус, бар замми ҳамаи кирдори бадаш, боз Яхёро ба ҳабс андоҳт.

Таъмиди Исо

²¹ Инак, вақте ки ҳамаи мардум таъмид гирифта буданд, Исо низ таъмид гирифту ба дуогӯй машғул шуд. Дар ҳамин вақт осмон қушода шуда, ²² Рӯҳи Муқаддас дар

шакли кабӯтаре фаромада, дар болои ў қарор гирифт ва садое аз осмон баромад, ки мегуфт: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хушнудам!»

Авлоуду аҷододони Исо

²³ Вақте ки Исо ба хизмати худ шурӯй намуд, тақрибан сисола буд ва ҳама гумон мекарданд, ки ў писари Юсуф аст. Юсуф бошад, писари Элӣ, ²⁴ Элӣ писари Маттот, Маттот писари Левӣ, Левӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Яннай, Яннай писари Юсуф, ²⁵ Юсуф писари Матитӣ, Матитӣ писари Омӯс, Омӯс писари Нахум, Нахум писари Ҳеслӣ, Ҳеслӣ писари Наҷҷой, ²⁶ Наҷҷой писари Маҳат, Маҳат писари Матитӣ, Матитӣ писари Шимъӣ, Шимъӣ писари Юсуф, Юсуф писари Юдо, ²⁷ Юдо писари Юҳонон, Юҳонон писари Ресо, Ресо писари Зарубобил, Зарубобил писари Шаалтииљ, Шаалтииљ писари Нерӣ, ²⁸ Нерӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Аддӣ, Аддӣ писари Қўсом, Қўсом писари Элмадом, Элмадом писари Эр, ²⁹ Эр писари Юсе, Юсе писари Элизеर, Элизеर писари Юрим, Юрим писари Маттот, Маттот писари Левӣ, ³⁰ Левӣ писари Шимъун, Шимъун писари Яҳудо, Яҳудо писари Юсуф, Юсуф писари Юном, Юном писари Элёқим, ³¹ Элёқим писари Малё, Малё писари Мино, Мино писари Матато, Матато писари Натан, Натан писари Довуд, ³² Довуд писари Йисой, Йисой писари Убид, Убид писари Бӯаз, Бӯаз писари Салмӯн, Салмӯн писари Наҳшӯн, ³³ Наҳшӯн писари Аминодоб, Аминодоб писари Адамин, Адамин писари Ҳорнӣ, Ҳорнӣ писари Ҳесрӯн, Ҳесрӯн писари Форас, Форас писари Яҳудо, ³⁴ Яҳудо писари Ҷӯб, Ҷӯб писари Исҳоқ, Исҳоқ писари Иброҳим, Иброҳим писари Тораҳ, Тораҳ писари Ноҳӯр, ³⁵ Ноҳӯр писари Саруҷ, Саруҷ писари Рау, Рау писари Фолаҷ, Фолаҷ писари Эబар, Эబар писари Шолаҳ, ³⁶ Шолаҳ писари Қенон, Қенон писари Арфакшад, Арфакшад писари Сом, Сом писари Нӯҳ, Нӯҳ писари Ломак, ³⁷ Ломак писари Матушолаҳ, Матушолаҳ писари Ҳанӯҳ, Ҳанӯҳ писари Ёрад, Ёрад писари Маҳалалтиљ, Маҳалалтиљ писари Қенон, ³⁸ Қенон писари Ануш, Ануш писари Шет, Шет писари Одам ва Одам писари Худо буданд.

4

Аз озмоии гузаштани Исо

¹ Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, аз соҳили дарёи Урдун баргашт ва ин Рӯҳ ўро ба биёбон бурд. ² Он ҷо иблис дар муддати чил шабу чил рӯз ўро меозмоид. Ҳамон рӯҳо Исо ҳеч чиз намехӯрд ва оқибат хеле ғурусна монд.

³ Иблис ба ў гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ, пас, ба ин санг фармон дех, ки нон шавад». ⁴ Исо ҷавоб дод: «Не, зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо ҳӯрдани нон зинда аст». ⁵ Баъд иблис

Вайро ба баландӣ бурда, аз он ҷо дар як лаҳза тамоми мамлакатҳои дунёро ба ӯ нишон дода, 6-7 (6-7) гуфт: «Агар Ту ба ман саҷда кунӣ, ман тамоми ихтиёри хукмронӣ кардан ва ҳамаи шӯҳрату ҷалоли онҳоро ба Ту месупорам, зеро он ба ман дода шудааст ва ман метавонам онро ба касе, ки ҳоҳам, тӯҳфа бикунам». ⁸ Исо ба вай ҷавоб дод: «Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „мо бояд Ҳудованд Ҳудои ҳудро бипарастем

ва фақат ба ӯ ҳизмат кунем“.

⁹ Баъд иблис ӯро ба Ерусалим бурд ва ба нуқтаи баландтарини Ҳонаи Ҳудо гузошта гуфт: «Ту Писари Ҳудо ҳастӣ-ку, пас, ҳудро аз ин ҷо ба поён парто. ¹⁰ Охир дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „Ҳудо ба фариштагони ҳуд фармон медиҳад, ки Туро муҳофизат кунанд ¹¹ ва онҳо Туро бар болои дастонашон ҳоҳанд бардошт,

то қи поят ба сангे назанад“.

¹² Исо ҷавоб дод: «Не, ҳамчунин гуфта шудааст, ки набояд Ҳудованд Ҳудо ҳудро биссанҷем». ¹³ Баъд аз ин иблис васвасаҳои ҳудро бас қард ва то пайдо шудани лаҳзаи мувоғиқ аз Исо дур шуд.

Ҳизматгузории Исо дар Ҷалил ва Носира

¹⁴ Исо бо қудрати Рӯҳи Муқаддас ба Ҷалил баргашт ва ин ҳабар дар сар то сари он ноҳия паҳн шуд. ¹⁵ Ӯ дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод ва ҳама Исоро ситоиш мекарданد.

¹⁶ Ҳамин тавр ӯ ба шаҳри Носира омад, ки дар он ҷо ба воя расида буд. Вай дар рӯзи истироҳат аз рӯи одат ба ибодатхона даромада, барои бо овози баланд ҳондани навиштаҷот аз ҷояш барҳест. ¹⁷ Ба ӯ китоби Ишаъё пайғамбарро доданд ва Исо онро қушода, ҷоёро ёфт, ки ҷунин навишта шуда буд:

¹⁸ «Рӯҳи Ҳудованд дар Ман аст,
зоро ӯ Маро таъян намудааст, ки ба бенавоён
хушҳабарро бирасонам.

ӽ Маро фиристодаааст, то озодии асирон,
бино шудани қӯрон ва раҳоии
ситамдидагону

¹⁹ соли файзбахши Ҳудовандро эълон
намоям».

²⁰ Баъд Вай китобро пӯшида, ба ҳодим дод ва ба ҷои ҳуд нишаст. Дар ибодатхона ҳама бо дикқат ба ӯ нигоҳ мекарданд ²¹ ва ӯ ба сухан оғоз намуд: «Он навиштаҳоеро, ки ҳоло шунидед, имрӯз амалӣ гаштанд».

²² Ҳама Исоро таъриф мекарданд ва аз суханони файзбахши ӯ дар тааҷҷуб монда, мегуфтанд: «Магар ӯ писари Юсуф нест?»

²³ ӽ ба онҳо гуфт: «Медонам, ки дар бораи Ман ҷунин масалро ҳоҳед гуфт: „Эй табиб! Ҳудатро шифо дех ва дар ватани ҳуд низ мӯъчизаҳоеро бикун, ки шунидаем дар шаҳри Кафарнаҳум кардай“». ²⁴ Баъд

суханашро давом дод: «Ба ростӣ мегӯям, ки ягон пайғамбар дар диёраш қадр надорад. ²⁵ Ҳақиқатан ҳам, дар замони Илёс пайғамбар, вақте ки дар муддати севу ним сол борон наборид ва дар рӯи замин ғуруснагии саҳте ба вучӯд омад, дар Истроил бевазанони бисёре буданд, ²⁶ vale Илёс назди ҳеч яке аз онҳо фиристода нашуд. ӯ танҳо ба назди як бевазане фиристода шуд, ки дар Сорғато ном шаҳри Сидун зиндагӣ мекард. ²⁷ Дар замони Элишио пайғамбар ҳам дар Истроил махавиёни зиёде буданд, vale ба гайр аз Наамони сурӣёни ҳеч қадоме аз онҳо шифо наёфтанд».

²⁸ Онҳое, ки дар ибодатхона буданд, аз шунидани ҷунин суханҳо ба газаб омаданд. ²⁹ Баъд аз ҷояшон барҳеста, Исоро аз шаҳр берун қарда, ба болои теппае бурданд, ки шаҳр он ҷо соҳта шуда буд ва хостанд аз лаби ҷарӣ ӯро партоянд. ³⁰ Аммо ӯ аз миёни онҳо гузашта, бо роҳи ҳуд равона шуд.

Аз рӯҳи нопок озод шудани мард

³¹ Исо ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар Ҷалил аст, омада, дар рӯзи истироҳат мардумро таълим медод. ³² Одамон аз таълимоти ӯ қоил мемонанд, ҷунки суханонаш бокудрат буданд. ³³ Дар ибодатхона марде ҳузур дошт, ки дар вучӯдаш рӯҳи нопок, яъне дев ҷойгир шуда буд. ӯ бо овози баланд фарёд зада гуфт: ³⁴ «Моро ба ҳоламон гузор! Ту ба мо чӣ кордорӣ, эй Исои Носирӣ? Магар барои нобуд қардани мо омадай?! Ту мединам! Ту Шахси мӯқаддаси Ҳудо ҳастӣ!» ³⁵ Вале Исо рӯҳи нопокро сарзаниш қарда фармуд, ки ҳомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. Дев мардро дар пешни назари ҳама ба замин партофт ва ба он мард ҳеч зараре нарасонда, аз вай берун баромад. ³⁶ Ҳама ҳайрон шуда ба яқдигар мегуфтанд: «Ин чӣ суханест, ки ӯ бо қудрату кувват ба рӯҳҳои нопок амр мефармояд ва онҳо берун мебароянд?»

³⁷ Овозонд Исо дар тамоми он ноҳия паҳн мешуд.

Шифои ёфтани бисёр дардмандон

³⁸ Исо аз ибодатхона баромада, ба ҳонаи Шимъӯн рафт. Ҳушдомани Шимъӯн ба табларзии саҳте гирифтор буд ва аз Исо ҳоҳиш қарданд, ки ба ин зан ёрӣ дижад. ³⁹ Исо болои сари ӯ ҳам шуда, табларзаро манъ қард ва он тамоман нест шуд. Зан дарҳол барҳеста, ба меҳмоннавозӣ машғул шуд.

⁴⁰ Вақти ғуруби оғтоб ҳамаи онҳоеро, ки ба қасалиҳои гуногун гирифтор буданд, ба назди Исо меоварданд. ӯ дасти ҳудро болои сари ҳар яке аз онҳо мегузашту шифоғояшон медод.

⁴¹ Ҳамчунон девҳо «Ту писари Ҳудо ҳастӣ!» гуфта, фарёдзанон аз бисёр қасон берун мебаромаданд, ҷунки онҳо мединистанд, ки ӯ Таъяншудаи Ҳудо аст. Аммо ӯ ба онҳо иҷозати гап заданро намедод.

Дар ибодатхонаҳо таълим додани Исо

42 Вақте ки субҳ дамид, Исо берун баромада, ба чои хилвате рафт. Вале мардум ўро чустучӯ карда, ба наздаш омаданд ва намегузаштанд, ки аз пешашон биравад. 43 Ў бошад, ба онҳо гуфт: «Ман бояд хушхабари подшоҳии Худоро ба шаҳрҳои дигар ҳам бирасонам, чунки бо ҳамин мақсад Ман фиристода шудаам».

44 Ва ў дар ибодатхонаҳои тамоми сарзамини Яхудия хушхабарро эълон мекард.

5

Интихоби шогирдони аввал

1 Як рӯз Исо дар канори кӯли Чинесор меистод ва мардуми бисёре, ки меҳостанд қаломи Худоро бишнаванд, аз ҳар тараф ба ў фишор меварданд. 2 Исо ду қаиқро дид, ки дар соҳили кӯл гузашта шуда буданд ва моҳигирон аз онҳо берун омада, тӯрҳои моҳидориро мешустанд. 3 Ў ба яке аз қаиқҳо, ки соҳибаш Шимъүн буд, савор шуда, аз ў хоҳиш кард, ки қаиқро аз соҳил каме дуртар ронад. Баъд нишаста, аз қаиқ мардумро таълим медод. 4 Дар охири суханаш ў ба Шимъүн гуфт: «Қаиқро ба мобайни кӯл бирон ва барои сайд тӯрҳоятонро ба об андозед». 5 Шимъүн чавоб дод: «Устод! Мо тамоми шаб заҳмат қашидем ва чизе сайд накардем, вале азбаски шумо мефармоед, ҳоло тӯрро ба об меандозем». 6 Вақте ин корро карданд, он қадар моҳӣ сайд шуд, ки қарип буд тӯрҳояшон қанда шаванд. 7 Пас, Шимъүн ва рафиқонаш ба шарикони худ, ки дар қаиқи дигар буданд, ишорае карданд, то ба ёриашон биёянд. Онҳо омада, ҳар ду қаиқро то дарачае аз моҳӣ пур карданд, ки қарип гарқ мешуданд.

8 Шимъүни Петрус ин ҳолатро дид, пеши пойҳои Исо афтода гуфт: «Худованд! Аз пеши ман бирав, чунки ман одами гунаҳкор ҳастам». 9 Ў инро барои он гуфт, ки худаш ва ҳамроҳонаш аз сайди бешумори ба дастовардашон ба ҳайрат афтода буданд. 10 Ёқубу Юҳанно низ, ки писарони Забдой ва шарикони Шимъүн буданд, ҳайрон шуданд. Вале Исо ба Шимъүн гуфт: «Натарс, баъд аз ин одамонро монанди моҳӣ чамъ ҳоҳӣ кард».

11 Сипас моҳигирон қаиқҳоро ба соҳил бароварданд ва ҳамаи корҳояшонро як сӯ гузашта, Исоро пайравӣ карданд.

Шифо ёфтани марди маҳав

12 Исо дар шаҳре буд, ки дар он чои марди гирифтори қасалии маҳав буд. Он маҳав Исоро дид, сар ба пои ў ниҳоду илтимос кард: «Худованд, агар ҳоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ». 13 Исо дасташро ба ў расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва қасалии маҳав нест шуд.

14 Баъд Исо ба ў таъкид карда гуфт: «Дар барои ин воқеа ба касе нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, худро нишон дех ва барои пок шудани худ, ҳамон тавре ки Мӯсо фармудааст, курбонӣ бикиун, то ба мардум

шаҳодате гардад». 15 Аммо ба ин нигоҳ, накарда, овозаи ў торафт паҳн мешуд. Барои шифо ёфтани марди маҳави сухани ў шумораи зиёди мардум дар атрофи Исо чамъ меомаданд.

16 Исо бошад, барои дуо кардан ба чои хилват мерафт.

Шифо ёфтани марди шал

17 Рӯз Исо машгули таълим буд. Фарисиён ва шариатдононе, ки аз тамоми деҳоти Ҷалил, аз Яхудия ва аз Ерусалим омада буданд, дар назди ў нишастанд. Кудрати Худованд барои шифо додан бо Исо буд. 18 Ҳамин вақт чанд нафаре марди шалеро бо ҷойгахаш бардошта оварданд. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки ўро ба даруни хона дароварда, дар пеши Исо гузоранд, 19 вале аз сабаби бисёр будани мардум барои даровардани ў роҳе наёфтанд. Бинобар ин ба болои хона баромада, аз миёни сафолҳои бом шалро бо ҷойгахаш ба даруни хона, ба миёни мардум, пеши Исо фароварданд. 20 Исо имони онҳоро дид, ба он шал гуфт: «Дӯстам! Гуноҳҳоят баҳшида шуданд».

21 Вале шариатдонону фарисиён ба якдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки суханони коғирона мегӯяд? Ғайр аз Худо кий гуноҳҳоро баҳшида метавонад?» 22 Исо бошад, аз фикри онҳо даронд ёфта чавоб дод: «Чаро дар дилҳоятон чунин фикрҳо доред? 23 Кадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту баҳшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „барҳез ва роҳ, гард“? 24 Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин кудрати баҳшидан гуноҳҳоро дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: «Ба ту мегӯям, барҳез, ҷойгахатро бардошта ба хонаат рав». 25 Он мард дар пеши ҳама дарҳол аз ҷояш баҳест ва ҷойгахашро, ки дар рӯи он хобида буд, бардошта, Худоро шукрӯғӯён ба хонааш равона шуд.

26 Ҳама ба ҳайрат афтода, Худоро ситоиш мекарданд ва дар ҳолате, ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегуфтанд: «Имрӯз чизҳои аҷойбро дидем».

Даъват шудани Левӣ

27 Баъд аз ин Исо берун рафт ва Левӣ ном андозигиро дид, ки дар чои кораш нишаста буд. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав».

28 Левӣ баҳест ва ҳама чизашро монда, аз паси ў равона шуд.

29 Левӣ дар хонаи худ барои Исо зиёфати қалон орост. Шумораи зиёди андозигирон ва одамони дигар ҳамроҳашон дар гирди як дастарҳон менишастанд. 30 Фарисиён ва шариатдонон ба шогирдони Исо шикоят карда мегуфтанд: «Чаро шумо ҳамроҳи андозигирону гунаҳкорон аз як дастарҳон мөхӯреду менӯshed?» 31 Исо ба онҳо чавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳточанд. 32 Ман ҳам барои он омадаам, ки

на нақӯкорон, балки гунаҳкоронро ба тавба даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

³³ Ба Исо гуфтанд: «Чаро шогирдони Яхӯ зудзуд рӯза мегиранду дуо меҳонанд, шогирдони фарисиён низ чунин мекунанд, вали шогирдони Шумо меҳӯранд ва менӯшанд?» ³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Оё метавонед дӯстони домодро, модоме ки ў бо онҳост, мачбур созед, ки рӯза бигиранд?» ³⁵ Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд».

³⁶ Баъд ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеч кас аз ҷомаи нав пораэро қанда, ҷомаи кӯҳнаро ямоқ намекунад, чунки ҳам ҷомаи нав ҳайф мешавад ва ҳам ямоқи нав ба ҷомаи кӯҳна мувоғиқ намоеяд.» ³⁷ Ҳамчунин ҳеч кас шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезад, чунки шароб мечӯшаду машкро дарронда, ҳам худ мерезад ва ҳам машк бекора мешавад. ³⁸ Пас, шароби нав бояд ба шароби нав рехта шавад. ³⁹ Ҳеч кас баъд аз нӯшидан шароби кӯҳна шароби навро талаб намекунад, зоро мегӯяд, ки шароби кӯҳна хуб аст».

6

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

1 Яке аз рӯҳҳои истироҳат Исо аз миёни киштзорҳои гандум мегузашт. Шогирданаш хӯшҳаро чида, бо қафи дасташон молида меҳӯранд. ² Баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Чаро шумо кореро мекунед, ки кардани он дар рӯзи истироҳат раво нест?» ³ Исо ҷавоб дод: «Магар шумо дар навиштаҷот наҳонаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурӯсна монд, чӣ кор карда буд?» ⁴ Ӯ ба хонае, ки ҳузури Худоро дошт, даромада, нони ба Худо тақдимшударо гирифта ҳӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шариат фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихӯранд». ⁵ Баъд ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ хушкшууда

⁶ Боз як рӯзи истироҳат Исо ба ибодатхона рафта, машгули таълим шуд. Дар он ҷо як марде ҳузур дошт, ки дасти росташ хушк шуда буд. ⁷ Шариатдонон ва фарисиён меҳостанд бинанд, ки Исо дар рӯзи истироҳат касеро шифо медиҳад ё не, то тавонанд Ӧро дар ин кор айбдор бикунанд. ⁸ Аммо Исо фикри онҳоро медонист ва ба марди дасташ хушкшууда гуфт: «Бархез ва дар миёнҷо исто». Он мард бархесту истод. ⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо саволе медиҳам: оё дар рӯзи шанбе некӣ кардан равост ё байд? Ҷони касеро начот ё барбод доданд?» ¹⁰ Баъд ба ҳамаи онҳо нигоҳ карда, ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз карду дасташ сиҳат шуд. ¹¹ Аммо шариатдонон ва фарисиён дар газаб

шуда, бо ҳамдигар маслиҳат мекарданд, ки бар зидди Исо чӣ коре карда метавонанд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ вакили Исо

¹² Дар он рӯзҳо Исо барои дуо кардан ба кӯҳ, баромад ва тамоми шабро бо дуои Худо гузаронид. ¹³ Вақте ки субҳ дамид, шогирданашро ба наздаш ҷеф зада, аз миёншон дувоздаҳ нафарро интиҳоб кард ва онҳоро вакили номид, ки инҳоянд: ¹⁴ Шимъӯн, ки Исо ўро Петрус номид ва бародари Шимъӯн Андриёс, Ёкуб ва Юҳанно, Филиппус ва Барталмо, ¹⁵ Матто ва Тумо, Ёкуб писари Ҳалфӣ ва Шимъӯн, ки ба ӯлақаби Ватандӯстро гузашта буданд, ¹⁶ Яхудои писари Ёкуб ва Яхудои Исқарют, ки оқибат хиёнаткор мешавад.

Исо дар ҳизмати мардум

¹⁷ Исо ва вакилонаш аз кӯҳ поён фаромада, дар ҳамворие ҷой гирифтанд. Шуморай зиёди пайравонаш ва мардуми бешуморе аз тамоми гирду атрофи сарзамиҳои Яхудия, Ерусалим ва аз ноҳияҳои назди баҳрии Сури Сидун ҷамъ омаданд, ¹⁸ то ки Исоро бишнаванд ва аз бемориҳо шифо ёбанд. Касоне, ки аз рӯҳи нопок азоб мекашианд, низ шифо ёфтанд. ¹⁹ Бинобар ин ҳама қӯшиш мекарданд, ки дасти худро ба Исо бирасонанд, ҷун қуввае, ки аз Ӧ берун меомад, ҳамаро шифо мебахшид.

Одамони хушбахт ва бадбахт

²⁰ Исо ба шогирданаш ҷашм дӯхта гуфт: «Хушбахтед шумо, ки ҳоло бечораед, чунки Худо дар ҳаётатон подшоҳӣ мекунад.

²¹ Хушбахтед шумо, ки ҳоло гурӯснаед, чунки сер ҳоҳед шуд.

Хушбахтед шумо, ки ҳоло гиря мекунед, зоро ҳандон мешавед.

²² Хушбахтед шумо, вақте ки мардум ба хотирни Фарзанди Инсон аз шумо нафрат мекунанд, шуморо аз байнашон меронанд, дашном медиҳанд ва номатонро ба бадӣ бароварда аз шумо рӯй мегардонанд.

²³ Дар он рӯз ҳурсанд бошед ва аз шодӣ бирақсаду бидонед, ки Худо дар осмон бароятон мукофоти қалон дорад. Зоро авлоди гузаштаи ин одамон низ бо пайғамбарон ҳамин тавр рафтор мекарданд.

²⁴ Лекин вой бар ҳоли шумо, эй сарватмандон, зоро аллакай тасаллии дили худро ёфтаед.

²⁵ Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло сер ҳастед, чунки гурӯсна ҳоҳед монд. Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло меҳандед, зоро гирӯну нолон ҳоҳед шуд.

²⁶ Вой бар ҳоли шумо, вақте ки ҳама шуморо таърифи тавсиф мекунанд, чунки авлоди гузаштаи ин одамон низ бо пайғамбарони бардуруғ ҳамин тавр рафтор мекарданд.

Дӯст доштани душманон

²⁷ Аммо ба шумо, ки ҳоло сухани Маро мешунавед, мегӯям: душманонатонро дӯст доред ва ба онҳое, ки шуморо бад мебинанд,

некій кунед, ²⁸ барои онхое, ки шуморо лаънат меҳонанд, баракат талабед ва барои онхое, ки шуморо дашном медиҳанд, дуои хайр гүед.

²⁹ Агар касе ба як тарафи рӯятон торсакӣ занад, тарафи дигари рӯятонро бар ў бигардонед ва агар касе чомаатонро кашида гирад, монед, ки куртаатонро ҳам бигирад.

³⁰ Ҳар кӣ аз шумо чизе талаб кунад, ба ў бидиҳед ва ҳар кӣ чизи шуморо бигирад, баргардондани онро талаб накунед.

³¹ Пас, чӣ гуна рафтотро аз дигарон нисбати худ дидан ҳоҳед, ҳамон тавр аввал худи шумо нисбати онҳо рафтот кунед.

³² Агар танҳо онхоеро дӯст доред, ки шуморо дӯст мөдоранд, чӣ фоида ба даст мөоред? Зеро гунаҳкорон ҳам дӯстдорандагони худро дӯст мөдоранд.

³³ Агар фақат ба қасоне, ки ба шумо некӣ мекунанд, некій кунед, шумо чӣ ифтихоре доред? Зеро гунаҳкорон низ чунин мекунанд.

³⁴ Агар ба қасе қарз дижеду умеди пас гирифтани онро дошта бошед, чӣ фоида дорад? Зеро гунаҳкорон низ ба гунаҳкорон қарз дода, интизори пас гирифтани он ҳастанд. ³⁵ Вале шумо душманонатонро дӯст доред, некій кунед ва қарз дижеду интизори пас гардонда гирифтани он нашавед. Он гоҳ мукофоти бузурге насибатон гашта, фарзандони Худои Таоло ҳоҳед буд. Зеро Худо ба одамони ҳасис ва кўрнамак ҳам меҳрубон мекунад. ³⁶ Пас, ҳамон тавре ки Падарӣ шумо раҳмдил аст, шумо низ раҳмдил бошед.

Айборд карданни дигарон

³⁷ Ҳукм накунед ва ба ҳукм дучор намешавед. Касеро айборд накунед ва шумо низ айборд карда намешавед. Ҳамаро бубахшед ва шумо низ бахшида мешавед. ³⁸ Бидиҳед ва ба шумо низ дода мешавад: ба андози хуби чунбонида фишурдашу да лабрезшу да доманатон меандозанд, зеро бо қадом сангти тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад».

³⁹ Ҳамчунин ў масалеро ба онҳо гуфт: «Оё як кўр ба кўри дигар роҳ нишон дода метавонад? Магар ҳардудион ба ҷоҳ намеафтанд? ⁴⁰ Шогирд аз устодаш болотар нест. Аммо вақте ки донишашро пурра мекунад, ба устодаш баробар мешавад.

⁴¹ Чаро шумо ҳасро дар ҷашми бародаратон мебинеду ҷўбери, ки дар ҷашми худатон ҳаст, ҳис намекунед? ⁴² Чӣ тавр метавонед ба бародаратон бигӯед: „Эй бародар, иҷозат дех ҳасро аз ҷашмат барорам“, вақте ки ҷўбро дар ҷашми ҳуд намебинед? Эй дурӯяҳо! Аввал ҷўбро аз ҷашми худатон дур кунед, он гоҳ дурусттар диди метавонед, ки чӣ хел ҳасро аз ҷашми бародаратон бароред.

Дарахт ва меваи он

⁴³ Ҳаргиз дарахти хуб меваи бад ва ё дарахти бад меваи хуб ба бор намеоварад, ⁴⁴ чунки ҳар дарахт аз мевааш шинохта мешавад. Аз

буттаҳои хор анҷир намечинанд ва ё ҳосили ангур намегиранд. ⁴⁵ Шахси нек аз хазинаи неки дилаш некиро ва шахси бад аз хазинаи бади дилаш бадиро берун меорад, зеро он чи дилашро пур мекунад, баъд лабрез шуда, аз забонаш берун меояд.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

⁴⁶ Ҷаро ба Ман „Худовандо! Худовандо!“

мегӯед, вали гуфтаҳоямро иҷро намекунед?

⁴⁷ Ҳоло ба шумо ба қӣ монанд будани касеро мефаҳмонам, ки пеши Ман омада, сухани Маро мешунавад ва аз рӯи он амал мекунад. ⁴⁸ Ў ба одаме монанд аст, ки барои соҳтани хонааш заминро чуқур канда, пойдеворашро болои санге мегузорад. Ҳангоме ки сел меояду оби пурталотумаш хонаро зер мекунад, ба он ҳеч осебе намерасад, чунки пойдевораш мустаҳкам соҳта шудааст. ⁴⁹ Аммо касе, ки суханони Маро шунида, аз рӯи он амал намекунад, ба одаме монанд аст, ки хонаашро бе пойдевор болои ҳок соҳтааст. Пас, вақте ки сел омада, оби пурталотумаш хонаро зер мекунад, он ба зудӣ фурӯ рафта несту нобуд мешавад».

7

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

¹ Баъд аз он ки Исо тамоми суханҳояшро ба мардум гуфта шуд, вориди шаҳри Кафарнаум гашт.

² Дар он ҷо як сардори лашкар хизматгоре дошт, ки барояш азиз буд. Ин хизматгор бемор шуда, дар бистари марғ меҳобид. ³ Он сардори лашкар овози Исоро шунида, пирони яхудиро пеши ў фиристод, то илтимос кунанд, ки омада хизматгорашро шифо дижад. ⁴ Онҳо назди Исо омаданд ва бисёр илтимос карда гуфтанд: «Ин сардори лашкар сазовори он аст, ки барояш чунин корро бикунед, ⁵ чунки вай ҳалқи моро дӯст мөдорад ва барои ми ибодатхонае соҳтааст».

⁶ Исо ҳамроҳи онҳо рафт. Ҳангоме ки ба хона наздик мешуд, сардори лашкар дӯстонашро фиристод, ки аз номи вай ба Исо чунин бигӯянд: «Хоча! Аз ин зиёд заҳмат накашед, зеро ман лоиқи он нестам, ки аз остонон дарам гузаред. ⁷ Ба ҳамин сабаб худро муносиб надонистам, ки назди шумо биёъм. Танҳо як амр кунед ва хизматгори ман шифо мёбад. ⁸ Охир ман як фармонбандор ҳастам ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „бёй“ мегӯям, меояд ва агар ба хизматторам „фалон корро бикун“ гӯям, ў албатта он корро иҷро мекунад».

⁹ Исо инро шунида бисёр ҳайрон шуд ва ба мардуми бешуморе, ки аз паси ў меомаданд, рӯ оварда гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байнин истроилиён касеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад».

10 Фиристодагони сардори лашкар ба хона баргашта, диданд, ки хизматтор сихат шудааст.

Зинда шудани писари бевазан

11 Дере нагузашта Исо ҳамроҳи шогирдон ва шуморай зиёди мардум ба шаҳри Ноин рафт. 12 Ў ба дарвозаи шаҳр наздик шуда, дид, ки мурдаеро мебароранд. Он мурда писари ягонаи бевазане буд ва сокинони зиёди шаҳр ҳамроҳи он зан равона буданд.

13 Худованд он занро дида, дилаш ба ҳоли вай сӯйт ва ба ў гуфт: «Гиря накун». 14 Баъд наздик омада, дасти худро рӯй тобут гузошт ва тобутбардорон аз роҳ бозистоданд. Сипас ў гуфт: «Эй бародар! Ба ту мегўям, бархез». 15 Мурда аз ҷояши барҳеста нишасти ба сухан даромад ва Исо ўро ба модараҳ супорид.

16 Ҳамаро тарсӯ ҳарос фаро гирифт ва мардум Худоро ҳамду саноҳонон меғуфтанд: «Худо ба ҳалқи худ назар анҳоҳт ва дар байнин мо пайғамбари бузурге пайдо шуд». 17 Одамон дар тамоми Яҳудия ва гирду атрофи он дар бораи Исо нақл мекардан.

Омадани шогирдони Яҳё

18 Шогирдони Яҳё низ ба устодашон ҳамаи воқеаҳоро нақл кардан. Яҳё ду нафар аз шогирдонашро ҷег зада, 19 ба назди Худованд Исо фиристод, то бипурсанд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд ё мояд мунтазири қаси дигар бошем?» 20 Онҳо ба назди Исо омада, гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда моро пеши Шумо фиристод, то бипурсем, ки оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд ё мояд мунтазири қаси дигар бошем?»

21 Ин ҳамон вақте буд, ки Исо мардуми зиёдеро аз бемориҳо, дарду азоб ва рӯҳҳои нопок шифо бахшида, ҷашами нобинёни зиёдеро бино мекард.

22 Ў ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар чиро, ки диданду шунидаед, рафта, ба Яҳё нақл бикиунед. Яъне бигӯед, ки ҷашмони кӯрон бино мешаванду лянгон роҳ мегарданд, махавиён пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён ҳушҳабар эълон карда мешавад. 23 Пас, ҳушҳаҳт аст қасе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

Шаҳодати Исо дар бораи Яҳё

24 Баъд аз рафғани фиристодагони Яҳё Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани чӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? 25 Агар не, пас барои дидани чӣ рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси қимат мепӯшад? Охир онҳо, ки либоси зебо мепӯшанд ва ҳаётӣ пур аз айшу ишрат доранд, дар қасрҳои подшоҳӣ зиндагӣ мекунанд. 26 Пас, киро дидани будед? Пайғамбарро? Дуруст, аммо

ба шумо мегӯям, ки шумо қаси бузургтар аз пайғамбарро дидад. 27 Яҳё ҳамон як одамест, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд: „Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам,

то ба омаданат роҳ тайёр кунад“.

28 Ҳоло ба шумо мегӯям, ки дар байнин ҳамаи онҳо, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яҳё қасе пайдо нашудааст. Аммо шаҳси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст».

29 Тамоми мардум ва андозигрон низ суханони ўро шунида, дуруст будани роҳи Худоро тасдиқ менамуданд ва аз ин сабаб аз дасти Яҳё таъмид гирифта буданд. 30 Вале азбаски фарисиён ва қонуншиносон таъмиди Яҳёро нағирифта буданд, аз нияти, ки Худо нисбаташон дошт, рӯй гардонданд.

31 Исо суханашро давом дода гуфт: «Одамони ин наслро бо кӣ муқоиса кунам? Онҳо ба кӣ монандӣ доранд? 32 Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча нишаста, яқдигарро ҷег мезанданд ва мегӯянд:

„Мо бароятон карнай навоҳтем, аммо шумо рақс накардед!

Суруди мотам хондем, вале гирия накардед“.

33 Ҳоло Яҳёи Таъмиддиҳанда омадааст, ки нон намехӯраду шароб наменӯшад ва шумо мегӯед, ки ў дев дорад. 34 Фарзанди Исон омадааст, ки ҳам меҳӯраду ҳам менӯшад ва шумо мегӯед: „Ана марди пурхӯр ва бадмаст дӯстӣ андозигрону гунаҳкорон аст“. 35 Вале дуруст будани ҳикмати Худо ба воситаи корҳои тамоми фарзандонаш исбот мешавад».

Исо дар ҳонаи Шимӯни фарисӣ

36 Яке аз фарисиён Исоро ба меҳмонӣ даъват намуд ва ў ба ҳонаи он фарисӣ рафта, дар назди дастархон паҳлӯ зада нишаст.

37 Дар он шаҳр як зани пургуноҳе буд. Чун ў фаҳмид, ки Исо дар ҳонаи он фарисӣ ҳӯрок меҳӯрад, кӯзачаи сангни гаронбаҳоро, ки равғани ҳушӯйӣ дошт, гирифта ба он ҷо омад. 38 Вай аз пушт, назди пойҳои Исо истода мегирист ва ашкҳояш ба пойҳои Исо мечакиданд. Зан бо мӯйҳояш пойҳои ўро меҳушқонид, бо эҳтиром онҳоро мебӯсид ва ба онҳо равғани ҳушӯйро мемолид. 39 Иро дила, фарисие, ки Исоро даъват карда буд, чунин фикрро аз дил гузаронд: «Агар ин мард дар ҳаққи пайғамбар мебуд, мефаҳмид, ки ин зан чӣ гуна аст. Чун зане, ки ҳоло ба ў даст мерасонад, гунаҳкор аст! 40 Вале Исо ба ў гуфт: «Шимӯн! Мехоҳам ба ту ҷизе бигӯям». Гуфт: «Марҳамат, устод».

41 Пас Исо суханашро давом дода гуфт: «Ду қас аз як одам пул қарз гирифтанд. Яке аз ў панҷсад ва дигаре панҷоҳ, танғай нуқра қарздор буд. 42 Азбаски онҳо барои баргардонани қарз ҷизе надоштанд, он одам қарзи ҳардуро бахшид. Ҳоло бигӯй, қадоме аз

онҳо ўро бештар дўст медорад?»⁴³ Шимъён дар чавоб гуфт: «Ба гумонам он касе, ки ба ў қарзи зиёдтаре баҳшида шудааст». Исо гуфт: «Дуруст фаҳмидй». ⁴⁴ Баъд ба он зан рӯ оварда, ба Шимъён гуфт: «Ин занро мебинӣ? Ман дар хонаи ту меҳмон шудам, vale барои пойҳоям об наовардӣ; ин зан бошад, пойҳоян Маро бо ашкояш шуст ва бо мӯйҳояш тоза кард. ⁴⁵ Ту Маро ҳатто набӯсидӣ; ин зан бошад, аз вақти омаданам то ҳол бӯсидани пойҳоямро бас намекунад. ⁴⁶ Ту ба сарам ҳатто равғани оддиро намолидӣ; вай бошад, равғани қиматбахон хушбуйро ба пойҳоям молид. ⁴⁷ Бинобар ин ба ту мегӯям, азбаски гуноҳҳои зиёдӣ вай баҳшида шудаанд, ў чунин муҳаббати зиёддорад ва агар ба касе гуноҳи камтар баҳшида шавад, муҳаббаташ низ камтар аст». ⁴⁸ Баъд ба он зан гуфт: «Гуноҳҳоят баҳшида шуданд». ⁴⁹ Онҳое, ки бо ў дар сари як дастархон нишаста буданд, худ ба худ мегуфтанд: «Вай кист, ки гуноҳҳоро мебахшад ҳам?» ⁵⁰ Вале Исо ба зан гуфт: «Туро имонат наҷот додааст. Рав ва дар амон бош!»

8

Занҳое, ки пайрави Исо буданд

1 Баъд аз ин Исо шаҳр ба шаҳру деҳа ба деҳа гашта, ба мардум хабари хуши подшоҳии Худоро мерасонд. Дар ин кор ўро дувоздаҳ шогирд² ва якчанд зан, ки аз рӯҳҳои нопок ва бемориҳо шифо ёфта буданд, ҳамроҳӣ мекарданд. Яке аз он занҳои Марям буд, ки Мачдалия номиди мешуду аз ў ҳафт дев берун рафта буд. ³ Дигаре Ўҳона буд, ки шавҳарааш Кузо ном дошту дар дарбори Ҳиродус вазифаи назоратчиро иҷро мекард. Ҳамчунин Сусан ва бисёр дигарон, ки бо пулу молашон онҳоро дастгирӣ мекарданд.

Масал дар бораи деҳжон

⁴ Вақте ки мардуми бисёре аз шаҳрҳои гирду атроф чамъ шуда, ба назди Исо омаданд, ў масалеро гуфт: ⁵ «Рӯзе як деҳқон барои қиштани донаҳои худ мебарояд. Вақте ки дона мепошад, миқдоре аз онҳо ба пайраҳа афтола поймол мешавад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза мегӯранд. ⁶ Миқдори дигари донаҳо ба замини санглоҳ афтола месабзанд, vale аз беобӣ хушк мешаванд. ⁷ Боз як миқдори донаҳо ба миёни ҳорҳо афтола месабзанд, vale ҳорҳо қад кашида онҳоро пахш мекунанд. ⁸ Аммо қисми донаҳое, ки ба замини хуби ҳосилҳез меафтанд, сабзида, сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд». Инро гуфту хитоб кард: «Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Матнидод кардани масал дар бораи деҳжон

⁹ Шогирдон аз Исо маъни ин масалро пурсиданд ¹⁰ ва ў гуфт: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асrorи

подшоҳии худро додааст, аммо ба дигарон бо масалҳо мегӯям, то ки „онҳо нигоҳ кунанду набинанд, гӯш кунанду нашунаванд“.

¹¹ Маъни масал ин аст: дона — каломи Ҳудост. ¹² Донаҳое, ки ба пайраҳа афтолаанд, онҳое мебошанд, ки каломро мешунаванд, vale иблис онро аз дилашон медуздад, то ки имон наоваранд ва наҷот наёбанд. ¹³ Донаҳое, ки ба замини санглоҳ афтолаанд, онҳое мебошанд, ки каломро шунида, онро бо шодӣ қабул мекунанд, vale азбаски реша надоранд, муддати кӯтоҳе имондор буда, дар вақти озмоиш зуд аз имони худ мегарданд. ¹⁴ Донаҳое, ки ба миёни ҳорҳо афтолаанд, онҳое мебошанд, ки каломро мешунаванд, vale ташвиши боййагарӣ ва қайфу сафои зиндагӣ онҳоро пахш мекунад ва онҳо ҳеч самаре ба бор намеоваранд. ¹⁵ Аммо донаҳои ба замини ҳосилҳез афтола онҳоянд, ки каломро мешунаванд ва онро дар дили неку самимиашон нигоҳ дошта, бо сабру тоқат самар ба бор меоваранд.

Масал дар бораи ҷароғ

¹⁶ Ҳеч кас ҷароғро даргиронда, онро бо косае намепӯшонад ва ё ба зери кат намегузорад. Баръакс, онро ба ҷароғпоя мегузорад, то ҳар кӣ дарояд, равшаниашро бубинад. ¹⁷ Зоро ҳеч ҷизи маҳфие нест, ки ошкор нашавад ва ҷизи пинҳоне нест, ки маълум ва равshan нагардад. ¹⁸ Пас, аҳамият диҳед, ки суханони Маро чӣ хел гӯш мекунед, зоро ҳар кӣ ҷизе дорад, ба ў боз зиёд дода мешавад, аммо аз он касе, ки надорад, ҳатто он ҷизе, ки ба гумони худ дорад, аз вай қашида гирифта мешавад.

Модар ва бародарони Исо

¹⁹ Ҳамин вақт модару бародарони Исо ба наздаш омаданд, аммо аз сабаби бисёрии мардум ба ў наздиш шуда натавонистанд. ²⁰ Ба Исо гуфтанд: «Модар ва бародаронатон дар берун истодаанду меҳоҳанд Шуморо бубинанд». ²¹ ў ҷавоб дод: «Модар ва бародарони Ман онҳое ҳастанд, ки каломи Ҳудоро мешунаванд ва онро ба ҷо меоранд».

Ором шудани тӯғон

²² Рӯзе аз рӯзҳо Исо бо шогирdonаш ба қаиқ савор шуда ба онҳо гуфт: «Биёed, ба он тарафи кӯл мегузарем». Онҳо равон шуданд ²³ дар аснои роҳ Исоро ҳоб бурд. Баногоҳ дар кӯл тӯғони саҳте барҳест ва қаиқ аз об пур мешуду ҷони одамон дар ҳатар мемонд. ²⁴ Шогирдон пеши Исо омада, бо суханони «Устод! Устод! Ҳалок мешавем!» ўро бедор карданд. ў аз ҳоб хеста, боду мавҷҳои пурталотумро таъна зад, баъд тӯғон хомӯш шуда, ҳама чоро оромӣ фаро гирифт. ²⁵ Сипас Вай ба шогирdonаш гуфт: «Имонатон қуҷуст?!» Шогирдон бо тарсу ҳарос ва тааҷҷуб ба яқдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки ҳатто ба боду об фармон медиҳад ба онҳо ба ў итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани марди девона

26 Бাযъд аз ин онҳо ба сарзамини Чадариён, ки дар рӯ ба рӯи ноҳияи Чалил воқеъ аст, омада расиданд. 27 Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, бо марде аз аҳли он шаҳр воҳӯрд, ки гирифтори девҳо буд. Ў дер боз дар танаш либос надошт ва на дар хона, балки дар қабрҳо зиндагӣ мекард. 28 Ҳамин ки ў Иисро дид, бо доду фиғон ба пеши пойҳои ў афтид ва бо овози баланд гуфт: «Эй Исо, Писари Худои Таоло, ба ман чӣ кор дорӣ? Илтимос меқунам, маро азоб надех». 29 Ў инро гуфт, чунки Исо аллакай ба рӯҳи нопок фармон дода буд, ки аз он мард берун барояд. Дар гузашта дев ҷандин бор ба он мард ҳамла меовард ва ҳарчанд девонаро асир намуда, бо занчиру бандҳо мебастанд, мард онҳоро пора-пора мекард ва дэв ўро ба биёбон мебурд. 30 Исо аз ў пурсид: «Номи ту чист?» Ў гуфт: «Лашкар», чунки девҳои бисёре ба даруни он мард дохил шуда буданд. 31 Девҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки онҳоро ҷазо дода, ба ҷоҳи бепоён нафиристад. 32 Ҳамон чо, дар болои теппа галаи қалони ҳукъо мечарид. Девҳо аз Исо ҳоҳиш карданд, ки ба даруни ҳукъо ҷо шаванд ва ў ба онҳо иҷозат дод. 33 Девҳо аз он мард берун шуда, ба даруни ҳукъо даромаданд ва он гала аз баландӣ давон-давон худро ба кӯл партофта, фарқ шуд.

34 Ҳуқбонон инро дида гурехтанд ва ҳамаи воқеаро дар шаҳру дехот овоза карданд.

35 Мардум барои дидани ин воқеа ба назди Исо рафтанд ва омада, мардеро диданд, ки девҳо аз ў берун рафта буданд. Вай дар тан либос дошту бо ақли солим дар пеши пои Исо менишаст. Ҳамаро тарс фаро гирифт.

36 Шоҳидони ин воқеа ба одамон чӣ гуна шифо ёфтани девонаро нақл карданд. 37 Бাযъд аз ин тамоми мардуми сарзамини Чадариён аз Исо ҳоҳиш карданд, ки аз пеши онҳо бираавад, зеро онҳоро тарсу вахм фаро гирифта буд ва ў барои баргаштан боз ба қақиқ савор шуд. 38 Марде, ки девҳо аз ў берун шуда буданд, илтимос кард, ки Исо ўро бо худ бубарад. Вале Исо ўро ҷавоб дода гуфт: 39 «Ба ҳонаат баргард ва аз ҷунин кори бузурге, ки Худо дар ҳаққи ту кардааст, нақл кун!».

Ў рафта дар тамоми шаҳр дар бораи он кори бузурге, ки Исо барояш карда буд, эълон кард.

Шифо ёфтани зан ва аз нав зиндашавии дуҳтар

40 Вақти баргаштани Исо мардуми зиёде, ки ўро интизор буданд, ба пешвозаш баромаданд. 41 Ҳамон вақт ёир ном марде, ки сардори ибодатхона буд, назди Исо омада ба пеши пойҳояш афтид ва аз ў илтимос кард, ки ба ҳонаи вай бираавад, 42 зеро дуҳтари ягонааш, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, дар бистари марғ меҳобид. Исо ҳамроҳи ёир мерафт ва мардуми бисёре аз ҳар тараф ба ў фишор меоварданد.

43 Як зан дар давоми дувоздаҳ сол гирифтори касалии хунравӣ буд. Вай тамоми

буду шудашро ба табибон сарф кард, вале ҳеч кас ӯро шифо дода натавонист. 44 Он зан аз ақиб ба Исо наздик шуду ба домани ҷомаи ў даст расонд ва ҳамон замон хунравиаш бозмонд. 45 Исо пурсид: «Кӣ ба Ман даст расонд?» Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ба ў гуфт: «Устод! Мардуми зиёде Туру ихота карда, аз ҳар тараф фишор меоранд». 46 Аммо Исо гуфт: «Касе ба Ман даст расонд, зеро Ман ҳис кардам, ки қуввае аз Ман берун рафт». 47 Вақте он зан дид, ки дигар пинҳон монда наметавонад, тарсону ларзон омада пеши пои Исо афтид ва дар ҳузури ҳамаи мардум ба ў иқрор шуд, ки ҷаро ба ў даст расонд ва чӣ тавр зуд шифо ёфт. 48 Исо ба ў гуфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод. Рав ва дар амон бош!».

49 Ҳанӯз ки ў ғап мезад, як нафаре аз ҳонаи ёир ҳабар оварда, гуфт: «Дуҳтаратон гузашт, дигар устодро заҳмат надиҳед». 50 Вале Исо инро шунида, гуфт: «Натарс, факат имон дошта бош ва ў шифо мейёбад». 51 Вақте ки Исо ба назди ҳонаи ёир омада расид, ба гайр аз Петрус, Ҳоҳанно, Ҷубайт ва падару модари он дуҳтар ба қаси дигаре иҷозат надод, ки бо ў ба ҳона дарояд. 52 Ҳама барои он дуҳтар гиряву нола мекарданд, вале Исо гуфт: «Дигар гирия нақунед, ў намурдааст, балки ҳобидааст». 53 Одамон писханде намуданд, зеро аниқ мединистанд, ки дуҳтар мурдааст. 54 Аммо Исо дасти дуҳтарро гирифта гуфт: «Эй дуҳтараҳ, бархез!» 55 Вай аз нав зинда шуд ва зуд аз ҷояш барҳест. Исо фармуд, ки ба ў ҳӯрок диханд. 56 Падару модари вай дар ҳайрат монданд, Исо бошад, ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба касе нагӯянд.

9

Дувоздаҳ вакилро фиристодани Исо

1 Исо дувоздаҳ вакилонашро ҷег зада, ба онҳо қуввату қудрати берун кардан ҳамаи девҳо ва аз ҳар беморӣ шифо додани одамонро бахшид. 2 Ў онҳоро фиристод, то дар бораи подшоҳии Худо эълон карда, беморонро шифо бахшанд. 3 Исо ба онҳо гуфт: «Ба роҳ бо худ ҳеч чиз нагирид: на асо, на борхалта, на нон, на пул ва на либоси иловагӣ. 4 Ба ҳар ҳонае, ки даромадет, то вақти боз ба роҳ баромадан дар ҳамон чо бимонед. 5 Вале агар шуморо дар ҷое қабул нақунанд, аз он шаҳр берун бираవед ва ҷангӣ он шаҳрро аз пойҳои худ биафшонед, то шаҳодати айборд будани онҳо гардад».

6 Шогирдон аз он ҷо рафтанду деха ба деха гашта, ҳушхабарро эълон мекарданд ва дар ҳама ҷо мардумро шифо мебахшиданд.

Ҳайрати Ҳиродус

7 Вақте ки ҳоқим Ҳиродус ҳамаи инро шунид, ба як ҳолати ногувор афтол, зеро баязехо мегуфтанд, ки ин Яхъе аз мурдагон зинда шудааст, 8 дигарон бошанд, мегуфтанд, ки Илёс пайғамбар зоҳир гардидааст ва бâзъеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз пайғамбарони

давраҳои қадим зинда шудааст. ⁹ Вале Хиродус гуфт: «Охир ман сари Яхёро аз танааш чудо кардам. Пас, ин кист, ки дар борааш чунин суханҳоро мешунавам?» Вай хост Исоро бубинаид.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер карданзи зиёда аз панҷ ҳазор кас

¹⁰ Вақте ки вакилон баргаштанд, тамоми корҳои иҷроқардашонро ба Исо баён намуданд. Ӯ онҳоро бо худ гирифта ба шаҳри Байт-Сайдо равона шуд, то ки бо шогирдонаш танҳо ба танҳо бимонанд, ¹¹ Вале мардум аз ин боҳабар шуда, аз пасаш рафтанд ва Исо онҳоро бо хушнӯд қабул карда, ба онҳо дар бораи подшоҳии Худо нақл кард ва касонеро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

¹² Рӯз бегоҳ мешуд ва он дувоздаҳ шогирд ба назди Исо омада гуфтанд: «Ин ҷо ҷои беодам аст. Мардумро ҷавоб намедиҳед, ки ба қишилоқҳо ва дехоти гирду атроф рафта, барои худ ҷои хоб ва ҳӯроке пайдо кунанд?» ¹³ Вале Вай ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо ҳӯрок дихед». Шогирдон гуфтанд: «Мо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем. Магар ин ки ҳудамон рафта, барои тамоми мардум ҳӯрок бихарем».

¹⁴ Дар он ҷо тақрибан панҷ ҳазор мард буд ва Исо ба шогирдонаш гуфт: «Онҳоро панҷоҳнафарӣ гурӯҳ-гурӯҳ шинонед». ¹⁵ Онҳо гуфтаи Исоро ба ҷо оварда, ҳамаро шинонданд. ¹⁶ Баъд Ӯ он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ба мардум тақсим бикиунанд.

¹⁷ Ҳама то сер шудан ҳӯрданд ва аз пораҳои боқимонда боз дувоздаҳ сабад пур шуд.

Кӯ будани Исоро эълон карданни Петрус

¹⁸ Рӯзе, вақте ки Исо дар танҳои дуо мекарду дар наздаш фақат шогирдонаш буданд, аз онҳо пурсид: «Мардум дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?» ¹⁹ Дар ҷавоб гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Шумо Яхёи Таъмидиҳанда ҳастед, бâзэзи дигарашон фикр мекунанд, ки Шумо Илёс ҳастед ва дигарон мегӯянд, ки яке аз пайғамбарони қадим зинда шудааст». ²⁰ Ӯ аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус ҷавоб дод: «Ту Масех, яъне Таъиншудаи Худо ҳастӣ». ²¹ Баъд Исо онҳоро таъкид карда фармон дод, ки дар ин бора ба касе чизе нагӯянд.

²² Сипас, суханшро давом дода гуфт: «Фарзанди Инсон бояд бисёр азоб қашад. Пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯй мегардонанд. Ӯ кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад». ²³ Пас аз он Исо ба ҳама гуфт: «Ҳар касе, ки аз байни шумо пайрави Ман шудан меҳоҳад, бояд аз мағниятҳои худ даст қашида, ҳар рӯз салиби азобу маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайравӣ кунад. ²⁴ Зоро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад,

онро аз даст медиҳад, вале ҳар касе, ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад. ²⁵ Ба одам чӣ фойдае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст дихад ва ҷазо бинад? ²⁶ Зоро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, ҳангоме ки дар дураҳши ҷалоли худ, шӯҳрату ҷалоли Падар ва фариштагони мӯкаддас меояд, аз ӯ шарм ҳоҳад кард. ²⁷ Ба рости ба шумо мегӯям, дар ин ҷо ҷанд касе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон подшоҳии Худоро мебинанд».

Дигаргун шудани намуди ҳоҳиири Исо

²⁸ Аз ин гуфтугӯ тақрибан ҳашт рӯз гузашт. Исо Петрус, Юҳанно ва Ёкубро бо худ гирифта, барои дуогӯй ба болои қӯҳе баромад. ²⁹ Вақте ки Ӯ ба дуогӯй машғул буд, ҷеҳрааш тағиیر ёфта, либосаш сап-сафеди дураҳшон шуд 30-31 (30-31) ва инак ду мард, Мӯсою Илёс дар шӯҳрату ҷалоли ҳоҳир гардианд. Онҳо бо Исо гуфтугӯ карда нақл мекарданд, ки Ӯ дар Ерусалим бояд аз ин дунё равад ва бо ҳамин максадашро анҷом медиҳад. ³² Петрус ва ҳамроҳонашро хоб бурд ва ҳангоме ки бедор шуданд, шӯҳрату ҷалоли Исо ва он ду мардро, ки бо Ӯ меистоданд, диданд. ³³ Вақте ки он ду нафар аз пеши Исо рафтани шуданд, Петрус гуфт: «Эй Устод! Ҷӣ хуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Биёд, ҳоло се ҳайма месозем: яке — барои Шумо, дигаре — барои Мӯсо ва сейом — барои Илёс». Вай ҳудаш намедонист, ки чӣ мегӯяд. ³⁴ Петrus ҳанӯз суханшро тамом накарда, абре пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва вақте ки Мӯсо ва Илёс ба даруни абр даромаданд, шогирdon тарсианд. ³⁵ Ҳамин вақт аз абр овозе шунида шуд, ки мегуфт: «Ин Писари Ман аст, Ман Вайро интиҳоб кардаам. Ӯро гӯш кунед». ³⁶ Вақте ки овоз гум шуд, Исо боз танҳо монд. Шогирдон ҳомӯш монданд ва ҳамон вақт аз он чӣ дида буданд, ба касе чизе нагуфтанд.

Шифо ёфтани бачаи девона

³⁷ Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз қӯҳ мифаромаданд, мардуми бисёре Исоро пешвуз гирифтанд. ³⁸ Ногаҳон марде аз миёни мардум фарёд зад: «Устод! Аз Шумо илтимос мекунам, ки ба писарам як назар андозед, зеро ӯ фарзанди ягонай ман аст. ³⁹ Гоҳ-гоҳ ба вай рӯҳе ҳамла мекунад ва ӯ якбора дод зада, беихтиёrona печутоб мөхӯраду аз даҳонаш кафк мебарояд. Он рӯҳ ӯро бисёре азоб дода, ба зӯрӣ аз ӯ даст мекашад. ⁴⁰ Аз шогирдонатон илтимос кардам, ки он рӯҳро берун кунанд, аммо онҳо натавонистанд». ⁴¹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай ба шумо бошам ва то кай шуморо тоқат кунам? Писаратро ин ҷо биё!» ⁴² Вақте ки писар ба назди Исо меомад, дев ӯро ба замин ғалтонда, печутоб дод. Вале Исо рӯҳи нопокро манъ карду писарро шифо бахшида, ба падараш

супорид⁴³ ва ҳама аз бузургии құдрати Худо дар ҳайрат монданд.

Пешгүйши дуюми Исо дар бораи марғи худ

Дар ҳоле, ки мардум аз тамоми корхой кардаи Исо дар тааҷҷуб буданд, Вай ба шогирдонаш гуфт: ⁴⁴ «Он чизеро, ки ҳоло мегүйм, бишнавед ва дар ёд доред: Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад». ⁴⁵ Вале шогирдон маъни ин суханонро нафаҳмиданд, чунки маънояш аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданد ва ҳам метарсианд, ки дар ин бора аз Исо чизе билурсанд.

Кўй аз ҳама бузургтар аст?

⁴⁶ Шогирдон байнин худ баҳс мекарданд, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст. ⁴⁷ Исо медонист, ки онҳо дар дили худ чўй фикр доранд, бинобар ин кўдакеро гирифта, ба паҳлўи худ гузошт ⁴⁸ ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кўй ба хотиги Ман ин кўдакро қабул кунад, дар асл Маро қабул мекунад ва ҳар кўй Маро қабул кунад, касеро қабул мекунад, ки Маро фиристодааст. Зеро он касе, ки дар байнин шумо аз ҳама хурдтарин аст, бузургтарин мебошад».

⁴⁹ Он вақт Юҳанно гуфт: «Хоча, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девҳоро берун мекард, аммо чун ўбо монест, кўшиш кардем, ки ўро аз ин кор боздорем». ⁵⁰ Исо ба ў гуфт: «Ўро аз ин кор бознадоред! Зеро касе ки бар зидди шумо монест, тарафдори шумост».

Исоро қабул накарданни сомариён

⁵¹ Азбаски то ба осмон бурда шудани Исо вақт кам монда буд, ў қарори қатъй қабул кард, ки ба сўи Ерусалим равона гардад. ⁵² Исо одамонашро пешопеши худ фиристод ва онҳо ба деҳаи сомариён даромада, барои омадани ӯ ҳама чизро тайёр намуданд. ⁵³ Аммо сомариён Исоро қабул накарданд, зеро ў ба Ерусалим равона буд. ⁵⁴ Шогирдонаш ёқуб ба Юҳанно инро диди гуфтанд: «Худовандо! Биёед, мегүйем, ки аз осмон оташе борида онҳоро нобуд созад?» ⁵⁵⁻⁵⁶ (М5-56) Вале Исо ба ёқубу Юҳанно рў оварда, онҳоро сарзаниш кард ва ҳама ба деҳаи дигаре равон шуданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

⁵⁷ Онҳо сафарашонро давом медоданд ва дар роҳ марде ба Исо гуфт: «Ман дар ҳама чо Шуморо пайрави мекунам». ⁵⁸ Исо ба ў ҷавоб дод: «Рўбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Фарзанди Инсон чое надорад, ки сарашро монда дам гирад!» ⁵⁹ ва ба дигаре гуфт: «Аз паси Ман биё». Аммо ў ҷавоб дод: «Хочаам, ичозат диҳед, ки аввал ба хонаам баргашта, падарамро ба хок супорам». ⁶⁰ Исо ба ў гуфт: «Бигзор мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд, vale ту рафта, дар бораи подшоҳии Худо эълон бикиун».

⁶¹ Шахси дигаре ба Исо гуфт: «Хочаам! Ман аз паят меравам, vale ичозат дех, ки аввал бо аҳли хонаводаам хайрухуш кунам». ⁶² Исо ба вай гуфт: «Касе, ки ба шудгор кардан шурӯй менамояду баъд ба ақиб нигоҳ мекунад, лоиқ нест, ки дар подшоҳии Худо бошад».

10

Ҳафтод шогирдашро фиристодани Исо

¹ Баъд аз ин Худованд боз ҳафтод^{*} нафари дигарро интихоб намуда, онҳоро чуфт-чуфт пешопеши худ ба ҳар шаҳру дехоте, ки рафтани буд, фиристод. ² Ў ба онҳо гуфт: «Хосили дарав фаровон аст, vale коргарон намерасанд. Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фиристад.

³ Биравед! Ҳоло шуморо мисли барра ба байнин гургҳо мефиристам. ⁴ Бо худ ҳеч пул, борхалта ва ё пойафзоли иловагӣ нагиреду дар роҳ бо касе дурдурадораз саломуалейк накунед. ⁵ Ба ҳар хонае, ки медароед, аввал бигүёд: «Сулҳ бод бар ин хонадон!» ⁶ Агар дар он ҷо шахси сулҳпарваре бошад, сулҳи шумо бо ў мемонад вагарна, он ба сўи шумо бармегардад. ⁷ Пас дар ба дар нагареду дар ҳамон хона бимонед ва аз он чи ки доранд, бихўреду бинўшад, зеро коргар лоиқи он аст, ки музди корашро бигираад.

⁸ Агар ба ягон шаҳр дароеду шуморо дар он ҷо қабул кунанд, ҳар ҳўрокеро, ки пешатон гузоранд, бихўред, ⁹ беморони он шаҳрро шифо диҳед ва бигүёд: „Подшоҳии Худо ба шумо наздик омадааст“. ¹⁰ Вале агар ба шаҳре дароеду шуморо қабул накунанд, дар кўчаҳояш гашта, чунин бигүёд: ¹¹ „Ҳатто ҷанггу губори шаҳри шуморо, ки бар пои мо нишастааст, афшонда ба шумо бармегардонем, vale аниқ бидонед, ки подшоҳии Худо наздик омадааст“. ¹² Ба шумо мегүйам, ки дар ҳамон рӯз аҳволи шаҳрвандони бадирдори Садўм аз ҳоли он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Шаҳрҳои имон наоварда

¹³ Эй аҳли Кўрозину аҳли Байт-Сайдо,вой бар ҳоли шумо! Зеро агар он мӯъчизоте, ки Ман дар байнин шумо нишон додам, дар шаҳрҳои Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дагал пӯшида, мўйканон нишаста нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳҳояшон даст кашидаанд. ¹⁴ Бинобар ин дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Суру Сидун аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд. ¹⁵ Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум, гумон мекунед, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дўзах партофта мешавед. ¹⁶ Ҳар кўй шуморо, шогирдонам, гӯш кунад, Маро гӯш мекунад ва ҳар кўй аз шумо рӯй гардонад, аз Ман рӯй мегардонад ва ҳар кўй

* **10:1 10:1** Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот «ҳафтоду ду» омадааст.

аз Ман рўй гардонад, аз шахсе рўй мегардонад, ки Маро фиристодааст».

Бозгашти ҳафтод шогирд

¹⁷ Ҳафтод[†] нафар шогирдан бо ҳушхолӣ баргашта, ба Исо гуфтанд: «Худовандо! Бо номи Ту ҳатто девҳо ба ми итоат мекунанд». ¹⁸ Ў ба онҳо гуфт: «Ман дидам, ки шайтон барқвор аз осмон ба поён афтод; ¹⁹ Ҳоло Ман ба шумо қудратеро додам, ки морону қаждумон ва тамоми қуввати душманро поймол кунед ва ба шумо ҳеч чиз зарар расонда наметавонад. ²⁰ Вале на барои он шод бошед, ки рӯҳҳо ба шумо итоат мекунанд, балки барои он шодӣ қунед, ки номҳоятон дар осмон навишта шудаанд».

Шодии Исо

²¹ Ҳуди ҳамон лаҳза Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, бо ҳушхолӣ гуфт: «Шуқри Туро мекунам, эй Падарҷон, ҳокими замину осмон, ки ин ҷизҳоро аз оқилон ва хирадмандон пӯшида мондиҳу ба одамони оддӣ ошкор соҳти. Бале, Падар, ҳоҳиши неки Ту чунин буд.

²² Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ҳеч кас ғайр аз Падар намедонад, ки Писар кист. Инчунин ғайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интиҳоб кардааст, то Падарро барояшон зоҳир кунад, ҳеч кас намедонад, ки Падар кист».

²³ Сипас, Исо ба шогирданаш рӯ оварда, фақат ба онҳо гуфт: «Ҳушбахтанд ҷашмоне, ки чизи шумо мединанд! ²⁴ Зеро ба шумо мегӯям, ки пайғамбарон ва подшоҳони бисёре меҳостанд он чизро бубинанд ва бишнаванд, ки шумо мебинед ва мешнавад. Вале онҳо на диданду на шуниданд».

Масал дар бораи сомарии накӯкор

²⁵ Ҳамин вақт яке аз қонуншиносон барҳест ва Исоро озмудани шуда, ба ў чунин савол дод: «Устод! Чӣ кор бояд биқунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?» ²⁶ Исо ҳам аз вай пурсид: «Дар шариат чӣ навишта шудааст? Шумо аз он чо чӣ меҳонед?» ²⁷ Вай ҷавоб дод: «Худованд Ҳудои худро ба тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми қуввату ақлу ҳушамон дӯст бидорем ва шахсеро, ки наздики мост, мисли худ дӯст бидорем». ²⁸ Исо гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ. Ҳамин тавр биқун ва ҳаёт ҳоҳӣ дошт». ²⁹ Вале ў ҳудро сафед карданӣ шуда ба Исо гуфт: «Пас, ҳазни наздики ман кист?»

³⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Марде, ки аз Ерусалим ба Ериҳӯ мерафт, ба дasti роҳзанҳо афтид. Онҳо ўро горат карда хуб заданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. ³¹ Тасодуфан аз ҳамон роҳ рӯҳоние мегузашт ва чун ўро дид, аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. ³² Ҳамчунин марде аз тоифаи Левӣ аз он чо мегузашт ва марди заҳмдорро дидан замон, ў низ аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. ³³ Вале марди сомарие, ки аз он чо

савора мегузашт, ба вай наздики шуда, ўро дид ва дилаш ба ҳоли ў сӯҳт. ³⁴ Сипас назди ў омада, заҳмҳояшро бо шароб тоза карду равған молида баст. Байд ўро бардошта ба ҳараш савор карду ба меҳмонҳонае овард ва дар ҳамон чо ўро нигоҳубин намуд. ³⁵ Рӯзи дигар ба соҳиби меҳмонҳона ду динор дода гуфт: «Ўро нигоҳубин кун ва агар ҳарҷат аз ин зиёдтар шавад, вақти баргаштанам онро ба ту бармегардонам».

³⁶ Ҳӯш, ба фикри ту қадоме аз ин се нафар ба он марде, ки аз дasti роҳзанҳо ҷабр дида буд, шаҳси наздики ҳисоб мешавад?» ³⁷ «Он қасе, ки ба ў раҳм кард», — ҷавоб дод шариатдон. «Пас, бирав ваноманди ў рафтор кун», — гуфт Исо.

Марто ва Марям

³⁸ Исо ва шогирданаш сафарашонро давом дода, ба дехае ворид гаштанд. Дар ҳамон чо Марто ном зане ўро дар ҳонаи худ меҳмондорӣ кард. ³⁹ Вай Марям ном ҳоҳаре дошт, ки пеши пои Исо нишаста ба суханони ў гӯш медод. ⁴⁰ Марто, ки барои меҳмондорӣ намудан бисёр даводав мекард, ба назди Исо омада гуфт: «Ҳоҳаам! Шумо парвое надоред, ки ҳоҳарам ҳамаи корро ба сари ман партофтааст? Охир, бигӯед, ки ба ман ёрӣ дихад». ⁴¹ «Марто! Марто! — гуфт ба вай Худованд, — ту ғами бисёр ҷизҳоро ҳӯрда, даводав мекунӣ. ⁴² Вале фақат як ҷизозим аст. Марям қисми хуберо интиҳоб намудааст ва онро аз ў ҳеч кас гирифта наметавонад».

11

Таъзими Исо дар бораи тарзи дуогӯй

¹ Рӯзе дар ҷое Исо машгули дуогӯй буд. Вақте ки дуояшро тамом кард, яке аз шогирданаш ба ў гуфт: «Худовандо! Ҳамон тавре ки Яҳё ба шогирданаш ёд дода буд, Ту низ ба мо тарзи дуогӯйро ёд дех». ² Исо ба онҳо гуфт: «Вақте ки дуо мекунед, чунин бигӯед: Эй Падар!

Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту. Бигзор подшоҳии Ту биёяд;

³ Ба мо ризку рӯзии ҳаррӯзаамонро * бидех

⁴ ва гуноҳҳои моро бубаҳш, чунон ки мо онҳоеро мебаҳшем, ки бо мо нодуруст рафтот мекунанд

ва моро ба озмоиш дучор нақун». ⁵

Пас ба онҳо гуфт: «Фарз мекунем, ки яке аз шумо дӯсте дореду ними шаб ба ҳонаи ў рафта, мегӯед: „Эй дӯст, ба ман се дона нон қарз дех, 6 чун яке аз дӯстонам, ки дар сафар буд, ба ҳонаам омадааст ва ман ҷизе надорам, ки пеши ў гузорам“». ⁷ Вале ў аз даруни ҳона чунин ҷавоб медиҳад: „Маро ташвиши надех, чунки дари ҳонаам баста аст ва ман бачаҳоям аллакай дар ҷойгаҳ хобидаем, ҳоло

† 10:17 10:17 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ҳафтоду ду» омадааст.

* 11:3 11:3 Ё «пагоҳиамонро»

наметавонам хеста ба ту нон дихам“. 8 Ба шумо мегүям, агар ўз рўй дўстӣ хеста чизе надиҳад, азбаски беист талаб мекунед, мачбур мешавад, ки хезаду он чизеро, ки талаб мекунед, ба шумо дихад. 9 Бинобар ин Ман ҳам ба шумо мегўям: талаб кунед ва ба шумо дода мешавад; бичўед ва пайдо мекунед; дарро бикўбед ва он ба рўятон кушода мешавад. 10 Чун ҳар кий талаб мекунад, ба даст меорад; ҳар кий мечўяд, пайдо мекунад; ва ҳар касе, ки дарро мекўбад, он ба рўяш кушода мешавад.

11 Оё дар байни шумо чунин падаре ёфт мешавад, ки агар писараш аз ўз[†] моҳӣ билурсад, ба ҷои моҳӣ ба дасташ мори заҳрдор дихад? 12 Ё агар писараш тухм билурсад, ба ҷояш қаждум ба ўз дихад? 13 Пас, агар шумо бо ҳамаи дилсиёхнатон ба фарзандони ҳуд чизҳои хуб дода тавонед, наҳод Падари осмонӣ Рӯҳи Муқаддасро чанд маротиба зиёдтар ба онҳое надиҳад, ки аз ўз талаб мекунанд».

Исо ва Баал-Забул

14 Боре Исо деви як мардро берун кард. Ин дев, деви гунгӣ буд ва вақте ки ўз берун баромад, марди гунг ба гап даромаду мардум ба ҳайрат афтоданд. 15 Баъзеи одамон чунин мегуфтанд: «Исо девҳоро бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо берун мекунад». 16 Дигарон бошанд, ўро озмудани шуда, талаб мекарданд, ки аз ҷониби Ҳудо нишонае дихад. 17 Вале Исо, ки аз фикрҳои онҳо боҳабар буд, гуфт: «Ҳар давлате, ки дар доҳили ҳуд аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар хонае, ки дар байни аъзоёнаш ҷудой меафтад, вайрон мегардад. 18 Инак, агар шайтон дар ҳуд ба ду қисм ҷудо шавад, магар давлаташ устувор монда метавонад? Шумо мегўед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунам. 19 Агар Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекарда бошам, пас, пайравони ҳудатон-чи? Онҳо бо қадом қудрат берун мекунанд? Бигзор онҳо шуморо ҳукм кунанд. 20 Аммо, агар Ман бо қувваи Ҳудо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Ҳудо аллакай ба ҳаёти шумо омадааст.

21 Вақте ки марди пурзўру мусаллаҳ қасрапро посбонӣ мекунад, ба чизу ҷораи ўз зараре намерасад. 22 Вале ҳангоме ки шахси аз вай пурзўттар ба ўз ҳамла карда, ғолиб мебарояд, аслиҳаero, ки соҳиби хона ба он умед баста буд, аз вай қашида мегираду ҷизи бадастовардашро бо шариконаш тақсим мекунад.

23 Касе, ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе, ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедиҳад, дар асл онҳоро пароканда мекунад.

Бозгаштани рӯҳи нопок

24 Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро наёфта, ба худ мегўяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам“, — 25 ва баргашта мебинад, ки ин хона ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. 26 Пас, рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз худаш ҳам бадтарро меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа ахволи он шахс аз ҳолати аввалиаш ҳам бадтар ҳоҳад шуд».

Хушбахтии ҳақиқӣ

27 Ҳангоме ки Исо ин суханонро мегуфт, зане аз миёни мардум хитоб кард: «Хушбахт аст он зане, ки Шуморо таваллуд карда шир додааст!» 28 Исо бошад гуфт: «Вале онҳое, ки қаломи Ҳудоро мешунаванду аз рӯи он амал мекунанд, хушбахттаранд».

Мардум нишонаи осмонӣ талаб мекунанд

29 Мардуми зиёде дар гирди Исо ҷамъ меомаданд ва ўз сухан оғоз намуда гуфт: «Чӣ бад аст насли ҳозира, ки нишонаэро талаб мекунад, vale гайр аз нишонаи Юнуси пайғамбар ба онҳо нишонаи дигаре дода намешавад. 30 Зоро, ҳамон тавре ки Юнус бар мардуми шаҳри Нинве нишонае буд, Фарзанди Инсон низ бар ин насли нишонае ҳоҳад шуд. 31 Дар рӯзи ҷазо малиқаи сарзамини Сабо барҳеста ин насрло айборд мекунад, зоро ўз як гӯши дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки қаси бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост! 32 Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве барҳеста, насли шуморо айборд мекунанд, зоро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданду аз ғуноҳоъишон даст қашиданд. Ҳол он ки қаси бузургтар аз Юнус дар ин ҷост!

Чароги бадан

33 Ҳеч кас ҷароғро дарғиронда, ба ҷои ҷашминарас ва ё ба таги тагора намегузорад, баръакс, онро ба ҷароғпояе мегузорад, то онҳое, ки ба хона медакоянд, равшаниро бубинанд. 34 ҷашм ҷароғи бадан аст. Ҷун ҷашм солим аст, бадани одам пур аз равшани мегардад, vale агар солим набошад, одамро торики фаро мегирад. 35 Эҳтиёт бошед, то он нуре, ки дар шумост, боз торики набошад! 36 Пас, агар тамоми баданатон пур аз равшани бошаду дар ҳуд ҳеч торикие надошта бошед, ба монанди он ҷароғе, ки бо дураҳши ҳуд шуморо муనаввар месозад, тамоми баданатон равшан ҳоҳад буд».

Роҳбарони диниро таътина задани Исо

37 Вақте ки Исо ин суханонро мегуфт, яке аз ғарисиён ўро ба хонаи ҳуд ба меҳмонӣ даъват намуд ва Исо ба хонаи ўз даромада, ба сари дастарҳон нишаст. 38 Ғарисӣ ҳайрон шуд, ки Исо пеш аз ҳӯрдани ҳӯрок даст нашуст.

[†] 11:11 11:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот доҳил шудааст: «нон билурсад, ба ҷои нон санг дихад ё агар...»

39 Вале Худованд ба он фарисй гүфт: «Ҳамин шумо, фарисиён, беруни косаву табаки худро мешүед, аммо дарунатон пур аз хасисио бадйаст. 40 Эй беақлон! Оё ҳамон як Офаранда тамоми чизеро, ки ҳам дар берун ва ҳам дар дарун аст, наофаридааст? 41 Пас он чй дар даруни коса доред ба камбагалон садақа диҳед ва ҳама чиз бароятон пом мегардад.

42 Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз ҳосили пудинаву қашнизи дигар намуди гиёхҳо ҳиссай даҳумро ба Худо месупоред, аммо таълимотро дар бораи адолат ва муҳаббати Худо беаҳамият мемонед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ беътибор намемонед.

43 Вой бар ҳолатон, эй фарисиён, шумо дўст медоред, ки дар ибодатхонаҳо болонишин бошеду дар бозорҳо ба шумо салом диҳанд.

44 Вой бар ҳоли шумо, ки ба қабрҳои белавҳасанг монанд ҳастед ва мардум нафаҳмида онҳоро зери по мекунанду ҳаром мешаванд.

45 Он гоҳ яке аз қонуншиносон ба Исо гүфт: «Устод! Шумо бо ин суханнатон моро ҳам таҳқир мекунед». 46 Вале Исо гүфт: «Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки бори бениҳоят вазнинро ба гардани мардум бор мекунеду дастатонро ҳам намечунбонед, ки ба онҳо ёрий диҳед.

47 Вой бар ҳоли шумо, ки барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. Охир, ҳамон пайғамбаронро ачдодони шумо қуштаанд. 48 Бо ин амалатон шумо тасдиқ мекунед, ки бо корҳои ачдодонатон розӣ ҳастед, чунки онҳо пайғамбаронро мекуштанд, шумо бошед, барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. 49 Барои ҳамин Ҳикмати Худо эълон мекунад: „Ба наздашон пайғамбарону вакилонро мефиристам ва онҳо баъзеашонро мекушанду баъзеи дигарашонро дунболагирӣ мекунанд“. 50 Пас мардуми ин насл барои хуни тамоми пайғамбароне, ки аз аввали оғариниши дунёи рехта шудааст, ҷазо ҳоҳанд дид, 51 яъне аз хуни Ҳобил сар карда, то хуни Закаре, ки дар байнин курбонгоҳи муқаддастарин ҷои Ҳонаи Худо қушта шуда буданд. Бале, бидонед, ки мардуми ин насл барои ҳамаи ин ҷавоб ҳоҳад дод.

52 Вой бар ҳоли шумо, эй қонуншиносон, ки калиди дарвозаи донишро бо худ бурда, ҳам ҳудатон аз он надаромадев ҳам ба онҳое, ки меҳоҳанд дароянд, монеъ мешавад».

53 Вақте Исо аз он ҷо мерафт, шариатдонон ва фарисиёни бағазабомада ўро ба ҳолаш нағузашта, аз ҳар ҳусус саволборон мекарданд. 54 Онҳо меҳостанд аз забони Исо сухани нолоиқеро шунида, ба ў тӯҳмат қунанд.

12

Ҳазар аз дурӯяги фарисиён

1 Дар ин миён ҳазор-ҳазор одамон ҷамъомада, яқдигарро тела медоданд ва Исо аввал ба шогирдони худ муроҷиат карда гүфт: «Худро аз ҳамиртуруши фарисиён, ки дурӯягӣ аст, эҳтиёт кунед. 2 Зоро ҳеч чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч чизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. 3 Пас он чиро, ки дар торкий гуфта будед, дар рӯшнӣ ҳоҳанд шунид ва он чиро, ки шумо дар пинҳонӣ пичиррос карда гуфted, аз болои бомҳо эълон ҳоҳанд кард.

4 Ба шумо мегӯям: Эй дӯстонам, аз онҳое, ки ҷисматонро мекушанд ва байд, аз он ҳеч кори дигаре карда наметавонанд, натарсед. 5 Ман ба шумо мефаҳмонам, ки аз кӣ бояд тарсед. Аз он қасе тарсед, ки баъд аз қуштан шуморо ба дӯзах партофта метавонад. Бале, ба шумо мегӯям, ки аз ў бояд битарсед.

6 Магар ба ду танга панҷ ғунчишк фурӯхта намешавад? Вале Худо ҳар як ғунчишкро ҳам дар хотираши нигоҳ медорад 7 ва ҳар тори мӯйи сарон ҳам ба ҳисоб гирифта шудааст. Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр ғунчишко ҳам қиматтар ҳастед.

8 Ба шумо мегӯям: ҳар кӣ дар пеши мардум гӯяд, ки пайрави Ман аст, Фарзанди Инсон низ дар назди фариштагони Худо пайрави Ман будани ўро тасдиқ мекунад. 9 Лекин, ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад қунад, Фарзанди Инсон низ дар пеши фариштагони Худо ўро ради мекунад.

10 Ҳар кӣ бар зидди Фарзанди Инсон сухане бигӯяд, баҳшида мешавад, лекин қасе, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофириона бигӯяд, баҳшида наҳоҳад шуд.

11 Вақте шуморо ба ибодатхонаҳо, ба назди сардорону ҳукumatдорон меоранд, ғам наҳӯрд, ки чӣ ҳел бояд ҷавоб диҳед ё ҷой бигӯяд. 12 Зоро Рӯҳи Муқаддас ба шумо ёд медиҳад, ки ҳамон лаҳза ҷӣ бояд бигӯед».

Масал дар бораи бойи нодон

13 Марде аз байнин мардум ба Исо гүфт: «Устод! Ба бародарам бигӯ, ки мерорро бо ман тақсим қунад». 14 Исо ҷавоб дод: «Эй мард, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё довар таъин кардааст?» 15 Сипас, ба ҳама муроҷиат карда гүфт: «Аз ҳар тұна ҳырсу ҹашмгурусларай ҳазар қунед, зоро ҳаёти одам аз зиёдатин бойигариаш иборат нест».

16 Баъд ба онҳо масалеро гүфт: «Замини як марди бой ҳосили фаровоне ба бор овард.

17 Вай худ ба худ фикр карда гүфт: „Чӣ кор бояд қунам, оҳир бараи ҷамъ кардани ҳосили худ ҷое надорам?“ 18 Баъд гүфт: „Ана чӣ кор мекунам — анборҳои худро вайрон карда, қалонтарашро месозам ва тамоми ҳосили бойигариаш ба он ҷо бурда, 19 ба худ мегӯям: Акнун ту бойигариин бисёре дорӣ, ки барои солҳои зиёде мерасад. Истироҳат кун, бихӯр, бинӯш ва аз қайфу сафои зиндагӣ бебаҳра намон“ 20 Вале Худо

ба вай гүфт: „Эй нодон! Ҳамин шаб ҷонат аз ту талаб карда мешавад. Пас, он чӣ захира кардай, насиби кӣ мегардад?“

²¹ Ҳамин тавр бо ҳар касе мешавад, ки барои худ бойигарӣ ҷамъ мекунад, вале дар назари Ҳудо бой нест».

Фам нахӯрдан

22 Исо ба шогирдони худ гүфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: на ташвиши онро қашед, ки дар зиндагиятон чӣ меҳӯред ва на ғами баданатонро ҳӯред, ки чӣ мегӯшад. ²³ Охир зиндагӣ муҳимтар аз ҳӯрок ва бадан муҳимтар аз пӯшон аст. ²⁴ Ба зоғҳо нигоҳ қунед, онҳо на мекоранд, на медараванд, на анбор доранду на қаҳдон, вале Ҳудо ризку рӯзиашонро мифиристад ва шумо нисбат ба паррандаҳо қадри баландтаре доред!

²⁵ Қадоме аз шумо бо ғам ҳӯрдан метавонед умратонро ақаллан як соат дарозтар қунед?*

²⁶ Пас, агар шумо ҷунин як кори ноҷизро иҷро карда натавонед, ҷаро ғами ҷизҳои дигарро меҳӯред?

²⁷ Ба нашӯнамои гулҳои савсан нигоҳ қунед: Онҳо на меҳнат мекунанду на мересанд,[†] лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Суляймон бо тамоми ҳашмату бойигариши мисли яке аз онҳо либоси зебое напӯшидааст. ²⁸ Пас, агар Ҳудо алафи саҳрои, ки имрӯз ҳасту пагоҳ ба оташ партотфа мешавад, ҷунин пӯшонад, шуморо низ, эй сустимонҳо, пӯшонда метавонад! ²⁹ Шумо ғам ҳӯрда, аз пайи он нашавед, ки чӣ меҳӯреду чӣ менӯshed. ³⁰ Ин ғами асосии тамоми ҳалқоҳо дигар аст, ваде Падари шумо мединад, ки ҳамаи ин ҷизҳо ба шумо лозиманд. ³¹ Танҳо подшоҳии ӯро бичӯед ва ӯ бар замми он ба шумо ин ҷизҳоро ҳоҳад дод.

³² Эй Ҷамаи ҳурди гӯсфандон, натарсед! Зоро иродай Падаратон ҷунин аст, ки подшоҳиро ба шумо дижад. ³³ Он чиро, ки доред, бифурӯшду ба камбағалон садақа дижед. Ҳамёнҳоеро ба даст оред, ки ҳеч вақт намедаранд. Дар осмон бойигарири ҷамъ қунед, ки ҳеч вақт тамом намешавад, ҷунки дасти дузд ба он ҷо намерасад ва кӯя онро намезанд. ³⁴ Зоро ба он ҷое, ки бойигарӣ доред, дилатон қашол аст.

Хизматгорони ҳушӯр

³⁵ Ҳар яки шумо миённатонро баста, ҷароғашро равшан нигоҳ доред. ³⁶ Ба монанди хизматгороне бошед, ки интизори аз тӯй баргаштани соҳибашон ҳастанд, то ки вақти баргашта дарро қӯфтани соҳибашон, онро зуд ба рӯяш қушоёнд.

³⁷ Ҳушбахтанд хизматгороне, ки соҳибашон вақти баргашта омадан онҳоро бедор мейбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳуди соҳиб

миённашро баста, онҳоро ба сари дастархон мешинонад ва ба онҳо хизмат мекунад.

³⁸ Ҳушбахтанд онҳое, ки соҳибашон ҳоҳ ними шаб, ҳоҳ наздики субҳ баргашта, онҳоро бедор мейбад. ³⁹ Бидонед, ки агар соҳибона вақту соати омадани дуздро донад, вай[‡] намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд.

⁴⁰ Пас, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон тайёр бошед, зеро Вай вақте меояд, ки интизораш нестед.

Хизматгорони бовафо ва бевафо

41 Петрус гүфт: «Ҳудованд! Ин масалро танҳо барои мо ё барои ҳама гүфт?»

⁴² Ҳудованд ҷавоб дод: «Монанди ҳамон хизматтори бовафу хирадманд бошед, ки соҳибаш дилпурона метавонад ӯро бар хизматгорони дигар назоратчӣ таъян қунад ва ба ӯ дар вақти муайяншуда додани ҳӯрду ҳӯроқи онҳоро боварӣ намояд.

43 Ҳушо хизматгоре, ки ӯро соҳибаш ҳангоми баргаштан дар сари иҷрои вазифааш мейбад. ⁴⁴ Ба ростӣ мегӯям, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчӣ таъян менамояд. ⁴⁵ Вале агар он хизматтор фикр қунад, ки соҳибаш дер карда истодааст ва хизматгоронро, марду занро фарқ накарда, латуқӯб қунад ва ба ҳӯрдану нӯшидану мастигарӣ машгул шавад, ⁴⁶ ана, он ғоҳ дар вақти соате, ки хизматтор аз он бехабару мунтазираш нест, соҳибаш бармегардад ва ӯро ду пора карда, насиби беимононро медиҳад. ⁴⁷ Хизматгоре, ки ҳоҳиши соҳибашро мединад, вале онро иҷро намекунад ва иҷро кардани ҳам нест, саҳт лат карда мешавад. ⁴⁸ Аммо хизматгоре, ки иродай соҳибашро надониста, кори баде мекунанд, ҷазои сабуктаре мебинад. Ба ҳар касе, ки зиёд дода шудааст, аз ӯ низ зиёд пурсида мешавад ва ба ҳар касе, ки ҷизи бисёре боварӣ карда шудааст, аз вай низ бисёртар талаб карда мешавад.

Чудоӣ байни одамон

49 Ман омадам, ки дар рӯи замин оташ даргиронам ва бисёр меҳоҳам, ки он зудтар фурӯзон гардад. ⁵⁰ Ҳамон тавре ки одам дар вақти таъмид гирифтан ба об гӯта мезанад, Ман низ бояд ба азоби марговар гӯтавар гардам ва то ба амал омадани ин кор нороҳат ҳастам. ⁵¹ Шумо гумон мекунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам? Баръакс, на барои сулҳ, балки барои чудоӣ андохтан омадаам.

⁵² Батъд аз ин агар дар хонае панҷ нафар бошанд, аз ҳам чудоҳоҳанд шуд: се нафар ба ду нафар ва ду нафар ба се нафар зид мебароянд. ⁵³ Падар бар зидди писараш ва писар бар зидди падараш, модар бар зидди духтараш ва духтар бар зидди

* ^{12:25} 12:25 Ӣ «қадатонро баландтар қунед». † ^{12:27} 12:27 Дар баязе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «посбонӣ мекунад ва...»

‡ ^{12:39} 12:39 Дар баязе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «посбонӣ мекунад ва...»

модараш, хушдоман бар зидди келинаш ва келин бар зидди хушдоманаш мебарояд».

Фаҳмидан замон

⁵⁴ Ҳамчунин ба мардум гуфт: «Вақте мебинед, ки аз гарб абрे пайдо мешавад, дарҳол мегӯед: „Бояд борон борад“ ва чунин мешавад. ⁵⁵ Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мевазад, мегӯед: „Ҳаво гарм мешавад“ ва ҳамин тavr ҳам мешавад. ⁵⁶ Эй дурӯяҳо! Шумо нишонаҳои замину осмонро дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонед чаро фаҳмида наметавонед, ки ҳоло чӣ замоне фаро расидааст?

Оштӣ шудан бо даъвогар

⁵⁷ Барои чӣ худи шумо муайян карда наметавонед, ки чӣ бояд кунед? ⁵⁸ Охир, вақте ки бо даъвогар ба пешӣ қозӣ меравед, бояд ҳаматарафа кӯшиш кунед, ки дар роҳ бо даъвогар оштӣ шавед, вагарна ў шуморо ба назди қозӣ мебарад ва қозӣ шуморо ба дasti зиндонбон месупорад вай шуморо ба зиндон метартояд. ⁵⁹ Росташро мегӯям, ки то тангаи охирини қарзатонро надиҳед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед».

13

Даъват ба тавба

¹ Дар ин маврид баъзеҳо ба назди Исо омада, дар бораи ҷалилиёне нақл карданд, ки Пилотус онҳоро ҳангоми курбонӣ карданашон кишт. ² Исо дар ҷавобӣ онҳо гуфт: «Ба гумонатон ин ҷалилиён аз ҷалилиён дигар гунаҳкортар буданд, ки бо онҳо чунин ҳодиса рӯй дод? ³ Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед. ⁴ Ё ба фикратон он ҳаждаҳо нафаре, ки манораи Шиљаҳо ба болояшон ҷапта шуда нобудашон кард, аз дигар сокинони Ерусалим гунаҳкортар буданд? ⁵ Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед».

Масал дар бораи дарахти анҷери бемева

⁶ Исо чунин масалеро гуфт: «Дар токзори як мард дарахти анҷире шинонда шуда буд. Вай омада, аз он мева ҷустуҷӯ кард, vale ҷизе наёфт. ⁷ Пас, ба бөғон гуфт: „Се сол боз ман меоям, то аз ин дарахт мевае пайдо бикунам, vale ҷизе намеёбам. Онро бурида парто! Чаро заминро бехуда банд мекунад?“ ⁸ Вале бөғон ҷавоб дод: „Хоча! Як соли дигар ҳам онро набуред. Ман гирдашро побел карда, ба замин пору меандозам. ⁹ Агар соли оянда мева дидҳад, хуб мешавад ва агар надиҳад, баъд бибуред“.

Шифо ёфтани зан дар рӯзи истироҳат

¹⁰ Дар яке аз рӯзҳои истироҳат Исо дар ибодатхона мардумро таълим медод. ¹¹ Дар он ҷо зане ҳузур дошт, ки ҳаждаҳо сол боз гирифтори рӯҳи нопок буд. Аз ин сабаб миёни

зан хам гашта, ў ҳеч қоматашро рост карда наметавонист. ¹²⁻¹³ (12-13) Исо инро дида, ба наздаш даъват кард ва дастонашро бар ў гузошта, гуфт: «Эй зан! Ту аз бемориат раҳой ёфтӣ». Қомати зан дарҳол рост шуда, вай Ҳудоро ҳамду сано ҳонд.

¹⁴ Сардори ибодатхона, аз он ки Исо дар рӯзи истироҳат занро шифо бахшид, ҳашмгин шуда, ба мардум гуфт: «Барои кор кардан шаш рӯз ҳаст ва бояд на дар рӯзи истироҳат, балки дар яке аз ҳамин рӯзҳо омада, шифо ёбед». ¹⁵ Вале Ҳудованд дар ҷавоб гуфт: «Эй дурӯяғон! Магар ҳар яки шумо дар рӯзи истироҳат банди барзагов ё ҳари ҳудро қушода онҳоро аз оғил берун намебароред, то рафта об бихӯранд? ¹⁶ Ҳол он ки ин зан аз авлоди Иброҳим аст ва шайтон ўро ҳаждаҳо сол боз дар бандҳои ҳуд нигоҳ медошт! Пас, наҳод мумкин набошад, ки ў дар рӯзи истироҳат аз ин бандҳо озод шавад?!

¹⁷ Бо ин суханонаш ў душманонашро шарманда ҳуд ба тамоми мардум аз корҳои аҷибе, ки ў мекард, шод мешуданд.

Масал дар бораи донаи ҳардал ва ҳамиртуруш

¹⁸ Исо гуфт: «Подшоҳии Ҳудо ба чӣ монанд аст? Ман онро ба чӣ ташбех, диҳам? ¹⁹ Он ба донаи ҳардал монанд аст, ки шаҳсе гирифта, дар боғи ҳуд мекорад. Он рӯида, дарахти қалоне шуду паррандаҳо дар миёни шоҳаҳояш лону гузоштанд».

²⁰ Боз гуфт: «Подшоҳии Ҳудо ба чӣ монанд кунам? ²¹ Вай монанди он аст, ки зане ҳамиртуруше мегираду бо як тағора орд омехта, ҳамир мекунад ва баъд тамоми ҳамир мерасад».

Дари танг

²² Исо дар шаҳру дехаҳо гашта мардумро таълим медод. Вай ба сӯи Ерусалим равона буд. ²³ Шахсе аз ў пурсид: «Хочаам! Магар шуморай қами одамон начот мейбанд?» Вай ба мардум гуфт: ²⁴ «Саъю қӯшиш кунед, то аз дари танг дароед, зеро ба шумо мегӯям, ки бисёр қасон қӯшиш ҳоҳанд кард, ки аз он дар дароянд, вале ин ба онҳо мүяссар наҳоҳад шуд. ²⁵ Вақте ки соҳибхона хеста дарро маҳкам мекунад, шумо дар берун мемонед ва дарро кӯфта мегӯед: „Хоча! Дарро ба рӯи мо бишуно!“ Вале ў ба шумо чунин ҷавоб медиҳад: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед!“ ²⁶ Он вақт шумо мегӯед: „Мо ҳамроҳи ту меҳӯрдему менӯшидем. Ту дар қӯчаҳои мо мардумро таълим медодӣ“. ²⁷ Вале ў ба шумо ҷавоб ҳоҳад дод: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед, дур шавед аз ман, эй ҳамаи бадкорон!“ ²⁸ Ва вақте ки шумо дар подшоҳии Ҳудо Иброҳим, Исҳоқ, Ёқуб ва тамоми пайғамбаронро мебинеду ҳудатон аз он ҷо ронда мешавед, аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунед.

²⁹ Мардум аз шарқу гарб ва шимолу ҷануб омада, дар гирди дастархони подшоҳии Ҳудо

менишинанд³⁰ ва бაъзе аз онҳое, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд ва баъзе аз онҳое, ки дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд».

Дилсӯзи Исо дар ҳақиқи Ерусалим

³¹ Ҳамин вақт чанд нафар аз фарисиён ба назди Исо омада гуфтанд: «Ба шумо лозим аст, ки аз ин чо баромада раведу сафаратонро давом дихед, зеро Ҳиродус меҳоҳад шуморо бикушад». ³² Исо ба онҳо гуфт: «Рафта, ба он рӯбоҳ бигүёд, ки Ман имрӯзу пагоҳ девҳоро берун карда, мардумро шифо медихам ва рӯзи сеюм корамро тамом мекунам». ³³ Вале Ман бояд имрӯз, пагоҳ ва ҳам баъд аз пагоҳ роҳамро давом дихам, зеро ин хел шуданаш мумкин нест, ки пайғамбар берун аз Ерусалим ҳалок гардад.

³⁴ Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоҳро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор мекуни! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чӯчаояшро зери болҳояш ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, вале ту роҳ надодӣ!³⁵ Пас ҳоло ҳонаат беларастор мемонад. Ба шумо мегӯям, ки то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Ҳудованд меояд!“ нагӯед, Маро ҳаҳоҳед дид».

14

Шифо ёфтани марди бемор

¹ Боре, дар рӯзи истироҳат Исо барои ҳӯрдани ҳӯрок ба ҳонаи яке аз сардорони фарисиён рафт ва онҳо корҳои ӯро мушоҳида мекарданд. ² Дар рӯ ба рӯи Исо марде менишанд, ки баданаш варарм карда буд. ³ Исо ба қонуншиносону фарисиён муроҷиат намуда гуфт: «Дар рӯзи истироҳат касеро шифо додан мумкин аст ё не?» ⁴ Онҳо ҳомӯш монданд, ӯ бошад, ба бемор даст расонда шифо баҳшиди ҷавоб дод. ⁵ Сипас ба онҳо гуфт: «Агар бача^{*} ва ё барзагони яке аз шумо дар рӯзи истироҳат ба ҷоҳ афтад, магар онро зуд берун намебароред?» ⁶ Вале онҳо ба ӯ ҷавобе дода натавонистанд.

Таълим дар бораи ҷойталабӣ

⁷ Исо мушоҳида мекард, чӣ тавр меҳмонон мекостанд ҷойҳои болотарро ишғол кунанд, бинобар ин ба онҳо масалеро гуфт: ⁸ «Вақте ки ба тӯи арӯйӣ даъват мешавӣ, аз боло гузашта нашин, чун шояд шаҳсе даъват шуда бошад, ки аз ту баобрӯтар аст. ⁹ Он ғоҳ соҳибхонае, ки ҳардӯи шуморо даъват кардааст, омада ба ту нагӯяд: „Ҷоъятро ба ӯ ბидех“. Он вақт шарм дошта, маҷбур мешавӣ, ки ба поён гузашта шинӣ. ¹⁰ Баръакс, вақте ки туро даъват мекунанд, омада дар ҷои поён бишин, то соҳибхона омада, ба ту бигӯяд: „Дӯстам, болотар бишин“. Он ғоҳ иззату эҳтиромат дар пеши назари ҳамаи онҳое, ки дар гирди

дастархон нишастанд, ба ҷо оварда мешавад. ¹¹ Зеро ҳар кӣ худро қалон гирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоккор гирад, сарбаланд ҳоҳад шуд».

¹² Баъд ба соҳибхонае, ки ӯро даъват карда буд, гуфт: «Вақте ки зиёфате ташкил мекунӣ, дӯстон, бародарон, хешон ва ҳамсаҳои бойи худро даъват накун, чунки онҳо низ туро даъват мекунанду некиатро бармегардонанд. ¹³ Беҳтараш вақти зиёфат оростан камбагалону маъюбон ва шалҳову нобиноёнро даъват намо. ¹⁴ Он ғоҳ ҳушбахт ҳоҳӣ шуд, чунки онҳо некиатро баргардонда наметавонанд, вале дар рӯзе, ки некон зинда мешаванд, Ҳудо некиатро ба ту бармегаронад».

Масал дар бораи зиёфати қалон

¹⁵ Инро шунида яке аз меҳмонон ба Исо гуфт: «Ҳушбахт аст он касе, ки дар подшоҳии Ҳудо ҳӯрок бихӯрад!»

¹⁶ Аммо Исо ба ӯ гуфт: «Марде зиёфати қалоне ороста, мардуми зиёдро даъват намуд. ¹⁷ Чун вақти ҳӯрдани ҳӯрок расид, хизматгорашро фиристолд, то ба даъватшудагон бигӯяд: „Биёед, аллакай ҳама чиз тайёр аст“. ¹⁸ Ҳамин вақт ҳама, яке аз пайи дигар ба узрҳоҳӣ даромаданд. Якумаш гуфт: „Ман замин ҳаридам ва бояд рафта, онро бубинам. Ҳоҳиш мекунам, маро бубахшед“. ¹⁹ Дигаре гуфт: „Ман панҷ чуфт барзагон ҳаридам ва ҳоло барои санҷидани онҳо меравам. Илтимос мекунам, маро бубахшед“. ²⁰ Саввумӣ гуфт: „Ман зан гирифтам, бинобар ин рафта наметавонам“. ²¹ Хизматтор баргашта ин ҳабарро ба ҳоҳааш расонд. Он ғоҳ ҳоҳааш дар ғазаб шуда, ба хизматгораш фармон дод: „Зудтар ба қӯҷаву тангкӯҷаҳои шаҳр рафта, камбагалон, маъюбон, шалҳо ва нобиноёнро ба ин ҷо биёэр“. ²² Хизматтор гуфт: „Ҳоҳаам! Фармонатонро иҷро намудам, вале боз ҳам ҷойҳои ҳоҳӣ ҳастанд“. ²³ Сипас ҳоҳааш ба хизматгор гуфт: „Қад-қади роҳҳои васеъву танг гашта, мардумро ба омадан мачбур кун, то ки ҳонаам пур шавад.

²⁴ Ба шумо мегӯям, ҳеч нафаре, ки аз аввал даъват шуда буд, мазаи ҳӯроҳи идонаи маро ҳаҳоҳад ҷашид“.

Исоро пайравӣ намудан

²⁵ Ҳамроҳи Исо мардуми бисёре равона буданд ва ӯ ба онҳо рӯ оварда гуфт: ²⁶ «Касе, ки пеши Ман меояду Маро бештар аз падару модараш, зану фарзандонаш, бародарону ҳоҳаронаш ва зиёдтар аз ҷони худ дӯст намедорад, шогирди Ман шуда наметавонад. ²⁷ Касе, ки салиби азобу маргашро бо худ набардошта аз пайи Ман ояд, шогирди Ман шуда наметавонад. ²⁸ Зеро кӣ аз байнӣ шумо қалъяе соҳтанӣ мешаваду аввал нишастанд.

* 14:5 14:5 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот омадааст: «хар».

харчи онро ҳисоб намекунад, то бифаҳмад, ки имконияти ба анчом расондани сохтмонро дорад ё не? ²⁹ То мабодо баъд аз гузаштани пойдевор он сохтмонро ба охир расонда натавонад ва ҳамаи онҳое, ки инро мебинанд, писханд зада ³⁰ гүйнд: «Ин мард сохтмонро сар карду ба тамом карданни он қувваташ нарасид». ³¹ Ҳамчунин подшоҳе низ пеш аз ба ҷанги зидди подшоҳи дигар баромадан, аввал бояд нишаста, нағзакак фикр кунад, ки оё метавонад бо даҳ ҳазор сарбозии худ ба подшоҳе, ки бо бист ҳазор сарбозаш бар зидди ў меояд, муқобилият нишон дихад? ³² Пас, агар натавонад, ҳанӯз ки душманаш дур аст, сафиронашро барои сулҳ бастан мефиристад. ³³ Айнан ҳамин тавр ҳеч яке аз шумо то аз тамоми чизу ҷораи худ даст нақашед, наметавонед шогирди Ман бошед.

Сифати намак

³⁴ Шумо медонед, ки намак чизи хуб аст, vale агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шур карда мешавад? ³⁵ Он вақт намак барои ҳеч чиз ба кор намоеяд: на барои замин ва на барои пору. Онро бароварда мепартоянд.

Ҳар кий Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

15

Масал дар бораи гӯсфанди гумшиуда

¹ Бисёр андоғирон ва дигар қасоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, барои шунидан суханони Исо ба наздаш меомаданд. ² Вале фарисиён ва шариатдонон норозигии худро баён карда, мегуфтанд: «Ин мард гунаҳкоронро қабул мекунад ва ҳамроҳашон ҳӯрок мөхӯрад». ³ Бинобар ин Исо ба онҳо ҷунин масалро гуфт: ⁴ «Фарз мекунем, ки нафаре аз шумо сад сар гӯсфанд дораду якеашро гум мекунад. Магар наваду нӯҳтоашро дар ҷароғоҳ гузашта, то ёфтани он гӯсфанди гумшиуда аз пайи вай намеравад? ⁵ Ва чун ёбад, бо ҳурсандӣ онро болои кифтонаш бардошта ⁶ ба ҳонааш меояд ва дӯстону ҳамсояҳашро ҷег зада мегӯяд: «Бо ман ҳурсандӣ кунед. Ман гӯсфанди гумшуудаамро ёфтам». ⁷ Ба шумо мегӯям, дар осмон барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст қашида, тавба мекунад, ҳурсандии зиёдтаре мешавад, назар ба он наваду нӯҳ нақӯкоре, ки ба тавба ҳеч эҳтиёҷ надоранд.

Масал дар бораи тангаи гумшиуда

⁸ Фарз мекунем, ки зане даҳ тангаи нуқра дораду якеашро гум мекунад. Магар вай ҷароғро дарғиронда, ҳонаро рӯфта, бодиқкат намекобад, то онро пайдо бикиунад? ⁹ Ва чун ёбад, дугонаҳоу ҳамсояғони худро ҷег зада мегӯяд: «Бо ман ҳурсандӣ кунед, чун тангаи гумкардаамро ёфтам».

¹⁰ Ба шумо мегӯям, фариштагони Худо ҳам барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст қашида, тавба мекунад, айнан ҳамин тавр ҳурсандӣ мекунанд».

Писари гумроҳшиуда

¹¹ Боз гуфт: «Марде ду писар дошт. ¹² Писари хурдӣ ба падараш гуфт: «Он қисми молу мулкero, ки насиби ман аст, ба ман бидеҳ» ба падар ҳама чизеро, ки дошт, ба ҳарду писараш таҳсим кард. ¹³ Баъд аз ҷанд рӯз писари хурдӣ чизу ҷораашро камъ карда, ба қишивари дурдасте рафт. Дар он ё у тамоми бойигариашро бехуда ба айшу ишрат сарф кард. ¹⁴ Баъд аз он ки ҳамаи бойигариашро барбод дод, дар он сарзамин қаҳтии саҳте ба амал омад ва ў ба мӯҳтоҷӣ дучор шуд. ¹⁵ Сипас рафта хизматтори яке аз сокинони он қишивар шуд ва он мард ўро ба замини худ фиристод, то ки хукбонӣ кунад. ¹⁶ Азбаски ба ў ҷизи ҳӯрдани намедоданд, вай тайёр буд, шикамашро бо еме, ки ҳуққо мөхӯранд, пур кунад. ¹⁷ Оқибат вай ба худ омада гуфт: „Падарам хизматторони бисёре дорад ва ҳамаи онҳо нони фаровон ва ҳатто зиёдатӣ доранд, аммо ман дар ин ё аз ғурснагӣ мемирам! ¹⁸ Рафта ба назди падарам бармегардаму ба вай мегӯям: «Падарҷон! Ман дар пеши Ҳудову шумо гунаҳкорам ¹⁹ ва дигар лоиқи он нестам, ки писари шумо бошам. Маро ҳамчун яке аз хизматторонатон қабул кунед»²⁰. Пас ў хеста ба ҳонаи падараши равона шуд. Вай ҳанӯз хеле дур буд, ки падараши ўро дид, ба ҳоли писараш раҳмаш омад ва давида рафту фарзандашро ба оғӯшаш қашида, бӯса кард. ²¹ Писар ба вай гуфт: „Падарҷон! Ман дар пеши Ҳудову шумо гунаҳкорам ва дигар лоиқи он нестам, ки писари шумо бошам*²². Аммо падар ба хизматторонаш гуфт: „Зудтар ҷомаи бехтаринро оварда, ба ў Ҷӯшонед. Ба дасташ ангуштарин ва ба пойҳояш пойағзол ўшонед. ²³ Гӯсолаи боникардaro биёреду сар бибурд; мөхӯрему ҳурсандӣ мекунем!²⁴ Охир ин писарам мурда буд ва ҳоло зинда шуд, гумшиуда буду ёфт шуд“²⁵. Пас онҳо ҷашне оростанд.

²⁵ Ҳамин вақт писари қалонӣ дар қиштзор буд. Ҳангоми баргаштан вай ба ҳона наздиқ шуда, садои мусиқӣ ва раксу бозиро шунди. ²⁶ Пас яке аз хизматторонро ҷег зада пурсид, ки дар он чӣ воеа рӯй дода истодааст? ²⁷ Хизматтор ба ў ҷавоб дод: „Бародаратон баргашт ва чун падаратон ўро зиндаву саломат дид, гӯсолаи боникардaro сар бурид“. ²⁸ Бародари қалониро ҷунон қаҳраш омад, ки наҳост ба ҳона дарояд. Он ғоҳ падараши берун баромада, ўро розӣ қунондай шуд. ²⁹ Вай бошад, ба падараши ҷунон ҷавоб дод: „Чандин сол аст, ки ман ба шумо

* ^{15:21} Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот доҳил шудааст: Бигзор ман мисли яке аз хизматторонатон бошам.

хизмат мекунам ва ҳеч вакт аз гуфтаатон берун набаромадаам, шумо бошед, ягон бор ба ман ҳатто бузголачаеро ҳам надодед, ки бо дўстонам хурсандӣ карда тавонам. ³⁰ Вале ин писаратон, ки дороии шуморо ҳамроҳи фоҳишаҳо ҳӯрда тамом карду барташт, шумо барои вай гӯсолаи боникардаро сар буридед”. ³¹ Аммо падар ба ў гуфт: „Писарам, ту ҳамеша бо ман ҳастӣ ва ҳар чизе, ки ман дорам, аз они туст. ³² Бояд шодиву хурсандӣ кунем, чунки бародарат мурда буду зинда шуд, гумшуда буду ёфт шуд“.

16

Назоратчии зирак

¹ Ҳамчунин Исо ба шогирдонаш гуфт: „Марди сарватманде назоратчие дошт ва ба сарватманд шикоят карданд, ки назоратчиаш молу мулки ўро бехуда сарф мекунад. ² Хочааш вайро ҷеф зада гуфт: „Ман дар бораи ту ҷиҳо мешунавам? Ба ман ҳисобот дех, ки чӣ корҳо кардай, чунки дигар назоратчи ман шуда наметавонӣ“. ³ Он гоҳ назоратчӣ худ ба худ гуфт: „Чӣ кор кунам? Хочаам маро аз кор холӣ мекунад. Ман бел зада наметавонам ва аз гадой кардан ҳам шарм мекунам. ⁴ Ҷӯтам чӣ бояд кунам. Бояд коре бикиунам, ки вақти бекор монданам одамон маро ба ҳонаҳояшон роҳ диханд“. ⁵ Вай қарздорони хочаашро як-як ҷеф зад ва якумашро пурсид: „Ту аз хочаам чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ ⁶ Ҷавоб дод: „Сад ҳум равғани зайдун“. Назоратчӣ ба вай гуфт: „Ана забонхати ту, зуд нишаста, ба ҷои сад панҷоҳ навис“. ⁷ Байд аз дигаре пурсид: „Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ Ӯ ҷавоб дод: „Сад ҳалта гандум“. Назоратчӣ гуфт: „Ана забонхати ту, ба ҷои сад ҳаштод навис“. ⁸ Вале хочааш назоратчи қаллобро таъриф кард, ки зирақишро ба кор бурда, чунин кардааст. Охир одамони ин дунё дар муносабат бо онҳое, ки мисли худашон ҳастанд, назар ба одамони нур, ки аз они подшоҳии Худо ҳастанд, оқилтаранд.

⁹ Пас, Ман ба шумо мегӯям: Пулу моли ин дунёро ба он сарф намоед, ки барои худ дўстонро пайдо бикиунед, то дар вақти тамом шудани бойигарионт онҳо шуморо дар ҳонаҳои аబадӣ қабул кунанд. ¹⁰ Касе, ки дар иҷрои вазифаи майда вафдор бошад, дар иҷрои вазифаи калон ҳам вафдор мемонад. Ҳамчунин касе, ки дар иҷрои кори ноҷиз беинсоғӣ бошад, дар иҷрои кори муҳим ҳам беинсоғӣ мекунад. ¹¹ Пас, агар ба шумо бойигарии ин дунёро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо бойигарии ҳақиқиро боварӣ мекунад? ¹² Ва агар ба шумо бойигарии шахси бегонаро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо меросатонро медиҳад?

¹³ Ҳеч хизматтор якбора ба ду ҳоча хизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дўст

медораду дигараширо бад мебинад, ё ба яке вафдор мемонаду дигараширо писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандай Худо бошеду ҳам бандай пул».

Баъзе гуфтаҳои Исо

¹⁴ Фарисиён, ки пулпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Исоро масхара карданд. ¹⁵ Вале Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳамон одамоне ҳастед, ки худро дар пеши мардум беайб нишон медиҳед, лекин Худо аз дилҳои шумо боҳабар аст. Чизро, ки одамон олидарача мешуморанд, дар назари Худо нафраторавар аст.

¹⁶ Шариати Мӯсо ва навиштаҳои пайғамбарон то замони Яҳёи Таъмидиҳанда амал мекарданд. Аз вақти Яҳё сар карда подшоҳии Худо эълон карда мешаваду ҳама кӯшиш мекунанд, ки зӯр зада вориди он гарданд. ¹⁷ Вале нест шудани замину осмон осонтар аз он, ки ҳатто нуқтае аз ин қонун бекор карда шавад.

¹⁸ Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро ба занӣ гирад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад ва ҳар кӣ зани талоқшударо ба занӣ гирад, низ ҳамон гуноҳро содир мекунад.

Сарватманд ва Лаъзор

¹⁹ Як замонҳо марди сарватманде зиндагӣ мекард, ки либоси қиматбахо мепӯшиду ҳар рӯз ҳӯроки шоҳона меҳӯрд. ²⁰ Лаъзор ном камбағале, ки тамоми баданаш пур аз заҳмҳо буд, дар наазди дарвозаи марди сарватманд дароз кашида меҳобид ²¹ ва ҳатто сагҳо омада, заҳмҳои ўро мелесиданд. Вай орзу мекард, ки шикамашро бо пасмондаҳои ҳӯроке, ки ба берун партофта мешаванд, сер кунад. ²² Вақте ки Лаъзор мурд, фариштагон ўро ба осмон бурда, ба паҳлӯйи Иброҳим шинонданд. Марди сарватманд низ мурд ва ўро гӯронданд. ²³ Ҳангоме ки Ӯ дар дӯзах азоб мекашид, ба боло нигоҳ кард ва аз дур Иброҳимро дид, ки Лаъзор дар паҳлӯяш менишаст. ²⁴ Он сарватманд фарёд зада гуфт: „Эй аҷдодам Иброҳим! Ба ман раҳм кунед ва Лаъзорро бифиристед, то нӯги ангушташро ба об тар карда, забонамро камтар нам кунад. Ман дар ин оташ азоб мекашам“. ²⁵ Вале Иброҳим чунин ҷавоб дод: „Ба хотир ор, писар, ту дар вақти зинда буданат аллакай ҳама чизи хубро ба даст оварда будӣ, вале насиби Лаъзор фақат чизи бад дид. Ҳоло бошад, дили вай дар ин ҷо тасаллӣ мейёбаду ту азоб мекаший. ²⁶ Илова бар ин, байнӣ мову шумо чунон ҷарии бетаге вучуд дорад, ки агар касе аз ин тараф ба пеши шумо гузаштан ҳоҳад ҳам, наметавонад. Ҳамчунин аз он ҷо касе пеши мо гузашта наметавонад“. ²⁷ Марди сарватманд гуфт: „Пас, эй аҷдод, аз шумо илтимос мекунам, ки Лаъзорро ба ҳонаҳо падари ман фиристед. ²⁸ Охир ман панҷ бародар дорам. Бигзор онҳоро таъкид кунад, то онҳо ҳам ба ин ҷо азоб наафтанд“. ²⁹ Иброҳим ба Ӯ гуфт: „Онҳо навиштаҳои Мӯсо ва

дигар пайғамбаронро доранд. Бигзор ба суханони онҳо гӯш диханд³⁰. Аммо мард гуфт: „Не, ачдодам Иброҳим! Танҳо агар яке аз мурдагон назди онҳо биёяд, тавба хоҳанд кард“. Иброҳим ҷаҳовоб дод: „Модоме ки онҳо ба суханони Мӯса пайғамбарон гӯш намедиҳанд, ба ҳеч кас, ҳатто ба мурдае, ки зинда шудааст, низ бовар наҳоҳанд кард“.

17

Баъзе гуфтаҳои Исо

1 Ба шогирдонаш бошад, Исо чунин гуфт: „Албатта васвасаҳои зиёд пайдо мешаванд, valeй вой бар ҳоли он касе, ки ба воситай вай васвасаҳо ба миён меоянд. 2 Агар бар гардани вай сангти осиёбро овехта, ўро ба баҳр мепартофтаанд, барояш беҳтар аз он мебуд, ки ў яке аз пайравони хурдтаринро ба васвасаи гуноҳ андозад.

3 Пас, эҳтиёт бошед! Агар бародаратон бар шумо гуноҳе бикинад, ўро таъкид кунед ва агар тавба карда, аз гуноҳ даст кашад, ўро бубахшед. 4 Агар рӯзे ҳафт бор гуноҳ кунад ва ҳафт маротиба, „Тавба кардам“ гӯяд, бояд ўро бубахшед».

5 Вакилон ба Худованд гуфтанд: „Имони моро зиёдтар бикиун“. 6 Худованд гуфт: „Агар имонатон донни хардал барин бошад, шумо ба ин дараҳти ту т“Решакан шаву ба баҳр шинонда шав“ гуфта метавонед ва вай ба шумо итоат мекунад.

7 Фаро кардем, ки яке аз шумо хизматгоре дореду вай ба шудгори замин ва ё ба чӯпонӣ машғул аст. Магар вақти аз қиштзор баргаштанаш шумо ба вай мегуед, ки зуд омада назди дастархон бишинад? 8 Магар ба ў чунин намегӯяд: „Ҳурӯки шомро тайёр кун ва то вақте ки ман меҳӯраму менӯшам, миёнатро маҳқам баста, ба ман хизмат кун. Баъдтар худат меҳӯрӣ ва менӯши?“ 9 Охир, шумо ба хизматгоратон барои иҷро кардани фармонҳоятон ташаккур намегӯед-ку? 10 Пас, шумо низ, баъд аз он ки фармонҳои ба шумо додашударо иҷро мекунед, бигӯед: „Мо танҳо хизматгори ноҷиз ҳастему вазифаи худро иҷро кардем“.

Шифо ёфтаҳи даҳ маҳав

11 Исо ба сӯи Ерусалим равона шуд. Вай қад-қади сарҳаде, ки байни Сомарияву Ҷалил буд, роҳ мерафт. 12 Боре, вақте ки ў ба дехае медаромад, бодаҳ одамони маҳав рӯ ба рӯ шуд. Онҳо каме дур истода 13 дод мезаданд: „Эй Исо, хоҷа, ба мо раҳм кунед!“ 14 Исо онҳоро дид, гуфт: «Бираведу худро ба рӯҳониён нишон дихед». Онҳо рафтанд ва дар аснои роҳ пок шуданд. 15 Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, бо овози баланд Худоро ситоиш намуда, баргашт 16 ба худро пеши пойҳои Исо

партофта, ба ў миннатдорӣ баён кард. Ў марди сомарӣ буд. 17 Исо пурсид: «Магар даҳ нафар пок нашудаанд? Нӯҳ нафари дигар кучоянд? 18 Пас, наҳодғайр аз ин марди бегона ягон нафаре аз онҳо барнагашт, ки Худоро ҳамду сано хонад?» 19 Баъд ба он мард гуфт: «Бархезу бирав, туро имонат шифо дод».

Омадани подшоҳии Худо

20 Фарисиён аз Исо пурсиданд, ки кай подшоҳии Худо фаро мерасад? Ў ба онҳо ҷаҳовоб дод: «Аз рӯи нишонаҳои намоён омадани подшоҳии Худоро муяян кардан имконнозазир аст. 21 Касе ба шумо намегӯяд: „Нигоҳ, кунед, вай дар ин чост“ ва ё „Вай дар он чост!“ Охир, подшоҳии Худо аллакай дар байнин шумо вучуд дорад».

22 Вале ба шогирдонаш гуфт: «Вақте мерасад, ки ба дидани Фарзанди Инсон зор мешавед, valeй ўро намебинед. 23 Ба шумо мегӯянд: „Вай дар он чост!“ ё „Вай дар ин чост!“ Аз ҷоятон часта, аз қафояшон надавед. 24 Зеро Фарзанди Инсон дар рӯзи омаданаш монанди барқе, ки дураҳшида осмонро аз як сӯ то сӯи дигар нурпоши мекунад, пайдо мешавад. 25 Вале аввал ў бояд азоби бисёре қашида, аз тарафи насли ин замон рад карда шавад. 26 Чи тавре ки дар замони Нӯҳ пайғамбар буд, пеш аз омадани Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр мешавад. 27 Зеро тӯзи ба қишиғӣ даромадани Нӯҳ одамон меҳӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мебаромаданд, valeй баъд тӯғон барҳоста, ҳамаро несту нобуд кард. 28 Ҳамчунин монанди замони Лут ҳоҳад буд, ки одамон меҳӯрданду менӯшиданд, меҳариданду меғуруҳтанд, мекоштанду иморат месоҳтанд. 29 Вале рӯзе, ки Лут аз шаҳри Садӯм баромад, ба рӯи замин оташу сулфур борида, ҳамаро нест кард. 30 Рӯзе, ки Фарзанди Инсон зоҳир мегардад, низ ҳамон тавр ҳоҳад буд. 31 Агар қасе он вақт дар болои бом бошаду ҷизу ҷорааш даруни хона, барои гирифтани онҳо поён нафарояд ва ҳар кӣ дар саҳро бошад, ба ҳонааш барнагардад. 32 Зан Лутро ба хотир оваред. 33 Ҳар кӣ ҷони худро эмин нигоҳ доштанид аст, онро аз даст медиҳад ва ҳар кӣ ҷони худро фидо кунад, онро эмин нигоҳ ҳоҳад дошт. 34 Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре, ки дар як ҷойгаҳ ҳобанд, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. 35-36 (35-36) Аз ду зане, ки дар як осиёб гандум орд мекунанд, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад».*

37 Он гоҳ шогирдонаш аз ў пурсиданд: «Эй Худованд, ин дар кучо ба амал меояд?» ў ба онҳо ҷаҳовоб дод: «Ҳар ҷо ки ҷасади мурдае бошад, паррандаҳои лошахӯр дар он ҷо гирд меоянд».

* 17:35-36 17:35-36 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 36 дохил шудааст: «Аз ду қасе, ки дар қиштзор ҳастанд, яке гирифта мешаваду дигаре не».

18

Масал дар бораи қозии беадолат ва бевазан

1 Баъд Исо ба онҳо масалеро нақл кард, то бидонанд, ки бояд ҳамеша дуо бигӯянд ва ҳеч вақт рӯҳафтода нагардан.

2 Ў гуфт: «Дар як шаҳр қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошту на шарме аз мардум. 3 Дар он шаҳр бевазане низ буд, ки ҳамеша ба назди ў омада мегуфт: „Маро муҳофизат кунед, то бар душманам маълум гардад, ки ман ҳақ ҳастам“. 4 Қозӣ муддати дурӯз талаби ўро рад мекард, vale дар охир худ ба худ гуфт: „Гарчанде ман на тарсе аз Худо дораму на шарме аз мардум, 5 vale, азбаски ин бевазан маро ба ҳолам намегузорад, ўро ҳимоя мекунам, то ҳар гоҳ омада, маро безор нақунад“. 6 Сипас Худованд пурсиid: «Шумо шунидед, ки ин қозии беадолат чӣ мегӯяд? 7 Наход Худо интихобкардагони худро, ки шабу рӯз ба даргоҳаш зорио тавалло мекунанд, муҳофизат нақунад? Магар ў дер мекунанд? 8 Ба шумо мегӯям, ки Худо онҳоро зуд муҳофизат мекунад. Вале оё Фарзанди Инсон вақти омаданаш дар рӯи замин имонро ёфта метавонад?»

Масал дар бораи фарисӣ ва андозигӣ

9 Баъд Исо ба онҳое, ки дар беайб будани худ шубҳае надошта, аз дигарон ҳазар мекардан, чунин масалеро нақл кард:

10 «Ду кас барон дуғоғӣ ба Ҳонаи Худо даромаданд. Яке фарисӣ буду дигаре андозигир. 11 Фарисӣ рост истода, дар дилаш чунин дуо мегуфт: „Худоё! Туру шукр мегӯям, ки мисли одамони дигар қаллобу золим нестам, алоқаи беникоҳ намекунам ва ҳам монанди ин андозигир нестам. 12 Ман ҳар ҳафта ду бор рӯза мегираам ва аз ҳар даромаде, ки дорам, ҳиссаи даҳумашро месупорам“. 13 Вале андозигир дурттар истода, ҳатто ҷуръат намекард, ки сарашро боло карда, ба осмон нигарад. Вай танҳо бар сандуки синааш мушт зада мегуфт: „Худоё! Ба мани гунаҳкор раҳм кун!“ 14 Ба шумо мегӯям, ки на фарисӣ, балки ҳамин андозигир сафед шуда, ба ҳонааш баргашт. Зоро ҳар кӣ худро қалон гирад, паст мешавад ва, барьакс, ҳар касе, ки худро хоккор гирад, сарбаланд мешавад».

Баракат ёфтани кӯдакон

15 Ба назди Исо кӯдакони хурдсолро овардан, то ки ў бар сари онҳо даст гузорад. Вале шогирдон инро дида, мардумро сарзаниш кардан. 16 Исо кӯдаконро ба наздаш ҷоз зада гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зоро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кӯдакон ҳастанд. 17 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ подшоҳии Худоро мисли кӯдак қабул нақунад, ба он дохил намешавад».

Сардори сарватманд

18 Яке аз ҷумлаи сардорон аз Исо пурсиid: «Эй устоди нек! Чӣ кор бояд биқунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?» 19 Исо аз ў пурсиid: «Чаро Маро нек мегӯй? Ҳеч кас ба гайр аз Худои ягона нек нест. 20 Ту фармоишҳоро медонӣ: алоқаи беникоҳ нақун, одамкушӣ нақун, дузӣ нақун, шаҳодати бардуруғ надех, падару модаратро хурмату эҳтиром намо». 21 Вай ба Исо ҷавоб дод: «Ман аз айёми ҷавониам ҳамаи ин фармоишҳоро риоя мекунам». 22 Исо инро шунида гуфт: «Ба ту фақат як ҷиз намерасад. Ҳар он ҷизеро, ки дорӣ, фурӯҳта, ба бечорагон бидех. Он гоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо». 23 Вале он мард инро шунида бисёр ғамгин шуд, чунки хеле бой буд. 24 Исо ба вай нигоҳ карда гуфт: «Ба подшоҳии Худо дохил шудани одамони бой чӣ душвор аст. 25 Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси бой ба подшоҳии Худо дохил шавад».

26 Онҳое, ки ўро мешунидан, пурсианд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» 27 Исо ҷавоб дод: «Ҳар ҷизе, ки барои одамон файриимкон бошад, барои Худо имконпазир аст».

28 Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳонаҳои худ баромада, Шуморо пайравӣ кардем». 29 Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ ба хотири подшоҳии Худо аз баҳри ҳона, зан, бародарон, падару модар ва фарзандонаш гузарад, 30 дар ин дунё ҳамаи инро ҷанд маротиба зиёдтар ба даст меораду дар он дунё ҳаёти абадӣ насибаш мегардад».

Пешвӯии сеюмини Исо дар бораи марғи худ

31 Исо он дувоздаҳ нафарро як сӯ бурда, ба онҳо гуфт: «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он ҷо ҳар ҷизе ки пайғамбарон дар боран Фарзанди Инсон навиштаанд, ба амал ҳоҳад омад. 32 Ўро ба дасти беимонон месулоранд. Онҳо ўро масҳара ва ҳақорат карда, туғборон 33 ва қамчинкорӣ намуда ба қатл мерасонанд, vale ў дар рӯзи сеюм аз нав зинда ҳоҳад шуд».

34 Лекин шогирдон аз ин гуфтаҳо ҷизеро нағаҳмиданд. Майони суханони Исо аз онҳо пӯшида монд ва онҳо намеғаҳмиданд, ки ў дар бораи ҷизе сухан меронад.

Шифо ёфтани нобино

35 Вақте ки Исо ба Ериҳӯ наздиқ мешуд, нобиноero дид, ки дар канори роҳ нишаста садақа мегурсид. 36 Чун нобино шунид, ки аз наздаш мардуми зиёде мегузаранд, пурсиid: «Худаш чӣ гап?» 37 Ба вай гуфтанд, ки аз он ҷо Исои Носирӣ гузашта истодааст. 38 Он нобино доҳад зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед!» 39 Онҳое, ки пешопеш равона буданд, ўро сарзаниши карда мегуфтанд, ки хомӯш шавад. Аммо ў тарафт баландтар дод зада мегуфт: «Эй насли Довуд, ба ман раҳм кунед!» 40 Исо аз роҳаш бозистода фармуд, ки он нобиноро ба наздаш биёранд.

Вақте ки ў наздик омад, Исо аз вай пурсид: ⁴¹ «Ту чй меҳоҳӣ? Бароят чй кор кунам?» Вай чавоб дод: «Худованд! Мехоҳам бино шавам». ⁴² Исо гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо дод». ⁴³ Вай ҳамон замон бино шуд ва Худоро ситоишкуоназ паси Исо равона гашт. Тамоми мардум инро дид, Худоро ҳамду сано меҳонданд.

19

Имон овардан Заккай

¹ Исо ба Ерихӯ ворид шуда, аз он чо мегузашт. ² Дар он шаҳр Заккай ном марди сарватманд буд, ки вазифаи сардори андозигиронро ба ўҳда дошт. ³ Вай меҳост бубинад, ки Исо кист. Вале, азбаски мардум зиёд буду Заккай қади паст дошт, Ӯро дида натавонист. ⁴ Бинобар ин ў давиди пеш гузашту ба болои дарахти анҷир баромад, то ки Исоро ҳангоми аз он чо гузаштанааш бубинад. ⁵ Исо ба он чо наздик шудан замон ба Заккай нигоҳ карда гуфт: «Заккай! Зудтар поён фаро! Ман бояд имрӯз дар хонан ту бимонам». ⁶ Вай зуд поён фаромада, бо хурсандӣ Исоро меҳмондорӣ кард. ⁷ Инро дид, ҳама норозигӣ ҳудро баён намуда мегуфтанд: «Ў дар хонаи марди гунаҳкор меҳмон шудааст». ⁸ Аммо Заккай рост истода ба Худованд гуфт: «Ана, Худованд, ман нисфи бойтгариамро ба бечорагон медиҳам ва агар аз қасе бо фиреб пул ситонда бошам, чор баробар зиёдтар бармегардонам». ⁹ Исо гуфт: «Имрӯз ба ин ҳона наҷот омад, ҷунки Заккай ҳам аз насли Иброҳим аст». ¹⁰ Зеро Фарзанди Инсон барои он омадааст, ки гумроҳшударо кофта ёбаду наҷот дихад».

Масал дар бораи даҳ тангаи тилло

¹¹ Азбаски Исо аллакай дар наздикии Ерусалим буду шунавандагони ў гумон доштанд, ки подшоҳии Худо ба зудӣ фаро мерасад, Вай масал гуфтанро давом дод:

¹² «Як шахси олимартаба ба қишивари дурдаст сафар дошт, то ҳукуқи ба таҳти подшоҳӣ нишастанашро таҳдиқ намуда, баргардад. ¹³ Пеш аз рафтган вай даҳ нафар хизматгоронашро ба наздаш ҷег зада, ба ҳар қадомаш як тангаи тилло доду гуфт: «Дар вақти набудани ман ин тангаҳоро ба муюмилот дароред». ¹⁴ Аммо ҳамشاҳриҳояш, ки ба вай нафрат доштанд, аз паси вай сафиронашонро фиристоданд, то рафта чунин бигӯянд: «Мо намекоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад». ¹⁵ Вақте ки ў таҳти подшоҳиро соҳиб шуда баргашт, фармон дод, то ҳамон хизматгоронеро, ки ба онҳо пул дода буд, ба наздаш ҷег зананд. Вай меҳост бифаҳмад, ки ҳар яке аз онҳо чӣ қадар фоида ба даст овардааст? ¹⁶ Аввалинаш омада, гуфт: «Хочаам, як тангаи тилло шумо даҳ тангаи фоида овард». ¹⁷ Подшоҳ ба вай гуфт: «Оғарин, хизматтори некам. Азбаски

дар иҷрои вазифаи андаке вафодориатро нишон додӣ, туро ба даҳ шаҳр ҳоким таъин мекунам». ¹⁸ Дуюмин омада, гуфт: „Хочаам, як тангаи тилло шумо панҷ танга фоида овард“. ¹⁹ Подшоҳ ба вай гуфт: „Туро низ ба панҷ шаҳр ҳоким таъин мекунам“. ²⁰ Сеюмин омада, гуфт: „Хочаам, ана ин ҳамон тангаи тилло шумо. Ман онро ба рӯймолчае печонда, нигоҳ доштам, ²¹ ҷунки аз шумо метарсидам. Охир шумо одами саҳтири ҳастед. Аз он ҷое, ки нагузаштаед, мегиред ва он чизро, ки накоштаед, дараф мекунед“. ²² Подшоҳ ба вай гуфт: „Ту хизматтори бад будай! Аз рӯи он ҷизе ки гуфтӣ, ба тӯ ҳукм мебарорам! Охир ту медонистӣ, ки ман одами саҳтири ҳастам, аз он ҷое, ки нагузаштаам, мегирим ва он чизро, ки накоштаам, дараф мекунам. ²³ Пас, ҷаро пули маро ба муюмилот нагузашти, то ки вақти баргаштанаам онро бо фоидааш бигириам?“ ²⁴ Баъд ба онҳое, ки дар наздаш буданд, фармон дод: „Аз дасташ тангаи тилло гирифта, ба хизматторе дихед, ки даҳ танга дорад“. ²⁵ Онҳо гуфтанд: „Хочаам, охир вай аллакай даҳ тангаи тилло дорад!“ ²⁶ „Ман ба шумо мегӯям, ба ҳар қасе, ки ҷизе дорад, боз ҳам зиёд дода мешавад. Лекин аз қасе, ки ҳеч ҷиз надорад, ҳатто он ҷизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад.

²⁷ Ҳоло бошад, он душманонамро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин чо биёреду дар пеши назарам ба қатл расонед“.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

²⁸ Исо ин масалро нақл карда, роҳашро давом дод ва ба сӯй Ерусалим раҳсипор гашт.

²⁹ Вақте ки онҳо ба деҳаҳои Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар доманаи теппай Зайтун воқеъ гаштаанд, наздик шуданд, Исо ду шогирдашро фиристодани шуда, ³⁰ ба онҳо гуфт: «Ба қишилоқи дарпешистода биравед ва, ҳамин ки вориди он гаштед, ҳарқурраи бастаэро мебинед, ки то ҳол қасе ба он савор нашудааст. Бандашро күшода, онро ба ин чо биёред. ³¹ Агар қасе аз шумо пурсад, ки барои чӣ бандашро мекушоед, гӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд».

³² Шогирдони фиристодашуда рафтанд ва, ҳамон тавре ки ў ба онҳо гуфта буд, дарёфтанд. ³³ Вақте ки онҳо банди ҳарқурраро мекушоданд, соҳибонаш аз онҳо пурсианд: «Чаро банди ҳарқурраро мекушоед?» ³⁴ Онҳо чавоб доданд: «Вай ба Худованд лозим аст». ³⁵ Пас онҳо ҳарқурраро ба назди Исо оварда, ба болояши ҷомаҳои ҳудро партофтанду Исоро ба он савор карданд.

³⁶ Исо савора мерафту мардум ҷомаҳои шонро дар сари роҳӣ Вай пойандоз мекарданд. ³⁷ Вақте Исо ба роҳе наздик шуд, ки он аз болои теппай Зайтун ба поён мебурд, тамоми гурӯҳи шогирдонаш барои ҳамаи

мұйызызақое, ки дида буданд, шодикунон бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонда³⁸ мегуфтанд:

«Баракат ёбад шохе,
ки аз номи Худованд меояд!

Сулұ дар осмон
ва шүхрату ғазал ба Худо дар осмон!»

³⁹ Базъе фарисиён аз байни мәрдүм ба Исо гүфтанд: «Эй устод, шогирдонатро ором кун!»
⁴⁰ Вай ғавоб дод: «Бовар күнед, агар онҳо хомыш шаванд, санғхо дод мезананд».

Барои Ерусалим гамғин шудани Исо

⁴¹ Вақте ки онҳо наздиктар омаданд, Исо шахрро дида, дилаш ба ҳоли он сұхта гирия карду гүфт: ⁴² «Ох, кошки ақаллан ҳамин рұз рохеро, ки туро ба осоиштаги мебарад, мединді! Вале ҳоло он роҳ аз қашмона ту ниҳон аст. ⁴³⁻⁴⁴ (43-44) Аз барон он ки ту ба наздат омадан Худовандро нағаҳмиді, ба сарат рұзхои саҳт ҳоханд омад. Душманонат туро бо ҳоқтұдао ғиҳота карда, мұхсисири ҳоханд намуд. Онҳо аз ҳар тараф ғишиор оварда, туvu сокинонатро ба хок яксон ҳоханд кард ва аз ту санг бар санге нахоҳад монд».

Пок намудани Ҳонаи Худо

⁴⁵ Исо ба ҳавлии Ҳонаи Худо даромада, ба пеш карданы савдогарон даромад. ⁴⁶ Вай ба онҳо гүфт: «Дар навишкаңтот гүфташои Худо омадаңд, ки „Ҳонаи Ман“ ҷои дуогүй мешавад! Шумо бөшед, онро ба паноғоҳи дүздон табдил додаед!»

⁴⁷ Ү ҳар рұз дар ҳавлии Ҳонаи Худо мәрдүмро таълим медод. Сардорони рұхонӣ, шариатдонон ва раисони ҳалқи Исроил бошанд, дар фикри күштани ү буданд. ⁴⁸ Вале илочи ин корро ёғта наметавонистанд, чунки тамоми мәрдүм бейст ва бодиқат ба ҳар як сұхани ү гүш медоданд.

20

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

¹ Рұзе, вақте ки Исо дар ҳавлии Ҳонаи Худо мәрдүмро таълим дода, хабари хүшро әэлып мекард, ба наздаш сардорони рұхонӣ, шариатдонон ва пирони қавм омада² пурсиданд: «Ба мо бигүй, Ту бо қадом ҳуқуқ ин корро мекүний? Кій ба Ту чүнин ҳуқуқро додааст?» ³ Исо дар ғавоб гүфт: «Ман ҳам ба шумо як савол мәдиҳам вә шумо ба Ман ғавоб дихед, ки ⁴ ба Яхේ кій ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид дихад: Худо ё инсон?» ⁵ Онҳо бо ҳам мұхокима намуда, мегуфтанд: «Агар „Худо“ гүйем, Вай аз мо менүрасад: „Чаро ба Яхේ бовар накардед?“ ⁶ Агар „одамон“ гүйем, мәрдүм моро сангсор мекунанд. Охир одамон боварии комил доранд, ки Яхේ пайғамбар буд». ⁷ Онҳо ғавоб доданд, ки намедонанд. ⁸ «Пас, Ман ҳам ба шумо намегүям, ки бо қадом ҳуқуқ ин корро мекунам», — гүфт Исо.

Масал дар бораи иҷоракорон

⁹ Баъд Исо ба ҳалқ нақл карданы чунин масалро сар кард: «Шахсе токзоре бүнёд карда, онро ба иҷоракорон ба иҷора дод ва худаш ба мұддати дуру дароз ба кишвари дигар сафар кард. ¹⁰ Чун вақти ҳосилғұндорй расид, ү хизматтореро ба назди иҷоракорон фиристод, то ҳаққи худро аз он токзор бигирад. Вале иҷоракорон ўро латуқұб карда, бо дасти ҳолій барғардонданд. ¹¹ Он вақт ү хизматтори дигарашибири фиристод. Вале онҳо ўро ҳам зада, шарманда кардану бо дасти ҳолій барғардонданд. ¹² Ү боз хизматтори сеюмашро фиристод. Вайро низ маңрау ғамуда, берун партофтанд. ¹³ Он гоҳ соҳиби токзор гүфт: «Чи бояд биқунам? Писари азизамро мәфиристан, шояд үрө эхтиром кунанд!» ¹⁴ Вале иҷоракорон писари ўро диди, ба яқдигар гүфтанд: „Вай меросхұр аст! Биёед, үрө мекүшем ва токзор аз они мешавад!“ ¹⁵ Ва ўро аз токзор берун бароварда күштанд.

Ба фикри шумо соҳиби токзор бо онҳо чи ҳел рафтор мекунад? ¹⁶ Вай баргашта, он иҷоракорон мекүшаду токзорро ба дигарон мәдихад».

Онҳое, ки Исоро мешуниданд, гүфтанд: «Худо нигоҳ, дорад!» ¹⁷ Ү ба онҳо нигоҳ карда гүфт: «Пас ин калимаҳои навишкаңтот чи маъній доранд:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сү партофтанд,
санги асосии таҳқұрсия бино гардид“.

¹⁸ Ҳар кій ба болои он санг ғалтад, шикаста майда-майда мешавад ва агар ин санг ба болои касе афтад, вайро маңақ мекунад».

Вазифаи одамон дар назди ҳокимон ва Худо

¹⁹ Шариатдонон сардорони рұхонӣ фаҳмиданд, ки ин масал ба зидди онҳо равона шуда буд ва хостанд ҳамон замон Исоро дастгир кунанд, vale аз мәрдүм метарсиданд. ²⁰ Онҳо яқчанд нафарро барои аз пайи Исо пойдан фиристоданд, то ки худро ростқавл нишон дода, үрө бо сұхан ба дом афтонанду барои ҳукм шудан ба дасти ҳокими румй супоранд.

²¹ Онҳо аз Исо пурсиданд: «Устод! Моденом, ки сұханону таълимоти Шумо аз рўи ҳақиқат аст. Медонем, ки нисбати ҳеч кас рўйбинӣ надоред ва роҳҳои Худоро аз рўи ҳақиқат таълим медиҳед. ²² Бигүед, оёраво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироц супорем ёне?» ²³ Ү аз макри онҳо пай бурда, ба онҳо гүфт: ²⁴ «Ба Ман динорепе нишон дихед. Дар он акс ва номи кій аст?» «Император», — ғавоб доданд онҳо. ²⁵ Исо ба онҳо гүфт: «Пас, он чи аз они император аст, бояд ба император барғардонда шавад ва он чи аз они Худост, ба Худо».

26 Онҳо натавонистанд Исоро пеши мардум бо сухан ба дом афтонанд ва аз ҷавоби ӯ ба ҳайрат афтода, ҳомӯш шуданд.

Савол дар бораи аз наъ зиндашавӣ

27 Чанд нафар аз садуқиён (онҳо аз наъ зиндашавиро инкор мекарданд) ба пеши Исо омаданд **28** ба Вай чунин савол доданд: «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо навиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай занӣ ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад.

29 Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари қалонӣ зан гирифту фарзанде ба дунё наоварда мурданд. **30-31** (30-31) Бародари дуюм, сеюм ва ҳамин тавр ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ мегирифтанд, валие ҳеч яке аз онҳо фарзанде ба дунё наоварда мурданд. **32** Оқибат зан ҳам аз дунё ҷашм пӯшид. **33** Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз наъ зинда мешаванд, вай занӣ қадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ гирифта буданд!»

34 Исо ҷавоб дод: «Одамони ин олам зан мегиранд ва ба шавҳар мебароянд. **35** Вале онҳое, ки ба зинда шудану дар олами оянда зиндагӣ кардан лоиқ доности шудаанд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мебароянд. **36** Онҳо дигар мурда наметавонанд, чунки мисли фариштаҳо мешаванд. Онҳо фарзандони Худо ҳастанд, охир Худо онҳоро аз мурдагон зинда кардааст. **37** Дар бораи аз наъ зинда шудани мурдагон бошад, худи Мӯсо ба воситан буттаи сӯхтаистода нақл карда, Ҳудовандро Ҳудои Ҳороҳим, Ҳудои Исҳоқ ва Ҳудои Ёқуб меномад. **38** Ӯ на Ҳудои мурдагон, балки Ҳудои зиндагон аст. Барои ӯ ҳамаи зинда ҳастанд». **39** Он гоҳ баъзе аз шариатдонон гуфтанд: «Хуб гуфтӣ, устод!»

40 Ва дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба ӯ саволе диҳад.

Савол дар бораи Maseх

41 Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Ҷӣ тавр одамон гуфта метавонанд, ки Таъиншудаи Худо аз насли Довуд аст? **42-43** (42-43) Охир, худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд:

„Ҳудованд ба Ҳудованди ман гуфт:
«То даме ки душманонатро зери пойҳоят наандозам,

аз тарафи дasti рости Ман бишин».

44 Довуд ўро „Ҳудованд“ меномад. Пас, ҷӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Оғоҳӣ аз худнамои роҳбарони динӣ

45 Ҳангоме ки тамоми мардум ба суханони Вай гӯш мекарданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: **46** «Аз шариатдонон эҳтиёт шавед. Чун либосҳои қимат пӯшида мегарданд ва ба онҳо маъсул аст, ки мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диҳанд. Онҳо дӯст медоранд, ки дар ҷойҳои беҳтарини ибодатхонаҳо бишинанд ва дар тӯю зиёфатҳо бologузар бошанд. **47** Онҳо

намоишкорона дуру дароз дуо меҳонанд, валие дар асл молу мулки бевазанонро хӯрда горат мекунанд! Барои ин корашон ҷазои саҳттар мебинанд».

21

Ду тангаи бевазан

1 Исо як назар андохта, бойхоero дид, ки ба сандуқи ҳайрия ҳадъҳои худро меандохтанд.

2 Ӯ бевазани камбағалеро низ дид, ки ба он ҷо ду тангаи худри мисинро андохт. **3** Баъд гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳама зиёдтар ҳайрот кард. **4** Чунки онҳо аз зиёдатии бойигариашон ҳайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он ризку рӯзиашро, ки дошт, дод».

Азбуу үкүбатҳои дарпешистода

5 Вақте ки баъзеҳо дар бораи Ҳонаи Худо сухан меронданду таъриф мекарданд, ки он бо чӣ гуна сангҳои зебо ва ҳадъҳои қиматбаҳо оро дода шудааст, Исо гуфт: **6** «Рӯзҳо моеянд, ки аз ҳамаи ин ҷизҳои медидаатон санг бар болои сангаш намонда ба замин яксон мегардад». **7** Аз ӯ пурсиданд: «Устод, пас ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва ба амал омадани онро аз қадом нишона мефахмем?» **8** Ӯ ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо шуморо гумроҳ накунанд, зоро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам!“ ва ё „Вақташ расид!“ мегӯянд. Аз паси онҳо наравед! **9** Вақте ки овозаи ҷангҳову шӯришҳо ба гӯштан мерасад, ба воҳима наафтед. Зоро аввал бояд ҳамаи ин воқеаҳо ба вучуд оянд, валие ин маънои яқбора расидани охирзамонро надорад». **10** Баъд Исо ба онҳо гуфт: «Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳуҷум мекунад. **11** Заминчунҳои саҳт ва дар ҷойҳои гуногун ҳақтигу гуруснагӣ ва вабо ҳоҳад шуд. Аз осмон ҳодисаҳои пурдаҳшат ва нишонаҳои бузург намоён ҳоҳанд гашт. **12** Вале, пеш аз он ки ҳамаи ин ба амал ояд, шуморо дастгири карда, азоб ҳоҳанд дод ва ба ибодатхонаву зинданҳо ҳоҳанд бурд. Аз барои номи Ман шуморо ба назди подшоҳону ҳоҳимон мебаранд. **13** Ин ҳамон вақтест, ки дар бораи Ман шаҳодат медиҳед. **14** Қарор дихед, то пешакӣ ташвиш накашед, ки дар ҷавоб ҷойӣ бигӯед. **15** Зоро Ман ба шумо ҷунон ҳоҳмат ва суханпардозиро ато мекунам, ки ҳеч яке аз душманонатон наметавонад бар он муқобилате нишон дода, норозигии худро баёни кунад. **16** Ҳатто падару модарон, бародарон, хешон ва дӯстонатон шуморо таслим ҳоҳанд намуд ва баъзеи шумо кушта мешавед. **17** Аз барои Маро пайравӣ қарданнатон ҳама ба шумо бо ҷашми нафрат нигоҳ мекунанд. **18** Вале як тори мӯйе ҳам аз сари шумо наҳоҳад афтод. **19** Истодагарӣ намоед ва ҳайтро ба даст ҳоҳед овард.

Пешӯйин Исо дар бораи вайрон шудани Ерусалим

20 Ҳамин ки Ерусалимро дар иҳотаи аскарон дидед, бидонед, ки вақти вайрон шудани он наздик аст. 21 Он вақт, агар касе дар Яхудия бошад, ба кӯҳистон гурезад. Касе, ки дар Ерусалим бошад, аз он чо бираавад ва касе, ки дар гирду атрофи шаҳр ҳаст, ба шаҳр барнагардад. 22 Чун он рӯзҳо, ҳамчун иҷроавии гуфтаҳои навиштаҷот, рӯзҳои ҷазо мешаванд.

23 Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор ҳоҳанд дошт, чунки дар замин мусибати бузурге ба амал меояду ин мардум гирифтори газаб мешавад. 24 Баъзеҳо аз дами шамшер ҳалок мегарданд дигаронро ба мамлакатҳои гуногун асир карда мебаранд. Гайрияҳудиён бошанд, то вақти ба охир расидани давраи онҳо Ерусалимро поймол мекунанд.

Нишионаи омадани Фарзанди Инсон

25 Дар офтоб, моҳ ва ситорагон нишионаҳо зоҳир мешаванд ва дар рӯи замин мардум ба ғаму андӯҳ, пецида, аз хурӯши баҳру мавҷҳо ба ҳайрат меафтанд. 26 Аз барои он ки ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиш меояд, одамон аз наздик шудани мусибате, ки ба сари ҷаҳон меояд, тарсида беҳуш мешаванд. 27 Дар он вақт одамон Фарзанди Инсонро мебинанд, ки дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалоли бузурге меояд. 28 Вақте ки ба амал омадани ин гуфтаҳо сар мешавад, қомататонро рост карда саратонро боло бардоред, чунки вақти ҳарида гирифта шуданатон наздик аст».

Масал дар бораи дараҳти анҷир

29 Баъд Исо ба онҳо ҷунин масалеро нақл кард: «Ба дараҳти анҷир ва дигар дараҳтҳо нигоҳ қунед. 30 Вақте мебинед, ки онҳо барг мебаронд, медонед, ки тобистон аллакай наздик аст. 31 Пас шумо ҳам вақте ки ба амал омадани ин ҷизҳоро мебинед, донед, ки подшоҳии Ҳудо наздик аст. 32 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамон ин ба амал меояд. 33 Замину осмон нест мешавад, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд. 34 Пас, боҳабар бошед, ки дилҳои шумо саргарми айшу ишрат, бадмастӣ ва ташвиҳҳои ин рӯзгор нашавад, ки, вагарна он рӯз ногаҳон, 35 мисли дом барои шумо фаро ҳоҳадрасид. Зоро он рӯз ба сари тамоми сокинони рӯи замин ҳоҳад омад. 36 Ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯед, то кувват дошта бошед, ки аз мусибатҳои омадаистода ҳалосӣ ёбед ва дар назди Фарзанди Инсон истед».

37 Ҳар рӯз Исо дар ҳавлии Хонаи Ҳудо таълим медод ва бо фарорасии бегоҳ ба теппаи Зайтун рафта, ҳамон чо шабро рӯз мекард. 38 Тамоми мардум бошанд, саҳарии барвақт

барои шунидани суханони ӯ ба ҳавлии Хонаи Ҳудо меомаданд.

22

Нақшаш күштани Исо

1 Иди Фатир, ки боз иди Балогардон ном дорад, наздик мешуд. 2 Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз мардум метарсиданд, бинобар ин роҳи пинҳонӣ ба қатл расондани Исоро ҷустуҷӯ мекарданд. 3 Ҳамон вақт ба дили Яҳуди Исақарют, ки яке аз он дувоздаҳ, шогирд буд, шайтон даромад. 4 Яҳудо ба назди сардорони рӯҳонӣ ва саркорони посбонони Хонаи Ҳудо омада, бо онҳо маслиҳат кард, ки ба қадом роҳ метавонад Исоро ба онҳо таслим қунад. 5 Онҳо шод ғашта, розӣ шуданд, ки ба Яҳудо пул диханд. 6 Яҳудо ҳам розӣ шуд ва фурсати қуலай мечуст, ки аз мардум пинҳонӣ Исоро ба онҳо таслим қунад.

Тайёрӣ ба ҳӯроки иди Балогардон

7 Рӯзи иди Фатир ҳам фаро расид ва дар ин рӯз бояд барраи балогардонро қурбонӣ мекарданд. 8 Исо Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: «Бираవеду бароямон дастарҳони иди Балогардонро тайёр қунед». 9 Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Дар кучо меҳоҳед, ки тайёр қунем?» 10 Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Вақте ки ба шаҳр медароед, шуморо марде пешвоз мегирад, ки кӯзai об бардошта мебарад. Аз ақибаш то ба ҳонае, ки вай медарояд, биравед. 11 Ба соҳиби он ҳона бигӯед: „Устод аз ту мепурсад, кӯчуст меҳмонҳонае, ки ӯ дар он бо шогирданаҳои ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда метавонад?“ 12 ӯ ба шумо болоҳонаи қалонеро нишон медиҳад, ки аллакай ба тартиб оварда шудааст. Дастарҳонро дар ҳамон чо андозед». 13 Онҳо рафта, ҳамаро ҳамон тавре ки Исо гуфта буд, дарёфтанд ва ҳӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

Таоми шом бо Ҳудовонд

14 Ҳангоме ки вақту соаташ расид, вакilon ҳамроҳи Исо ба гирди дастарҳон нишастанд. 15 Исо ба онҳо гуфт: «Бисёр меҳостам, ки пеш аз азобу үқубатҳоям бо шумо ин ҳӯроки иди Балогардонро бихӯрам». 16 Ба шумо мегӯям, аз он дигар наҳоҳам ҳӯрд, то он вақте ки ба маънини пуррааш дар подшоҳии Ҳудо ба амал наояд».

17 Баъд косаи майро гирифта дуои шуқронা карду гуфт: «Инро гиреду банаҷабат бинӯshed.

18 Ба шумо мегӯям, минбаъд то вақти омадани подшоҳии Ҳудо аз меваи ангур наҳоҳам нӯшид».

19 Сипас, нонро гирифта, дуои шуқронা намуд ва онро пора карда, ба вакilon доду гуфт: «Ин бадани Ман аст, ки аз барои шумо қурбонӣ карда мешавад. Ба хотираи Ман ҳамин тавр бикунед». 20 Ва айнан ҳамин тавр баъд аз ҳӯроки шом косаро гирифта гуфт:

* 22:20 22:20 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот қисми дуюми ояти 19 ва ояти 20 дохил нашудааст.

«Ин коса аҳди навест, ки дар хуни барои шумо мереҳтаам, баста шудааст.*²¹ Ҳоло нигоҳ кунед, касе, ки Маро таслим мекунад, бо Ман дар сари як дастархон нишастааст.²² Бале, Фарзанди Инсон бо роҳе меравад, ки барояш муайян шудааст, валие вой бар ҳоли касе, ки ба ў хиёнат мекунад!»

²³ Вакилон аз яқдигар пурсидан гирифтанд, ки қадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад.

Баҳсу мунозира дар бораи бузургӣ

²⁴ Дар байни шогирдон баҳсу мунозира ба амал омад, ки қадоме аз онҳо бояд бузургтар шумурда шавад.²⁵ Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Подшоҳони ҳалқо ва ҳоқимони онҳо ҳукмашонро бар зердастони худ мегузаронанд ва „эҳсонкор“ номида мешаванд.²⁶ Аммо дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Бигзор бузургтарин аз байни шумо мисли хурдтарин рафтор бикинад ва сардор мисли хизматгар. ²⁷ Пас, кй бузургтар аст? Оне, ки дар сари дастархон нишастааст ва ё касе, ки ба вай хизмат мекунад? Магар на он касе, ки дар сари дастархон нишастааст? Вале Ман дар мобайни шумо мисли хизматгар ҳастам!²⁸ Шумо ҳамроҳам аз озмоишҳои Ман гузаштед²⁹ ва он подшоҳиеро, ки Падаром ба Ман ато намудааст, Ман низ ба шумо тӯҳфа мекунам,³⁰ то ки шумо дар подшоҳии Ман аз дастархонам бихӯреду бинӯшд ва бар таҳтҳо нишаста, ба дувоздаҳ қабилиа Истроил ҳукмронӣ кунед.

Пешӯйӣ дар бораи инкори Петрус

³¹ Исо гуфт: «Шимъӯн, Шимъӯн! Бидон, ки шайтон талабгори он шуд, ки ҳамаи шуморо монанди гандум аз ғалобер гузаронад.³² Вале Ман барои ту дуо кардам, то ки имонатро аз даст надиҳӣ ва вақти ба наздам баргаштанат бародарони худро устувор гардонӣ!»³³ Петрус ба ў гуфт: «Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба ҳабс ва ҳам ба мурдан биравам!»³⁴ Вале Исо гуфт: «Ба ту мегӯям, ҳой Петрус! Худи ҳамин рӯз, пеш аз он ки хурӯҷег занад, ту се бор меғӯй, ки Маро намешинойӣ».

³⁵ Исо аз шогирдон пурсид: «Вақте ки Ман шуморо бе пул, бе борхалта ва бе пойафзول фиристода будам, магар ба чизе мӯҳтоҷ шуда будед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Ба ҳеч чиз». ³⁶ Ў гуфт: «Вале акнун, бигзор он касе, ки пул дорад, пулу борхалташро бо худ бигирад. Агар шамшер надошта бошад, бигзор ҷомаашро фурӯҳта, онро бихарад.

³⁷ Ба шумо мегӯям, дар навиштаот гуфташт: „Ўро ба қатори ҷинояткорон дароварданд“. Ин гуфтаҳо дар Ман бояд иҷро шаванд ва дар ҳақиқат ҳамаи он чизе, ки дар ҳақиқат Ман навишта шудааст, иҷро шуда истодааст*.³⁸ Онҳо гуфтанд: «Худовандо! Ана дар ин ҷо ду шамшер ҳаст». Вай ҷавоб дод: «Кифоя аст!»

Исо дар боеи Ҷатсамонӣ

³⁹ Исо аз хона баромада, чун ҳарвақта ба теппаи Зайтун равона шуд. Шогирдон низ аз ақиби ў рафтанд.⁴⁰ Ба он ҷо расида, Исо ба онҳо гуфт: «Дуо кунед, то ки ба васваса наафтед!»⁴¹ Ҳудаш бошад, ба масофаи партофтани сангэ аз онҳо дур шуд ва ба зону истода дуо қард:

⁴² «Эй Ҷадар! Илтимос мекунам, ин косаи азобро аз Ман дур кун. Вале бигзор на хости Ман, балки хости Ту ба амал ояд!»⁴³ Аз осмон фариштае зоҳир шуд ва ба ў қувват бахшид.⁴⁴ Исо аз дарду сӯзиши зиёд бо ҷидду ҷаҳди бештаре дуо мекард ва арақ аз ў мисли қатраҳои хун ба замин мечакид.⁴⁵ Баъд аз дуо Исо барҳеста, ба назди шогирдон рафт ва дид, ки онҳо аз ғаму гусса бемадор шуда хобидаанд.⁴⁶ Пас, ба онҳо гуфт: «Чаро ҳоб рафтаед? Барҳеста дуо кунед, то ки ба васваса наафтед!»

Дастгир шудани Исо

⁴⁷ Ҳанӯз ў суханашро тамом накарда, мардуми бисёре пайдо шуданд ва пешопеши онҳо касе меомад, ки Ҳудо ном дошту яке аз он дувоздаҳ шогирд буд. Вай ба Исо наздик шуд, то ки Ўро бибӯсад.⁴⁸ Исо ба вай гуфт: «Ҳудо, магар бо ин бӯсаат Фарзанди Инсонро таслим мекунӣ?»⁴⁹ Пас шогирдоне, ки дар гирди Исо истода буданд, аз оқибати кор пай бурда гуфтанд: «Худовандо! Шояд шамшерҳоро ба кор барем?»⁵⁰ Ва яке аз онҳо ба гуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯши росташро бурида партофт.⁵¹ «Бас кунед, бас!» — гуфт Исо ба ба гӯши гулом даст расонда, ўро шифо дод.⁵² Баъд ба сардорони рӯҳонӣ, саркорони посбонии Ҳонаи Ҳудо ва пириони қавм, ки барои дастгир намудани ў омада буданд, гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки бо таёку шамшерҳо омадаед?»⁵³ Ҳар рӯз ҳамроҳатон дар Ҳонаи Ҳудо будам ва шумо ба Ман даст боло намекардед. Ҳоло бошад, даври шумо, яъне вақти ҳукмронии зулмот фаро расидааст».

⁵⁴ Онҳо Исоро дастгир намуда, ба хонаи сарвари рӯҳониён бурданд. Петрус каме дурттар аз онҳо роҳ мерафт.

Исоро инкор намудани Петрус

⁵⁵ Дар мобайни ҳавлӣ гулҳан дарғиронданд ва одамон якҷоя нишастанд. Петрус ҳам бо онҳо нишаст.⁵⁶ Яке аз канизакон дид, ки вай дар равшанини оташ нишастааст, бодиқат ба ў нигоҳ карда гуфт: «Ин одам ҳам бо Исо буд!»⁵⁷ Вале Петрус инкор карда гуфт: «Эй ҳоҳар! Ман ўро намешиносам». ⁵⁸ Баъд аз ҷанд муддат як одами дигар вайро дида гуфт: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳаст!». «Не охир, ака!» — гуфт Петрус.⁵⁹ Тахминан як соат гузашту боз як нафар бо боварии комил гуфт: «Аниқ ин кас ҳам бо Исо буд, чунки ў ҷалий

† 22:44 22:44 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаот оятҳои 43 ва 44 дохил нашудаанд.

аст». 60 «Гүш кун, ман намедонам, ту дар чи хусус гап мезаний», — гуфт Петрус. Вақте ки инро мегуфт, хурӯс чег зад. 61 Худованд ба Петрус рӯй оварда нигох кард ва Петрус суханони Худовандро ба ёдаш овард, ки гуфта буд: «Худи ҳамин рӯз, ҳанӯз хурӯс чег назада, ту се бор Маро инкор мекуний». 62 Петрус аз ҳавлӣ берун баромада, зор-зор гиря кард.

Исо дар назди шӯро

63 Одамоне, ки Исоро дастгир карда буданд, ӯро таҳқир намуда мезаданд. 64 Ҷашмонашро баста, аз ӯ мепурсиданд: «Ҳой лайғамбар! Кани, гӯй-чи Туро кӣ зад?» 65 Ва ӯро бисёрга ҳақорат мекардан.

66 Вақте ки рӯз шуд, ҷамоате аз пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон ҳамроҳ шуда, Исоро ба шӯрои худ оварданд.

67 Онҳо гуфтанд: «Ба саволамон ҷавоб дех. Оё Ту Таъиншудаи Худо ҳастӣ?» Исо гуфт: «Агар Ман ба саволатон ҷавоб диҳам, шумо бовар намекунед 68 ва агар худам савол диҳам, ҷавоб намегардонед. 69 Вале минбаъд Фарзанди Инсон аз тарафи рости Худои Пурӯдрат ҳоҳад нишастан». 70 Ҳозирбугагон гуфтанд: «Пас, Ту-чи писари Худо ҳастӣ?» Ӯ ҷавоб дод: «Ҳастам, аз рӯи гуфти ҳудатон». 71 Пас, онҳо гуфтанд: «Боз чӣ далебе ба молозим аст? Ҳуди мо ҳама чизро аз забони ӯ шунидем!»

23

Исо дар ҳузури Пилотус

1 Баъд тамоми аҳли маҷлиси онҳо аз ҷой барҳеста, Исоро ба назди Пилотус бурданд 2 ва ба айборд карданӣ ӯ шурӯй намуда, гуфтанд: «Мо аниқ кардем, ки ин одам мардуми моро аз роҳ мезанад. Вай ба император супоридани анҷозро манъ мекунад ва ҳатто ҳудро Таъиншудаи Худо, Подшоҳ меномад». 3 Пилотус аз ӯ пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яхудиён ҳастӣ?» Исо ба вай ҷавоб дод: «Ҳудатон ҳамин тавр мегӯед». 4 Пилотус ба сардорони рӯҳонӣ ва мардум гуфт: «Ман дар ӯ ҳеч айб наёфтам». 5 Вале онҳо дар гапи худ истода мегуфтанд: «ӽо бо таълимоташ тамоми мардуми Яхудияро ба шӯр меандозад. Аз Ҷалил сар карда то ин ҷо омад». 6

Пилотус инро шунида пурсид: «Ин одам аз Ҷалил аст?» 7 Ва ҷун фахмид, ки Исо аз вилояти дар зердасти Ҳиродус будааст, ӯро ба назди Ҳиродус фиристод. Ҳуди Ҳиродус ҳамон вақт дар Ерусалим буд.

Исо дар ҳузури Ҳиродус

8 Ҳиродус Исоро дида, бисёрга ҳурсанд шуд, зеро қайҳо боз ӯро дидан мөхост ва азбаски дар борааш бисёрга ҷизҳоро шунида буд, умединанд, ки ягон мӯъцизи Исоро мебинад. 9 Вай ба Исо саволҳои бисёре дод, вале ӯ дар ҷавоб ҳеч чиз

нагуфт. 10 Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бошанд, дар ҷои худ истода бо шиддати ҳашмуғазаб ӯро айборд менамуданд. 11 Ҳиродус бо сарбозонаш Исоро таҳқир ва масҳара кард. Баъд ба ӯ ҷомаи шоҳона пӯшонда, боз ба назди Пилотус фиристод.

12 Гарчанде пештар Ҳиродус ва Пилотус бо якдигар душман буданд, аз ҳамон рӯз саркарда бо ҳам дӯст шуданд.

Ба марг маҳкум шудани Исо

13 Пилотус сардорони рӯҳонӣ, роҳбарон ва мардумро даявт карда, 14 ба онҳо гуфт: «Шумо ин одамро ҳамчун вайронкунандаи ҳалқ ба назди ман овардед. Ман дар ҳузури шумо ба Вай савол дода фахмидам, ки ин одам дар ягон ҷинояте, ки шумо ӯро гунаҳкор мекунед, айборд нест. 15 Ҳиродус ҳам дар ӯ ягон айбе наёфта, ӯро боз ба назди мо фиристод. Пас ин одам ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг бошад. 16-17 (16-17) Ман фармон медиҳам, ки ӯро қамчинкорӣ карда, баъд ҷавоб диҳанд». * 18 Ҳамин вақт ҳама бо як овоз дод заданд: «Қатл кунед ӯро! Барои мо Бараббосро озод кунед!» 19 (Бараббос одаме буд, ки аз барои бардоштани шӯриш дар шаҳр ва одамкӯши ба ҳაбс партофта шуда буд.) 20 Пилотус, ки Исоро озод кардан мөхост, боз ба онҳо сухан гуфт. 21 Вале онҳо дод мезаданд: «ӽо ба салиб мекӯб кунед! Мекӯб кунед!» 22 Пилотус бори сеюм ҳам ба онҳо гуфт: «Чаро? Охир Вай ҷӣ бадие кардааст? Ман дар ӯ ҳеч айберо намебинам, ки сазовори марг бошад. Ман ӯро қамчинкорӣ карда ҷавоб медиҳам». 23 Вале онҳо ду пойро ба як мӯза андохта, бо тамоми овоз дод мезаданду талаб мекардан, ки Исо дар салиб мекӯб карда шавад. Доду фарёди онҳо бар Пилотус ғалаба намуд 24 ва ӯ ҳамон ҳукмро баровард, ки онҳо талаб мекардан. 25 Ҷувофиқи ҳоҳиши онҳо вай шахсеро, ки барои шӯриш ва одамкӯши ба ҳабс партофта шуда буд, озод намуд. Исоро бошад, ба ихтиёри онҳо супорид.

26 Вақте ки сарбозон Исоро ба қатл мебурданд, бо Шимъён ном марди қуринӣ дучор шуданд, ки аз деха омада истода буд. Онҳо ӯро дастгир карда ба болояш салибро бор карданд, ки онро аз ақиби Исо бардошта барад.

27 Аз ақиби Исо одамони бешуморе мерафтанд ва дар байнӣ онҳо заноне буданд, ки барои ӯ бо оҳу нола навҳа мекардан.

28 Исо ба онҳо рӯ оварда гуфт: «Эй занҳои Ерусалим, ба ҳоли Ман гиря накунед! Ба ҳоли худ ва фарзандонатон гиря кунед. 29 Зеро рӯзҳое меоянд, ки одамон ҷунин мегӯянд: „Ҳушбахтанд занҳое, ки нозой ҳастанд, таваллуд накардаанд ва фарзанд намакондаанд“. 30 Он вақт ба кӯҳҳо ҳоҳанд гуфт: „Ба сари мо биафted!“ ва ба теппаҳо ҳоҳанд гуфт: „Моро пинҳон

* 23:16-17 23:16-17 Дар баъзе нусхаҳо қадими навишташоат ояти 17 дохил шудааст: «Ба ӯ лозим ҳам буд, ки ба муносабати ид барои мардум як нафарро аз ҳабс озод намояд».

кунед!“³¹ Агар бо Ман, ки мисли дарахти сабз хастам, чунин рафтор кунанд, ахволи онхое, ки мисли дарахти хушк ҳастанд, чй мешуда бошад?»

³² Ҳамроҳи Исо боз ду ҷинояткорро ба қатл мебурданд. ³³ Чун ба ҷоэ расиданд, ки «Косахонаи Сар» ном дорад, Исоро ба салиб меҳкӯб карданд ва он ҷинояткорон низ, яке аз тарафи рост ва дигаре аз тарафи чапи ӯ ба салибҳо меҳкӯб карда шуданд.

³⁴ Исо гуфт: «Эй Падар! Онҳоро бубаҳш, чун намефаҳманд, ки чй кор мекунанд!» Сипас сарбозон бо партофтани қурба соҳибшавандай либоси Исоро муайян намуда, онро байни ҳам таҳсим карданд. ³⁵ Мардум рост истода тамошо мекарданд. Роҳбарони ҳалқ бошанд, ба ҳоли Исо ҳандида мегуфтанд: «Дигаронро наҷот медод, қаний, агар Таънишуда ва интиҳобшудаи Худо бошад, худро наҷот дихад!» ³⁶ Сарбозон низ ӯро таҳқир менамуданд. Онҳо ба Исо наzdик мешуданд ва ба ӯ майи туршударо дароз карда, ³⁷ мегуфтанд: «Агар Ту Шоҳи Яхудиён боши, худро наҷот дех!» ³⁸ Ба лавҳае, ки болотар аз сари Исо зада шуда буд,† чунин навиштанд: «Ин Шоҳи Яхудиён аст».

Имон оварданни ҷинояткор

³⁹ Яке аз ҷинояткорони меҳкӯбшуда ба сари Исо дод зада гуфт: «Магар Ту Таънишудаи Худо нестӣ? Охир ҳудату моро ҳам наҷот дех!» ⁴⁰ Вале дуюмин ӯро сарзаниш карда гуфт: «Магар аз Худо наметарсӣ? Охир, мо ҳам ба марг маҳкум шудаем. ⁴¹ Вале ҷазои мо аз рӯи аддолат аст, зеро чиро сазовор шуда бошем, ҳамонро гирифтем. Вай бошад, ҳеч кори баде нақардааст». ⁴² Баъд ӯ гуфт: «Исо, илтимос, вакте ки ба подшоҳият доҳил мешавӣ, маро ба ёдат биёр». ⁴³ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки ҳуди ҳамин рӯз бо Ман дар биҳишт ҳоҳӣ буд».

Марғи Исо

⁴⁴ Қариби нисфириӯзӣ буд, ки тамоми заминро торикий фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁵ Офтоб рӯшнӣ намекард ва ҳамин вақт пардаи даромади ҷои мӯқаддастарини Ҳонаи Ҳудо ба ду қисм пора шуд.

⁴⁶ Исо бо овози баланд ниҳо карда гуфт: «Эй Падар! Рӯҳи ҳудро ба дасти Ту месупорам!» Инро гуфта, ҷон дод.

⁴⁷ Сардори лашкар ин ҳодисаро дида, Худоро ҳамду сано ҳонд ва гуфт: «Дар ҳақиқат ин одам бегуноҳ буд». ⁴⁸ Тамоми мардуме, ки ба тамошои ин ҳодиса ҷамъ омада буданд, инро дида, аз ғам мушт бар сина мезаданду ба ҳонаҳояшон бармегаштанд. ⁴⁹ Вале ҳамаи

онхое, ки Исоро пештар мешинохтанд ва занҳое, ки бо ӯ аз Ҷалил омада буданд, аз дур истода тамоми воқеаҳоро мединанд.

Гӯронидани Исо

⁵⁰⁻⁵¹(50-51) Як марди бо номи Юсуф аз шаҳри Аромоти яҳудинишон буд, ки фаро расидани подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид. ӯ шаҳси ҳубу нақӯкор буд ва гарчанд азози шӯро бошад ҳам, бо кору қарори баровардаи шӯро розӣ набуд.

⁵² Юсуф ба назди Пилотус омада, ҳоҳиш кард, ки ҷасади Исоро ба ӯ дижанд. ⁵³ Ӯ онро аз салиб поён фароварда, ба суфи сафед қафангеч намуду ба қабре гузошт, ки аз санг ба шакли гор тарошида шуда буд. То ҳол ба он қабр касеро нагузошта буданд.

⁵⁴ Саршавии рӯзи истироҳат наздики буду мардум ба он тайёр медианд. ⁵⁵ Занҳое, ки бо Исо аз Ҷалил омада буданд, аз ақиби Юсуф рафта, ҳам қабр ва ҳам тарзи гӯрӯнда шудани ҷасади Исоро диданд. ⁵⁶ Баъд онҳо ба ҳонаҳояшон баргашта, атрҳои ҳушбӯй ва молиданиҳоро тайёр намуданд.

Дар рӯзи истироҳат онҳо мувофиқи қонун истироҳат карданд.

24

Зинда шудани Исо

¹ Рӯзи яқшанбе, сахарии барвақт занҳо атрҳои ҳушбӯйро гирифт, ба сӯи қабр равона шуданд. ² Вале омада диданд, ки сангти даҳани қабр ба як тараф ғелонда шудааст. ³ Онҳо ба дарун даромада ҷасадро * наёфтанд. ⁴ Занҳо ҳайрон шуда меистоданд, ки бандоғҳар пеши назараҳонду додам пайдо шуданд, ки дар тан либосҳои дураҳшон доштанд. ⁵ Занҳо аз тарсҳо ҳудро рӯй ба замин партофтанд, вале он ду нафар ба онҳо гуфтаанд: «Чаро зиндаро дар байни мурдаҳо мекобед?† ⁶ Ба ёд оред, ки вақти дар Ҷалил буданаш Вай ба шумо чӣ гуфта буд? ⁷ Ӯ гуфта буд, ки Фарзанди Инсон бояд ба дасти ғунаҳкорон супорида шавад ва онҳо бояд ӯро ба салиб меҳкӯб кунанд, вале дар рӯзи сеюм ӯ бояд зинда гардад». ⁸ Ва занҳо суханони Исоро ба хотир оварданд. ⁹ Сипас он занҳо аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ ҷогирд ва ҳамаи дигарон нақл намуданд. ¹⁰ Дар ин бора ба вакilon Марями Маддалия, Юҳона, Марям, ки модари Ёкуб буд ва занҳо дигар низ нақл карданд. ¹¹ Вале суханони онҳо ба назари вакilon ҳамчун сафсатай бофташуда намуд ва онҳо ба гапи занҳо бовар накарданд. ¹² Петрус бошад, ҳамон замон ба сӯи қабр давида, ба даруни он

† 23:34 23:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаточ ҷумлаи аввали ояти 34 доҳил нашудааст. † 23:38 23:38 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаточ доҳил шудааст: «бо забонҳои юнонӣ, лотинӣ ва ибронӣ». * 24:3 24:3 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаточ доҳил шудааст: «ҷасади Ҳудованд Исоро». † 24:5 24:5 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаточ ин ят бо ҷунин ҷумлаи сар мешавад: «ӯ дар ин ҷо нест, ӯ зинда шудааст». † 24:12 24:12 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаточ ояти 12 доҳил нашудааст.

нигох кард, лекин танҳо кафани холиро диду аз ин ҳодиса ҳайрон шуда, ба хона баргашт.[‡]

Ба ду шогирд зоҳир гаштани Исо

13 Ҳуди ҳамон рӯз ду нафар аз пайравони Исо ба Аммоус ном деҳае равона буданд, ки тақрибан 12 километр аз Ерусалим дур буд. 14 Роҳравон бо яқдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтагӯ мекарданд. 15 Ҳангоми гуфтагӯю муҳокимаашон ҳуди Исо ба онҳо наздиш шуда, ҳамроҳашон равона шуд. 16 Аммо ҷашмони он ду нафарро гӯё чизе гирифта бошад, ки Исоро мединанду намешинохтанд. 17 Пас, ӯ ба сухан даромада аз онҳо пурсид: «Шумо роҳравон чиро муҳокима мекунед?» Онҳо, ки ҷеҳраҳои ғамгин доштанд, бозистоданд 18 ва якеашон, ки Клеюпос ном дошт, ба саволи Исо бо савол ҷавоб дод: «Магар Шумо ягона мусофире дар Ерусалим ҳастед, ки аз воқеаи ҳамин рӯҳо дар ин ҷо рӯйдода ҳабар надоред?» 19 Исо пурсид: «Аз қадом воқеа?» Онҳо гуфтанд: «Аз воқеае, ки бо Исои Носирӣ рӯй дод. ӯ дар пеши Ҳудову тамоми мардум пайғамбари дар гуфтору кирдор тавону буд. 20 Вале сардорони рӯҳонӣ ва аъзоёни шӯрои мо ӯро ба дasti румиён супориданд, то ба марг маҳкум намоянд ва ӯро ба салиб меҳкӯб карданд. 21 Мо бошем, умед доштем, ки ӯ Истроилро озод мекунад. Ҳа, боз як чиз... Имрӯз се рӯз мешавад, ки ин воқеа рӯй дод²² ва ҳоло занҳои гурӯҳамон моро ҳайрон карданд. Онҳо саҳарии барвақт ба сари қабр рафта, 23 ҷасади Исоро наёфтанд. Сипас баргашта, арз намуданд, ки ба онҳо фариштагон зоҳир шуда гуфтанд, ки ӯ зинда аст. 24 Ҷанд нафар аз гурӯҳи мо ба сари қабр рафта, ҳамон тавре ки занҳо гуфта буданд, дарёфтанд, vale ҳуди Исоро надиданд». 25 Исо ба он ду нафар гуфт: «Оҳ, чӣ ҳел шумо қундفاҳм ҳастед! Ба чӣ душворӣ ба ҳамаи он чизе, ки пайғамбарон гуфта буданд, имон меоваред! 26 Магар Таъиншудаи Ҳудо пеш аз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалолаш шудан набояд ҳамаи ин азобро аз сар мегузаронд?» 27 Он гоҳ, ӯ аз навиштаҳои Мӯсо ва ҳамаи пайғамбарон сар карда ҳар як ҷои навиштаҷотро, ки дар борааш ҷизе гуфта шуда буд, ба онҳо фахмонд.

28 Вақте он ду нафар ба деҳае, ки мерафтанд, наздик шуданд, ба назарашион намуд, ки Исо роҳашро давом додан меҳоҳад. 29 Вале онҳо ӯро бисёр ҳоҳиш карда гуфтанд: «Бо мо бимон. Рӯз ба оҳир расида истодаасту шом наздик аст». Исо ба хона даромада, бо он ду нафар монд. 30 ӯ бо онҳо дар сари дастарҳон нишаста, нонон ба даст гирифт ва дуои шукронга карду онро пора карда ба он ду нафар дод. 31 Ҳамин вақт гӯё пардае

§ 24:36 24:36 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ба онҳо гуфт: „Ҳудо шуморо баракат дихад!“» дохил нашудааст.
* 24:40 24:40 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 40 дохил нашудааст. † 24:51 24:51 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил нашудааст: «ба осмон бурда шуд». ‡ 24:52 24:52 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил нашудааст: «ба ӯ саҷда намуда».

аз ҷашмони он ду нафар бардошта шуд ва онҳо Исоро шинохтанд, vale ӯ аз назарӣ онҳо нопадид гашт. 32 Онҳо ба яқдигар мегуфтанд: «Вақте ки ӯ дар роҳ бо мо сӯҳбат мекарду навиштаҷотро меваҳмонд, магар мо ба ҳаяҷон намемоамадем?»

33 Онҳо зуд аз ҷой барҳеста, ба Ерусалим баргаштанду он ёздаҳ вакил ва пайравони дигари Исоро ҷамъ шуда ёфтанд,³⁴ ки байнӣ ҳуд мегуфтанд: «Дар ҳақиқат Ҳудованд аз мурдагон зинда шуд! Вай ба Шимъӯн зоҳир гардидааст». 35 Баъд он ду нафар низ ба ҷамъшудагон нақл карданд, ки дар аснои роҳ, чӣ воқеа рӯй дод ва чӣ ҳел онҳо Исоро дар вақти нон шикастанаш шинохтанд.

Ба ёздаҳ шогирд зоҳир шудани Исо

36 Вақте ки шогирдон дар ин бора нақл мекарданд, баногоҳ дар мобайнашон Исо пайдо шуда ба онҳо гуфт: «Ҳудо шуморо баракат дихад!»³⁶ 37 Онҳо ба тарсу ҳарос афтода, фикр мекарданд, ки арвоҳро мебинанд. 38 ӯ аз онҳо пурсид: «Чаро ин қадар метарсед ва барои чӣ дар дилатон шубҳае пайдо шуд?»³⁹ Ба дастонам ва пойҳоям нигоҳ қунед, ин Ман ҳастам. Ба Ман дастрасонда бинед, ки Ман ҷисму устуҳон дорам, vale арвоҳ ин ҷизҳоро надорад». 40 Инро гуфта, ба онҳо дастону пойҳои худро нишон дод.* 41 Онҳо аз ҳурсандӣ ҳеч бовар карда наметавонистанду ҳеле ҳайрон буданд. Он гоҳ, ӯ аз онҳо пурсид: «Шумо дар ин ҷо ягон ҷизи ҳӯрданӣ доред?» 42 Онҳо ба Исо як бурда моҳии пухтагӣ доданд. 43 Вай моҳиро гирифта, дар пеши назари онҳо ҳӯрд. 44 Баъд ба онҳо гуфт: «Суҳанҳоеро, ки ҳанӯз дар вақти бо шумо буданам ба шумо мегуфтам, ҷунин маъно доранд: ҳамаи он ҷизе, ки нисбати Ман дар шариати Мӯсо, гуфтаҳои пайғамбарон ва дар Забур навишта шудааст, бояд иҷро шавад». 45 Он гоҳ Исо хиради онҳоро равшан соҳт, то ки маънои навиштаҷотро фахмида тавонанд.

46 Баъд ба онҳо гуфт: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштаҷот Таъиншудаи Ҳудо бояд азоб қашад ва дар рӯзи сеом аз мурдагон зинда шавад. 47 Ба номи ӯ аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи ҳалиқҳо тавба ва баҳшоиши гуноҳҳо Ҷълон карда мешавад⁴⁸ ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед. 49 Ман ба шумо ҷизи Падарам вайъдакардо мефирристам. Инак, шумо то вақти аз осмон қувват гирифтанатон дар Ерусалим бимонед».

Ба осмон бурда шудани Исо

50 Исо шогирдонро берун аз шаҳр бароварда, ҳамроҳашон то ҳуди Байт-Ҳинӣ рафт ва дастонашро боло бардошта, онҳоро баракат дод. 51 Вақте ки баракат медод, аз онҳо ҷудо

шуда, ба осмон бурда шуд[†] ⁵² ва онҳо ба ӯ сачда намуда,[‡] бо шодии бепоён ба Ерусалим баргаштанд. ⁵³ Сипас, тамоми вакти худ дар ҳавлии Хонаи Худо монда, Худоро ҳамду сано меҳонданд.

Хушхабар аз Юханно Пешгуфтор

Муаллифи ин Хушхабар Юханно яке аз дувоздаҳ шогирдони Исои Масех буд ва аз рӯи навиштаҳои худи Юханно, ў шогирди бисёр наздик ва дӯстдоштаи Исо ба ҳисоб мерафт. Тахмин аст, ки Юханно ин Хушхабарро тақрибан дар охири асри аввал, байни солҳои 90–95 навиштааст, ҳангоме ки дар шаҳри Эфсуси ҳозираи Туркия зиндагӣ мекард ва хизмати худро пеш мебурд.

Юханно мисли Матто ҳар ҷое, ки Исои Масех мерафт, ўро ҳамроҳӣ мекард ва шоҳиди тамоми хизмат ва мӯъчиҳоти Исо буд. Дар замоне, ки дар бораи Исои Масех ҳар гуна таълимоти хато пайдо шуданд, муаллиф дар пеши ҳуд мақсад гузошт, ки бо навиштани ин Хушхабар ба имондорони дониши мустаҳкам дар бораи Исои Масех дихад, ки ў дар асл кӣ аст ва чӣ хислат дорад. Дар ҷамъбасти нақли ҳуд Юханно мегӯяд: «Вале ҳамаин ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуҳда ва Писари Ҳудо будани Исо имон овареду ба воситай имон ба ў ҳаётӣ абадӣ ёбед» (20:31).

Бинобар ин ҳам муаллиф нақли ҳудро аз баён карданӣ он сар мекунад, ки Исои Масех Каломи абадии Ҳудо буд ва ба ҳаммин сабаб хислати Ҳудоро низ дорад. Юханно дар ин китоб он воқеаҳо ва суханони Исоро бештар овардааст, ки дар Хушхабарҳои дигар наомадаанд. Масалан суханоне, ки Исо дар бораи Ҳуд гуфтааст, ки ў роҳ, ростӣ, ҳаёт, нони ҳаёт, чӯпонӣ нек, токи ҳақиқӣ, нури ҷаҳон, оби ҳаёт ва ғайра аст.

Юханно ҳамчунон дигар як мавзӯи калонро баён мекунад, ки Исои Масех, нисбат ба ҳар шаҳс чи шогирдони худаш ва чи бегонаҳо меҳру муҳабbat ва ғамхорӣ нишон медод: ба занӣ сомарӣ оби ҳаётбахӣ пешниҳод кард, гуноҳи занеро, ки ҳангоми алоқаи ғайриникоҳ гирифта шуда буд, бахшид, дӯсташ Лаъзорро, ки дар тӯли ҷор рӯз мурда буд, зинда кард, ба шогирди ҳуд Тумо, ки ба зинда шудани ў шубҳа кард, дастони Ҳудро нишон дод.

Тарзи нақли Юханно дар бораи Исои Масех аз се муаллифи дигари Хушхабар фарқ мекунад. Чун дар ин Хушхабар мөмбинем, ки чӣ тавр Исо бо одамони гуногун сӯҳбатҳои дароз дар бораи кӣ будану чӣ супорише аз тарафи Ҳудо доштанаш мегузаронад. Аз ин сӯҳбатҳо дарсҳои зиёд ёд гирифтани мумкин аст, фарзи мисол аз сӯҳбати Исои Масех бо роҳбари динӣ Низодимус мос меваҳаммем, ки зиндагии навро бо кӯшиш ҳаракати худамон ба даст оварда наметавонем, балки Ҳудо одамони ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки начоти онҳоро ба таври тӯҳфа пешниҳод мекунад.

Каломи ҳаёт

¹ Дар ибтидо Калом буд ва ин Калом бо Ҳудо буд ва Калом Ҳудо буд. ² Вай дар аввал бо Ҳудо буд ³ ва ҳама чиз ба воситай ў оғарида шуду бе ў ҳеч чизе аз оғариниш пайдо нашуд. ⁴ Дар ў ҳаёт буд ва ин ҳаёт барои одамон равшани буд.

⁵ Равшани дар торикий медураҳшад ва торикий онро фаро гирифта наметавонад.

⁶ Марде бо номи Яҳё аз тарафи Ҳудо фиристода мешавад, ⁷ ки дар бораи равшани шаҳодат дихаду ҳама ба воситай ў имон оваранд. ⁸ Яҳё ҳуд равшани набуд, вале барои он омад, ки дар бораи равшани шаҳодат дихад. ⁹ Он равшани ҳақиқие, ки ба ҳамаи одамон медураҳшад, ба ҷаҳон омадани буд.

¹⁰ Калом дар ҷаҳон буд ва мардуми ҷаҳон ба воситай ў оғарида шуда бошанд ҳам, ўро нашинохтанд. ¹¹ Вай ба назди қавмаш омад, вале онҳо ўро қабул накарданд. ¹² Аммо ба қасоне, ки ўро қабул карданд ва ба ў имон оваранд, ҳуқуқ дод, ки фарзандони Ҳудо шаванд. ¹³ Онҳо на ба таври табӣӣ ва на аз рӯи ҳоҳиши инсонӣ, балки аз Ҳудо таваллуд ёфтанд.

¹⁴ Инак, Калом инсон шуд ва дар миёни мо истиқомат дошт. Мо шӯҳрату ҷалоли ўро дидем, ки мисли ҷалоли фарзанди ягонаи Падар пур аз марҳамату ростӣ буд. ¹⁵ Яҳё дар бораи ў шаҳодат доду бо овози баланд гуфт: «Ман ўро дар назар дошта ба шумо гуфта будам, ки баъд аз ман қаси аз ман бузургтаре меояд, ҷунки Вай пеш аз ман вучуд дошт».

¹⁶ Аз фаровонии файзи ў ҳамаи мо баракат аз паси баракат ёфтаем. ¹⁷ Ҳудо шариатро ба воситай Мӯсо додааст, вале файзу ростӣ ба воситай Исои Масех омад. ¹⁸ Ҳудоро ҳеч тоҳ касе надидааст. Ўро фақат Писари яққаву ягона, ки ҳамеша бо Падар аст, барои мо ошкор кардааст.

Шаҳодати Яҳёи Таъмиддӯҳанд

¹⁹⁻²⁰ (19-20) Вақте роҳбарони яхудӣ аз Ерусалим ба назди Яҳё ҷанд нафар рӯҳониён ва левизодагонро фиристоданд, то аз ў кӣ буданашро бипурсанд, Яҳё аз ҷавоб рӯ нагардонду ошкоро эълон карда, ҷунин шаҳодат дод: «Ман Масех, яъне Таъиншуҳдаи Ҳудо нестам». ²¹ Онҳо боз пурсиданд: «Пас, шумо қистед? Оё Илёс пайғамбаред?» «Не», — ҷавоб дод ў. «Е ҳамон пайғамбаред, ки мунтазираш ҳастем?» «Не», — гуфт ў. ²² Онҳо пурсиши ҳудро давом доданд: «Охир, шумо қистед? Мояд ба қасоне, ки моро фиристодаанд, ҷавоб дижем. Шумо дар бораи ҳуд чӣ мегӯед?» ²³ Яҳё бо суханоне, ки Ишаъе пайғамбар гуфта буд, ҷавоб дод: «Ман касе ҳастам, ки дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Ҳудованд роҳро рост намоед!“.

²⁴ Аз тарафи фарисиён низ фиристодашудагоне буданд, ²⁵ ки аз ў пурсиданд: «Модоме ки шумо на Таъиншуҳдаи Ҳудо, на Илёс

ва на ҳамон пайғамбаре ҳастед, ки дар мунтазираш ҳастем, пас чаро мардумро таъмид медиҳед?»²⁶⁻²⁷ (26-27) «Ман бо об таъмид медиҳам, — ҷавоб дод Яҳё. — Вале дар байни шумо шахсе ҳаст, ки баъд аз ман меояд ва ман ҳатто лоиқӣ он нестам, ки банди пойафзолашро кушоям. Шумо ӯро намешиносед». ²⁸ Ҳамаи ин воқеа дар Байт-Хинӣ, дар соҳили дигари дарёи Урдун ба амал омад, ки Яҳё дар он ҷо мардумро таъмид медод.

Барраи Ҳудо

²⁹ Рӯзи дигар Яҳё ба наздаш омада истодани Исоро дида, гуфт: «Ана ин аст Барраи Ҳудо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад! ³⁰ Ман дар бораи ӯ гуфта будам, ки аз паси ман қасе меояд, ки аз ман бузургтар аст, зеро пеш аз ман вуҷуд дошт. ³¹ Ҳуди ман ӯро намешинохтам, вале барои ҳамин омада, бо об таъмид додам, ки ӯ барои мардуми Истроил маълум гардад». ³² Баъд шаҳодат дода гуфт: «Ман дидам, ки Рӯҳи Муқаддас монанди қабутар аз осмон фаромада, бар ӯ қарор гирифт. ³³ Ҳуди ман ӯро намешинохтам, вале Ҳудо, ки маро барои бо об таъмид додан фиристод, ба ман гуфта буд: „Бар қасе бинӣ, ки Рӯҳ бар ӯ фаромада қарор мегирад, бидон, ки Вай ҳамон қасест, ки бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад“.³⁴ Ман инро дидам ва шаҳодат медиҳам, ки ӯ Писари Ҳудост».

Шогирдони аввалини Исо

³⁵ Рӯзи дигар Яҳё бо ду нафар шогирди ҳуд боз дар ҳамон ҷо меистод³⁶ ва Исо аз роҳ гузашта истодаро дида, гуфт: «Ана ӯ Барраи Ҳудо аст!»³⁷ Он ду шогирд суханонашро шунида, аз паси Исо равона шуданд. ³⁸ Вақте Исо ба қўйбаш нигоҳ карда дид, ки онҳо аз паси ӯ меоянӣ, ба онҳо гуфт: «Шумо чиро мекобед?» Онҳо дар ҷавоб пурсиданд: «Раббӣ! Шумо дар кучо зиндагӣ мекунед? (Маънои қалимаи „Раббӣ“ устод аст)». ³⁹ Ӯ гуфт: «Рафтем, мебинед».

Вақте ки онҳо ҳамроҳаш рафта, ҷои истиқомати ӯро диданд, соат қариби чори бегоҳ буд ва онҳо ҳамон рӯз бо ӯ монданд.

⁴⁰ Яке аз он ду нафар, ки суханони Яҳёро шунида, аз паси Исо равона шуд, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус буд. ⁴¹ Ӯ аввал бародари ҳуд Шимъӯнро ёфта ба ӯ гуфт: «Мо Масехро ёфтем! (Маънои қалимаи «Масех» Тавиншудаи Ҳудо аст). ⁴² Андриёс Шимъӯни Петрусо ба назди Исо овард. Исо бо дикқат ба ӯ нигоҳ карда гуфт: «Ту Шимъӯн, писари Юханно ҳастай. Аммо аз ин баъд Киғо номида мешавай! (Қалимаи Петрус бо юнонӣ ва Киғо бо арамей — маънои ҳардуяш ҳам «санг» аст).

⁴³ Рӯзи дигар Исо қарор дод, ки ба Ҷалил биравад. Ӯ Филиппусро ёфта, гуфт, ки аз пасаш биёд. ⁴⁴ Филиппус ҳам монанди Андриёс ва Петрус яке аз сокинони Байт-Сайдо буд.

⁴⁵ Филиппус, дар навбати ҳуд, Натаноилро ёфта, ба ӯ гуфт: «Мо он қасеро ёфтем, ки дар борааш Мӯсо дар шариат ва пайғамбарон дар гуфтаҳои ҳуд навишта буданд! Ин Исои писари Юсуф, аз аҳли Носира аст». ⁴⁶ «Аз Носира? Магар аз Носира ҷизи хубе баромада метавонад?» — гуфт Натаноил. Филиппус ҷавоб дод: «Рафтем ва ҳудат мебинӣ».

⁴⁷ Исо Натаноили ба наздаш омада истодаро дида, дар бораи ӯ гуфт: «Ана ин истроилии ҳақиқист, ки дар дил макре надорад». ⁴⁸ «Ту маро аз кучо мешиносӣ?» — пурсид Натаноил. Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ҳанӯз, пеш аз он қилип туро фарёд кунад. Ман туро дар зери дарахти анҷир дидам». ⁴⁹ «Устод, Ту Писари Ҳудо ва Подшоҳи Истроил ҳастӣ!» — гуфт Натаноил. ⁵⁰ Исо ҷавоб дод: «Магар ту барои он имон овардӣ, ки „туро дар зери дарахти анҷир дидам“ гуфтам? Ту корҳои аз ин ҳам бузургтарро мебинӣ. ⁵¹ Ба шумо рост мегӯям, ки баъд аз ин шумо осмонро кушода ва ба пеши Фарзанди Инсон фаромадану боло баромадани фариштагони Ҳудоро хоҳед дид».

2

Тӯй дар Қанои Ҷалил

¹ Рӯзи сеюм дар шаҳри Қанои Ҷалил тӯй арӯсӣ буд ва модари Исо дар он ҷо иштирок дошт. ² Исо низ бо шогирдони ҳуд ба тӯй даъват шуда буд. ³ Вақте ки шароб тамом шуд, модари Исо ба Вай гуфт: «Инҳо шароб надоранд», ⁴ «Ин ба мо чӣ даҳл дорад, модар! — ҷавоб дод ба ӯ Исо. — Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст». ⁵ Модари ӯ ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чӣ Вай ба шумо бигӯяд, бикиунед».

⁶ Дар он ҷо шаш кӯзаи сангин барои об буд, ки аз рӯи урӯфи одати яхудиён онро барои расму таомули покшавӣ истифода мебурданд. Ҳар қадоми онҳо аз ҳафтод то яқсаду даҳл литер гунҷоиш дошт. ⁷ Исо ба хизматгорон гуфт: «Кӯзаҳоро аз об пур кунед». Хизматгорон онҳоро лабрез карданд. ⁸ «Акнун аз он гирифта, ба роҳбари тӯй баред», — гуфт ба онҳо Исо. Онҳо бурданд. ⁹ Роҳбари тӯй аз кучо будани шаробро намедонист, фақат хизматгороне, ки аз кӯза об гирифтанд, аз ин оғоҳ буданд. Роҳбари тӯй оби ба шароб табдилшударо ҷашида, домодро ба назди ҳуд даъват карду ¹⁰ ба ӯ гуфт: «Ҳар қас аввал шароби хушибатро оварда мегузораду баъд, вақте ки меҳмонон бисёр нӯшиданд, шароби пастибатро меорад, аммо ту шароби хушибатро то ҳол нигоҳ доштанд».

¹¹ Ҳамин тавр Исо дар Қанои Ҷалил нишонай аввалини шӯҳрату ҷалоли ҳудро зоҳир кард ва шогирdonаш ба ӯ имон оварданд.

¹² Баъд аз он Исо ба шаҳри Кафарнаҳум рафт. Модари Исо, бародарон ва шогирdonаш ҳам

ҳамроҳи Ў буданд. Онҳо дар он ҷо якчанд рӯз монданд.

Хонаи Худоро пок карданни Исо

13 Рӯзи иди Балогардони яхудиён наздикин омад ва Исо ба Ерусалим рафт. ¹⁴ Ӯ дар Хонаи Худо шахсонеро дид, ки бо фурӯши барзагов, гӯсфанд ва кабӯтар машғул буданд. Пуливазқунандагон низ дар сари мизҳои худ нишаста буданд. ¹⁵ Исо аз таноб қамчин сохта, ҳамаи онҳоро бо барзагову гӯсфандонашон аз Хонаи Худо берун ронду мизҳои пуливазқунандагонро чаппа ва пулҳояшонро пароқонда кард. ¹⁶ Ба кабӯтар фурӯшон бошад, гуфт: «Инҳоро аз ин ҷо бардошта дур кунед! Хонаи Падари Маро ба тиҷоратхона табдил надиҳед!»

17 Шогирдони Ў ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот ҷунин гуфта шудааст: «Оташи ҳавасманӣ ба Хонаи Ту дар дилам алланга мезанд». ^{*}

18 Он гоҳ роҳбарони яхудӣ аз Ў пурсиданд: «Бо қадом нишона ҳақ будани ин рафторатро исбот мекунӣ?» ¹⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин Хонаи Худоро вайрон кунед ва Ман онро дар муддати се рӯз аз нав барпо мекунам». ²⁰ «Ин Хонаи Худо дар давоми чилу шаш сол сохта шуда буд. То бӯши, онро дар муддати се рӯз аз нав барпо кардан меҳоҳӣ!» — гуфтанд онҳо. ²¹ Аммо Ў «Хонаи Худо» гуфта бадани худро дар назар дошт. ²² Аз ин рӯ, вакъте ки Ў аз мурдагон зинда шуд, шогирдонаш ин суханони Ўро ба хотир оварданд ва ба навиштаҷоту гуфтаҳои Исо имон оварданд.

23 Дар он рӯзҳои иди Балогардон, ки Исо дар Ерусалим буд, мардуми бисёре мӯъчизаҳои Ўро дида ба Ў имон оварданд. ²⁴ Аммо худи Исо ба ҳеч қас дилашро нақушад, ҷунки аз дили ҳамаи онҳо боҳабар буд. ²⁵ Бинобар ин Ў мӯҳтоҷи он набуд, ки қасе ба Ў дар бораи одамон шоҳидӣ дихад. Ў худ медонист, ки дар дили инсон ҷӣ ҳаст.

3

Сӯҳбати Исо бо Ниқодимус

1 Дар байни роҳбарони қавми яхудӣ аз фирқаи фарисиён Ниқодимус ном марде буд. ² Ӯ шабона назди Исо омада гуфт: «Устод, мо медонем, ки Шумо аз тарафи Худо фиристода шуда ҳастед. Ҷунки, агар Худо бо қасе набошад, ӯ ҷунин мӯъчизаҳоро, ки Шумо нишон додаед, ба амал оварда наметавонад». ³ Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Ба ту рост мегӯям, то қасе аз нав таваллуд наёбад, ҳаргиз подшоҳии Худоро дида наметавонад». ⁴ «Чӣ тавр одами солхӯрда аз нав таваллуд ёфта метавонад? — пурсид аз Ў Ниқодимус. — Магар ӯ метавонад ба шиками модараш баргашта, дубора таваллуд шавад?»

5 Исо ҷавоб дод: «Ба ту рост мегӯям, агар қасе аз об ва Рӯҳ таваллуд нашавад, ба подшоҳии Худо дохил шуда наметавонад. ⁶ Он ҷӣ аз ҷисм таваллуд мешавад, ҷисм аст ва он ҷӣ аз Рӯҳ таваллуд мешавад, рӯҳ аст. ⁷ Аз он ки ба ту „Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед“ гуфтам ҳайрон нашав. ⁸ Бод ^{*} ҳар ҷо ки ҳоҳад, мевазад. Ту садои онро мешувавӣ, аммо намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо мераవад. Ба ҳар қасе, ки аз Рӯҳ таваллуд мейёбад, ана ҳамин тавр мешавад». ⁹ Ниқодимус пурсид: «Ин ҷӣ хел мешавад?»

10 Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ту устоди мардуми Истроил ҳастӣ ва магар ин ҷизҳоро намедонӣ? ¹¹ Ба ту рост мегӯям, Ман ҷизи медонистагиамро мегӯям ва дар бораи ҷизи дигдагии шоҳидӣ медиҳам, аммо шумо шаҳодати Маро қабул намекунед. ¹² Агар шумо ба ҷизҳои заминие, ки дар бораашон ба шумо гуфтам, бовар нақунед, пас, вақте ки дар бораи ҷизҳои осмонӣ мегӯям, ба Ман ҷӣ тавр бовар мекунед? ¹³ Гайр аз Фарзанди Инсон, ки аз осмон фаромадааст, ҳеч қаси дигар ба осмон набаромадааст.

14 Ҷӣ тавре ки Мӯсо дар биёбон морро боло бардошта буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон ҳам бояд боло бардошта шавад, ¹⁵ то ҳар қасе, ки ба Ӯ имон меоварад, ҳаётӣ абадӣ ёбад. ¹⁶ Зоро Худо ҷаҳонро ҷунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи худро дод, то ҳар қӣ ба Ӯ имон оварад, намирад, балки ҳаётӣ абадӣ дошта бошад. ¹⁷ Зоро Худо Писарро на барои ҳукм кардани ҷаҳон фиристод, балки барои он, ки ҷаҳон ба воситай Ӯ начот ёбад.

18 Ҳар қӣ ба Ӯ имон оварад, ҳукм карда намешавад, аммо ҳар қӣ имон наоварад, аллакай ҳукм карда шудааст, ҷунки ба номи Писари ягонаи Худо имон наовардааст. ¹⁹ Ана ҳукм аз ҷӣ иборат аст: равшани ба ҷаҳон омад, вале мардум торикиро аз рӯшной зиёдтар дӯст доштанд, ҷунки корҳои онҳо бад аст. ²⁰ Ҳар қасе, ки кори бад мекунад, аз равшани нафрат дорад ва бораи он ки корҳои бади ӯ ошкор нашаванд, ба сӯи рӯшной намеояд. ²¹ Аммо ҳар қасе ки кори дуруст мекунад, ба сӯи рӯшной меояд, то корҳои бо ёрии Худо кардаш ошкор шаванд».

Исо ва Яҳҷ

22 Байд аз он Исо бо шогирдони худ ба сарзамини Яхудия рафта, ҳамроҳи онҳо дар он ҷо монда, мардумро таъмид дод.

23 Яҳҷ ёшад, ин вақт дар Энони наздики Солим, ки дар он ҷо об фаровон буд, ба таъмид додан машғул буд. Мардум ба назди Ӯ меомаданду таъмид мегирифтанд. ²⁴ Он вақт Яҳҷро ҳанӯз ба зиндан наандохта буданд.

25 Боре дар байни шогирдони Яҳҷ ва як нафар аз яхудиён дар бораи расму таомули покшавӣ баҳс барпо шуд. ²⁶ Онҳо ба назди Яҳҷ

* 3:8 3:8 Ин калима дар забони юнонӣ ҳам бод ва ҳам рӯҳро мефаҳмонад.

омада, ба ў гуфтанд: «Устод, он касе, ки дар соҳили шарқий Урдун бо шумо буд ва шумо дар борааш шаҳодат дода будед, ў ҳам таъмид дода истодааст ва ҳама пеши ў мераванд!» 27 Яхҷӯ чавоб дод: «Инсон фақат он чизро дошта метавонад, ки аз осмон ба ў баҳшида шудааст. 28 Шумо худатон тасдиқ карда метавонед, ки „Ман Масех“, яъне Таъиншудаи Худо нестам“ гуфта будам, аммо пеш аз ў фиристода шудаам. 29 Домод соҳиби арӯс аст ва дӯсти домод бошад, дар паҳлӯи ў истода, овози домодро шунида хурсанд мешавад. Ҳамин тavr шодии ман пурра шуд. 30 ў бояд болоз ҳам бузургтар шавад, аммо ман болоз ҳам хурдтар.

31 Касе ки аз боло меояд, аз ҳама бузургтар аст. Касе ки аз замин аст, худ заминист ва чун заминӣ сухан мегӯяд. Аммо, касе ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст. 32 ў дар бораи он чӣ худ диддаасту шунидааст, шоҳидӣ медиҳад, аммо шоҳидӣ ўро ҳеч кас қабул намекунад. 33 Вале ҳар кас ки шоҳидӣ ўро қабул мекунад, бо ин тасдиқ мекунад, ки Худо ҳамеша ҳақ аст. 34 Фиристода шудаи Худо суханони Худоро мегӯяд, чунки Худо Рӯҳашро бе мөтъер мебахшад. 35 Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дasti ў супоридааст. 36 Ҳар кӣ ба Писар имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мешавад, аммо ҳар кӣ ба Писар итоат намекунад, ҳеч гоҳ ҳаёт наҳоҳад дид ва гирифтори газаби Худо мегардад».

4

Сӯҳбати Исо бо зани сомарӣ

1 Вақте Исо фаҳмид, ки ба гӯши фарисиён хабар расидааст, ки ў аз Яхҷӯ бештар шогирд дорад ва бештар мардумро таъмид медиҳад, 2 ҳол он ки мардумро шогирдонаш таъмид медоданд, 3 ў Яхудияро тарк карда, боз ба сӯи Чалил раҳсипор шуд. 4 Роҳи ў аз вилояти Сомария мегузашт. 5 Инак, Исо ба Суҳор ном шаҳри Сомария омада расид, ки он дар наздикии заминист, ки Ёкуб ба писари худ Юсуф дода буд. 6 Дар он чоҳи Ёкуб буд. Исо аз сафар монда шуда, барои дам гирифтан дар канори ҷоҳ нишаст. Вақт қариби нисфириӯзӣ буд. 7-8 (7-8) Шогирдони ў барои харидани ҳӯроквонӣ ба шаҳр рафтанд.

Ҳамин вақт як зами сомарӣ барои об ба сари ҷоҳ омад. Исо ба зан гуфт: «Барои нӯшиданам об дех». 9 «Чӣ тavr Шумо, ки яхудӣ ҳастед, аз мани сомарӣ об мепурсед?» — гуфт ба ў зами сомарӣ. (Гап дар сари он аст, ки яхудиён бо сомариён рафтуомад надоранд). 10 Исо ҷавоб дод: «Агар ту медонистӣ, ки Худованд чӣ чизро ато мекунанд ва касе ки ба ту „Барои нӯшиданам об дех“ мегӯяд, кист, ту худат аз ў об ҳоҳиш мекардӣ ба ў ба ту оби ҳаёт медод». 11 Зан ба ў мегӯяд: «Хочаам, Шумо сатил надоред, ҷоҳ бошад, чуқӯр аст. Пас, аз кучо оби ҳаёт мегирд?» 12 Магар Шумо аз аҷоди мо Ёкуб, ки ин ҷоҳро ба мо

дод ва аз он худаш, писаронаш ва чорвояш об менӯшиданд, бузургтар ҳастед?»

13 Исо ҷавоб дод: «Ҳар касе ки аз ин об нӯшад, боз ташна ҳоҳад шуд. 14 Аммо ҳар кӣ аз обе, ки Ман ба ў медиҳам, бинӯшад, ҳеч гоҳ ташна наҳоҳад шуд. Обе, ки Ман ба ў медиҳам, аз даруни ў мисли ҷорӣ шудани оби ҳаёти абадӣ мешавад».

15 Зан ба ў гуфт: «Хочаам, ба ман аз ин об дихед, ки дигар ташна нашавам ва барои об ба ин ҷоҳ наоям!» 16 Исо ба ў гуфт: «Рафта, шавҳаратро ҷег зада биё». 17 «Ман шавҳар надорам», — ҷавоб дод зан.

Исо ба ў гуфт: «Рост гуфти, ки шавҳар надорай. 18 Ту панҷ шавҳар дошти ва он марде, ки бо ў ҳоло зиндагӣ мекунӣ, шавҳари ту нест. Ту рост гуфти». 19 Зан ба ў гуфт: «Хочаам, мебинам, ки Шумо пайғамбар ҳастед. 20 Аҷдодони мо дар сари ин кӯҳ ибодат мекарданд, аммо шумо, яхудиён мегуед, ки одамон бояд дар Ерусалим ибодат кунанд». 21 Исо ба ў дар ҷавоб гуфт: «Эй зан, ба Ман бовар кун, ки вақту соате фаро мерасад, ки ба Падари осмонӣ на дар сари ин кӯҳ ва на дар Ерусалим саҷда ҳоҳед кард. 22 Шумо, сомариён намедонед, ки ба чӣ саҷда мекунед, аммо мо медонем, ки ба кӣ саҷда мекунем, зеро наҷот ба воситай яхудиён меояд. 23 Вале вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки саҷдакунандагони ҳақиқӣ ба Падар дар рӯҳ ва ростӣ саҷда мекунанд, зеро Падар барои худ чунин саҷдакунандагонро мечӯяд! 24 Худо рӯҳ аст ва онҳое, ки ба ў саҷда мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ саҷда қунанд».

25 Зан ба ў гуфт: «Медонам, ки Таъиншудаи Худо бояд биёяд. Вақте ки ў меояд, ҳама чизро ба мо баён мекунад». 26 «Он кас Манам, ки бо тӯ сӯҳбат мекунам», — ҷавоб дод Исо.

27 Ҳамин вақт шогирдони Исо аз шаҳр баргашта, ҳайрон монданд, ки Исо бо зане сӯҳбат мекунад. Лекин касе напурсид, ки Исо чӣ меҳоҳад ё ҷаро бо он зан сӯҳбат мекунад. 28 Зан кӯзai худро монду ба шаҳр рафта, ба мардум гуфт: 29 «Рафтем, шаҳсеро мебинед, ки ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як гуфт. Шояд ў Таъиншудаи Худо бошад?»

30 Он ғоҳ мардум аз шаҳр баромада ба назди Исо омаданд. 31 Дар ин миён шогирdon аз Исо ҳоҳиш карда гуфтанд: «Устод, ягон чиз хӯрд!» 32 Исо ҷавоб дода гуфт: «Ман ҳӯроке дорам, ки шумо аз он бехабаред». 33 Шогирдон боз ба ҳамдигар гуфтанд: «Шояд касе ба ў ҳӯрок оварда бошад?» 34 Исо ба онҳо гуфт: «Ҳӯроки Ман иҷро кардани хости Фиристандаам ва ба анҷом расондани корҳои ўст. 35 Магар шумо намегӯед, ки „Баъд аз ҷорӣ дигар мавсими дарав фаро мерасад?“ Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҷашномонтаро кӯшода, ба қишизор нигоҳ кунед, ки он чӣ гуна пухта расида, барои дарав тайёр шудааст! 36 Даравгар ҳам музди худро мегирад ва ҳам барои ҳаёти абадӣ ҳосил

5

Шифо ёфтани мард дар назди ҳавз

¹ Байд аз он айёми иди яхудиён буду Исо ба Ерусалим рафт. ² Дар Ерусалим дар наздикии Дарвозаи Гӯфандон ҳавзе буд, ки ба забони ибронӣ Байт-Ҳасдо номида мешуд. Он панҷ айвон дошту 3-4 (3-4) шумораи зиёди беморон: *

кӯрҳо, лангҳо ва шалҳо дар он чо меҳобиданд.

⁵ Дар он чо инчунин марде меҳобид, ки сио ҳашт сол бооз гирифтори беморӣ буд. ⁶ Вақте Исо дид, ки ў дар он чо хобидааст ва фахмид, ки вай муддати дароз бемор аст, аз вай пурсид:

«Мехоҳӣ сиҳат шавӣ?» ⁷ «Хоҷаам, — ҷавоб дод бемор, — ман касе надорам, ки ҳангоми ба талотум омадани об маро ба ҳавз андозад. То ман наздик меоям ки, каси дигар аллакай аз ман пештар ба ҳавз медарояд».

⁸ Исо ба ў гуфт: «Барҳез, ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард!» ⁹ Он мард фавран сиҳат шуда, ҷойгаҳи худро бардошта рафт.

Он рӯз рӯзи истироҳат буд. ¹⁰ Аз ин сабаб роҳбарони яхудӣ ба марди шифоёфта гуфтанд:

«Имрӯз рӯзи истироҳат аст, бинобар ин раво нест, ки ҷойгаҳатро бардошта барӣ!» ¹¹ «Касе,

ки маро шифо дод, ба ман „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард“ гуфт», — ҷавоб дод ў.

¹² Онҳо аз ў пурсидан: «Қадом одам ба ту „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард“ гуфт?» ¹³ Аммо марди шифоёфта намедонист, ки Вай кӣ буд, чунки Исо дар байни мардуми онҷубуда аз назар ғоиб шуд.

14 Пас аз он Исо ўро дар Ҳонаи Ҳудо дода гуфт: «Гӯш кун, акнун ту шифо ёфтӣ. Ҕигар гуноҳ накун, то ба чизи бадтаре дучор нашавӣ.» ¹⁵ Он мард ба назди роҳбарони яхудӣ раfta, гуфт, ки ўро Исо шифо додааст.

¹⁶ Азбаски Исо чунин корҳоро дар рӯзи истироҳат мекард, яхудиён аз дунбони ў афтоданд. ¹⁷ Аммо Исо ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Падари Ман ҳамеша кор мекунад ва Ман низ ҳамеша кор мекунам». ¹⁸ Бинобар ин дар роҳбарони яхудӣ нияти күштани Исо боз зиёдтар шуд, чунки ў на танҳо қоидан рӯзи истироҳатро вайрон мекард, балки Ҳудоро боз Падари худ номида, бо ҳамин худро бо Ҳудо барobar мекард.

Иҳтиёри Писар

¹⁹ Аммо Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, Писар бо иҳтиёри худ ҳеч кореро карда наметавонад, фақат он чӣ мебинад, ки Падар мекунад, Писар низ мекунад. Ҳар чӣ Падар мекунад, ҳамонро Писар ҳам мекунад. ²⁰ Азбаски Падар Писарро дӯст медорад, ҳар чиро ки худ мекунад, ба ў низ нишон медиҳад. Вай ба Писар аз ин ҳам корҳои бузургтарро нишон медиҳад, ки ҳамон шумо ба ҳайрат меафтед. ²¹ Ҳамон тавр ки

чамъ мекунад, то ки ҳам коранд ва ҳам дарағар яқҷоя хурсанд шаванд. ³⁷ Ин чо чунин сухан бамаврид аст: „Яке мекораду дигаре медаравад“. ³⁸ Ман шуморо барои даравидани ҳосиле фиристодам, ки шумо барои он заҳмат накашидаед, дигарон заҳмат кашидаанд, аммо шумо ба маҳсулӣ меҳнати онҳо шарик шудаед.

³⁹ Мардуми зиёде аз сомариёни ин шаҳр ба тифайли суханони он зан, ки «ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як баён кард» гуфта буд, ба Исо имон оварданд.

⁴⁰ Вақте ки сомариёни ба назди Исо омада, аз ў ҳоҳиш карданд, ки ҳамроҳи онҳо бимонад, ў ду рӯз дар он чо монд. ⁴¹ Он гоҳ шумораи зиёдтари мардум ба Исо аз рӯи суханони худи ў имон оварданд. ⁴² Онҳо ба он зан гуфтанд: «Акнун мон аз барои суханони ту имон меовarem, балки худамон суханҳояшро шунида фахмидем, ки Вай ҳақиқатан Наҷотдиҳандай ҷаҳон аст».

Шифо ёфтани писари амалдор

⁴³ Байд аз ду рӯз Исо аз он чо баромада, ба Ҷалил рафт. ⁴⁴ Ў худ шоҳидӣ медод, ки пайғамбар дар дӣёри худ қадр надорад. ⁴⁵ Аммо, вақте ки ў ба Ҷалил омад, мардуми он чо ўро қабул карданд, чунки онҳо ҳангоми ҷашни ид дар Ерусалим буданд ва ҳамаи корҳоеро, ки Исо дар он чо карда буд, диданд.

⁴⁶ Исо боз ба Қанои Ҷалил, ки пештар дар он чо обро ба шароб табдил дода буд, омад. Дар Кафарнаҳум писари як амалдори дарбор бемор буд. ⁴⁷ Ин амалдор аз Яхудия ба Ҷалил омадани Исоро шунида ба назди ў омад ва илтиҷо кард, ки ба Кафарнаҳум омада, писари ўро, ки дар дами марг буд, шифо баҳшад. ⁴⁸ Исо ба ў ҷавоб дод: «Шумо то ягон нишона ва мӯъчидае набинед, имон намеоваред». ⁴⁹ «Хоҷаам! Писарам ҳанӯз намурда биёед!» — гуфт амалдори дарбор. ⁵⁰ Исо гуфт: «Ба ҳонаат баргард, писарат намемирад». Он мард ба суханони Исо имон оварда, сӯй ҳонааш раҳсипор шуд.

⁵¹ Ҳанӯз дар аснои роҳ ҳизматгоронаш ўро пешваз гирифта гуфтанд, ки писари ў зинда аст. ⁵² Амалдор аз онҳо пурсид, ки дар қадом соат ҳолаш хуб шуд. Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Табаш дирӯз соати яки рӯз паст шуд». ⁵³ Он гоҳ падари бача фахмид, ки ин ҳамон соат рӯй дод, ки Исо ба ў «Писарат намемирад» гуфта буд. Пас ў бо тамоми аҳли ҳонаводааш ба Исо имон оварданд. ⁵⁴ Ин мӯъчидаи дуюме буд, ки Исо баъди аз Яхудия ба Ҷалил баргаштанаш нишон дода буд.

* 5:3-4 5:3-4 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот пурра ё қисман доҳил шудааст, ки: «Онҳо мунтазими ба ҷунбиши омадани об буданд, зеро фариштаи Ҳудованд дар мавриди муяйян ба ҳавз поён фаромада, обро мечунбонд ва касе, ки баъди ҷунбиши об якум шуда ба об медаромад, аз ҳар беморие, ки дошт, шифо мейфт».

Падар мурдагонро зинда мекунад ва ба онҳо ҳаёт мебахшад, ҳамчунин Писар, ба ҳар кӣ ҳоҳад, ҳаёт мебахшад. ²² Зеро Падар ҳеч қасро ҳукм намекунад, балки ҳукм карданро пурра ба Писар супоридааст, ²³ то ҳама Писарро ҳамон тавр эҳтиром кунанд, ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе, ки Писарро эҳтиром мекунанд, Падарро ҳам, ки фиристандай ўст, эҳтиром намекунад.

²⁴ Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ сухани Маро мешунавад ва ба фиристандай Ман имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мебошад. Ў ҳукм карда намешавад, балки аллакай аз марг ба ҳаёт гузаштааст. ²⁵ Ба шумо рост мегӯям, вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки мурдагон садои Писари Ҳудоро мешунаванд ва ҳар касе, ки Ӯро бишнавад, зинда мешавад. ²⁶ Чунон ки Падар сарчашмаи ҳаёт аст, Писарро низ сарчашмаи ҳаёт кардааст. ²⁷ Инчунин Ӯ ба Писар қудрати ҳукм карданро додааст, зеро Писар Фэрзанди Инсон аст. Аз ин дар ҳайрат намонед, чунки вақту соате фаро месрасад, ки ҳамаи мурдагон садои Ӯро шунида аз қабрҳояшон мебароянд. Онҳо, ки некӣ карда буданд, барои ҳаёт ва онҳое, ки бадӣ карда буданд, барои маҳқум шудан бармехезанд.

³⁰ Ман наметавонам ба ихтиёри ҳуд кореро иҷро кунам: Ман он чӣ бишнавам, ҳамон тавр ҳукм мекунам ва ҳукми Ман одилона аст, зеро Ман на хости ҳудамро, балки хости фиристандаамро иҷро кардан меҳоҳам.

Шоҳидони Исо

³¹ Агар Ман дар бораи ҳуд шаҳодат дихам, шаҳодати Ман эътибор надорад. ³² Аммо Ман шоҳиди дигаре дорам ва медонам, ки шоҳидии Ӯ дар бораи Ман ҳаққонист. ³³ Шумо одамони ҳудро ба назди Яҳё фиристодед ва Ӯ дар бораи ростӣ шаҳодат дод. ³⁴ Дар воқеъ, Ман мӯҳточи шаҳодати инсон нестам, факат ба хотири начоти шумо инро гуфтам. ³⁵ Яҳё монанди ҷароғи фурӯзон дураҳшана буд ва шумо хостед, ки муддате ҳам бошад, дар равшани Ӯ ҳурсандӣ кунед.

³⁶ Вале Ман шаҳодати бузургтар аз он, ки Яҳё дода буд, дорам. Он корҳое, ки барои иҷро кардан Падар ба Ман супоридааст ва худи он корҳое, ки Ман ба ҷо меоварам, шоҳиди онанд, ки Маро Падар фиристодааст! ³⁷ Ҳамин Падарам, ки Маро фиристодааст, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. Шумо тамоман на овозашро шунидаед ва на намуди Ӯро дидаде. ³⁸ Қаломи Ӯ дар дилҳои шумо нест, зеро шумо ба қаси фиристодааш имон намеоваред. ³⁹ Шумо навиштаҷотро меомӯзед ва ғифр мекунед, ки дар он ҳаёти абадӣ мёбед. Вале он ҳам дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ⁴⁰ Бо вуҷуди ин шумо намеҳоҳед, ки ба пеши Ман оеду ба ҳаёт соҳиб шавед.

⁴¹ Ман ба таърифи инсон мӯҳтоҷ нестам. ⁴² Ман медонам, ки шумо дар дилҳоятон

муҳаббати Ҳудоро надоред! ⁴³ Ман назди шумо аз номи Падари ҳуд омадаам ва шумо Маро қабул намекунед, vale агар қаси дигар ба назди шумо аз номи ҳуд биёяд, шумо Ӯро қабул мекунед. ⁴⁴ Агар шумо таърифи якдигарро маъқул донеду барои ҷустани таърифи Ҳудои яккаву ягона қӯшии накунед, чӣ тавр имон оварда метавонед?

⁴⁵ Гумон накунед, ки Ман шуморо дар пеши Падар айбдор мекунам, айбдоркунандай шумо Мӯсо аст, ки ба Ӯ умед мебандед! ⁴⁶ Агар шумо ба Мӯсо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меоварад, зеро Ӯ дар бораи Ман навишта буд. ⁴⁷ Вале, агар шумо ба он чӣ, ки Ӯ навиштааст, имон наоваред, чӣ тавр ба суханони Ман бовар мекунед?»

6

Сер кардани панҷ ҳазор қас

¹ Баъд аз ин Исо ба соҳили дигари қӯли Ҷалил, ки баҳри Табария низ номида мешавад, равона шуд. ² Аз паси Ӯ мардуми бисёре рафтанд, зеро онҳо мӯъчизаҳон Ӯро дар шифо додани беромон диданд. ³ Исо ба болои қӯҳ баромада, ҳамроҳи шогирдонаш дар ҳамон ҷо нишаст. ⁴ Айёми ҷашнгирии иди Балогардони яхудиён наздин омада буд. ⁵ Исо ба атроф нигоҳ карду мардуми зиёди ба тарафаш омадаистодаро дид, ба Филиппус гуфт: «Барои сер кардани инҳо аз кучо бояд нон ҳарем?» ⁶ Ӯ хуб медонист, ки чӣ кор мекунад, аммо Филиппусро санҷидани шуда ин суханонро гуфт. ⁷ Филиппус дар ҷавоб гуфт: «Ба дусад динор нон ҳарем ҳам, ба ҳар қас ақаллан яклуқмагӣ намерасад».

⁸ Яке аз шогирдонаш, Андриёс, ки бародари Шимъуни Петрус буд, ба Исо гуфт: ⁹ «Дар ин ҷо писарбачаҳ ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад. Вале ба ин қадар мардуми зиёдӣ вай ҷо мешавад?» ¹⁰ «Ба мардум гӯед, ки бишнанда», — гуфт Исо. Дар он ҷо сабзазор буд. Шумори ҳамаи нишастагон қариб панҷ ҳазор мард буд. ¹¹ Исо нонро гирифта дуои шукроня ҳондуду онро ба нишастагон тақсим карда дод. Баъд бо моҳро ҳам ҷунин кард ва ба ҳама ҷо қадаре ки меҳостанд, ҳамон қадар дод. ¹² Вақте мардум сер шуданд, Исо ба шогирдони ҳуд гуфт: «Нонпораҳои боқимондаро ҷамъ кунед, ки ҳеч ҷиз исроф нашавад». ¹³ Шогирдон нонпораҳои панҷ нони ҷавро, ки аз ҳӯрандаҳо боқӣ монда буд, ҷамъ намуда, дувоздаҳо сабадро пур карданд.

¹⁴ Мардум мӯъчизаи Исоро дида гуфтанд: «Ӯ ҳақиқатан ҳамон пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёяд!» ¹⁵ Исо фаҳмид, ки онҳо нияти омада, Ӯро дастигир ва ба зўрӣ подшоҳ кардан доранд, аз ин рӯ, танҳо ба қӯҳ баромад.

Дар рӯи об роҳ гаштани Исо

¹⁶ Вақти шаб шуд, шогирдони Исо ба лаби баҳр фаромаданд ¹⁷ ва ба қаиқ савор шуда, ба соҳили дигари баҳр, ба сӯи Кафарнаҳум

равона шуданд. Рӯз аллакай торик шуд, vale Исо ҳанӯз ба наздашон наомада буд.¹⁸ Аз сабаби вазидани шамоли саҳт баҳр ба талотум омад. ¹⁹ Вақте онҳо ба масофаи панҷ-шаш километр қаикиро ронда рафтанд, Исоро диданд, ки дар рӯи об қадамзанон ба қаики наздик мешавад. Онҳо тарсиданд.²⁰ «Натарсед, ин Манам!» — гуфт ба онҳо Исо. ²¹ Онҳо меҳостанд, ки ўро ба қаики гиранд, vale қаики ҳамон замон ба соҳиле, ки онҳо равона буданд, омада расид.

Исо нони ҳаёт аст

²² Рӯзи дигар мардуме, ки дар соҳили дигари баҳр монда буданд, фаҳмиданд, ки шогирдони Исо ба ягона қаице, ки дар он чо буд, савор шуда рафтаанд. Онҳо боз диданд, ки Исо ҳангоми ба қаики савор шудани шогирдонаш ба онҳо ҳамроҳ нашуд ун онҳо бе ў рафта буданд.²³ Он вақт одамон аз Табария дар якчанд қаики ба наздикии маҳале омаданд, ки дар он чо пас аз дуюи шукрониа Худованд нон хӯрда буданд.

²⁴ Вақте мардум диданд, ки дар он чо на Исо ҳасту на шогирдонаш, ба қаикишо савор шуда, ба чустуҷӯи ў ба Кафарнаҳум рафтанд.²⁵ Баъд ўро дар он тарафи баҳр ёфта, аз ў пурсианд: «Устод, Шумо кай ба ин чо омадед?»²⁶ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки шумо Маро на аз барои он ки мӯъцизҳоямро диданд, чустуҷӯ мекунед, балки аз барои он ки то сер шудан нон ҳӯрдед!»²⁷ На барои ҳӯроки нештаванда, балки барои ҳӯроке, ки то ҳаёти абадӣ мемонад, меҳнат кунед. Ин ҳӯрокро Фарзанди Инсон ба шумо медиҳад, чунки Худо-Падар ба иҷрои ин кор ба ў розигиашро додааст.

²⁸ Онҳо аз Вай пурсианд: «Барои иҷро кардани талаби Худо мо чӣ бояд кунем?»²⁹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Талаби Худо ин аст, ки ба қаси фиристодааш имон оваред». ³⁰ Онҳо пурсианд: «Ту ба мо чӣ мӯъцизае нишон медиҳӣ, ки мо онро диданд ба Ту имон оварем? Ту чӣ кор мекунӣ?»³¹ Аҷдодони мо дар биёбон нони манна^{*} хӯрданд. Чунон ки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки ў барои ҳӯрдан ба онҳо аз осмон нон дод».³² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки онро аз осмон ба шумо Мӯсо надодааст, ин Падари Ман аст, ки ба шумо аз осмон нони ҳақиқӣ медиҳад». ³³ Зеро нони Худо он аст, ки аз осмон поён меояду ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад»,³⁴ «Хочаам, — гуфтанд онҳо, — ба мо ҳамеша чунин нон бидех!»

³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам. Ҳар касе ки назди Ман биёяд, турсуна наҳоҳад монд ва ҳар касе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна наҳоҳад шуд. ³⁶ Аммо, чунон ки Ман ба шумо гуфта будам, шумо Маро дидед, vale бовар намекунед». ³⁷ Ҳар касе ки ўро Падар ба

Ман ато кардааст, сӯи Ман хоҳад омад ва ҳар касе ки ба назди Ман биёяд, Ман ўро берун наҳоҳам ронд.³⁸ Зеро Ман аз осмон на барои иҷро кардани ироди худ, балки барои иҷро кардани ироди фиристандам фаромадаам.³⁹ Ироди фиристандам Ман ин аст, ки аз он қасоне, ки ў ба Ман ато кардааст, ҳеч якоро аз даст надиҳам, балки дар рӯзи қиёмат онҳоро зинда гардонам.⁴⁰ Зеро ироди Падари Ман ин аст: ҳар касе ки Писарро бинаду ба ў имон оварад, ҳаёти абадӣ ба даст оварад ва дар рӯзи қиёмат Ман ўро зинда мекунам».

⁴¹ Он гоҳ дар байни мардум барои он ғавғо барҳост, ки ў «Ман нонам, ки аз осмон фаромадаам» гуфт.⁴² Онҳо гуфтанд: «Магар ин ҳамон Исои писари Юсуф нест, ки ҳам падар ва ҳам модари ўро мешиноsem? Акуну ў чӣ тавр „Ман аз осмон фаромадаам“ гуфта метавонад?»⁴³ «Байни худ ғур-ғур нақунед!» — дар ҷавоб гуфт ба онҳо Исо.⁴⁴ «То Падар, ки Маро фиристодааст, касеро ба Ман ҷалб нақунонад, ҳеч касе назди Ман омада наметавонад ва ҷалбшударо дар рӯзи қиёмат Ман зинда ҳоҳам кард.⁴⁵ Дар китоби пайғамбарон навишиша шудааст: „Ҳамаи онҳо аз Худо таълим ҳоҳанд гирифт“. Ҳар касе ки Падарро шунида ва аз ў таълим гирифта бошад, ба назди Ман меояд.⁴⁶ Ин маънои онро надорад, ки касе Падарро дидодааст. Ғақат касе, ки аз пеши Худо омадааст, Падарро дидодааст.⁴⁷ Ба шумо рост мегӯям, он ки имон дорад, ҳаёти абадӣ ёфтааст.

⁴⁸ Ман нони ҳаёт ҳастам.⁴⁹ Аҷдодони шумо дар биёбон ҳӯроки маннаро ҳӯрданд, vale аз марг начот наёфтанд.⁵⁰ Аммо ноне, ки аз осмон мефурояд, дигар хел аст: касе ки онро бихӯрад, наемимирад.⁵¹ Ман он нони ҳаётам, ки аз осмон фаромадааст. Ҳар касе ин нонро бихӯрад, ҳаёти абадӣ пайдо мекунад. Ноне, ки Ман медиҳам, бадани Ман аст, ки онро ба хотира зинда мондани ҷаҳон фидо мекунам».

⁵² Пас аз ин дар байни мардум баҳси пуршиддат авҷ гирифт: «Ин шаҳс чӣ тавр бадани худро барои ҳӯрдани мо дода метавонад?!»⁵³ Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки агар бадани Фарзанди Инсонро наҳӯрдад ва хуни ўро нанӯшед, ҳаёти пайдо намекунед». ⁵⁴ Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, ҳаёти абадӣ мейёбад ва Ман дар рӯзи қиёмат ўро зинда ҳоҳам кард.⁵⁵ Зеро бадани Ман ҳӯроки ҳақиқӣ ва хуни Ман нӯшокии ҳақиқист.⁵⁶ Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, вай дар Ман зиндагӣ мекунад ва Ман дар ў.⁵⁷ Чунон ки Маро Падар фиристод, ки ў худ сарҷашмаи ҳаёт аст ва Ман ба воситаи ў зиндаам, ҳамчунин, касе ки Маро бихӯрад, ба воситаи Ман зиндагӣ мекунад.⁵⁸ Ин аст ноне, ки аз осмон поён фаромад. Вай монанди он

* **6:31** 6:31 Ин ҳӯрокест, ки Худо ба ҳалқи Истроил аз осмон медод, вақте ки онҳо аз ғуломии Миср баромада, дар биёбон буданд (ниг. китоби Хуруҷ 16:13–19).

ноне нест, ки ачдодони шумо хўрданд, vale аз марг нацот наёфтанд. Аммо ҳар кий ин нонро бихўрад, то абад зинда ҳоҳад монд». 59 Ин суханонро Исо ҳангоми дар ибодатхонаи Кафарнаҳум таълим доданаш гуфт.

Калом дар бораи ҳаёти абадӣ

60 Бисёре аз шогирдон суханони ўро шунидга гуфтанд: «Ин таълимоти вазнин аст! Кий онро қабул карда метавонад?» 61 Исо медонист, ки шогирданаш из суханонаш гурӯгу карда истодаанд ва ба онҳо гуфт: «Магар ин шуморо аз роҳ мезанд?» 62 Пас, агар шумо ба ҷои аввалии худ боло баромадани Фарзанди Инсонро мединед, чӣ кор мекардед? 63 Ҳаётро Рӯҳ мебахшад ва ҷисм ин корро карда наметавонад. Он суханоне, ки Ман ба шумо гуфтам, рӯҳ ва ҳаётанд. 64 Аммо дар байни шумо шахсоне ҳам ҳастанд, ки имон намеоваранд». (Исо аз аввал медонист, ки ба ў кий имон наовардааст ва кий дар ҳаққи ў хиёнат мекунад). 65 ў давом дода гуфт: «Аз ин рӯ ба шумо гуфтам, ки фақат он кас назди Ман омада метавонад, ки Падар ба ў ихтиёри омаданро дода бошад».

66 Баъд аз ин бисёре шогирданаш аз ў рӯй гардонданда дигар ҳамроҳи ў нарафтанд. 67 Пас, Исо аз он дувоздаҳ шогирдаш пурсид: «Шояд шумо ҳам рафтани ҳастед?» 68 «Эй Худованд, — ҷавоб дод ба ў Шимъўни Петрус, — мо ба назди кий меравем? Суханони ҳаёти абадӣ аз они туанд. 69 Мо имон овардем ва фаҳмидем, ки Ту Шахси Муқаддаси Худо ҳаёст». 70 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар Ман худам дувоздаҳ шогирдро интихоб накардаам? Вале як нафар аз байни шумо шайтон аст!»

71 ў инро дар бораи Яхудои писари Шимъўни Исқарют, яке аз дувоздаҳ шогирданаш мегуфт, ки дар оянда ба Исо хиёнат кард.

7

Беимонии бародарони Исо

1 Баъд аз он Исо дар сарзамини Ҷалил мегашт. ў намехост, ки дар Яхудия бошад, чунки роҳбарони яхудӣ ҳоҳони марги ў буданд. 2 Иди Ҳаймаҳои яхудӣనаз дик омад 3 ва бародарони Исо ба ў гуфтанд: «Аз ин ҷо баромада, ба Яхудия раб! Бигзор шогирданат ҳам корҳои мекардагигаро дар он ҷо бубинанд. 4 Зоро касе ки шӯҳрат пайдо кардан меҳоҳад, корҳои худро дар пинҳонӣ намекунад. Ту, ки ин гуна корҳоро мекунӣ, худро ба ҷаҳон ошкор намо» 5 (Ҳатто бародарони ба ў имон надаштанд). 6 «Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст, — ҷавоб дод ба онҳо Исо, — барои шумо ҳар вақт ҳуб аст. 7 Ҷаҳон наметавонад аз шумо нафрат дошта бошад, vale Маро бад мебинад, чунки Ман бад будани корҳои онро шаҳодат медиҳам. 8 Шумо ба ин ид равед,

вале Ман намеравам, чунки вақти Ман ҳанӯз нарасидааст». 9 Инро ба онҳо гуфта, Исо дар Ҷалил монд.

Таълимоти Исо дар вақти ид

10 Аммо, пас аз он ки бародаронаш ба ид рафтанд, Исо ҳам на ошкоро, балки пинҳонӣ ба он ҷо рафт.

11 Дар вақти ид роҳбарони яхудӣ ўро ҷустуҷӯ карданд. Онҳо «Ин одам дар кучост?» гуфта менпурсиданд. 12 Дар байни мардум низ дар хусуси ў баҳси зиёде ба миён омад. «Вай одами хуб аст», — мегуфтанд бâъзеҳо, дигарон эътиroz карда «Не, ў мардумро гумроҳ мекунад» мегуфтанд. 13 Аммо ҳама аз роҳбарони яхудиён тарсида, ошкоро дар бораи ў сухане ҳам ба забон намегирифтанд.

14 Дар миёни ҳафтаги ид Исо ба Ҳонаи Ҳудо омада, ба таълим додан шурӯъ намуд.

15 Роҳбарони яхудӣ тааҷҷуб карда мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар дониш дорад, дар сурате ки дар ҳеч ҷо таълим нагирифтааст?»

16 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълимоти Ман аз худам нест, балки аз қасест, ки Маро фиристодааст. 17 Касе ки хости Ҳудоро ба ҷо овардан меҳоҳад, мефаҳмад, ки ин таълимот аз Ҳудост ё Ман аз худ мегӯям. 18 Ҳар кий аз номи худ сухан мегӯяд, барои худ шӯҳрат мечӯяд, vale касе ки барои фиристандаи худ шӯҳрат ба даст овардан меҳоҳад, ростқавл аст ва дар дили ў фиребе нест.

19 Магар Мӯсо ба шумо шариатро надодааст? Бо вуҷуди ин ҳеч қадоми шумо онро риоя намекунед! Чаро Маро куштан меҳоҳад?»

20 Мардум ҷавоб доданд: «Ту девдорӣ! Кий Туро куштан меҳоҳад?» 21 Исо ба онҳо гуфт: «Ман танҳо як кор кардам ва шумо ҳама дар тааҷҷуб мондед. 22 Мӯсо ба шумо анъанаи ҳатнаро фармуд (ин анъана на аз Мӯсо, балки аз аҷодон мондааст) ба шумо писаронатонро ҳатто дар рӯзи истироҳат ҳатна мекунед. 23 Агар шумо барои вайрон нашудани шариати Мӯсо дар рӯзи истироҳат писаратонро ҳатна мекарда бошед, пас ҷаро аз Ман ҳашмгин мешавед, ки дар рӯзи истироҳат инсонеро пурра шифо бахшидам? 24 Аз рӯй намуди зоҳирӣ ҳукм нақунед, балки аз рӯй адолат ҳукм кунед!»

Оё Исо Таъиншуудаи Ҳудо аст?

25 Баъзе аз сокинони Ерусалим гуфтанд: «Магар ў ҳамон одам нест, ки ўро куштан меҳоҳанд? 26 Бинед, ў рӯйирост таълим медиҳад ва касе ба ў ҷизе намегӯяд. Наход ҳукуматдорон фаҳмида бошанд, ки ў ҳақиқатан Таъиншуудаи Ҳудо аст? 27 Мо бошем, аз кучо будани ин одамро медонем. Аммо, вақте ки Таъиншуудаи Ҳудо меояд, аз кучо будани ўро ҳеч қас намедонад».

28 Он гоҳ Исо, ки дар Ҳонаи Ҳудо машғули таълимдигӣ буд, хитоб карда гуфт: «Шумо Маро ва аз кучо буданамро медонед-а? Ман аз номи худам наомадаам. Касе ки

Маро фиристодааст, ҳақ аст. Шумо ўро намешиносад, vale 29 Ман ўро мешиносам, чунки Ман аз пеши ў омадаам ва ў Маро фиристодааст.

30 Сипас онҳо хостанд ўро дастгир кунанд, vale az сабаби он ки вақти ў ҳанӯз нарасида буд, касе ба ў даст нарасонд. 31 Bo вуҷуди он, az байни мардум бисёриҳо ба ў имон оварда мегуфтанд: «Вақте ки Таъиншудаи Худо меояд, магар аз ин одам бештар мӯъчиза нишон дода метавонад?»

32 Фарисиён дар байни мардум пиҷир-пиҷиркунон дар бораи Исо гуфтани чунин ҷизҳоро шуниданд. Баъд онҳо ва сардорони рӯҳонӣ барои дастгир кардсан Исо пособони Хонаи Худоро фиристоданд. 33 Он гоҳ Исо гуфт: «Боз каме вақт бо шумо мемонаму баъд ба назди фиристанди худ бармегардам. 34 Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед. Ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед». 35 Роҳбарони яхудӣ ба яқдигар гуфтанд: «Ў ба куҷо рафтган меҳоҳад, ки мо ўро ёфта наметавонем? Оё ў барои таълим додани гайрияҳудӣн ба шаҳрҳои онҳо рағтанист, ки мардуми мо низ он ҷо зиндагӣ мекунад? 36 ў „Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед“ ва „ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед“ гуфта чиро дар назар дорад?»

37 Dar рӯзи оҳирин ва муҳимтарини ид Исо аз ҷояш барҳеста, бо овози баланд эълон кард: «Қасоне ки ташнаанд, назди Ман оянд ва бинӯшанд! 38 Dar навиштаҷот гуфта шудааст, kи az ботини он касе, kи ба Ман имон меоварад, дарёҳои оби ҳаёт ҷорӣ мешаванд». 39 ў инро дар бораи Рӯҳе гуфт, kи қасони ба ў имоноварда қабул карданашон лозим буд. Рӯҳ ҳанӯз ато нашуда буд, зеро Исо ҳанӯз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалоли худ нагардида буд.

40 Баъзеи дигарон мегуфтанд: «Таъиншудаи Худо ҳаргиз аз Ҷалил пайдо намешавад! 41 Оҳир, дар навиштаҷот гуфта шудааст, kи Масех, яъне Таъиншудаи Худо бояд аз авлоди шоҳ Довуд, дар деҳаи Байт-Лаҳм, ки Довуд зиндагӣ мекард, пайдо шавад». 42 Инак, дар байни мардум дар бораи Исо низоъ барҳост. 43 Баъзеҳо меҳостанд ўро дастгир кунанд, lekin ҳеч кас ба ў даст нарасонд.

Нобоварии роҳбарони яхудӣ

45 Вақте ки пособони ба назди сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён баргаштанд, az пособони пурсиданд: «Чаро ўро наовардед?» 46 Пособони ҷавоб доданд: «Касе ҳаргиз монанди ин шахс сухан нагуфтааст!»

47 Фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Наход ў шуморо ҳам гумроҳ карда бошад? 48 Магар касе аз сардорон ё фарисиён ба ў имон овардааст? 49 Мардум бошад, az шариат бехабар ва лаънатзодаанд!»

50 Аммо яке аз онҳо Ниқодимус, ки пештар ба назди Исо омада буд, ба онҳо гуфт: 51 «Оё az рӯи шариатномо мосасеро нашунида ва кори кардаашро муайян накарда, ба ў хукм мебарорем?» 52 Онҳо ҷавоб доданд: «Ту худатку аз Ҷалил нест? Навиштаҷотро биомӯз ва мебинӣ, ки аз Ҷалил пайгамбар баромада наметавонад». [53 Он гоҳ ҳама ба хонаҳояшон рафтанд.

8

Баҳшиши ёфтани зани гунаҳкор

1 Исо бошад, ба теппай Зайтун рафт. 2 Саҳарии барвақт ў боз ба Хонаи Худо омад. Тамоми мардум ба наздаш омаданд ва ў нишаста ба таълим додани онҳо шурӯъ кард. 3 Dar ин вақт шариатдонону фарисиён ба назди ў занеро оварданд, kи ҳангоми алоқаи беникоҳ доштанаш дастгир шуда буд. ўро дар пеши ҳама гузошта, 4 ба Исо гуфтанд: «Эй устод, ин зан ҳангоми алоқаи беникоҳ доштанаш дастгир шудааст. 5 Мӯсо дар шариат фармудааст, kи чунин занон бояд сангсор карда шаванд. Шумо чӣ мегӯед?» 6 Онҳо ин суханонро барон ба дом афтондани Исо гуфтанд, то ки баъд ўро айборд намоянд.

Аммо Исо сарашро ҳам карда бо ангушташ дар рӯи замин ҷизе менавишт. 7 Онҳо савол додандро бас намекарданд, kи Исо барҳеста, ба онҳо гуфт: «Касе ки дар байни шумо бегуноҳ бошад, бигзор аввалин шуда, ўро бо санг занад!» 8 Исо боз сарашро ҳам карда дар рӯи замин менавишт.

9 Мардум инро шуниданду аз қалонсолон сар карда яке аз паси дигар ба ҳар тараф пароқанда шуданд. Он гоҳ Исо бо зане, kи дар пеши ў истода буд, танҳо монд. 10 ў сари худро бардошта, az зан пурсид: «Эй зан, ҳамаи онҳо куҷо рафтанд? Магар касе туро айборд накард?» 11 «Ҳеч кас, ҳоҷа», — гуфт он зан. «Ман ҳам туро айборд намекунам, — гуфт Исо. — Рав ва дигар гуноҳ накун».]

Нури ҷаҳон

12 Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Касе, kи аз паси Ман меравад, дар ториқӣ намегардад, балки нури ҳаёт бо ўст». 13 Фарисиён ба ў гуфтанд: «Ту аз номи худат шаҳодат медиҳӣ, бинобар ин шаҳодати Ту эътибор надорад». 14 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳатто агар Ман аз номи худам шаҳодат дижам, шаҳодати Ман боътибор аст, зеро Ман медонам, kи аз куҷо омадаам ва ба куҷо мераравам, vale шумо инро намедонед. 15 Шумо az рӯи меъёри инсонӣ хукм мекунед, аммо

* 8:11 Dar баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот матни аз 7:53 то 8:11 дохил нашудааст.

Ман ҳеч касро ҳукм намекунам. ¹⁶ Агар Ман ҳукм кунам ҳам, ҳукми Ман ҳақ аст, чунки Ман танҳо нестам: Падаре, ки Маро фиристодааст, бо Ман аст. ¹⁷ Дар шариати шумо ҳам навишта шудааст, ки шаҳодати ду гуноҳ боэтибор аст. ¹⁸ Ман аз номи худам шаҳодат медиҳам ва Падаре, ки Маро фиристодааст, низ бар Ман шаҳодат медиҳад». ¹⁹ Бинобар ин онҳо пурсиданд: «Падари Ту қучост?» «Шумо на Маро ва на Падарамро мешиносед, — ҷавоб дод Исо. — Агар шумо Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед». ²⁰ Ин суханонро Ҳангоми дар назди ҳазинай Ҳонаи Ҳудо таълим додан гуфта буд. Вале қасе Ӯ дастигир накард, чунки вақту соати Ӯ ҳоло нарасида буд.

Пешӯйи марги Исо

²¹ Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман баъд аз ҷанд вақт меравам. Шумо Маро ҷустуҷӯ мекунед, вале бо гуноҳотон ҳоҳед мурд. Инчунин ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед». ²² Роҳбарони яхудӣ гуфтанд: «Ӯ „Ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед“ гуфта чиро дар назар дошт? Ӯ ё Ҳудкушӣ кардан меҳоҳад?» ²³ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо аз олами поён ҳастед, вале Ман аз олами боло. Шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, вале Ман аз ин ҷаҳон нестам. ²⁴ Ман ба шумо гуфтам, ки „бо гуноҳҳоятон ҳоҳед мурд“. Зоро, агар бовар нақунед, ки он чӣ дар бораам гуфтам, Ман ҳастам, шумо ҳатмам бо гуноҳҳоятон мемирид!» ²⁵ «Ту қистӣ?» — пурсиданд онҳо аз Исо. Ӯ ҷавоб дод: «Ман ҳамонам, ки аз аввал ба шумо гуфта будам. ²⁶ Ман барои айбдор кардани шумо ҷизҳои зиёде гуфта метавонам, вале қасе, ки Маро фиристодааст, ҳақ аст ва Ман он чиро, ки аз Ӯ шунидам, ба ҷаҳон эълон мекунам».

²⁷ Онҳо нафаҳмиданд, ки Вай ба онҳо дар бораи Падар мегуфт. ²⁸ Инак, Исо давом дода гуфт: «Вақте ки Фарзанди Инсонро дар салиб боло мебардоред, мефаҳмад, ки Ман ҳамонам[†] ва аз ҳуд ҳеч коре намекунам, фақат он ҷизҳои мегӯям, ки Падар ба Ман таълим додааст. ²⁹ Фиристандай Маро бо Ман аст, Ӯ Маро танҳо нагузаштааст, зоро Ман ҳамеша кори табъи дили Ӯро мекунам».

³⁰ Бисёр касон аз рӯи ин суханон ба Ӯ имон оварданд.

Шогирди ҳақиқӣ

³¹ Пас, Исо ба онҳое, ки ба Ӯ имон оварданд, гуфт: «Агар шумо гуфтаҳои Маро риоя кунед, шогирдони ҳақиқии Ман мешавед ³² ва ростирио мефаҳмад ва ин ростӣ шуморо озод мекунад». ³³ Онҳо гуфтанд: «Мо аз авлоди Иброҳим ҳастем ва ҳаргиз гуломи қасе набудем! Пас, „озод ҳоҳед шуд“ гуфта, чиро дар назар дорӣ?» ³⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар қасе ки гуноҳ мекунад,

гуломи гуноҳ аст. ³⁵ Гулом дар як хонадон то охир зиндагӣ намекунад, аммо писар ҳамеша дар хонадон мемонад. ³⁶ Агар Писар ба шумо озодӣ бахшад, он вақт ҳақиқатан озод ҳоҳед шуд. ³⁷ Ман медонам, ки шумо аз авлоди Иброҳим ҳастед, бо вучуди он шумо барои қуштани Ман тайёред, чунки суханони Маро қабул намекунед. ³⁸ Ман ба шумо ҷизҳои мегӯям, ки дар назди Падарам дидаам, шумо бошад, он кореро мекунад, ки аз падари худ шунидаед».

³⁹ «Аҷдоди мо Иброҳим аст!» — ба Ӯ ҷавоб доданд онҳо. Исо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ҳақиқатан аз авлоди Иброҳим мебудед, корҳои Иброҳимро ба чо меовардед. ⁴⁰ Вале шумо Маро, ки ростирио аз Ҳудо шунида ба шумо гуфтам, қуштани меҳоҳед! Иброҳим чунин кор накардааст! ⁴¹ Шумо корҳои падари худро ба чо меовард!» «МО-ҚУ ҳаромзода неstem! — ба ғазаб омаданд онҳо, — мо як падар дорем, ки Ӯ Ҳудо аст!»

⁴² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Агар Ҳудо падари шумо мебуд, шумо Маро дӯст медоштед, зеро Ман аз ҷониби Ҳудо омадаам. Ман ҳуддарона наомадаам, балки Ӯ Маро фиристодааст.

⁴³ Чаро шумо суханони Маро намефаҳмад? Чунки шумо тоқати шунидани онҳоро надоред! ⁴⁴ Падари шумо иблис аст ва шумо орзуви ҷаваси падари худро иҷро кардан меҳоҳед. Ӯ аз азал одамкуш буд ва ҳеч гоҳ рост нагуфтааст, ҷун дар Ӯ ростӣ нест. Дурӯғ гуфтанд ба Ӯ ҳос аст, Ӯ дурӯғ мегӯяд, чунки Ӯ дурӯғгӯй ва падари ҳамаи дурӯғҳост. ⁴⁵ Лекин, азбаски Ман рост мегӯям, шумо ба Ман имон намеоред. ⁴⁶ Қадоме аз шумо метавонад Маро дар ягон гуноҳ айбдор қунад? Пас, агар Ман ба шумо ростирио гӯям, ҷаро ба Ман имон намеоред? ⁴⁷ Қасе ки аз Ҳудо бошад, ба қаломи Ҳудо гӯш медиҳад. Шумо барои он гӯш намедиҳед, ки аз Ҳудо нестед».

Исо ва Иброҳим

⁴⁸ Мардум ба Ӯ гуфтанд: «Магар монагуфтем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?»

⁴⁹ Исо ҷавоб дод: «Ман дев надорам, балки Падари худро ҳурмат мекунам, вале шумо Маро бадном мекунад. ⁵⁰ Ман дар ҷустуҷӯи шӯҳрати худ нестам, қаси дигаре дар ҷустуҷӯи он аст ва Ӯ довар мешавад. ⁵¹ Ба шумо рост мегӯям: қасе ки гуфтаҳои Маро иҷро мекунад, ҳаргиз наҳоҳад мурд».

⁵² Онҳо ба Вай гуфтанд: «Ақнун мо яқин доностем, ки Ту девона ҳастӣ. Аҷдоди мо Иброҳим мурд ва пайғамбарон ҳам мурданд. Вале Ту мегӯй, ки қасе суханони Туру иҷро қунад, ҳаргиз намемирад. ⁵³ Иброҳим мурд, магар Ту аз бӯзургтар ҳастӣ? Пайғамбарон ҳам мурдаанд. Ту худро кӣ ҳисоб мекунӣ?» ⁵⁴ Исо ҷавоб дод: «Агар Ман худро шӯҳрат медодам, шӯҳрати Ман арзише намедошт.

[†] **8:28** Ӯ «Ман ҳастам» — ин номест, ки Ҳудо бо он худро номида буд (Ниг. Хуруҷ 3:14).

Аммо Маро Падарам шүхрэт медиҳад, ки шумо ўро Худои худ меҳонед! ⁵⁵ Шумо ҳеч вақт ўро намешинохтед, vale Ман ўро мешиносам. Агар Ман мегуфтам, ки ўро намешиносам, монанди шумо дурӯғгүй мешудам. Vale Ман ўро мешиносам ва гуфтаҳои ўро ба ҷо меорам. ⁵⁶ Аҷоди шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи омадани Маро мебинад. Вай ин рӯзро дид ва хурсанд шуд!

⁵⁷ «Ту ҳанӯз панҷоҳсола нашудай ва наҳод Иброҳимро дида боши?!» — гуфтанд одамон. ⁵⁸ Исо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки пеш аз ба дунё омадани Иброҳим ҳам Ман ҳастам!». ⁵⁹ Он тох онҳо барои сангсор кардан ўсанг гирифтанд, vale Исо ҳудро пинҳон карда, аз Ҳонаи Худо баромада рафт.

9

Шифо ёфтани қўри модарзод

¹ Исо роҳравон шахсеро дид, ки қўри модарзод буд. ² Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Устод, аз барои гуноҳи кӣ ў кўр таваллуд шудааст? Аз барои гуноҳи ҳудаш ё гуноҳи падару модараш?» ³ Исо дар ҷавоб гуфт: «На аз барои гуноҳи ҳудаш ва на аз барои гуноҳи падару модараш. Кўрии вай барои он аст, ки корҳои Худо, дар ҳаёти вай нишон дода шаванд. ⁴ То рӯз аст, мо бояд корҳои фиристанди Маро иҷро қунем. Вақте ки шаб мешавад, касе кор карда наметавонад. ⁵ То Ман дар ҷаҳон ҳастам, Ман нури ҷаҳонам».

⁶ Инро гуфта, ба замин туф карду онро бо хок омехта, гилро ба ҷашмони кўр молид ва ⁷ ба ўгуфт: «Рафта, дар ҳавзи Шилӯҳа (маъни он „фиристода“ аст) рӯятро бишай».

Ў рафта, рӯйшро шусту бо ҷашмони бино баргашти. ⁸ Ҳамсаҳои ў ва қасони дигаре, ки ўро дар вақти садақа пурсиданаш диди буданд, ба ҳамдигар мегуфтанд: «Оё ин ҳамон шахс нест, ки нишаста гадой мекард?» ⁹ «Бале, ин ҳамон шахс аст», — мегуфтанд баъзеҳо. Дигарон мегуфтанд: «Не, ў фақат монанд аст». Он мард бошад, мегуфт, ки ман ҳамон одам ҳастам. ¹⁰ «Ту чи тавр бино шудӣ?» — пурсиданд аз ў. ¹¹ ў дар ҷавоб гуфт: «Марде бо номи Исо гил соҳта, ба ҷашмони ман молиду гуфт, ки ба Шилӯҳа рафта, рӯймро шўям. Ман рафта, рӯймро шустamu бино шудам». ¹² «Ў дар кучост?» — пурсиданд онҳо. «Намедонам», — ҷавоб дод ў.

Пурсучӯ оид ба шифо ёфтани марди қўр

¹³ Мардеро, ки пештар кўр буд, назди фарисиён бурданд. ¹⁴ Рӯзе, ки Исо гил соҳта, ҷашмони ўро шифо дод, рӯзи истироҳат буд. ¹⁵ Фарисиён ҳам ўро пурсиданд, ки чи тавр ў бино шуд. Ў ҷавоб дод: «Ў ба ҷашмонам гил молиду ман рӯймро шустam ва акнун мебинам». ¹⁶ Баъзе аз фарисиён

гуфтанд, ки одами ин корро карда аз ҷониби Худо нест, ҷонки қоидаҳои рӯзи истироҳатро риоя намекунад. Лекин дигарон мегуфтанд: «Магар шахси гунаҳкор метавонад ҷунин мӯъчизаҳоро нишон дихад?» Ҳамин тавр дар миёни онҳо низотъ ба вучуд омад.

¹⁷ Онҳо боз аз кўр пурсиданд: «Ту дар бораи Вай чи гуфта метавонӣ? Охир Вай ҷашмони туро бино кард-ку». «Ў пайғамбар аст», — ҷавоб дод он мард.

¹⁸ Онҳо то падару модари он кўпро даъват накарданд боварӣ надоштанд, ки ин одам пештар кўр буду баъд бино шуд. Баъд аз даъват кардан ¹⁹ аз онҳо пурсиданд: «Ин писари шумост? Шумо мегӯед, ки ў кўр таваллуд шуда буд. Пас, чи тавр ў ҳоло диди метавонад?» ²⁰ Падару модари вай ҷавоб доданд: «МО медонем, ки ин писари мост ва кўр таваллуд шудааст. ²¹ Аммо намедонем, ки чи тавр ў акнун мединдагӣ шуд ва кист он касе, ки ҷашмони ўро шифо додааст. Аз худи ў билупсед, ў ба воя расидааст ва ҳудаш дар бораи худ гуфта метавонад». ²² Падару модари ў аз тарси роҳбарони яхудӣ ҷунин ҷавоб доданд, зеро роҳбарони яхудӣ ҷунин қарор карданд: ҳар кӣ Исоро Таъиншудаи Худо гўяд, аз ибодатхона чудо карда мешавад. ²³ Барои ҳамин ҳам падару модари вай гуфтанд, ки «Ў ба воя расидааст, аз ҳудаш пурсад».

²⁴ Инак, шахсеро, ки кўр буд, бори дигар ҷеф зада, ба ў гуфтанд: «Ба Худо росташро бигўй! Мо медонем, ки он шахс гунаҳкор аст». ²⁵ «Гунаҳкор аст ё не, ман намедонам, — ҷавоб дод ў. — Ҳаминча про медонам, ки ман кўр будам ва акнун мебинам». ²⁶ Онҳо боз пурсиданд: «Ў бо ту чи кор кард? Чи тавр ҷашмони туро бино кард?» ²⁷ «Ман ба шумо гуфта будам, vale шумо гӯш накаред, — ҷавоб дод ў. — Чаро боз шунидан меҳоҳед? Шояд шумо ҳам шогирди ў шудани ҳастед?» ²⁸ Онҳо ўро ҷанг карда: «Ин ту шогирди ў ҳастӣ, аммо мо шогирдони Мӯсо ҳастем. ²⁹ Мо медонем, ки Худо бо Мӯсо гап зодааст, vale дар бораи ин одам бошад, ҳатто аз кучо буданашро намедонем».

³⁰ Он мард дар ҷавоб гуфт: «Ачиб аст, ки шумо аз кучо будани ўро намедонед, ҳол он ки ў ҷашмони маро бино кард. ³¹ Мо медонем, ки Худо дуюи гунаҳкоронро намешунавад, фақат онҳоёро мешунавад, ки худотарс ҳастанду хости ўро иҷро мекунанд. ³² Аз рӯзе, ки олам ҳаст, боре нашунидаем, ки касе кўри модарзодро бино карда бошад! ³³ Агар ў аз ҷониби Худо намеомад, ў ҳеч чиз карда наметавонист!» ³⁴ Онҳо ба ў ҷавоб доданд: «Ту пурра дар гуноҳ таваллуд шудай ва боз моро таълим медиҳӣ!» Инро гуфта, ўро берунронданд.

Кўрии рӯйхӣ

‡ 8:58 Ниг. эзоҳи 8:28.

³⁵ Вақте Исо фаҳмид, ки он мардро берун ронданд, вайро ёфта пурсид: «Ту ба Фарзанди Инсон имон дорӣ?» ³⁶ Ў чавоб дод: «Хоча, ба ман бигӯ, ки ў кист, то ба ў имон оварам». ³⁷ «Ту ўро дидай, — гуфт Исо. — Ў ҳамон қасест, ки ҳоло бо ту гап мезанад». ³⁸ «Эй Худованд, имон дорам!» — ҷавоб дод вай ва ба Исо саҷда кард. ³⁹ Исо гуфт: «Ман ба ин ҷаҳон барои доварӣ омадам, то онҳое, ки кӯр ҳастанд, бино шаванд ва онҳое, ки мебинанд, кӯр шаванд».

⁴⁰ Баъзе фарисиёне, ки назди ў истода буданд, ин суханонро шунида ба ў гуфтанд: «Шумо моро-ку кӯр намешуморед?» ⁴¹ Исо ҷавоб дод: «Агар шумо дар ҳақиқат кӯр мебудед, дар гуноҳ айборд намешудед. Вале ҳоло ҳудатон мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳатон дар гардани ҳудатон мемонад».

10

Масал дар бораи ҷӯпони нек

¹ Исо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба оғили гӯсфандон на аз дар, балки аз ҷои дигар гузашта дарояд, дузд ва роҳзан аст. ² Он ки аз дар медарояд, ҷӯпони гӯсфандон аст. ³ Дарвозабон дарро барои ў мекушояд ва гӯсфандон садои ўро мешунаванд. Ў гӯсфандони худро ном ба ном фарӯд карда, берун мебарорад. ⁴ Баъди берун баровардани ҳамаи гӯсфандонаш худ пешопеши онҳо равона мешаваду гӯсфандон аз паси ў мераванд, ҷунки овози ўро мешиносанд. ⁵ Гӯсфандон аз қафои каси бегона намераванд, балки аз ў мегурезанд, ҷунки овози каси бегонаро намераванд».

⁶ Исо ба онҳо ин масалро нақӯ кард, аммо онҳо маъниои туфтаҳояшро нафаҳмиданд.

⁷ Инак, Исо боз ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки Ман барои гӯсфандон дарваза ҳастам. ⁸ Ҳамаи онҳое, ки пеш аз Ман омада буданд, дузд ва роҳзан ҳастанд, лекин гӯсфандон онҳоро гӯш накардан. ⁹ Ман дарваза ҳастам. Ҳар касе ки ба воситаи Ман медарояд, наҷӯт меебад. Ў ҳам медарояду ҳам мебарояд ва барои худ ҷароҳо пайдо мекунад. ¹⁰ Дузд фақат барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд. Ман омадаам, ки гӯсфандонам ҳайёт дошта бошанд ва ҳаёти фаровон.

¹¹ Ман ҷӯпони нек ҳастам. Ҷӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад. ¹² Одами кирошуда, ки ҷӯпон нест ва гӯсфандон аз они ў нестанд, ба рама наздик шудани тургро бинад, гӯсфандонро монда, мегурезад ва тург ба онҳо дарафтода, онҳоро парокандо мекунад. ¹³ Одами кирошуда аз он сабаб мегурезад, ки парвои гӯсфандонро надорад. ¹⁴⁻¹⁵ (14-15) Ман ҷӯпони нек ҳастам ва чӣ тавре ки Падар Маро мешиносаду Ман Падарро мешиносам, ҳамон тавр Ман гӯсфандони худро мешиносаму онҳо Маро мешиносанд. Ман ҷони худро барои

гӯсфандон фидо мекунам. ¹⁶ Ман гӯсфандони дигаре ҳам дорам, ки аз ин оғил нестанд; Ман бояд онҳоро низ биёрам. Онҳо ба овози Ман гӯш мекунанд ва он гоҳ як рама бо як ҷӯпон ҳоҳад шуд!

¹⁷ Падар барои он Маро дӯст медорад, ки Ман ҷони худро фидо мекунам, то боз онро ба даст оварам. ¹⁸ Ҳеч кас ҷони Маро аз Ман намегирад, Ман онро бо ихтиёри худ фидо мекунам. Ман қудрат дорам, ки онро фидо кунам ва қудрат дорам, ки онро боз ба даст орам. Ин фармонро Ман аз Падарам гирифтаам».

¹⁹ Аз сабаби ин суханон дар байнни мардум бори дигар низоъ ба вучуд омад. ²⁰ Бисёре аз онҳо мегуфтанд: «Ў дев дорад ва аз ақӣбегона шудааст! Чаро ба суханони ў гӯш медиҳед?» ²¹ «Ин суханони шаҳси девона нестанд, — норозӣ шуданд дигарон. — Магар дев ҷашмони кӯрро бино карда метавонад?»

Рад шудани Исо

22-23 (22-23) Зимиштон фаро расид. Дар Ерусалим иди хотира Бахшидашавии Ҳонаи Ҳудо буд. Исо дар ҳавлии Ҳонаи Ҳудо, дар айвони Сулаймон мегашт. ²⁴ Одамон ўро миёнагир карда пурсиданд: «То кай моро дар ноаинӣ ниҳои мedorӣ? Ба мӯ рӯйрост бигӯ, ки Ту Таъиншудай Ҳудо ҳастӣ ё не?» ²⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо аллакай гуфта будам, вале шумо ба Ман бовар намекунед. Он корҳое, ки Ман аз номи Падари худ иҷро мекунам, дар бораи Ман ҳаҳодат медиҳанд, ²⁶ аммо шумо ба Ман имон намоеваред, зеро шумо аз ҷумлаи гӯсфандони Ман неsted. ²⁷ Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд. Ман онҳоро мешиносам ва онҳо аз паси Ман меоянд. ²⁸ Ман ба онҳо ҳаёти абадӣ мебахшам ва онҳо ҳарғиз нобуд намешаванд ва қасе наметавонад онҳоро аз дasti Ман бирابояд. ²⁹ Падари Ман, ки онҳоро ба Ман баҳшидааст, аз ҳама бузургтар аст ва ҳеч кас онҳоро аз дasti Падари Ман қашида гирифта наметавонад. ³⁰ Ману Падар як ҳастем».

³¹ Яхудиён боз барои сангсор кардани ў санг бардоштанд. ³² Исо ба онҳо гуфт: «Ман ба шумо аз ҷониши Падар бисёр корҳо нек нишон додаам, пас, барои қадоме аз онҳо шумо Маро сангсор кардан меҳоҳед?» ³³ Онҳо ба ў ҷавоб доданд: «Мо Туро на барои корҳо некат сангсор кардан меҳоҳем, балки барои сухани кофирионаат, ки Ту инсон ҳастиву даъвои ҳудой мекунӣ!» ³⁴ Исо ҷавоб дод: «Магар дар шариати шумо навишта нашудааст: „Ман мегӯям, ки шумо ҳудоён ҳастед?“ ³⁵ ва ин навиштаҷот ҳеч вақт бекор карда намешавад. Пас, агар Ҳудо қасонеро, ки ба онҳо суханонаш равона шудаанд, „ҳудоён“ номида бошад, ³⁶ чӣ тавр шумо суханони Маро, ки „Ман Писари Ҳудо ҳастам“ гуфтам, кофириона

мегүед? Ба Ман, ба он касе мегүед, ки Падар чудо карда, ба ҳаҷон фиристодааст?!³⁷ Агар Ман корҳои Падарамро ба амал наоварам, ба Ман имон наоваред!³⁸ Лекин, агар Ман онҳоро ба амал оварам, ҳарчанд ба Ман имон наоваред ҳам, ба корҳои Ман имон оваред, то бидонед ва бифаҳмёд, ки Падар дар Ман аст ва Ман дар Падар ҳастам».

³⁹ Онҳо бори дигар хостанд ўро дастигир кунанд, vale ӯ худро аз дасти онҳо раҳо кард.

⁴⁰ Исо боз ба он тарафи дарёи Урдун, ки Яхё дар он ҷо пештар мардумро таъмид мёдод, рафта, дар ҳамон ҷо монд.⁴¹ Мардуми зиёде пеши ӯ омаданд. Онҳо мегуфтанд, ки Яхё ҳеч мӯъчизае нишон надода буд, vale ҳамаи суханони Яхё дар бораи ин шахс гуфтааш дурустанд.⁴² Он гоҳ шумори бисёри одамон дар он ҷо ба Исо имон оварданد.

11

Марги Лаъзор

¹ Марде, ки Лаъзор ном дошт, бемор шуд. ӯ аз Байт-Хинӣ, аз деҳа буд, ки дар он Марям бо ҳоҳараш Марто зиндагӣ мекард.² Марям ҳамон зан буд, ки ба пойҳои Худованд атриёт молида, онҳоро бо мӯйи сари худ хушӯк карда буд. ³ Лаъзори беморшуда бародари ӯ буд. ⁴ Хоҳарони Лаъзор касеро бо ҳабаре назди Исо фиристоданд, ки бигӯяд: «Эй Худованд, он касе, ки Ту дуст медорӣ, бемор аст».

⁴ Исо ин ҳабарро шунида гуфт: «Ин беморӣ на барои марғ, балки барои шӯҳрату ҷалоли Худо ба барои он аст, ки Фарзанди Инсон ба воситати он ҷалоли худро нишон дидҳад!». ⁵ Исо Марто, ҳоҳари ӯ ва Лаъзорро дӯст медошт. ⁶ Вале аз бемории Лаъзор ҳабардор шуда бошад ҳам, боз ду рӯзи дигар дар ҷояш монд.

⁷ Байд ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба Яхудия бармегардем». ⁸ «Устод, — гуфтанд шогирдони ӯ, — навакак мардум шуморо сангсор кардан меҳостонанду Шумо боз ба он ҷо рафтани ҳастед?» ⁹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар як рӯз аз дувоздаҳ соат иборат нест? Касоне, ки рӯзона роҳ мераванд, пешпо намехӯранд, чунки рӯшнони ин ҷаҳонро мебинанд». ¹⁰ Аммо касоне, ки шабона роҳ мераванд, пешпо меҳӯранд, чунки равшани надоранд». ¹¹ Исо инро гуфта, давом дод: «Дӯсти мо Лаъзор ҳобидааст, Ман рафта, ўро бedor мекунам». ¹² Шогирдон ба ӯ гуфтанд: «Худованд, агар хоб рафта бошад, сиҳат мешавад».

¹³ Исо мурдани Лаъзорро дар назар дошт, аммо онҳо фикр мекарданд, ки ӯ дар бораи хоби муқаррарӣ гап мезанд. ¹⁴ Он гоҳ Исо ошқоро ба онҳо гуфт: «Лаъзор мурдааст, ¹⁵ vale Ман ба хотира шумо ҳурсандам, ки дар он ҷо набудам, то ки имон оваред. Ҳоло бошад, биёед, назди ӯ меравем». ¹⁶ Он гоҳ Тумо, ки ўро боз Дугоник меномиданд, ба шогирдони

дигар гуфт: «Биёед, мо ҳам меравем, то ҳамроҳи ӯ бимирэм!»

Исо зиндакунанда ва ҳаётбахшанд аст

¹⁷ Ба он ҷо расида омадан замон Исо фаҳмид, ки Лаъзорро ҷор рӯз пеш гӯронидаанд.¹⁸ Деҳаи Байт-Хинӣ аз Ерусалим дур набуд, тақрибан дар масофаи се километр роҳ буд,¹⁹ бинобар ин бисёре аз яхудиён ба назди Марто ва Марям омаданд, то ки барои марги бародарашон ҳамдардиашонро изҳор намоянд.²⁰ Марто ҳамин ки ҳабари ба назди онҳо омада истодани Исоро шунид, ба пешвази ӯ рафт, vale Марям дар хона монд.

²¹ Марто ба Исо гуфт: «Худованд, агар Ту дар ин ҷо мебудӣ, бародaram аз дунё намегузаш! ²² Аммо ман медонам, ки ҳоло ҳам ҳар ҷай аз Худо талаоб қунӣ, ба Ту медиҳад!». ²³ «Бародарат гашта зинда мешавад», — гуфт ба ӯ Исо. ²⁴ «Медонам, ки дар рӯзи қиёмат, ҳангоми зинда шудани мурдагон вай ҳам зинда мешавад», — ҷавоб дод Марто.²⁵ Исо гуфт: «Ман каси зиндакунанда ва ҳаётбахш ҳастам. Қасе ки ба Ман имон дорад, бимирад ҳам, аз назнда мешавад». ²⁶ Инчунин, ҳар қасе ки дар Ман зиндагӣ мекунад ва ба Ман имон мевоарад, ҳаргиз намемираад. Ту ба ин бовар мекунӣ?» ²⁷ «Бале, Худованд, — ҷавоб дод Марто, — ман бовар мекунам, ки Ту Таъиншууда ва Писари Худо ҳастӣ, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

²⁸ Инро гуфта, Марто рафт ва ҳоҳари худ Марямо ҷег зада, фақат ба ӯ гуфт: «Устод омадааст ва туро дъяват мекунад!».

²⁹ Марям инро шунида, зуд аз ҷояш барҳест ва ба назди Исо рафт³⁰ (Исо ҳанӯз ба деҳа надаромада буд, балки дар ҳамон ҷо монд, ки Марто ба пешвазаш баромада буд).

³¹ Дар хона ҳамроҳи Марям яхудиёне буданд, ки ўро дилбардорӣ мекарданд. Онҳо зуд аз ҷояш хеста ва аз хона баромадани Марямо дид, гумон карданд, ки вай ба сари қабр рафта, гирия мекунад ва аз паси ӯ равона шуданд.³² Вақте Марям ба ҷое, ки Исо буд, омаду ўро дид, пеши пойҳояш худро партофта, гуфт: «Худованд, агар дар ин ҷо мебудӣ, бародaram намемурд».

³³ Вақте Исо Марям ва одамони ҳамроҳаш омадаро гирён дид, дилаш саҳт безобита шуда³⁴ гуфт: «Шумо ўро дар кучо гӯронидед?» Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Рафтем, Худованд, нишон медиҳем». ³⁵ Исо ашки ҷашм рехт.³⁶ Он гоҳ яхудиён гуфтанд: «Бубинед, ҷай қадар ўро дӯст медошт!» ³⁷ Лекин баъзеи онҳо гуфтанд: «ӯ, ки ҷашмони кӯрро бино карда буд, магар Лаъзорро аз марғ нигоҳ дошта наметавонист?»

Исо Лаъзорро зинда мекунад

³⁸ Исо бори дигар ҳашмагин шуда, ба сари қабр омад. Ин як горе буд, ки дар даромадгоҳи он санг гузошта шуда буд. ³⁹ «Сангро дур кунед!» — гуфт Исо. Марто, ҳоҳари мархум

12

ба ў гуфт: «Худованд, аллакай бўй гирифтааст. Охир аз рўзе, ки ўро дафн кардем, чор рўз гузашт». ⁴⁰ Исо ба ў гуфт: «Магар Ман ба ту нагуфта будам, ки агар имон оварй, шўхрату ҷалоли Худоро хоҳӣ дид?»

⁴¹ Сангро дур карданд. Исо ба боло нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, шуқри Туро мекунам, ки дуои Маро шунидӣ. ⁴² Ман медонистам, ки Ту ҳамеша дуои Маро мешунавӣ, vale инро ба хотири мардуме, ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то онҳо имон оваранд, ки Маро Ту фиристодай!» ⁴³ Инро гуфта, бо овози баланд хитоб кард: «Эй Лаъзор, берун баро!»

⁴⁴ Мурда, ки дасту пойҳояш бо кафанду рўяш бо рўймол печонда шуда буд, аз қабр баромад. Исо ба онҳо гуфт: «Дасту пойҳои ўро кушоед, ки роҳ равад!»

⁴⁵ Бисёре аз яхудиёне, ки назди Марям омада буданд, мӯъчизаи Исоро диди ба ў имон оваранд. ⁴⁶ Аммо баъзе аз онҳо ба пешни фарисиён рафта, дар бораи корҳои Исо ҳабар доданд.

⁴⁷ Он гоҳ сардорони рўҳонӣ ва фарисиён маҷлиси шўроро ҷамъ карда, гуфтанд: «Чӣ кор мекунем? Ин одам мӯъчизаҳои зиёде нишон медиҳад. ⁴⁸ Агар мо имонияни дихам, ки ў кори худро давом дихад, ҳама ба ў имон меоваранд. Он вақт румиён омада, ҳамои мӯқаддасамон ва ҳам ҳалқи моро нест мекунанд!»

⁴⁹ Яке аз онҳо ба номи Қаёфо, ки дар он сол сарвари рўҳониён буд, гуфт: «Шумо ҳеч чизро намефаҳмад! ⁵⁰ Магар аён нест, ки агар як нафар ба хотири ҳалқ бимирад, барои шумо беҳтар аст, аз он ки тамоми ҳалқ нобуд шавад!»

⁵¹ Қаёфо ин суханонро боиҳтиёри худ нагуфт, балки аз сабаби ҳамон сол сарвари рўҳониён буданаш аз ўн пешшўй баромаданд, ки Исо барои ҳалқ мемирад. ⁵² Вале на танҳо барои ҳалқи яхудиён, инчунин барои муттаҳид гардондани тамоми фарзандони Худо низ, ки дар рўи замин парокандаанд, мемирад. ⁵³ Аз ҳамон рўз сар карда, онҳо роҳи чӣ тавр ба қатл расондани ўро фикр карданд. ⁵⁴ Аз ин сабаб Исо дигар дар Яхудия ошкоро рафтуомад намекард. Вай аз он чо ба Эфроим ном шаҳре, ки дар наздикии биёбон ҷойгир шуда буд, рафта, бо шогирдонаш дар ҳамон ҷонд.

⁵⁵ Иди Балогардони яхудиён наздик мешуд ва аз гўшаву канори мамлакат мардуми зиёд ба Ерусалим равона шуданд, то пеш аз сар шудани ид расму таомули покшавиро ба ҷо оваранд. ⁵⁶ Онҳо дар чустучӯй Исо буданду дар Ҳонаи Худо аз ҳамдигар мепурсиданд: «Чӣ фикр доред? Наход ў ба ид биёяд?» ⁵⁷ Зоро сардорони рўҳонӣ ва фарисиён фармон бароварданд, ки агар касе дар кучо будани Исоро донад, бояд ба онҳо ҳабар дихад, то ўро дастгири карда тавонанд.

Бо равған молида шудани Исо

¹ Шаш рўз пеш аз сар шудани иди Балогардон Исо ба Байт-Ҳинӣ ба ҳонаи ҳамон Лаъзор, ки зинда карда буд, омад. ² Ба шарафи ў зиёфт ва барпо карданд. Марто хизмат мекард ва Лаъзор бо ҳамроҳии Исо ва меҳмонони дигар дар сари дастархон нишаста буд. ³ Марям бошад, як шиши атри ниҳоят қиматбаҳоро гирифта, ба пойҳои Исо молиду бо мӯйҳояш пойҳои ўро хушк кард. Ҳонаро бўйи муваттар фаро гирифт.

⁴ Ҳамин вақт Яхудои Исқарют, яке аз шогирдон, ки дар оянда ба Исо хиёнат мекунад, гуфт: ⁵ «Чаро ин атр ба сесад динор фурӯҳта, пули он ба камбагалон тақсим карда нашуд?» ⁶ (Ў хазинадор буд ва барои манфиати худ аз он чо пул мегирифт. Бинобар ин ў на аз сабаби ғами камбагалонро ҳўрдан, балки аз барои дузд буданаш он суханонро гуфт). ⁷ Вале Исо дар ҷавоб гуфт: «Марямо ором гузор! Бимон, ки аттро барои рўзи дафни Ман нигаҳ дорад. ⁸ Камбагалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, vale Ман ҳамеша бо шумо намемонам».

⁹ Дар айни ҳол бисёре аз аҳолии Яхудия дар Байт-Ҳинӣ будани Исоро доноста, ба он ҷо рафтанд. Вале онҳо на фақат ба хотири Исо, балки барои дидани Лаъзор ҳам, ки Исо ўн зинда карда буд, ба он ҷо рафта буданд. ¹⁰ Он гоҳ сардорони рўҳонӣ қарор доданд, ки Лаъзорро ҳам бикушанд, ¹¹ зоро аз барои ў мардуми зиёди Яхудия аз онҳо рў гардонда, ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

¹² Рўзи дигар мардуми сершуморе, ки ба ид омада буданд, шуниданд, ки Исо ба Ерусалим омада истодааст. ¹³ Он гоҳ онҳо шоҳаҳои дарраҳти нахлро ба даст гирифта, ба пешвози ў баромаданд ва фарёд мекарданд: «Шаъну шараф ба Худо! Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд ва Шоҳи Истроил аст!» ¹⁴ Исо ҳаркүрурае ёфта, ба он савор шуд, зоро дар навиштачот чунин гуфта шудааст: ¹⁵ «Натарс, ёй шаҳри Ерусалим! Ана, Шоҳи ту саворай ҳаркүрура омада истодааст».

¹⁶ Шогирдони ў инро он вақт нафаҳимиданд, vale ҳангоме ки Исо ба тамоми шўхрату ҷалоли Худо соҳиб шуд, онҳо ба ёд оварданд, ки дар навиштачот ҳамаи ин дар борааш навишта шуда буд ва бо ў ҳамин тавр ҳам рўй дод.

¹⁷ Мардуме, ки дар ҳузурашон Исо Лаъзори мурдаро аз қабр чег зада, зинда карда буд, паҳн кардан ин хабарро давом мебоданд. ¹⁸ Аз сабаби шунидани ин мӯъчиза тӯда-тӯда одамон ба пешвози ў баромаданд. ¹⁹ Аммо фарисиён ба яқдигар гуфтанд: «Медонед, аз дастамон ҳеч коре намеояд! Ана бинед, тамоми ҷаҳон аз пайи ў меравад!»

Маргашро пешгүй карданы Исо

²⁰ Дар байни онхөе, ки барои сацдаи Худо ба ид омада буданд, юононихо ҳам буданд. ²¹ Онхо ба назди Филиппус, ки аз ахли Байт-Сайдои Чалил буд, омада гуфтанд: «Хоча, мо мехоҳем, ки Исоро бинем». ²² Филиппус рафта, инро ба Андриёс хабар доду барь ҳардулон шон рафта, ба Исо гуфтанд. ²³ Исо чавоб дод: «Вақту соати он расидааст, ки тамоми шүҳрату ҷалоли Фарзанди Инсон ошкор гардад!» ²⁴ Ба шумо рост мегүям: то донаи гандум ба замин афтида намирад, вай як донаи танҳо мемонад, аммо агар бимирад — ҳосили зиёд меовараад. ²⁵ Касе ки ҳаёташро азиз дорад, онро аз даст медиҳад ва касе ки дар ин дунё аз ҳаёти худ нафрят кунад, онро барои ҳаёти абадӣ нигоҳ медорад. ²⁶ Ҳар кӣ ба Ман хизмат кунад, бояд аз пасам ояд ва ҳар чое, ки Ман ҳастам, хизматторам низ ҳамон ҷо мешавад. Касеро, ки ба Ман хизмат кунад, Падарам сарфароз менамояд.

²⁷ Ҷонам ҳоло дар азоб аст ва намедонам чӣ гӯям, ки „Падар, Маро аз ин соат ҳалос кун!“, вале Ман маҳз барои ҳамин соат омадаам! ²⁸ Эй Падар, номи худро шӯҳрат дех!»

Он ғоҳ аз осмон садое шунида шуд: «Аллакай шӯҳрат додам ва боз ҳам шӯҳрати бештар медиҳам!»

²⁹ Тӯдаи мардум, ки дар он чо истода буданд, ин овозро шунида, бაъзеашон гуфтанд, ки ин ғуриши раъд буд, дигарон гуфтанд, ки фариштае ба ӯ сухан гуфт. ³⁰ Исо дар чавоби онхо гуфт: «Ин садо на ба хотири Ман, балки ба хотири шумо буд!» ³¹ Акнун вақти ҳукм шудани ин ҷаҳон аст, ҳоло ҳукмрони ин ҷаҳон берун ронда мешавад! ³² Вақте ки Ман аз замин боло бардошта мешавам, ҳамаро ба сӯи худ мекашам!» ³³ Бо ин суханон ӯ ишора мекард, ки тарз ҷон медиҳад.

³⁴ Мардум чавоб доданд: «Мо аз шариат медонем, ки Таъиншудаи Худо то абад зинда мемонад. Пас, чӣ тавр мегүй, ки Фарзанди Инсон бояд боло бардошта шавад? Охир, Фарзанди Инсон кист?» ³⁵ Исо ба онхо гуфт: «Боз муддати кӯтоҳе равшани бо шумо мемонад. Ҳанӯз ки равшани доред, роҳ равед, то ки торикий шуморо фаро нигарид, зоро ҳар кӣ дар торикий роҳ меравад, тоҷи мерафтагиашро намедонад. ³⁶ Пас, ҳанӯз ки равшани бо шумост, ба он имон биёваред, то ки писарони равшани шавед!» Исо инро гуфта, он ҷойро монда рафту аз назари онхо гоиб шуд.

Беимонии одамон

³⁷ Бо вучуди он ки Исо дар ҳузури онхо мӯъчизори бисёр нишон дод, онхо ба ӯ имон наоварданд. ³⁸ Ишаъе пайғамбар гуфта буд: «Эй Худованд, кӣ ба паёми мо бовар кардааст? Ба кӣ қудрати Худо ошкор гардидааст?»

Ин пешгүй ҳамин тавр ичро шуд.

³⁹ Инчунин онхо боз аз он сабаб имон оварда натавонистанд, ки Ишаъе пайғамбар чунин ҳам гуфта буд:

⁴⁰ «Худо ҷашмони онхоро нобино ва ақли онхоро тира кардааст, то ки онхо бо ҷашмони худ набинанд ва бо ақли худ дарк нақунанд. Вагарна, мегӯяд Худо, ба Ман муроҷиат мекарданд,

то Ман онхоро шифо диҳам».

⁴¹ Ишаъе барои он чунин гуфта буд, ки шӯҳрату ҷалоли Исоро дид ва дар бораи ӯ сухан гуфт.

⁴² Ба ҳар ҳол, бисёри одамон, ҳатто аз байни мансабдорон низ ба Исо эътиқод карданд, vale аз тарси фарисиён ошкоро ба ин икror намешуданд, ки мабодо онхоро аз ибодатҳонаҳо ҷудо нақунанд. ⁴³ Зоро онхо назар ба таърифе, ки аз ҷониби Худо аст, таърифи инсониро беҳтар донистанд.

⁴⁴ Исо бо овози баланд хитод кард: «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, на ба Ман, балки ба касе, ки Маро фиристодааст, имон меовараад.

⁴⁵ Ҳар кӣ Маро мебинад, он касеро мебинад, ки Маро фиристодааст. ⁴⁶ Ман ҳамчун равшани ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикий намонад. ⁴⁷ Ман ҳеч касеро, ки суханони Маро мешунаваду иҷро намекунад, ҳукм наҳоҳам кард, ҷонки Ман на барои ҳукм кардани ҷаҳон, балки барои наҷот додани он омадаам. ⁴⁸ Касе, ки Маро инкор мекунад ва суханони Маро қабул намекунад, вай аллакай ҳукмкунандаро дорад. Дар рӯзи қиёмат он суханоне, ки Ман гуфтам, ӯро ҳукм мекунанд, ⁴⁹ ҷонки Ман аз ҳуд сухан нагуфтаам, балки Падаре, ки Маро фиристодааст, чӣ гуфтану чӣ нақл карданамро фармон додааст. ⁵⁰ Ва Ман медонам, ки фармони ӯ ҳаёти абадӣ мебаҳшад. Бинобар ин Ман танҳо он чиро, ки Падар ба Ман фармудааст, мегӯям».

13

Пойҳои шогирдонро шустани Исо

¹ Як рӯз пеш аз иди Балогардон Исо дид, ки вақту соати аз ин дунё рафтан ва ба пеши Падараш баргаштани ӯ расидааст. ӯ дар ин дунё одамони худро дӯст мешод ва мұхаббаташ нисbat ба онхо то охир пойдор буд.

²⁻³ (2-3) Иблис аллакай ба дили Яҳудо писари Шимъүни Исқарю фикри дар ҳаққи Исо хиёнат карданро ҷо карда буд. Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дasti ӯ супоридааст ва ӯ аз ҷониби Худо омада, ба пеши Худо бармегардад. Аз ин рӯ, ҳангоми ҳӯрқи шом ⁴ ӯ аз сари дастарҳон барҳеста, ҷомаашро қашиду миёни худро бо сачоҳ баст. ⁵ Пас, ба тағорон дастуруşшайй об рехта, ба шустану бо сачоқи дар миён бастааш ҳушк кардани пойҳои шогирдон шурӯй кард.

6 ў ба назди Шимъўни Петрус омад ва Шимъўни Петрус гуфт: «Худованд, магар Ту пойҳои маро шустанӣ ҳастӣ?!» 7 Исо ҷавоб дод: «Ҳоло ту кори мекардаамро намефаҳмӣ, бâъдтар мефаҳмӣ». 8 Он гоҳ Петрус ба ў гуфт: «Ҳаргиз пойҳои маро намешӯй», «Агар нашӯйм, ту бо Ман шарик намешавӣ!» — ҷавоб дод Исо. 9 Шимъўни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Худовандо, пас на фақат пойҳоямро, балки дасту сарамро низ бишӯй!» 10 «Барои касе, ки ҳаммом кардааст, танҳо пойҳояшро шустан лозим аст, чунки ў комилан пок аст, — гуфт Исо. — Шумо ҳам пок ҳастед, vale на ҳама». 11 Зеро ў медонист, ки дар ҳаққаш кӣ хиёнат мекунад ва барои ҳамин гуфт, ки на ҳама пок ҳастанд.

12 Баъд аз он ки пойҳои онҳоро шуст, либосашро пӯшиду боз ба сари дастархон нишаста гуфт: «Оё медонед, ки Ман бароятон чӣ кор кардам?» 13 Шумо Маро устод ва Худованд меномед ва ин дуруст аст, чунки Ман ҳамонам. 14 Пас, агар Ман, ки Худованд ва устоди шумо ҳастам, пойҳои шуморо шуста бошам, шумо низ бояд пойҳои яқдигарро бишӯед. 15 Ман ба шумо намунаи ибрат шудам, ки шумо айнан мисле ки Ман нисбат ба шумо рафтор кардам, рафтор кунед. 16 Ба шумо рост мегӯям, ки хизматтор аз ҳочаи худ ва фиристодашуда аз шахсе, ки ўро фиристодааст, бузургтар нест. 17 Акунун ки шумо ин ҷизҳоро медонед, ҳушбахт мешавед, агар онҳоро ба амал оваред.

18 Ман на дар бораи ҳамаи шумо мегӯям; Ман қасони интихобкардаамро медонам. Вале, бигзор, суханон аз навиштаот ба амал оянд: „Касе ки нони Маро меҳӯрд, бар зидди Ман даст бардошт“. 19 Инро ҳоло пеш аз рӯй доданаш ба шумо мегӯям, то ки ҳангоми ба амал омадани ин ҳодиса имон оваред, ки ин Ман ҳастам*. 20 Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул қунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул қунад, фиристандай Маро қабул мекунад».

Пешғӯши Исо дар бораи хиёнат дар ҳаққи ў

21 Инро гуфта, Исо саҳт безобита шуду эълон кард: «Ба шумо рост мегӯям, яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

22 Шогирдон ба яқдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат монданд, ки ў инро дар бораи кӣ гуфта бошад. 23 Яке аз шогирдон, ки Исо ўро дӯст медошт, дар паҳлӯи ў такя карда нишаста буд. 24 Шимъўни Петрус ба ў ишора кард, то аз Исо бипурсад, ки ў инро дар бораи кӣ гуфт. 25 Он шогирд ба Исо наздиктар шуда пурсид: «Худованд, ин кист?» 26 Исо ҷавоб дод: «Ба кӣ луқмаи нонро дар коса тар карда дихам, ҳамон аст». Баъд луқмаи нонро тар карда, ба Яхудо писари Шимъўни Исқарют дод. 27 Ҳамин ки Яхудо луқмаи нонро гирифт, иблис ба вучуди

ӯ дохил шуд. Исо ба ў гуфт: «Он ниятеро, ки дар дилдорӣ, зудтар иҷро бикиун».

28 Ҳеч касе аз онҳое, ки дар сари дастархон буданд, нафаҳмиданд, ки барои чӣ Исо ба ў ин суханро гуфт. 29 Азбаски ҳазинаи пул дар дасти Яхудо буд, бâъзеҳо гумон карданд, ки Исо ба ў фармуд, то ҳар чӣ барои ид лозим аст, барояшон бихарad ё ки ба бенавоён чизе бидиҳад.

30 Яхудо нонро гирифт, ҳамон замон берун баромад. Шаб буд.

Фармони нав

31 Вакте ки ў берун баромад, Исо гуфт: «Акунун Фарзанди Инсон шӯҳрату ҷалол ёфт ва Худо низ ба воситаи ў шӯҳрату ҷалол ёфт. 32 Агар Худо дар ў шӯҳрату ҷалол ёфта бошад, пас Худо низ дар худ ўро шӯҳрату ҷалол медиҳад ва фавран инро мекунад. 33 Эй фарзандонам, муддати кам мондааст, ки Ман ҳамроҳи шумо мемонам. Шумо Маро ҷустуҷӯ ҳоҳед кард, vale, чӣ тавре ки ба роҳбарони яхудӣ гуфта будам, акунун ба шумо низ мегӯям, ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед. 34 Ман ба шумо фармони нав медиҳам, ки яқдигарро дӯст доред. Ҳамон тавре ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ яқдигарро дӯст доред. 35 Агар нисбат ба яқдигар муҳабbat дошта бошед, ҳама ҳоҳанд фаҳмид, ки шумо шогирдони Ман ҳастед».

Пешғӯши Исо дар бораи ўро инкор карданӣ Петрус

36 Шимъўни Петрус аз ў пурсид: «Худованд, Ту ба кучо меравӣ?» «Ба ҷое, ки Ман меравам, ту ҳоло аз паси Ман омада наметавонӣ, — ҷавоб дод Исо, — аммо бâъдтар ҳоҳӣ омад». 37 Петрус ба ў гуфт: «Худованд! Чаро ман ҳоло аз паси Ту рафта наметавонам? Ман тайёрам ҷони худро барои Ту фидо кунам!» 38 Исо ҷавоб дод: «Ҷонатро фидои Ман мекунӣ?! Ба ту рост мегӯям, ки пеш аз ҷеф задани хурӯс ту се бор Маро инкор ҳоҳӣ кард!»

14

Исо роҳ ба сӯи Падар аст

1 Исо суханашро давом дода гуфт: «Бигзор дилҳоянтоно ғаму фаро нагираф! Ба Худо имон оваред ва ба Ман низ имон оваред! 2 Дар ҳонаи Падари Ман ҳуҷраҳо бисёранд. Агар ҷунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам, ки рафта, барои шумо ҷой тайёр мекунам? 3 Вакте ки Ман меравам ва барои шумо ҷой тайёр мекунам, баргашта, шуморо пеши худ мебарам, то дар ҷое, ки Ман ҳастам, шумо ҳам бошед. 4 Роҳ ба он ҷое, ки Ман меравам, барои шумо мавълум аст».

5 Он гоҳ Тумо ба ў гуфт: «Худовандо, мо намедонем, ки Ту ба кучо меравӣ. Пас роҳро аз кучо дониста метавонем?» 6 Исо ба ў гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеч

* 13:19 13:19 Ниг. эзоҳи 8:28.

кас пеши Падар намеояд, магар ин ки фақат ба воситай Ман. ⁷ Модоме ки шумо Маро мешиносед, Падарамро ҳам мешиносед. Аз имрӯз эътиборан шумо Ўро мешиносед ва ҳатто Ўро дидаед!»

⁸ «Худовандо! — гуфт ба Ў Филиппус, — Падарро ба мо нишон дех ва ин бароямон кифоя аст». ⁹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ин қадар ҳамроҳи шумо будам ва ту, Филиппус, Маро то ҳол намешиноси? Ҳар кӣ Маро дидা бошад, Падарро дидаст. Пас чӣ гуна ту „Падарро ба мо нишон дех“ мегӯй? ¹⁰ Магар бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст? Суханонеро, ки Ман ба шумо мегӯям, аз худам намегӯям. Падарам, ки дар Ман аст, корҳои худро иҷро мекунад. ¹¹ Ба Ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст. Вагарна ба хотири он корҳое, ки меқунам, бовар кунед. ¹² Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳоero, ки Ман меқунам, вай ҳам мекунад ва ҳатто корҳои бузургтар аз он мекунад, чунки Ман ба назди Падарам мераравам. ¹³ Инчунин ҳар чиро, ки аз номи Ман талаб кунед, Ман иҷро мекунам, то ки шӯҳрату ҷалоли Падар дар Писар намоён гардад. ¹⁴ Агар аз номи Ман чизеро аз Ман талаб кунед, онро иҷро хоҳам кард.

Ваъда дар бораи Рӯҳи Муқаддас

¹⁵ Агар шумо Маро дӯст дорад, фармонҳои Маро иҷро мекунед. ¹⁶ Он гоҳ Ман аз Падарам ҳоҳиш мекунам ва ў ба шумо Мададгори дигареро медиҳад, ки то абад бо шумо мемонад. ¹⁷ Ин Рӯҳи ростӣ аст, ки ҷаҳон Ўро қабул карда наметавонад, чунки Ўро на мебинаду на мешиносад. Вале шумо Ўро мешиносад, чун Вай ҳамроҳи шумо аст ва дар шумо мешавад.

¹⁸ Ман шуморо беларастор намегузорам: боз ба назди шумо бармегардам. ¹⁹ Пас аз андаке ҷаҳон Маро дигар намебинад, vale шумо Маро ҳоҳед дид. Азбаски Ман зиндаам, шумо ҳам зинда мешавад. ²⁰ Дар он рӯз медонед, ки Ман дар Падарам ҳастам ва шумо дар Ман ҳастед ва Ман дар шумо.

²¹ Ҳар кӣ бо фармонҳои Ман розӣ шаваду онҳоро иҷро кунад, вай қасест, ки Маро дӯст медорад ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, ўро Падари Ман ҳам дӯст медорад. Ман низ ўро дӯст медорам ва худро ба ў ошкор мекунам». ²² Яхудо (на Искарют) гуфт: «Худовандо, ин чӣ тавр мешавад, ки Ту худро ба мо зоҳир мекунӣ, аммо на ба ҷаҳон?» ²³ Исо дар ҷавоби ў гуфт: «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, қаломи Маро риоя мекунад. Он гоҳ Падари Ман ҳам ўро дӯст медорад. Мо пеши ў меомен ва дар наздаш ҷой мегирем». ²⁴ Қасе ки Маро дӯст намедорад, суханони Маро иҷро намекунад. Он сухане, ки шумо мешунавед, аз Ман нест, балки сухани Падар аст, ки Маро фиристодааст.

²⁵ Ман ин суханонро ба шумо ҳанӯз, ки бо шумо ҳастам, мегӯям. ²⁶ Вале Мададгор, Рӯҳи Муқаддас, ки Ўро Падар аз номи Ман ба шумо мефиристад, ҳама чизро ба шумо ёд медиҳад ва ҳар сухани Маро ба хотири шумо меовараад.

²⁷ Ман оромиро ба шумо мемонам, оромии ҳудамро ба шумо медиҳам. Ман онро ба шумо на ба он тавре медиҳам, ки ҷаҳон медиҳад. Фаму гуссаро аз дилҳоютон дур кунеду ҳаросон нашавед! ²⁸ Шумо аллакай суханони Маро шунида будед, ки Ман мераравам ва ба назди шумо бармегардам, гуфта будам. Агар Маро дӯст медоштед, ҳурсанд мешудед, ки Ман ба пеши Падар мераравам, зоро Падар аз Ман бузургтар аст. ²⁹ Ана Ман инро пеш аз ба амал омаданаш ба шумо гуфтам, то вақте ки ин ҳодиса ба амал меояд, имон оваред! ³⁰ Ман дигар вақти дароз бо шумо гап намезанам, ҷонки ҳукмрони ин ҷаҳон омада истодааст. Вай бар Ман ҳеч қудрате надорад, ³¹ вале Ман аз рӯи фармони Падар, ки ба Ман додааст, ин корро мекунам, то ҷаҳон ғидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам. Бархезед, биёед, аз ин ҷо мераравем!»

15

Исо токи ҳақиқӣ аст

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Ман токи ҳақиқӣ ҳастам ва Падари Ман токпарвар аст. ² Ҳар шоҳаеро, ки дар Ман ҳосил намедиҳад, Ў бурида мепартояд ва ҳар шоҳаи ҳосилдиҳандаро ҳомтот мекунад, то меваи бештаре ба бор оварад. ³ Шумо аллакай ба воситату суханоне, ки Ман ба шумо гуфтаам, пок шудаед. ⁴ Дар Ман бимонед, ҷунон ки Ман дар шумо ҳастам. Ҳамон тавр ки шоҳа, агар дар ток набошад, аз худ ҳосил ба бор оварда наметавонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед, аз худ самара оварда наметавонед. ⁵ Ман токи ҳастам ва шумо шоҳаҳо ҳастед. Танҳо онҳое, ки дар Ман ҳастанд ва Ман дар онҳо ҳастам, ҳосили фаровон ба бор меоваранд, ҷонки бе Ман шумо ҳеч коре карда наметавонед. ⁶ Ҳар кӣ дар Ман намонад, монанди шоҳа партофта шуда, баъд ҳушк мешавад. Чунин шоҳаҳоро ҷамъ карда, ба оташ мепартоянду месӯzonанд. ⁷ Агар шумо дар Ман бимонед ва суханони Ман дар шумо бимонанд, ҳар чизеро, ки талаб кунед, бароятон иҷро мешавад! ⁸ Падари Ман бо он шӯҳрату ҷалол мёёбад, ки шумо самари зиёд меоваред ва бо ин нишон медиҳед, ки шогирдони Ман ҳастед.

⁹ Ҷӣ тавре ки Падар Маро дӯст медорад, ҳамон тавр Ман ҳам шуморо дӯст медорад. Дар муҳаббати Ман бимонед! ¹⁰ Айнан чӣ тавре ки Ман фармонҳои Падарамро иҷро кардам дар муҳаббаташ мондам, шумо низ агар фармонҳои Маро иҷро кунед, дар муҳаббати Ман мемонед. ¹¹ Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки шодии Ман дар

шумо бощад ва шодии шумо пурра гардад. 12 Фармони Ман ин аст: чуноне ки Ман шуморо дўст медорам, ҳамон тавр шумо яқдигарро дўст доред. 13 Аз он муҳаббате, ки кас чонашро барои дўстонаш фидо мекунад, муҳаббати бузургтаре нест. 14 Агар фармонҳои Маро ичро кунед, шумо дўстони Ман ҳастед. 15 Ман дигар шуморо хизматтор наменомам, зеро хизматтор намедонад, ки ҳоҷаи ў ба чӣ кор машгул аст. Лекин Ман шуморо дўстони худ меҳонам, чунки ҳама чизи аз Падар шунидаамро ба шумо гуфтаам. 16 Шумо Маро интихоб накардаёт, балки Ман шуморо интихоб карда, таъян намудаам, ки рафта мева биёред ва мевае, ки то абад меномад. Инак, ҳар чи ба номи Ман аз Падар талаб кунед, ў ба шумо бидиҳад. 17 Пас, фармони Ман барои шумо ин аст, ки ҳамдигарро дўст доред».

Нафроти ҳаҷон

18 «Агар ҳаҷон аз шумо нафрот кунад, донед, ки аввал аз Ман нафрот дошта буд. 19 Агар шумо аз ин ҳаҷон мебудед, ҳаҷон шуморо ҳамчун аз они худ дўст медошт. Вале, аз сабаби он ки Ман шуморо аз ин ҳаҷон интихоб карда гирифтам ва шумо аз ин ҳаҷон нестед, ин ҳаҷон аз шумо нафрот дорад. 20 Дар хотир доред, ки Ман ба шумо чӣ гуфта будам: „Хизматтор аз ҳоҷаи худ бузургтар нест“. Пас, агар Маро барои азоб додан дунболагирий карда бощанд, шуморо низ дунболагирий мекунанд. Агар суханони Маро ичро карда бощанд, суханони шуморо низ ичро мекунанд. 21 Аммо мардум ҳамаи инро бо шумо аз барои Ман мекунанд, чунки фиристандаи Маро намешиносанд. 22 Агар Ман ба ҳаҷон намеомадам ва ба онҳо сухане намегуфтам, онҳо гуноҳе намедоштанд, вале акнун барои сафед кардан гуноҳи худ баҳона надоранд. 23 Касе, ки аз Ман нафрот мекунад, аз Падари Ман низ нафрот дорад. 24 Агар Ман дар байни онҳо он корҳоеро, ки касе накардааст, намекардам, онҳо гуноҳ намедоштанд. Вале акнун онҳо он корҳоро диданд ва бо вучуди ин аз Ман ва ҳам аз Падарам нафрот доранд. 25 Ин барои ичро шудани гуфтаҳои шариати онҳо ба амал меояд, ки гуфта шудааст: „Бесабаб аз ман нафрот доштанд“.

26 Вале, вақте Мададгоре, ки Ман аз ҷониби Падар ўро назди шумо мифиристам, меояд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, дар барои Ман шаҳодат медиҳад. 27 Инчунин шумо ҳам шаҳодат медиҳед, зеро шумо аз рӯзҳои аввал бо Ман будед».

16

1 Исо суханашро давом дода гуфт: «Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки роҳзада нашавед. 2 Шуморо аз ибодатхонаҳо чудо мекунанд. Ҳатто чунон замоне фаро мерасад, ки кушандагони шумо фикр мекунанд, ки бо

ин корашон ба Худо хизмат мекунанд. 3 Онҳо аз сабаби он чунин рафтор мекунанд, ки на Падар ва на Маро мешиносанд. 4 Аммо Ман ин чизҳоро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани ин вақт шумо ба хотир оред, ки Ман дар бораи онҳо ба шумо гуфта будам.

Кори Рӯҳи Муқаддас

Аз аввал дар бораи ин чизҳо ба шумо нагуфтам, чунки ҳамроҳи шумо будам. 5 Акнун пеши он касе меравам, ки Маро фиристодааст. Вале ҳеч касе аз шумо ба Ман савол намедиҳад, ки „Гу ба қуҷо меравӣ?“, 6 чунки суханони Ман дилҳои шуморо пур аз гам карданд. 7 Аммо Ман ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои фоидай шумост. Зеро, агар Ман наравам, Мададгор пеши шумо намеояд ва агар биравам, ўро ба назди шумо мифиристам. 8 Вақте ки ў меояд, фикрронии нодурусти ин ҳаҷонро дар бораи гуноҳ, ростӣ ва ҳукмкуни фош мекунад; 9 гуноҳ дар ин аст, ки онҳо ба Ман имон намеоваранд; 10 ростӣ дар ин аст, ки Ман ба пеши Падарам меравам ва шумо дигар Маро намебинед; 11 ҳукмкуни дар ин аст, ки ҳукмрони ин ҳаҷон аллакай айбордor шудааст.

12 Ман боз бисёр чизи ба шумо гуфтанӣ дорам, аммо алҳол шумо онҳоро гуңчонда наметавонед. 13 Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, ў шуморо сӯи тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад, зеро ў аз худ чизе намегӯяд, балки он чиро, ки мешунавад, ба шумо мегӯяд. Ў ба шумо дар бораи ҳодисаҳои ондия ҳабар медиҳад. 14 Ў Маро шӯҳрату ҷалол медиҳад, зеро ў гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад. 15 Ҳар чӣ Падар дорад, аз они Ман аст. Аз ин сабаб Ман гуфтам, ки ў гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад».

Ба шодӣ табдил ёфтани ғами гусса

16 «Баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид». 17 Он гоҳ барье аз шогирдон ба ҳамдигар гуфтанд: «Ў „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид“ ва „чунки Ман ба пеши Падар меравам“ гуфта чиро дар назар дорад? 18 Ў „андаке“ гуфта чиро дар назар дорад? Мо намефаҳмем, ў дар бораи чӣ гуфта истодааст».

19 Исо фахмид, ки онҳо ба ў савол додани ҳастанд, бинобар ин гуфт: «Шумо аз яқдигар мепурсед, ки „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид“ гуфта чиро дар назар доштам? 20 Ба шумо рост мегӯям, ки шумо гирия карда, андӯҳгин мешавед, вале ҳаҷон шодӣ мекунад. Шумо ғамгин мешавед, аммо ғами шумо ба шодӣ мубаддал мегардад. 21 Ҳангоми таваллуди қӯдак зан ғамгин мешавад, ҷун соати азоби вай расидадаст, вале вақте ки қӯдакро мезояд, азобу шиканҷаро фаромӯш карда, шодӣ мекунад, ки инсоне ба дунё омадааст. 22 Инак, шумо ҳам ҳоло

ғамгин ҳастед, аммо Ман шуморо боз мебинам ва дилҳои шумо аз шодӣ пур мешаванд ва он шодиро ҳеч кас аз шумо гирифта наметавонад.

²³ Он рӯз шумо аз Ман чизе намепурсед. Ба шумо рост мегӯям, ҳар чиро ки бо номи Ман аз Падар талаб кунед, ӯ ба шумо ҳоҳад дод. ²⁴ То кунун шумо аз номи Ман чизеро талаб накардаед. Талаб кунед ва ба даст меоваред ва курсандии шумо пурра мешавад».

Ғалаба бар ҷаҳон

²⁵ «Ман дар ин бора ба шумо бо рамзҳо гуфтам, лекин замоне фаро мерасад, ки ба шумо на бо рамзҳо, балки қушоду равшан дар бораи Падар нақл мекунам. ²⁶ Дар он рӯз бо номи Ман аз ӯ талаб мекунед. Ман намегӯям, ки барои шумо аз Падар талаб мекунам, ²⁷ зеро ҳуди Падар шуморо дӯст медорад, аз сабаби он ки шумо Маро дӯст доштед ва имон овардед, ки Ман аз ҷониби ӯ омадаад. ²⁸ Ман аз ҷониби Падар ба ин ҷаҳон омадаам ва боз ин ҷаҳонро тарк карда, ба назди ӯ меравам».

²⁹ «Акнун Шумо қушоду равшан ва бе рамзҳо гап зада истодаед, — гуфтаанд ба ӯ шогирдон. ³⁰ — Ҳоло мо ғаҳмидем, ки Шумо ҳама чизро медонед ва ҳочати аз Шумо пурсидан нест. Бинобар ин мо имон дормем, ки Шумо аз назди Ҳудо омадаед». ³¹ «Шумо акнун имон овардед? — гуфт дар ҷавоби онҳо Исо. ³² — Инак вақту соате меояд ва он аллакай фаро расидааст, ки ҳамаи шумо пароканда шуда ба ҳонаҳои ҳуд мераవед ва Маро танҳо мегузоред. Вале Ман танҳо нестам, зеро Падар ҳамроҳи Ман аст. ³³ Ман ин ҷизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шумо дар Ман оромӣ пайдо кунед. Дар дунё шуморо азобу уқубат интизор аст, вале шумо мардонагиро аз даст надиҳед: Ман бар ин ҷаҳон ғолиб шудаам!»

17

Барои шогирдонаш дуо қарданӣ Исо

¹ Бা�ъд аз ин суханон Исо ба сӯи осмон нигоҳ, карда гуфт: «Эй Падар, вақт фаро расид. Писари ҳудро шӯҳрату ҷалол дех, то ки Писари Туро шӯҳрату ҷалол бидиҳад, ² ҷунки Ту ихтиёри ҳамаи одамонро ба дасти ӯ супоридай, то ки ӯ низ ба ҳамаи қасоне, ки ба ӯ бахшидай, ҳаёти аబадӣ дихад. ³ Ва ҳаёти аబадӣ ин аст, ки Туро, Ҳудои ягони ҳақиқӣ ва Исон Масехро, ки Ту фиристодай, шиносанд. ⁴ Ман бо анҷом додани он коре, ки Ту ба Ман супорида будӣ, бароят дар рӯи замин шӯҳрат додам. ⁵ Акнун, эй Падар, он шӯҳрату ҷалолеро, ки пеш аз пайдоиши олам дар назди Ту доштам, ба Ман бидех.

⁶ Ман номи Туро ба он қасоне, ки Ту аз ҷаҳон гирифта, ба Ман бахшидай, маълум қардам. Онҳо аз они Ту буданду Ту онҳоро ба Ман бахшидӣ ва онҳо қаломи Туро риоя қарданд. ⁷ Акнун онҳо медонанд, ки ҳама чизи ба Ман додаат, аз они туст. ⁸ Зеро он қаломеро, ки

Ту ба Ман додӣ, Ман ба онҳо расондам ва онҳо қабул карда, дар ҳақиқат ғаҳмиданд, ки Ман аз назди Ту омадаам ва боварӣ доранд, ки Ту Маро фиристодай.

⁹ Ман барои онҳо дуо мекунам. Ман на барои ҷаҳон, балки барои онҳое дуо мекунам, ки Ту ба Ман додай, ҷунки онҳо аз они туанд. ¹⁰ Зеро ҳамаи онҳое, ки Ман дорам, аз они туанд ва онҳое, ки Ту дорӣ, аз они Мананд ва ба василаи онҳо Ман шӯҳрату ҷалол ёфтам. ¹¹ Ман дигар дар ин ҷаҳон нестам, балки пеши Ту меравам, vale онҳо дар ин ҷаҳон мемонанд. Эй Падари Муқаддас, бо қудрати номи ҳуд, ки Ту ба Ман додай, онҳоро муҳофизат бикиун, то онҳо як бошанд, ҷунон ки Ману Ту бо ҳам як ҳастем. ¹² То вақте ки Ман бо онҳо будам, онҳоро бо қудрати номи ту, ки ба Ман бахшидай, муҳофизат ва нигаҳбонӣ қардам. Аз онҳо қасе ҳам ҳалок нашуд, гайр аз як нафар, ки бояд ҳалок мешуд, то гуфтаҳои навишташот ба амал оянд. ¹³ Вале акнун Ман назди Ту меравам ва ин ҷизҳоро ҳанӯз ки дар ин ҷаҳон ҳастам, мегӯям, то шодии Ман дар онҳо пурра шавад. ¹⁴ Ман қаломи Туро ба онҳо расондам ва ҷаҳон аз онҳо нафрӯт кард, ҷунки онҳо аз ин ҷаҳон нестанд, ҳамон тавр ки Ман ҳам аз ин ҷаҳон нестанд. ¹⁵ Ман талаб намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, аммо меҳоҳам, ки онҳоро аз иблис муҳофизат намой. ¹⁶ Онҳо аз ин ҷаҳон нестанд, ҷунон ки Ман ҳам аз ин ҷаҳон нестанд. ¹⁷ Тавассути ростӣ онҳоро барои ҳудро ҷудо кун; қаломи Ту ростӣ аст. ¹⁸ Ҷунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодай, ҳамин тавр Ман ҳам онҳоро ба ҷаҳон фиристодаам. ¹⁹ Ман ба хотира онҳо ҳудро ба Ту бахшидам, то ки онҳо низ ба тавассути ростӣ ҳудро ба Ту бахшида тавонанд.

²⁰ Ман на фақат барои онҳо дуо мекунам, балки барои қасоне ҳам, ки ба воситаи суханони онҳо ба Ман имон меоваранд. ²¹ Бигзор ҳамаи онҳо як шаванд. Бигзор, чӣ тавре ки ту, Падар, дар Ман ҳастӣ ба Ман дар Ту ҳастам, онҳо низ дар мо бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Маро Ту фиристодай. ²² Ман ба онҳо ҳамон шӯҳрату ҷалолеро додаам, ки Ту ба Ман додай, то онҳо як бошанд, ҷунон ки Ману Ту як ҳастем. ²³ Ман дар онҳо ҳастам ва Ту дар Ман ҳастӣ, то онҳо дар ягонагии комил бошанду ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодай ва онҳоро ҳамон тарз дӯст медорӣ, ки Маро дӯст медорӣ.

²⁴ Эй Падар, меҳоҳам, онҳое ҳам, ки Ту ба Ман бахшидай, ҳамроҳи Ман дар он ҷое бошанд, ки Ман мешавам ва он шӯҳрату ҷалолеро бубинанд, ки Ту ба Ман додай, зеро Ту Маро пеш аз оғариниши олам дӯст дошта будӣ. ²⁵ Эй Падари одил, ҷаҳон Туро нашиноҳт, vale Ман Туро мешиносам ва онҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодай. ²⁶ Ман ба онҳо Туро ошкор қардам ва боз ҳам ошкор мекунам, то он муҳаббате, ки Ту нисбат ба Ман

дордай, дар онҳо низ бошад ва Ман ҳам дар онҳо бошам».

18

Дастгир шудани Исо

1 Пас аз ин суханон Исо ҳамроҳи шогирдонаш баромада, ба канори дигари водии Кидрун гузашт. Дар он ҷо боғе буд ва Исо бо шогирдонаш ба он бօғ даромад. ² Яхудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ он ҷоро мединист, чунки Исо ва шогирдонаш бисёр вақт дар он ҷо ҷамта меомаданд. ³ Инак, Яхудо дастаи аскарони румӣ ва посбонони Хонаи Ҳудоро, ки аз тарафи сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён фиристода шуданд, бо ҳуд ба он ҷо овард. Онҳо ҳама мусаллаҳ буданд ва дар даст фонусу машъял баршоша меомаданд.

⁴ Исо мединист, ки бо ӯ ҷай ҳодиса рӯй медиҳад, бинобар ин ба пешӣ онҳо баромада, пурсид: «Шумо киро ҷустуҷӯ мекунед?» ⁵ Онҳо ҷавоб доданд: «Иси Носириро». «Ин Манам», — ҷавоб дод Исо. Яхудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ ҳамроҳи онҳо буд. ⁶ Ҳамин ки Исо «Ин Манам» гуфт, онҳо ақибнокӣ рафта, ба замин афтоданд. ⁷ Исо боз аз онҳо пурсид: «Шумо киро ҷустуҷӯ мекунед?» «Иси Носириро», — гуфтанд онҳо. ⁸ «Ман ба шумо гуфтам, ки ин Ман ҳастам. Агар барои шумо Ман лозим бошам, пас монед, ки ин одамон раванд». ⁹ Ӯ барои он ин тавр гуфт, то суханони «Аз он қасоне, ки Ту ба Ман баҳшидӣ, қасеро аз даст надодам» гуфтааш иҷро шаванд.

¹⁰ Шимъўни Петрус, ки шамшер дошт, онро аз ғилоф қашида, ғуломи сарвари рӯҳониёро заду гӯши рости ӯро буррида партофт. Он ғулом Малхус ном дошт. ¹¹ Исо ба Петрус гуфт, ки шамшерашро ба ғилофаш андозад. Инчунин илова кард: «Наход, ки аз қосаи азобе, ки Падарам барои Ман додааст, нанӯшам?»

¹² Он ғоҳ дастаи аскарони румӣ бо фармондехӣ ҳуд ва посбонони яхудӣ Исо дастгир карда бастанд. ¹³ Аввал ӯро назди Ҳонон, падарарӯи Қаёфо бурданд, ки ҳамон сол сарвари рӯҳониён буд. ¹⁴ Қаёфо ин ҳамон шахсе буд, ки ба ҳукуматдорони яхудӣ маслиҳат дод, ки агар ба ҷои тамоми мардум як нафар бимирад, беҳтар аст.

Исоро инкор карданы Петрус

¹⁵ Шимъўни Петрус ва як шогирди дигари Исо аз паси ӯ рафтанд. Он шогирд бо сарвари рӯҳониён ошной дошт, бинобар ин ҳамроҳи Исо ба ҳавлии сарвари рӯҳониён даромад. ¹⁶ Вале Петрус дар беруни ҳавлӣ, дар назди дарвоза истод. Пас он шогирде, ки бо сарвари рӯҳониён ошной дошт, баромада, ба зане, ки дарвазабон буд, гуфтагӯ карда, Петрусро ба ҳавлӣ даровард. ¹⁷ Зани дарвазабон ба Петрус гуфт: «Оё ту аз шогирдони он қа нестӣ?» «Не, нестам», — ҷавоб дод Петрус.

¹⁸ Азбаски ҳаво хунук буд, ҳизматгорон ва посбонон гулҳан даргиронда, дар гирди он

худро гарм мекарданд. Петрус низ дар паҳлӯйи онҳо истода, худро гарм мекард.

Исоро пурсуҷ карданы сарвари рӯҳониён

¹⁹ Сарвари рӯҳониён аз Исо дар бораи шогирдон ва таълимоти ӯ пурсуҷ кард. ²⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман дар пешӣ ҳама ошкоро сухан гуфтаам. Ман доимо дар ибодатхонаҳо ва дар Ҳонаи Ҳудо, ки ҳамаи мардум ҷамъ мешаванд, таълим медодам ва пинҳонӣ ҷизе нағуфтаам. ²¹ Пас, ҷаро шумо аз Ман мепурсед? Аз шунавандагон бипурсед, ки Ман дар бораи ҷай онҳо гуфтаам. Онҳо мединанд, ки Ман ҷай гуфтаам». ²² Ҳангоме ки ӯ ин суханонро гуфт, яке аз посбонони дар паҳлӯяш истода Исолор турсакӣ зада, гуфт: «Ту ҷай тавр ба сарвари рӯҳониён гап гардонда метавонӣ?» ²³ «Агар ҷизе нодуруст гуфта бошам, бигӯ, ки ҳатои Ман дар чист, — ҷавоб дод Исо. — Вале агар дуруст гуфта бошам, ҷаро Маро мезани?»

²⁴ Он ғоҳ Ҳонон Исолор дастbastaro ба назди Қаёфо сарвари рӯҳониён фиристод.

Бори дигар Исолор инкор кардан Петрус

²⁵ Шимъўни Петрус бошад, дар ҷои пештараш истода, худро гарм мекард. Аз ӯ пурсиданд: «Магар ту ҳам аз шогирдони ӯ нестӣ?» Вале Петрус инро инкор карда, «не» ҷавоб дод. ²⁶ «Магар туро дар бօғ бо ӯ надида будам?» — гуфт яке аз ҳизматгорони сарвари рӯҳониён, ҳеши ҳамон қасе, ки гӯшашро Петрус буррида буд. ²⁷ Петрус боз инкор кард. Ҳамон лаҳза хурӯс ҷеф зад.

Исоро дар назди Пилотус

²⁸ Пагоҳии барвақт Исолор аз назди Қаёфо ба қасри ҳоқими румӣ бурданд. Онҳое, ки ӯро оварданд, ба хотири он ки ҳаром нашаванду ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда тавонанд, ба қаср надаромаданд. ²⁹ Пас, Пилотус ба назди онҳо баромада, гуфт: «Айбӣ ин одам дар чист?» ³⁰ Онҳо ҷавоб доданд: «Агар ӯ ҷинояткор намебуд, магар ба дасти шумо месупоридем?» ³¹ «Худатон ӯро гирифта аз ӯйи қонунатон ҳукм қунед», — гуфт ба онҳо Пилотус. «Ба мо раво нест, ки қасеро ба қатл расонем», — ҷавоб доданд роҳбарони яхудӣ. ³² (Ҳамаи ин барои он рӯй дод, то суханон Исолор, ки дар бораи тарзи маргаш гуфта буд, иҷро шаванд).

³³ Пилотус ба қаср баргашт ва Исолор ҷеф зада гуфт: «Оё Ту Шоҳи Яхудиён ҳастӣ?»

³⁴ Исолор ҷавоб гуфт: «Ту ин саволро аз ҳудат мегӯй ё дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтанд?» ³⁵ Пилотус ҷавоб дод: «Магар ман яхудӣ ҳастам? Ҳалиқ ва сардорони рӯҳониёни ҳудат Туро дошта, ба дasti ман супориданд. Ту ҷай кор кардӣ?» ³⁶ Исолор гуфт: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, одамони зердастам мечангиданд, то ки Ман ба дasti ҳукуматдорони яхудӣ таслим нашавам. Не, подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон

нест». ³⁷ «Пас, Ту Шоҳ ҳастай?» — пурсыд аз Ӯ Пилотус. Исо ҷавоб дод: «Ту мегўй, ки Ман подшоҳ ҳастам. Ман барои он таваллуд шуда ба ин ҷаҳон омадам, ки шоҳиди ростӣ башам. Ҳар кӣ тарафдори ростӣ башад, Маро гӯш мекунад». ³⁸ «Ростӣ чист?» — пурсыд аз Ӯ Пилотус.

Ба марғ ҳукм шудани Исо

Ин суханонро гуфта, Пилотус боз ба назди яхудиён баромаду гуфт: «Ман дар Ӯ ҳеч айберо наёфтам». ³⁹ Лекин шумо як анъана доред, ки ҳар иди Балогардон ман бароятон як зиндониро озод мекунам. Мехоҳед, ки бароятон Шоҳи Яхудиёнро озод кунам?» ⁴⁰ «Не! — дод зада ҷавоб доданд онҳо. — Ба ҷои Ӯ Бараббосро озод кун!» Барабbos як марди роҳзан буд.

19

¹ Он вақт Пилотус фармуд, ки Исоро бо қамчин зананд, ² Сарбозон аз ҳор тоҷе бофта, бар сари Ӯ гузоштанд ва ба Ӯ ҷомаи бунафшранг пӯшонданд. ³ Онҳо ба ҷепши Ӯ омада, «Зинда бод Шоҳи Яхудиён!» мегуфтанду Ӯро торсакӣ мезаданд. ⁴ Пилотус боз берун баромада, ба онҳо гуфт: «Акнун ман ин одамро ҷепши шумо меорам. Бидонед, ки ман дар Ӯ ҳеч айбе наёфтам». ⁵ Исо берун баромад ва дар сар тоҷи хордору дар тан ҷомаи бунафшранг дошт. Пилотус ба онҳо гуфт: «Ана ин одам!»

⁶ Сардорони рӯҳонӣ ва посбонон Ӯро дида, фарёд карданд: «Ӯро ба салиб мекӯб кунед! Ӯро мекӯб кунед!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо ҳудатон Ӯро гирифта, мекӯб кунед! Зоро ман дар Ӯ ҳеч айбе наёфтам». ⁷ Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Мо дар шарият қонун дорем, ки мувофиқи он Ӯ бояд бимирад, ҷунки худро Писари Худо эълон кардааст».

⁸ Вақте Пилотус инро шунид, аз ҷепшара зиёдтар тарсид. ⁹ Ӯ боз ба доҳили қаср баргашта, аз Исо пурсыд: «Ту аз кучой?» Вале Исо ҷавобе надод. ¹⁰ «Бо ман гап задан намехоҳӣ? — пурсыд Пилотус. — Магар намедонӣ, ман қудрат дорам, ки Туро озод қунам ва қудрат дорам, ки Туро ба салиб мекӯб қунонам?» ¹¹ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Агар ба та аз боло қудрат дода намешуд, ту бар Ман ҳеч қудрат дошта наметавонистӣ. Бинобар ин қасе, ки Маро ба та таслим кардааст, ғуноҳи бузургтаре дорад».

¹² Аз ин лаҳза Пилотус кӯшиш кард, ки Ӯро озод қунад, вале мардум фарёд мекарданд: «Агар Ӯро озод қунӣ, ту дӯсти император нестӣ! Қасе, ки худро подшоҳ эълон мекунад, вай душмани император аст!»

¹³ Вақте ки Пилотус ин суханонро шунид, Исоро берун овард ва дар маҳале ба номи Сангфарш, ки ба забони ибронӣ онро «Чабто» мегуфтанд, ба курсии доварӣ нишаст. ¹⁴ Арафаи иди Балогардон, қариби нисфириӯзӣ

шуда буд. Пилотус ба мардум гуфт: «Ана Шоҳи шумо!» ¹⁵ Онҳо фарёд зада гуфтанд: «Нест кун! Нест кун! Ӯро мекӯб қун!» «Шумо меҳоҳед, ки ман Шоҳи шуморо мекӯб қунам?» — гуфт Пилотус. Сардорони рӯҳонӣ ҷавоб доданд: «Мо гайр аз император подшоҳи дигаре надорем!»

¹⁶ Он гоҳ Пилотус Исоро барои мекӯб кардан ба дasti онҳо супорид.

Мекӯб шудани Исо

¹⁷ Онҳо Исоро бурданд ва Ӯ то «Ҷои қосаҳонаи сар», ки ба забони ибронӣ «Чолҷото» ном дошт, салиби худро бардошта, рафт. ¹⁸ Дар он ҷо Ӯро ба салиб мекӯб карданд ва ҳамроҳи Ӯ боз ду нафари дигарро дар салибҳо, яке аз тарафи ҷеп ва дигаре аз тарафи рост, мекӯб карданд ва Исо дар мобайни онҳо буд. ¹⁹ Пилотус лавҳаҷаеро нависонда, ба салиб мекӯб қунонд, ки дар он ҷунин навишта шуда буд: «Исои Носирӣ, Шоҳи Яхудиён». ²⁰ Одамони зиёд ин навиштаро хонданд, ҷунки ҷое, ки Исо мекӯб шуд, аз шаҳр дур набуд ва он суханон ба забонҳои ибронӣ, румӣ ва юнонӣ навишта шуда буданд.

²¹ Сардорони рӯҳонӣ яхудиён ба Пилотус гуфтанд: ««Шоҳи Яхудиён» нанавис, балки бинавис, ки «Ин одам «Ман Шоҳи Яхудиён ҳастам» мегуфт»». ²² «Ҳар ҷой ҷавоб доданд, навиштам», — ҷавоб дод Пилотус.

²³ Баъд аз он ки сарбозон Исоро мекӯб карданд, либоси Ӯро гирифта, аз рӯи шумораи сарбозон ба ҷор қисим тақсим карданд. Куртаи Ӯ ҳам гирифтанд; ин курта аз матои ялкуҳт бофта шуда буд ва ҷои пайваст наёшт. ²⁴ Онҳо ба яқдигар гуфтанд: «Биёд, инро пора намекунему қурта партофта мебинем, ки соҳиби он кӣ мешавад».

Дар навиштаҷот омадааст: «Либоси Маро дар байни худ тақсим карданд ва бар куртаи Ман куръа партофтанд». Барои иҷро шудани ин навиштаҷот ҳамаи ин ба амал омад. ²⁵ Ҷунин буд амали сарбозон.

Дар назди салиби Исо модар ва холааш, Марями зани Келуп ва Марями Маҷалия истода буданд. ²⁶ Исо модари худ ва дар канори Ӯ шогирди дӯстдоштаашро дида, ба модараши гуфт: «Модар, ана ин писари туст». ²⁷ Баъд ба он шогирд гуфт: «Ана, ин модари туст». Аз ҳамон вақт он шогирд модари Исоро ба хонаи худ бурд.

Марғи Исо

²⁸ Исо донист, ки ҳама чиз иҷро шуд ва барои ба амал омадани пешӯйии навиштаҷот гуфт: «Ташна мондам!»

²⁹ Дар он ҷо Ҷои қосаи пур аз сирко буд ва латтаеро гирифта, ба он сирко тар карданду ба нӯги ҷӯбе гузошта, ба лабони Ӯ наздиқ оварданд. ³⁰ Ҷун Исо сиркоро ҷашид, гуфт: «Иҷро шуд!» Баъд сар ҳам карда ҷон дод.

³¹ Он рўзи тайёрй ба рўзи истироҳат буд ва сардорони яхудӣ намехостанд, ки часади меҳкӯбшудагон дар рўзи истироҳат дар салиб бимонад, чунки он рўзи истироҳат ба рўзи иди бузург рост омада буд. Бинобар ин онҳо аз Пилотус дарҳост карданд, ки пойҳои меҳкӯбшудагонро шикананду ҷасади онҳоро аз салиб ба поён фароранд. ³² Сарбозон омада, аввал пойҳои меҳкӯбшудаи якум ва баъд меҳкӯбшудаи дуюмро шикастанд. ³³ Вале вақте ки ба Исо наздик омаданд, диданд, ки ў мурдаст, бинобар ин пойҳои ўро нашикастанд. ³⁴ Яке аз сарбозон бо найза ба паҳлӯи ў зад ва ҳамон дам аз бадани ў хун ва об чорӣ шуд.

³⁵ (Касе, ки тамоми ин ҳодисаҳоро дидаст, шаҳодат медиҳад, то шумо низ имон оваред. Шаҳодати ў рост аст ва ў медонад, ки ҳақиқатро мегӯяд). ³⁶ Ҳамаи ин барои он ба амал омад, ки гуфтаҳои навиштаҷот, ки «Ҳеч як устухони ў шикаста наҳоҳад шуд» иҷро шаванд. ³⁷ Боз дар дигар ҷои навиштаҷот гуфта шудаст, ки «Онҳо ба касе нигоҳ ҳоҳанд кард, ки ўро найза зананд».

Дафни Исо

38 Баъд аз он Юсуфи аромотӣ, ки аз тарси роҳбарони яхудӣ шогирди маҳфии Исо буд, аз Пилотус иҷозат хост, ки часади Исоро гирад. Пилотус иҷозат дод ва ў омада, часади Исоро гирифт. ³⁹ Никӯдимус, ки пештар шабона ба дидани Исо омада буд, низ омад ва қарib сию ҷор кило ширеши хушбӯй бо гиёҳи дорувор омехтаро бо худ овард. ⁴⁰ Онҳо аз рӯи расми яхудиён ҷасади Исоро гирифта, ба кафани бо ҳамон дорувории хушбӯй омехта пеҷонданд. ⁴¹ Дар ҷои меҳкӯбшудаи Исо бое ве дар он боғ қабри наве буд, ки ҳанӯз касе дар он дағни нашуда буд. ⁴² Азбаски арафаи рўзи истироҳати яхудиён буд ва қабр ҳам наздик буд, Исоро дар он ҷо дағни карданд.

20

Зиндашавии Исо

¹ Пагоҳии баравқати рўзи якшанбе, ҳанӯз равшан нашуда, Марями Мачдалия ба сари қабр омад ва дид, ки санг аз даромадгоҳи он гирифта шудааст. ² Ў давида назди Шимъӯни Петрус ва шогирди дигар, ки Исо ўро дӯст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Онҳо Худованди моро аз қабр бурдаанд ва мо намедонем, ки ўро ба кучо гузоштаанд».

³ Пас, Петрус ва он шогирди дигар ба тарафи қабр равона шуданд. ⁴ Ҳардуди онҳо медавиданд, вале он шогирди дигар аз Петрус тезтар давида, аввалин шуда ба сари қабр расида омад. ⁵ Ў хам шуда кафандо дид, вале ба даруни қабр надаромад. ⁶ Аз паси ў Шимъӯни Петрус ҳам давида омад. Вале ба даруни қабр даромада, дид, ки кафан ҳаст ва ⁷ матое, ки дар сари Исо буд, на бо каfan, балки дар каноре чудо пеҷонда шудааст. ⁸ Он

гоҳ шогирди дигар ҳам, ки аввалин шуда ба сари қабр омада буд, ба қабр даромаду ҳамаи инро дидা имон овард. ⁹ Онҳо ҳанӯз суханони навиштаҷотро намефаҳмианд, ки дар бораи ў гуфта шуда буд, ки бояд баъд аз марг зинда шавад. ¹⁰ Шогирдон ба хонаашон баргаштанд.

Ба Марями Мачдалия зоҳир шудани Исо

¹¹ Аммо Марям берун аз қабр истода гирия мекард. Ў гирякунон ҳам шуда ба даруни қабр нигоҳ кард ¹² ва ду фариштаи сафедпӯшро дид, ки дар ҷое, ки пештар Исо гузошта шуда буд, нишастаанд, яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пой. ¹³ «Эй зан, чаро гири мекунӣ?» — пурсиданд онҳо. Марям ба онҳо ҷавоб дод: «Худованди маро бурдаанд ва ман намедонам, ки ўро дар кучо гузоштаанд».

¹⁴ Инро гуфта, ў ба қафо рӯ гардонду дид, ки дар рӯ ба рӯи ў Исо истодааст. Вале ў надонист, ки ин Исо аст. ¹⁵ Исо ба вай гуфт: «Эй зан, чаро гири мекунӣ? Ту киро мечӯй?» Марям ўро бобон фикр карда ба ў гуфт: «Эй ҳоҷа, агар шумо ўро бурда бошед, ба ман бигӯёд, ки дар кучо гузоштаед, то ўро гирифта барам». ¹⁶ «Эй Марям!» — гуфт Исо. Марям рӯ оварда, бо забони ибронӣ фарёд зад: «Эй Раббуни (ки матьюяш „устод“ аст)!» ¹⁷ Исо ба ў гуфт: «Ба Ман даст нарасон, ки ҳанӯз ба пеши Падар боло нарафтаам. Лекин назди бародаронам рафта гӯй, ки Ман назди Падарни Ману шумо, ба назди Ҳудои Ману шумо меравам». ¹⁸ Марями Мачдалия ба назди шогирдон омада, дар бораи Худовандро диданаш ба онҳо ҳабар дод. Инчунин суханони Исоро, ки ба ў гуфта буд, ба онҳо нақл кард.

Ба шогирдон зоҳир шудани Исо

¹⁹ Бегоҳии худи ҳамон рӯз, яъне рўзи якшанбе, вақте ки шогирдон якҷоя ҷамъ шуда, аз тарси роҳбарони ҳалқ дарҳоро маҳкам баста менишастанд, Исо омаду дар миёни онҳо истода гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳоҳам». ²⁰ Инро гуфта, дастҳо ва паҳлӯяшро ба онҳо нишон дод. Шогирдон аз дидани Худовандашон ҳурсанд шуданд. ²¹ «Ба шумо оромӣ меҳоҳам! — тақрор кард Исо. — Чунон ки Падар Маро фиристодааст, Ман низ шуморо мефиристам».

²² Баъд аз ин суханон ў бар онҳо пуф карда, гуфт: «Рӯҳи Муқаддасро қабул кунед! ²³ Гуноҳи қасонеро, ки бубахшед, ба онҳо баҳшида мешавад ва онҳоеро, ки набахшед, туноҳ дар гардани онҳо мемонад».

Исо ва Тумо

²⁴ Тумо, яке аз он дувоздаҳ шогирди Исо, ки боз Дугоник номидা мешуд, ҳангоми омадани Исо дар он ҷо ҳамроҳи онҳо набуд. ²⁵ Шогирдорни дигар ба ў гуфтанд: «Мо Худовандро дидем!» Вале ў ба онҳо ҷавоб дод: «То бо ҷашмони ҳудам изҳои меҳро дар дастони ў набинам ва ангуштамро ба

он нагузорам ва дастамро ба захми паҳлӯяш намонам, бовар намекунам!»

²⁶ Баъд аз як ҳафта шогирдон боз чамъ омаданд ва Тумо ҳам ҳамроҳи онҳо буд. Дар баста буд, vale Исо омада, дар миёни онҳо истоду гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳоҳам!» ²⁷ Баъд ба Тумо гуфт: «Ангуштатро ба ин ҷо гузору дастонамро бин ва дастатро ба захми паҳлӯйн гузор! Дигар шубҳа нақуну бовар кун!» ²⁸ Тумо ба Вай ҷавоб дод: «Эй Худованди ман, Худои ман!»

Он ғоҳ Исо ба ў гуфт: «Магар аз сабаби он бовар меқунӣ, ки Маро мебинӣ? Vale ҳушбахтанд онҳое, ки Маро надида имон овардаанд.»

³⁰ Исо дар ҳузури шогирдони худ бисёр мӯъчиизоти дигареро ҳам нишон дода буд, ки дар бораи онҳо дар ин китоб гуфта нашудааст. ³¹ Vale ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба ў ҳаётӣ абадӣ ёбед.

21

Ба ҳафт шогирд зоҳир шудани Исо

¹ Баъд аз ин Исо дар канори баҳри Табария бори дигар ба шогирдони худ зоҳир шуд. Зоҳир шудани ў ана ин тавр ба амал омад: ² Шимъўни Петрус, Тумо, ки боз Дугонии номида мешуд, Натаноил, ки аз аҳли Қанои Ҷалил буд, ду писари Забдой ва ду шогирди дигари ў — ҳама дар як ҷо чамъ омада буданд. ³ Шимъўни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман рафта, моҳӣ сайд меқунам». «МО ҳам ҳамроҳи ту меравем», — гуфтанд дигарон.

ОНҲО Рафта ба қаиқ савор шуданд, аммо он шаб ҷизе сайд накарданд.

⁴ Вақти баромади офтоб Исо дар соҳил истода буд. Аммо шогирдон нафаҳимидаанд, ки ин Исо аст. ⁵ Исо аз онҳо пурсид: «Эй барадарон, ягон моҳӣ сайд кардед?» «Не», — ҷавоб доданд онҳо. ⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Тӯрро аз тарафи рости қаиқ партоед ва моҳӣ медоред». Онҳо тӯр партофтанду аз сабаби зиёд будани моҳӣ онро ба қаиқ кашида натавонистанд. ⁷ Он шогирде, ки Исо ўро дӯст медоشت, ба Петрус «Ин Худованд аст!» гуфт. Вақте Шимъўни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, либосашро пӯшиди (чунки либосашро кашида буд) худро ба об партофт. ⁸ Шогирдони дигар бо қаиқ ба тарафи соҳил ҳаракат карда, тӯри пур аз моҳиро аз паси худ кашида оварданд. Онҳо аз соҳил на он қадар дур буданд, таҳминан дар масофаи сад қадам.

⁹ Вақте онҳо ба соҳил расиданд, гулханеро диданд, ки рӯи он моҳӣ гузошта шудааст ва дар паҳлӯйи он нон ҳам буд. ¹⁰ Он ғоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Аз моҳиҳои сайд кардаатон биёред!» ¹¹ Шимъўни Петрус ба қаиқ даромада, тӯри пур аз яксаду панҷоҳу се моҳии калонро аз об ба соҳил кашид. Bo вуҷуди ин қадар зиёд

будани моҳӣ тӯр канда нашуд. ¹² Исо ба онҳо гуфт: «Биёед ва ноништа қунед!». Аз шогирдон касе чуръат накард, ки «Ту кистӣ?» гуфта бипурсад, чунки онҳо фаҳмидаанд, ки ин Худованд аст. ¹³ Он ғоҳ Исо пеш омада, ноно гирифту дар байнин онҳо тақсим кард, инчунин моҳиҳоро ҳам. ¹⁴ Ин бори сеюм буд, ки Исо баъд аз зинда шуданаш худро ба шогирдон нишон дод.

Исо ва Петрус

15 Баъд аз хӯрдани хӯрк Исо ба Шимъўни Петрус гуфт: «Эй Шимъўни писари Юханно, оё ту Маро аз онҳо бештар дӯст медорӣ?» «Оре, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Барраҳои Маро ҷарон», — гуфт Исо. ¹⁶ Бори дуюм Исо ба ў гуфт: «Эй Шимъўни писари Юханно, ту Маро дӯст медорӣ?» «Бале, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Гӯсфандони Маро саробонӣ кун», — гуфт Исо. ¹⁷ Бори сеюм Исо ба ў гуфт: «Эй Шимъўни писари Юханно, ту Маро дӯст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки Исо бори сеюм аз ў мепурсад, ки ўро дӯст медорад ё не. «Худованд, ба Ту ҳама чиз маълум аст, — гуфт ў ба Исо. — Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам». Исо ба ў гуфт: «Гӯсфандони Маро ҷарон». ¹⁸ Ба ту рост мегӯям, вақте ки ҷавон будӣ, худат камарбандатро баста ба ҳар ҷое, ки меҳостиӣ, мерафтиӣ, vale вақте ки пир мешавӣ, дастҳои худро дароз мекунӣ ва каси дигар камарбандатро баста ба ҷое, ки намехоҳӣ, туро мебарад».

¹⁹ Bo ин суханон Исо ба Петрус фаҳмонд, ки бо қадом роҳ марги Петрус Худоро шӯҳрату ҷалол коҳҳад дод. Баъд ба Петрус гуфт: «Аз паси Ман биё».

Исо ва шогирди дӯстдоштааш

20 Петрус ба ақиб нигоҳ карда, шогирдеро дид, ки Исо ўро дӯст медошт. ў аз паси онҳо меомад. Ин ҳамон шогирде буд, ки дар вақти шом хӯрдан ба Исо такя карда пурсида буд: «Эй Худованд, кӣ ба Ту хиёнат меқунад?» ²¹ Инак, Петрус ўро дида, аз Исо пурсид: «Эй Худованд, бо ў чӣ мешавад?» ²² Исо ҷавоб дод: «Агар Ман ҳоҳам, ки ў то вақти бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ даҳл дорад?» ²⁴ Ин ҳамон шогирдест, ки ҳамаи инро навишааст ва дар бораи ин ҷизҳо шаҳодат медиҳад ва монад, ки шаҳодати ў рост аст.

²⁵ Инчунин Исо боз бисёр корҳои дигареро ҳам кардааст. Агар ҳамаи онҳо навишааш мешуданд, ба гумонам, дар тамоми олам борои ин миқдор китоб ҷой ёфт намешуд.

Номаи якуми Павлуси фириста ба Тасслўнициён Пешгуфтор

¹ Мо Павлус, Силўс^{*} ва Тимотиюс ба чамоати имондорони шаҳри Тасслўниций, ки аз они Худо-Падар ва Худованд Исои Масеҳ аст, салом мерасонем. Файзу осоиштагӣ бар шумо бод![†]

Тасслўнициён аз рӯи имон зиндагонӣ мекунанд

² Мо ҳамеша шумо — тасслўнициёнро дар дуоҳоямон ба хотир оварда, барои ҳамаи шумо Худоро шукр мегӯем.³ Инчунин дар назди Худо-Падари мо имон ва муҳаббату умедини шуморо ба ёд меорем. Яъне корҳои шуморо, ки бо имон содир кардед, меҳнатеро, ки бо муҳаббату мекунед, умедеро, ки ба Худованд Исои Масеҳ доред ва онро нигоҳ медоред.⁴⁻⁵ (4-5) Эй бародарони азизи Худо, азбаски ҳушхабари расондаамонро на танҳо дар сухан, балки бо қуввати Рӯҳи Пок қабул кардед ва ба он ҳушхабар боварии комил доред, мо медонем, ки Худо шуморо интиҳоб кардааст. Худатон ҳам медонед, ки мо чӣ гуна одамон будем, чун барои беҳбудии шумо дар назданон мондем.⁶ Шумо аз мову Худованд ибрат гирифтед: бо вучуди азобҳои бисёр шумо қаломро бо ҳушнудии Рӯҳи Пок қабул кардед.⁷ Аз ҳамин сабаб, шумо барои ҳамон имондорони вилоятҳои Мақдуния ва Оҳоия намунаи ибрат шудед.⁸ Акунун қаломи Худованд аз тарафи шумо на танҳо дар Мақдуния ва Оҳоия, балки дар ҳама ҷое, ки дар бораи имони шумо шунидаанд, паҳн гардид. Барои ҳамин лозим нест, ки дар бораи имони шумо ба касе гӯем.⁹ Чунки дигарон аллакӣ ба мо нақл мекунанд, ки чӣ тавр шумо моро қабул кардаед ва аз бутҳо рӯй гардонид, ба Худои зиндаву ҳақиқӣ рӯй овардаед, то ки ба ӯ хизмат кунед.¹⁰ Инчунин интизори аз осмон омадани Писараш ҳастед, ки ӯро Падар аз мурдагон зинда кардааст — Исоро, ки моро аз ғазаби омадаистодаи Худо раҳой мебахшад.

2

Хизмати Павлус дар Тасслўникий самар меовараф

1 Бародарон, худи шумо медонед, вақте ману Силўс ва Тимотиюс ба назди шумо омадем, хизматамон самаранок буд.² Чуноне ки медонед, дар шаҳри Филиппӣ моро бисёр азоб доданд, паст заданд, vale Худо ба мо ҷуръат дод, ки бо вучуди зиддиятҳои саҳт ҳушхабари ӯро ба шумо кушоду равшан

* 1:1 Шакли дигари номи Силўс Силвонус аст. [†] 1:1 Дар баязе нусхаҳо «Файзу осоиштагӣ аз Худо-Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ» омадааст.

эълон намоем.³ Охир, дар дაъвати мо гурмоҳ, кардан, нияти бад ва ё фиребе нест.⁴ Бартакс, Худо баъди санчишҳо моро супориш додааст, ки ҳушхабарро эълон кунем. Барои ҳамин бартарие, ки ба мо дода шудааст, ҳангоми сухан гуфтан кӯшиш мекунем, ки на ба одамон, балки ба Худое, ки дилҳои моро месанҷад, писанд оем.⁵ Шумо медонед ва Худо низ шоҳид аст, ки мо ҳаргиз ҳушомадгӯй накардаем ва ба манфиати худ кор набурдаем.⁶ Зоро мо на аз шумо ва на аз қаси дигар таътиф начустаем.⁷ Мо чун

фиристагони Масеҳ ҳақ доштем, ки аз шумо ҳурмату эҳтиром талаб кунем, аммо, мисли он ки модар навозишкорона ба қӯдаконаш ғамхорӣ мекунад, дар байнатон меҳрублон будем.⁸ Мо шуморо чунон дӯст доштем, ки тайёر будем на танҳо ҳушхабари Худоро ба шумо расонем, балки ҷони худро бароятон фидо кунем, ҷонки шумо бароямон хеле азиз ва гиромӣ ҳастед.⁹ Бародарон, шумо дар ёд доред, чӣ тарз мо заҳмат мекашидем: ҳушхабари Худоро ба шумо расонда, боз шабу рӯз кор ҳам мекардем, то ки ба дӯши ягон қаси шумо бор нашавем.¹⁰ Ҳам шумо ва ҳам Худо шоҳид ҳастед, ки рафтори мо нисбати шумо, имондорон, то чӣ андоза пок, дуруст ва беайб буд.¹¹ Худатон медонед, ки мо бо ҳар яки шумо мисли падар бо ғарзандонаш шумонила мекардем;¹² шуморо қувват баҳшидаву рӯхбаланд карда, насиҳат мекардем. Мехостем, ки тарзи зиндагии шумо писанди Худо бошад, ки шуморо ба шуқӯҳу ҷалол ва подшоҳиаш даъват кардааст.

¹³ Мо ҳамеша Худоро шукр мегӯем, ки шумо ҳангоми аз мо шунидани қаломи Худо, онро на ҳамчун сухани одамизод, балки чун қаломи Худо қабул кардед, ки он дар ҳақиқат ҳам ҷунин аст. Ин қалом дар ҳаётӣ шумо, имондорон, амал мекунад.¹⁴ Охир шумо, бародарон, дар азоб қашиданатон ба одамони Худо дар вилояти Яҳудия, ки ба Исои Масеҳ бовар мекунанд, монанд шудед — шумо аз ҳалқи худ ҳамон азобҳоеро қашидед, ки онҳо аз яҳудиён диди буданд.¹⁵ Яҳудиён Худованд Исо ва пайтамбаронро қуштанд, инчунин моро пеш карданд. Рафтори онҳо ба Худо маъқул нест, онҳо ба одамон зиддият карда¹⁶ намегузоранд, ки мо ҳушхабарро ба мардум расонем, то ки начот ёбанд. Бо ин корашон ҳамеша қосаи гуноҳҳояшонро лабрез намуда, ба ғазаби Худо гирифтор мешаванд.

Павлус орзу мекунад, ки бори дигар имондорони тасслўнициро бубинад

¹⁷ Эй бародарон, азбаски мо ноҳоҳ, барои муддати кӯтоҳе на дар дил, балки ҷисман аз шумо ҷудо шудем, ҳоҳиши зиёд доштем, ки шуморо боз рӯ ба рӯ бубинем.¹⁸ Бале, хеле

* 2:7 Шогирдони аввалини Худованд, ки вазифаи маҳсус доштанд.

мехостем ба назди шумо равем. Ман, Павлус, бошам на як бору ду бор кўшиш кардам, аммо иблис пеши роҳамонро гирифт. ¹⁹ Вақте ки Худованд Исо[†]бармегардад, дар назди ў шумо боиси умеду шодмонй ва сарбаландии мо мешавед! ²⁰ Охир шумо сабаби фахру хушнудии мо ҳастед!

3

¹ Пас, чун дигар тоқати чудой надоштем, фикр кардем, ки дар шаҳри Атино худ танҳо бимонем, ² валие ба назди шумо ба шаҳри Таслўниий Тимотиисро фиристем. Ҳамон Тимотиисро, ки бародари мо буда, дар эълон карданни хушхабари Масеҳ хизматгори Худо мебошад. Ҳостем, ки ў шуморо дар имонатон устувор ба боқувват гардонад, ³то касе аз шумо ҳангоми азобҳо ба дудилагӣ роҳ надихад. Шумо пештар ҳам медонистед, ки мо бояд азоб қашем. ⁴ Охир, ҳангоми дар назди шумо буданамон ҳам огоҳ карда будем, ки моро азоб дода, дунబолагирӣ ҳоҳанд кард. Чуноне ки мебинед, ҳамин тавр ҳам шуд. ⁵ Аз ин сабаб, вақте ки тоқатам тоқ шуд, ба назди шумо Тимотиисро фиристодам, то дар бораи имонатон бифаҳмад; мабодо иблиси васвасакор шуморо аз роҳ занад ва тамоми меҳнатамон барбод равад.

⁶ Валие алҳол Тимотиис аз наздатон баргашта, дар бораи муҳаббату имони шумо хабарҳои күш овард. Ў ба мо нақл кард, ки шумо ҳамеша бо некӣ моро ёд мекунед ва меҳоҳед, ки моро боз бубинед, чуноне ки мо ҳам ҳоҳони дидори шумоем. ⁷ Бародарон, дар ин ҳама ранҷу азобу душвориҳоямон имони шумо моро рӯҳбаланд кард. ⁸ Агар имони шумо ба Худованд устувор бошад, мо ҳам зиндадил мегардем. ⁹ Бародарон таслўниий, дар ҳузури Худо шумо ба мо ҳурсандии бузурге бахшидед, ки бораи он Худоро беохир шукур мегӯем. ¹⁰ Мо шабу рӯз аз таҳти дил дуо мегӯем, ки боз бо шумо воҳӯрем, то норасоии имонатонро пурра гардонем. ¹¹ Бигзор худи Худо — Падар ва Худовандамон Исо моро сӯи шумо равона кунад! ¹² Бигзор Худованд бо он муҳаббати бузурге, ки нисбат ба шумо дорем, шуморо ҳам нисбат ба яқдигар ва ҳамагон пур ва лабрез намояд. ¹³ Ҳамин тавр, ў дили шуморо боқувват гардонад, то ҳамон рӯзе, ки Худованд Исо бо пайравонаш меояд, дар пеши Худо-Падарамон беайб ва пок бошед.*

4

Дар бораи зиндагие, ки ба Худо писанд аст

¹ Инак, бародарон, бо номи Худованд Исо* ҳоҳиш ва илтиҷо мекунем, чи тавре ки мотаълим додем, зиндагиро давом дихед, то

* 2:19 Дар баъзе нусхаҳо қадима «Худованд Исо Масеҳ» омадааст. * 4:1 Дар баъзе нусхаҳо қадима «Исо Масеҳ» омадааст.

ки ба Худо писанд оед. Шумо аллакай ҳамин тарз рафтор мекунед, vale қўшиш намоед, ки аз ин ҳам беҳтар зиндагӣ кунед.

² Зеро шумо медонед, ки бо қудрати Худованд Исо чӣ гуна таълимотро ба шумо додаем.

³ Худо меҳоҳад, ки шумо худро пурра ба ў бахшида, аз бадаҳлоқии чинсӣ худро нигоҳ доред. ⁴ Хости Худо ин аст, ки ҳар яки

шумо чисму ҳоҳиҳои худро идора карда, беайб ва бономус бошед. ⁵ Боз Худо меҳоҳад мисли беимононе, ки ўро намешиносанд, пойбанди ҳавасҳои чинсӣ набошед. ⁶ Инчунин мувофиқи хости Худо шумо набояд аз боварии бародарон сўйистифода карда, ба зани вай ҳамхоба шавед. Мо пештар ҳам инро ба шумо қатъиян гуфта ва огоҳ карда будем, ки бараи ҳамаи ин гуноҳҳо Худо аз одам қасос мегирад. ⁷ Чунки ў моро на ба нопокӣ, балки ба ҳаёти пок даяват кардааст. ⁸ Инак, касе ки аз фармудаҳои Худо саркашӣ мекунад, на одамро, балки Худоеро, ки ба шумо Рӯҳи Муқаддасро медиҳад, ради мекунад.

⁹ Оид ба хусуси бародардӯстӣ ҳоҷат ба сухан нест, чунки худи шумо аз Худо таълим гирифтаед, ки яқдигарро дӯст доред. ¹⁰ Бале, шумо ҳамаи имондоронеро, ки дар саросари вилояти Мақдумия ҳастанд, дӯст медоред. Ба ҳар ҳол, ҳоҳиш мекунем, ки яқдигарро боз зиёдтар дӯст доред. ¹¹ Чи тавре ки фармуда будем, оромона зиндагӣ кунед, ҳар кас бо кори худ машгул шуда, бо дастанаш меҳнат кунад. ¹² Чунон зиндагӣ кунед, ки ҳаёти шумо сазовори ҳурмати беимонон бошад, то ки шумо аз дигарон вобаста набошед.

Ҳангоми бозгашти Масеҳ чӣ рӯй медиҳад

¹³ Эй бародарон, намекоҳем, ки шумо дар бораи гузаштагон бехабар монда, ба монаанди беимононе, ки умед надоранд, ғамгин бошед.

¹⁴ Мо бовар мекунем, ки Исои Масеҳ мурда зинда шуд ва инчунин бовар мекунем, ки Худо қасонеро, ки ба Исои Масеҳ имон доштанду аз олам гузаштаанд, ба назди ў ба осмон мебарад.

¹⁵ Мувофиқи суханони Худованд ба шумо мегӯем: мо, ки то бозгаши Худованд зинда мемонем, аз имондорони гузашта, ҳаргиз пеш намеравем. ¹⁶ Зеро худи Худованд аз осмон бо фармони қатъӣ, бо овози сарфариштаву карнайи Худо фурӯд меояд ва аввал онҳое, ки ба Масеҳ имон доштанду мурдан зинда мешаванд. ¹⁷ Сипас мо, зиндаҳои боқимонда, ҳамроҳи онҳо дар абре ба ҳаво, ба пешвази Худованд боло мешавем ва то абад бо ў мемонем. ¹⁸ Бо ин суханон яқдигарро рӯҳбаланд кунед.

5

Барои бозгашти Исои Масеҳ омода бошед

* 3:13 Дар баъзе нусхаҳо қадима дар

¹ Бародарон, ҳочат нест, ки мо ба шумо дар бораи вақту соати он рӯз нависем. ² Зоро шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд ногаҳон фаро мерасад мисли дузде, ки шабона меояд. ³ Ҳангоме ки одамон «дар ҳама чо сулху осоиштагӣ» мегӯянд, ногаҳон ҳалокат меояд, мисли он ки пеш аз таваллуд зани ҳомиладорро дар мегиряд. Ҳамин тавр, ба онҳо низ роҳи гурез нест. ⁴ Аммо шумо, бародарон, дар торикий нестед, то ки он рӯз ногаҳон чун дузд шуморо дар ғафлат ёбад. ⁵ Зоро ҳамаи шумо писарони нур ва рӯзи равшан ҳастед. Мо аз они шаб ва торикий неstem. ⁶ Инак, мисли дигарон дар хоби ғафлат намонем, балки бедор ва ҳушёр бошем. ⁷ Чунки онҳое, ки хобанд, шабона хоб мераванд; онҳое, ки бадмастанд, шабона шароб менӯшанд. ⁸ Лекин мо аз они нури рӯз ҳастем, пас биёед имону муҳаббатро ҳамчун либоси ҷангӣ дар бар қунем ва умеди наҷоти ояндаро ҳамчун қулоҳи ҷангӣ ба сар қашид, ҳушёр биистем. ⁹ Зоро Ҳудо моро на барои ғазабаш, балки барои наҷот ба воситаи Худованди мо, Исой Масеҳ пешакӣ муайян кардааст. ¹⁰ Исо барои мо ҷонашро ғидо кард, то ки мо ҳоҳ зинда бошем, ҳоҳ мурда — ҳамроҳӣ Ӯ зинҷай қунем. ¹¹ Пас рӯҳбаланд кардан ва устувор гардондани якдигарро давом дихед.

Насиҳатҳои амали

¹² Бародарон, аз шумо ҳоҳиш мекунем: намояндалогони Худовандро, ки дар байни шумо меҳнат ва шуморо роҳбарию насиҳат мекунанд, иззат намоед. ¹³ Барои корашон онҳоро ҳурмату эҳтиром қунед ва дӯст доред. Бо якдигар сулху осоиштагӣ дошта бошед.

¹⁴ Эй, бародарон, аз шумо илтиҷо мекунем, ки танбалонро насиҳат қунед; ба тарсончакон кувват баҳшед; сустимонҳоро дастигир қунед; нисбат ба ҳама сабру тоқат дошта бошед. ¹⁵ Нагузоред, ки касе ба ӣавази бадӣ бо бадӣ ҷавоб дихад, балки ҳамеша нисбат ба якдигар ва ҳама ба некӣ кардан кӯшиш қунед. ¹⁶ Ҳама вақт шод бошед, ¹⁷ ҳамеша дуо гӯед, ¹⁸ дар ҳар ҳолат Ҳудоро шукр гӯед, зоро хости Ҳудо барои шумо, ки ба Исой Масеҳ тааллуқ доред, ҳамин аст. ¹⁹ Ба кори Рӯҳи Пок ҳалал нарасонед; ²⁰ пешғӯйихоро зери пой нанамоед, ²¹ лекин ҳамаи инро санҷида, пешғӯйиҳои хубро қабул қунед, ²² аз ҳар намуди бадаш дурӣ қунед!

²³ Бигзор ҳуди Ҳудои осоиштагӣ шуморо комилан пок гардонад, то ки ҳангоми бозгашти Худованди мо Исой Масеҳ тамоми вуҷудатон, яъне рӯҳ, ҷон ва ҷисматон беайб нигоҳ дошта шавад. ²⁴ Ҳудо — Даъваткунандаи шумо вафодор аст ва Ӯ шуморо беайб нигоҳ медорад.

²⁵ Бародарон, барои мо дуо қунед. ²⁶ Ҳамаи бародаронро ба оғӯш гирифта, салом расонед.

²⁷ Дар назди Худованд шуморо вазифадор

мекунам, ки ин номаро ба ҳамаи бародарон хонед.

²⁸ Файзу марҳамати Худованд Исой Масеҳ бо шумо бошад*!

* 5:28 Дар баъзе нусхаҳои қадима «Омин» омадааст.

**Номаи Павлус
ба
Филемӯн
Пешгуфтор**

Павлус ба Филемӯн ва ҷамъомади ҳонагии ўсалом мерасонад.

1 Филемӯни азиз, дӯст ва ҳамхизмати мо! Ман Павлус, ки бандии Исои Масеҳ ҳастам, ҳамроҳи бародари имондори мо Тимотио౦ ба ту² ва ба имондороне, ки дар ҳонаат ҷамъ мешаванд, салом мерасонем. Ҳамчунин, ба ҳоҳари имондори мо Апия ба ҳамсафи мо Архипус саломи моро бирасон. 3 Бигзор файз ва осоиши Падари мо Ҳудо ва Ҳудовандамон Исои Масеҳ бар шумо бод!

Павлус дар бораи меҳру имони Филемӯн менависад

4 Ман ҳамеша туро ба ёд оварда, дар дуоҳоям Ҳудои худро шукр мегӯям,⁵ зеро шунидам, ки ту — Филемӯн муқаддасони Ҳудоро дӯст медоштай ва ба Ҳудованд Исои Масеҳ имон доштай. 6 Бигзор имони ту, ки дар бародарӣ дида мешавад, фахмиши туро дар^{*} бораи ҳама баракатҳое, ки дар Масеҳ дорӣ, афзун намояд.⁷ Бародар Филемӯн, мұҳаббати ту маро хеле курсанд ва рӯҳбаланд намуд, чунки ту ба дили муқаддасон қувват бахшидӣ.

Павлус аз Филемӯн дар бораи Онисимус ҳоҳии мекунад

8 Алҳол дар имон, ки ба Масеҳ дорем, метавонистам далерона ба ту кореро бифармоям. 9 Лекин баҳри мұҳаббати мо ҳамчун Павлуси пир ва шахсе, ки ба хотири Исои Масеҳ зиндонӣ аст, аз ту танҳо ҳоҳиш мекунам.¹⁰ Ҳоҳиши ман дар бораи Онисимус аст, ки дар зиндон ба воситаи ман имон овард. 11 Пеш Онисимус ба ту даркор набуд, лекин ҳоло ба ҳардуюмон ҳам даркор[†] аст. 12 Ӯро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам[‡]. 13 Хеле меҳостам, дар наздам бошаду, ҳангоме ки барои ҳушхабар зиндонӣ ҳастам, ба ҷойи ту ба ман хизмат қунад. 14 Аммо наҳостам бе розигият коре бикунам, то некии ту на ба тарзи маҷбурий, балки бо ҳости ту бошад. 15 Шояд Онисимус барои ҳамин муддате аз ту чудо карда шуда бошад, ки сипас то абад бо ту монад.¹⁶ Лекин акунун на чун гуломи ту, балки хеле беҳтар аз ғулом, ҳамчун бародари азизат бошад. Барои ман Онисимус хеле азиз аст, лекин барои ту ў ҳамчун коргар ва пайрави Масеҳ азизтар аст.

* 1:6 Дар баъзе нусхаҳоюнӣ «дорем» омадааст.

аст. ‡ 1:12 Ӯро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам — дар баъзе нусхаҳо Ӯро чун ҷони ман қабул намо омадааст.

§ 1:20 Дар баъзе нусхаҳоюнӣ «Ҳудованд» омадааст. * 1:25 Дар баъзе нусхаҳо «Ҳудованди мо» омадааст.

† 1:25 Дар баъзе нусхаҳо нома бо «Омин» тамом мешавад.

† 1:11 Маънои номи Онисимус «даркор» ё «фоиданок»

‡ 1:12 Ӯро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам — дар баъзе нусхаҳо Ӯро чун ҷони ман қабул намо омадааст.

§ 1:20 Дар баъзе нусхаҳоюнӣ «Ҳудованд» омадааст. * 1:25 Дар баъзе нусхаҳо «Ҳудованди мо» омадааст.

† 1:25 Дар баъзе нусхаҳо нома бо «Омин» тамом мешавад.

17 Инак, агар маро шарики худ донӣ, ӯро чун ман қабул намо. 18 Агар пеши ту ҳатое карда бошад ё қарзे дошта бошад, онро ба ҳисоби ман гузарон. 19 Инак, ман, Павлус, бо дасти худ ба ту менависам, ки қарзҳои ӯро бармегардонам, агарчи метавонистам гӯям, ки худи ту бо буду шудат аз ман қарздор ҳастӣ. 20 Бале, бародар Филемӯн, меҳоҳам ба хотири Ҳудованд аз ту фоиде бинам. Дилямро дар Масеҳ[§] қувват бубаҳш!²¹ Дилям аз ту пур аст, ки гапи маро ба замин намегузорӣ. Бинобар ин, ба ту менависам, зеро медонам, ки барои ман аз ҳоҳишам бештар ҳоҳӣ кард.²² Боз як ҳоҳиши дигар дорам: барои ман ҳуҷрае омода намо, зеро умед дорам, ки ба сабаби дуоҳои шумо ба наздатон бозгардам.

Саломҳои ниҳоӣ

23 Эпафрос, ки ба хотири Исои Масеҳ бо ман зиндонӣ аст,²⁴ ҳамчунин ҳамкоронам: Марқӯс, Ористархус, Димос ва Луқо ба ту салом мегӯянд.²⁵ Ҳайр, файзи Ҳудованд^{*} Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод![†]

Номаи Ёқуб Пешгуфтор

¹ Ман — Ёқуб, бандай Худо ва Худованд Исои Масеҳ саломи худро ба дувоздаҳ қабилаи Истроил, ки саросари дунё парокондаанд, мефиристам.

Душвориҳо ва васвасаҳо

² Бародаронам, вақте ки ҳар гуна душвориҳо ба сарaton меоянд, онҳоро бо шодию курсандӣ қабул кунед, ³ зеро мединед, ки ҳангоми аз санчиш гузаштани имонатон сабру токататон обутоб мейбад. ⁴ Тоқати шумо бояд пурра обутоб ёбад, он вақт шумо шахси комил ва баркамол расида шуда, бароятон ҳеч чиз камӣ намекунад.

⁵ Аммо агар ба шумо хирад камӣ кунад, метавонед аз Худо онро талаб кунед ва ӯ, ки ба ҳама бо дасти кушод ва бе таънаву миннат медиҳад, ба шумо низ хирад мебахшад. ⁶ Вале ҳангоми талаб кардан бояд бешакку шубҳа боварӣ дошта бошед, ки ӯ медиҳад. Зеро касе, ки шубҳа мекунад, монанди мавҷи бâхр аст, ки бо вазидон шамол пасту баланд мешавад. ⁷ Бигзор чунин шахс фикр нақунад, ки аз ҷониби Худованд ҷизе гирифта метавонад, ⁸ чунки ӯ дудила буда, дар ҳар қарори худ ноустувор аст.

⁹ Бародари бечора бояд аз он фарҳ кунад, ки Худо ўро сарбаланд кардааст. ¹⁰ Сарватманд бошад, аз он фарҳ кунад, ки Худо ўро хоксор мегардонад, чунки умри ў мисли гули саҳро мегузарад. ¹¹ Чуноне ки аз нурҳои сӯзони офтоб сабзаҳо хушкида ва барғҳои гул рехтаву аз зебоиаш ҷизе боқӣ намемонад, сарватманд низ ҳангоми саргармии машгулияташ аз ин дунё мераవад.

¹² Ҳушбахт он касест, ки дар вақти санчишҳо сабру тоқат дорад, зеро ҳангоме ки аз ин гуна имтиҳони зиндагӣ мегузарад, точи ҳайёро ба даст меорад. Ин тоҷро Худо ба дӯстдорони худ ваъда додааст. ¹³ Аммо, вақте ба васваса меафтед, нагӯед, ки «Худо маро месанҷад», чунки Худо худ ба васваса намеафтад ва дигаронро низ ба васваса намеандозад. ¹⁴ Балки ҳар шахс он вақт ба васваса меафтад, ки ҳаваси бад мекунаду баъд саргармии он ҳавас шуда, ба домис васваса меафтад. ¹⁵ Сипас, ҳамин ки дили вай бо ин ҳавас ҳомиладор мешавад, гуноҳро таваллуд мекунад. Гуноҳ бошад, ба воя расида, маргро таваллуд мекунад.

¹⁶ Пас, эй бародарони азизам, фиреб нахӯреп, ¹⁷ балки бидонед, ки ҳар неъмати нек ва бекамбудӣ аз боло, яъне аз ҷониби Падар меояд, ки ӯ Офарандай офтобу моҳ ва ситораҳо мебошад. Агарчи ин ҷонибҳо осмонӣ гоҳе равшану гоҳе тира мешаванд,

Худо ҳеч вақт тағиیر намеёбад. ¹⁸ Ӯ аз рӯйи хости худ ба воситай қаломи ростӣ ба мо ҳаёти навро бахшидааст, то ки мо дар байнӣ ҳамаи оғардиҳои ӯ ҳамчун ҳосили аввал бошем.

Шунидану иҷро кардан

¹⁹ Бародарони азизам, дар ёд дошта бошед, ки ҳар кас бояд ба гӯш кардан чусту ҷолоқ бошаду ба гуфтани газаб кардан саросема нашавад. ²⁰ Чунки қаҳру газаби инсон он ҳаёти дурустери, ки аз рӯйи хости Худо аст, ба амал намеорад. ²¹ Бинобар ин ҳар бадӣ ва бадаҳлоқии одатшударо аз худ дур намоед ва қаломи ба дилатон кошташударо хоккорона қабул кунед, ки ин қалом ҷонатонро начот дода метавонад.

²² Худро фиреб дода, гумон нақунед, ки фақат шунидани қаломи Худо басанда аст, балки гуфтаҳои онро ба ҷо оваред. ²³ Агар қаломро фақат гӯш кунеду иҷро нақунед, монанди шахсе ҳаsted, ки рӯйи худро дар оина мебинаду ²⁴ аз пеши он дур рафтан замон аз ёдаш мебарорад, ки ҷеҳрашӣ гуна буд. ²⁵ Лекин шахсе, ки ба қонуни комил ва озодибаҳшандо бодиқат нигоҳ карданро давом медиҳаду суханони шунидашро фаромӯш накарда, иҷро мекунад, дар ҳар кораш баракат мейбад.

²⁶ Ҳар кӣ худро диндор ҳисоб мекунаду забонашро идора карда наметавонад, ҳам худро фиреб медиҳад ва ҳам диндориаш ба як пули пуч намеарзад. ²⁷ Вале диндорие, ки Падари мо Худо пок ва беайбу нуқсон ҳисоб мекунад, ин аст, ки ба ҷатимону бевазанон дар ҳолати душвориашон ғамхорӣ кунем ва худро аз олуда шудан бо ин ҷаҳон нигоҳ дорем.

2

Оғоҳӣ аз рӯйбинӣ

¹ Эй бародаронам, шумо ки ба Худованди пуршӯҳрату ҷалоламон Исои Масеҳ, имон овардаед, ҳаргиз рӯйбинӣ нақунед. ² Фарз кунем, ки шахсе бо ангуштарини тилло дар даст ва либосҳои қиматбаҳо дар тан ба ҷамъомади шумо медарояд. Ҳамин вақт як камбағале ҳам бо либоси кӯҳнаву ҷанда доҳили маҷлис мешавад. ³ Шумо бошед, ба шахси сарулибоси қиматбаҳо пӯшида «Аз боло гузаред!» мегӯеду ба камбағал «Ана, ҳо дар он ҷо ист» ё «Пеши пойҳои ман, рӯйи замин нишин» мегӯед. ⁴ Пас, магар дар байнатон рӯйбинӣ нест ва оё шумо аз рӯйи фикрҳои бад ҳуқм намекунед?

⁵ Гӯш кунед, бародарони азизам. Охир Худо онҳоеро интиҳоб кардааст, ки дар назари мardумi ҷаҳон камбағал, аммо аз ҷиҳати имон бой ҳастанд ва подшоҳии Худо, ки ӯ ба дӯстдорони худ ваъда додааст, насибашон мегардад. ⁶ Шумо бошед, камбағалонро меранҷонед. Магар худи ҳамин бойҳо шуморо сӯйиистеъмол намекунанд ва ба пеши қозӣ намебаранд? ⁷ Магар онҳо шахсоне

нестанд, ки номи бошарафи Масеҳро дашном медиҳанд? Дар ҳоле ки шумо аз они Масеҳ ҳастед. ⁸ Пас, агар шумо аз рўйи шариати Шоҳи мо рафтор намоед, ки он дар навиштачот омадааст: «Ҳар шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дўст бидорем», он гоҳ кори хуб мекунед. ⁹ Аммо агар рўйбаний намоед, гуноҳ содир мекунед ва аз рўйи шариат шумо қонуншикан ҳисоб мешавед. ¹⁰ Зеро агар шахсе ҳамаи гуфтаҳои шариатро ичро намуда, фақат як нуқтаи онро вайрон қунад, дар шикастани тамоми қонуни шариат айборд мегардад. ¹¹ Зеро ҳамоне ки «Алоқаи ғайриникоҳ накун» гуфтааст, ҳамчунин фармудааст, ки «Одамкушӣ накун». Пас, агар шумо алоқаи ғайриникоҳ накунед, vale одам кушед, қонуншикан мешавед.

¹² Бинобар ин гуфтоту рафтори шумо бояд мисли гуфтоту рафтори шахсе бошад, ки аз рўйи шариати озодибахшанда ҳукм ҳоҳад шуд. ¹³ Зеро ба шахсе, ки нисбати дигарон раҳму шафқат нишон намедиҳад, дар вақти ҳукмшавӣ ба ў низ раҳму шафқат нишон дода намешавад. Чунки раҳму шафқат бар ҳукм дастболо мешавад.

Имон ва амал

¹⁴ Инак, эй бародаронам, чӣ фоида аст, агар касе гўяд, ки имон дорад, аммо амал накунад? Магар чунин имон вайро начот дода метавонад? ¹⁵ Фарзи мисол, як бародар ё ҳоҳаре аз ҷумлаи имондорон сарулибос ва ризқу рӯзӣ надошта бошаду ¹⁶ яке аз шумо ба вай гўед, ки «Сиҳату саломат гарду ҳеч туруснагию ҳуనукиро аз сар нагузарон», аммо ба мӯҳточиҳи моддиаш ҳеч кўмак накунед, пас аз суханони шумо чӣ фоида аст? ¹⁷ Имон ҳам айнан мисли ҳамин беамал бошад, имони мурда аст.

¹⁸ Шояд касе мегўяд: «Яке имон дорад, дигаре бошад, амал мекунад». Ман мегўям: «Каний ба ман имони беамалро нишон дех ва ман ба ту дар амали худ имонамро нишон медиҳам». ¹⁹ Ана ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст. Кори хуб мекунӣ! Аммо ҳатто девҳо ба ин бовар мекунанд ва бинобар ин меларзанд. ²⁰ Эй беақӣ, меҳоҳӣ исбот кунам, ки имон беамал фоида надорад? ²¹ Бубин, ки аҷоддамон Иброҳим писараш Исҳоқро дар болои қурбонгоҳ қурбонӣ карданӣ шуд. Магар аз рўйи ҳамин амалаш ў беайб шуморида нашуд? ²² Мебинӣ, ки ў ҳам бовар карду ҳам амал кард ва имонаш бо амалаш пурра шуд. ²³ Ана ҳамин тавр, гуфтаҳои навиштачот дар бораи Иброҳим, ки «Вай ба Худо имон оварду аз рўйи он беайб ҳисоб шуд» ичро гаштанд ва ў дўстии Худо номида шуд. ²⁴ Пас, ҳоло мебинед, ки инсон на фақат аз рўйи имонаш, балки ҳамчунин аз рўйи амалаш сафед мешавад. ²⁵ Ба монанди ин ҳатто фоҳишае ба номи Роҳоб

бо амалаш беайб ҳисоб шуд. Ў ба ҷоссусони аз тарафи ҳалқи Худо фиристодашуда паноҳ дода, баъд онҳоро аз роҳи дигар ба саломатӣ равона қарда буд.

²⁶ Хулоса, ҳамон тавре ки бадан бе рӯҳ мемираид, имон низ бе амал мемираид.

3

Ром карданӣ забон

¹ Эй бародаронам, бигзор бисёре аз шумо ҳароати муаллими қалом шуданро накунад, зеро ҳудатон мединад, ки аз мо, муаллимон, дар вақти ҷавобдӣ ҳисёртар пурсида ҳоҳад шуд. ² Чун ҳама дар соҳаҳои гуногуни ҳаёт пешпо меҳӯранд, аммо касе, ки дар сухан ҳеч хото намекунад, шахси комил аст ва тамоми баданашро ҳам идора карда метавонад. ³ Масалан, мо барои ром карданӣ аспҳо ба даҳонашон лаҷом мезанем ва он вақт тамоми баданашонро ба ҳар ҷо ки ҳоҳем, гардонда метавонем. ⁴ Ё мисоли дигар қишириро гирем. Ҳарчанд он қалон буда, бо вазидани шамоли шадид ҳароат қунад ҳам, аммо роҳбари қишири онро ба ҳар тарафе, ки ҳоҳад, бо як ҷарҳи ҳурди суккон мегардонад.

⁵ Забон низ айнан монанди ҳамин аст. Он як узви ҳурди бадан аст, аммо чӣ лофи зиёд мезанад. Ана як ҷангали бузург ҳам бо як лаҳчай ҳурди оташ дармегирад. ⁶ Ҳамчунон забон низ оташест, ки аз дӯзах дармегирад. Он як ҷаҳон байдӣ дар байни узвҳоямон мебошад, ки тамоми баданамонро ҳаром мекунад ва тамоми вучудамонро ба оташ гирифтор менамояд.

⁷ Инсон ҳар гуна ҳайвоноту паррандаҳо ва ҳазандоҳову ҷонварони обиро ром кардааст ва ром мекунад, ⁸ лекин забони ҳудро ҳеч яке ром карда наметавонад. Забон як бадин идоранашавандана ва пур аз заҳри марговар аст. ⁹ Бон мо Ҳудованд ва Падари Осмониамонро^{*} ҳамду сано меҳонем ва ҳамчунон бо он одамонро лаънат мегӯем. Ҳол он ки инсон ба шакли Ҳудо оғарида шудааст. ¹⁰ Пас, аз як забон ҳам ҳамду сано ва ҳам лаънат мебарояд. Бародаронам, ин хел набояд бошад. ¹¹ Магар аз як ҷашма оби ширину оби шӯр ҷорӣ шуда метавонад?! ¹² Ё магар дарҳати анҷир бор меварад?! Аз ҷашма оби шӯр низ оби ширин ҷорӣ шуда наметавонад.

Ду намуди ҳирад

¹³ Касе ки дар байни шумо бохираду бофаҳом бошад, бигзор инро бо зиндагии ҳуб ва амалҳо, ки бо хоккории ҳираду ҳикмат анҷом дода мешаванд, нишон диҳад. ¹⁴ Аммо агар дар дилҳои шумо қинаву ҳасад ва ҳудпарастӣ вучуд дошта бошад, ҳудситой накунед, ки таърифатон бар зидди ростиё аст. ¹⁵ Ин гуна ҳираду ҳикмат аз ҷониби Ҳудо нест, балки

* ^{3:9} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот «Ҳудованд Ҳудоро» омадааст.

хикмати заминй, дуняй, яъне шайтонй мебошад.¹⁶ Зеро ҳар вақте ки дар байни шумо кинаву ҳасад ва худпарастй ҳаст, дар ҳамон чо бетартибий ва ҳар гуна фисқу фасод мебошад.

¹⁷ Аммо хираду ҳикмате, ки аз ҷониби Ҳудо меояд, пеш аз ҳама пок аст ва баъд сулҳпарвар, нармид, равшанфир, пур аз раҳму шафқат ва самараҳонек, самимӣ ва бе рӯйбинӣ мебошад.¹⁸ Шахсони сулҳпарвар тухми сулҳро мекоранд ва ҳосилашро, ки адолат аст, ба даст меоваранд.

4

Итоат ба Ҳудо

¹ Сабаби ҳамаи баҳсҳову ҷангҳои байни шумо дар чист? Магар дар ҳамон орзу ва ҳавасҳоятон нест, ки дар дарунатон ҷанг мекунанд?² Шумо ҷизеро саҳт меҳоҳед, аммо ба даст намеоред ва барои ҳамин одамкуши мекунед. Шумо ҳамчунон ҷизеро саҳт ҳавас мекунед, аммо боз ҳам ба мақсадатон намерасед, бинобар ин гирифтари ҷанггу мочаро мешавад. Сабаби ба даст наовардани ҷизи дилҳоҳатон дар он аст, ки аз Ҳудо ҳоҳиш намекунед.³ Вале ҳоҳиш кунед ҳам, ба даст намеоред, ҷонки бо нияти айшу ишрати ҳуд талаб мекунед ва ин нияти нодуруст аст.

⁴ Эй мардуми бевафо, магар намедонед, ки дӯстӣ кардан бо ин ҷаҳон бо Ҳудо душмани карданро мефаҳмонад? Ҳар кӣ бо ин ҷаҳон дӯст шудан ҳоҳад, душмани Ҳудо мешавад.⁵ Ӯ ғифр мекунед, ки дар навиштаҷот бехуда гуфта шудааст: «Рӯҳи Ҳудованд, ки Ҳудо дар дарунамон гузоштааст, саҳт рашик мекунанд?»⁶ Ба мо бошад, Ӯ қуввати бештар аз пештараро ато мекунад, то бар зидди ин ҳавасҳо истодагарӣ қунем. Барои ҳамин ҳам дар навиштаҷот гуфта шудааст: «Ҳудо бар зидди ҳавобаландон аст, лекин ба ҳоккорон қувват мебахшад».

⁷ Пас, ба Ҳудо пурра итоат кунеду ба иблис зид бароед ва Ӯ аз пеши шумо мегурезад.⁸ Ба Ҳудо наздик шавед ва Ӯ низ ба шумо наздик мешавад. Шумо, эй гунаҳкорон, дастонатонро аз ғуноҳ пок созеду шумо, эй дудилагон, дилҳоянро тоза кунед.⁹ Аз корҳоятон пушаймон шуда, нолаву гиря ва ғифон бардоред. Ба ҷойи ҳанда нола кунед ва ба ҷойи шодӣ кардан ғамгин бошад.¹⁰ Дар пеши Ҳудованд сарҳои ҳудро ҳам кунед ва Ӯ шуморо сарбаланд ҳоҳад кард.

¹¹ Эй бародарон, яқдигарро бадгӯйӣ накунед. Ҳар кӣ бар зидди бародараш сухан мегӯяд ё ӯро ҳукм мекунад, дар асл, зидди шариати Ҳудо сухан мегӯяд ва шариатро ҳукм мекунад. Агар шумо шариатро ҳукм мекарда бошад, пас дигар иҷроқунандай он нестед, балки ҳукмкунанда ҳастед.¹² Аммо ҳаминро донед, ки фақат як Шариатдиҳанда ва Ӯ ҳам Ҳукмкунанда аст, ки қудрати начот додан ва

нобуд карданро дорад. Лекин шумо кистед, ки яқдигарро ҳукм мекунед?

Бадии лофзани

¹³ Гӯш андозед шумое, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо фалон шаҳр мераҳом, он чо як сол монда, савдо мекунему фоида ба даст меоварем». ¹⁴ Шумо аз кучо медонед, ки фардо чи рӯй медиҳад? Охир умри шумо мисли буг аст, ки барои як лаҳзаи кӯтоҳ пайдо мешаваду баъд нопадид мегардад.¹⁵ Пас, шумо бояд чунин бигӯед: «Ҳудованд ҳоҳаду зинда монем, фалон корро мекунем». ¹⁶ Дар акси ҳол суханони шумо лофзани аз корҳои ҳуд мешавад ва чунин болиданҳо байдӣ аст.

¹⁷ Пас, ҳар кас ки нек будани кореро медонаду онро иҷро намекунад, ғуноҳ содир менамояд.

5

Оғоҳӣ ба сарватмандон

¹ Ҳоло шумо, эй сарватмандон, гӯш андозед! Шумо бояд гиряву нола кунед, ҷонки бало ба шумо наздик шуда истодааст.² Сарвати шумо пӯсидаасту либосатонро куя задааст.³ Тиллову нуқраатон занг задааст. Ҳуди ҳамин занг бар зидди шумо шаҳодат дода, баданатонро мисли оташ дармегиронад. Шумо бошад, дар ин рӯзҳои охир бойигарӣ ҷамъ кардаед.

⁴ Бинед, шумо ба мардикороне, ки ҳосили заминҳоятонро ҷамъ овардаанд, бояд музди меҳнаташонро медодед, вале гораттарона онро надодед. Ҳоло ҳамин музди меҳнати онҳо бар зидди шумо нола фарёд мекунад ва ин фарёди ҳосилҷамъкунандагон то ба гӯши Ҳудои пуркудрат расидааст.⁵ Ана шумо умри ҳудро дар ин дунё бо қайфу сафо ва айшу ишрат гузаронда, ҳудро мисли ҷонвароне, ки барои қуштан парвариш мешаванд, барои рӯзи ҷаводӣӣ парвариш кардаед.⁶ Одами бегуноҳро, ки ба шумо зиддият нишон намедод, ҳукм карда, ба қатл расонидаед.

Сабру тоқат дар вақти азобҳо

⁷ Бинобар ин, эй бародарон, ҷонон ки дехқон бо сабру тоқат интизори борони баҳору тирамоҳ мешавад, то ки қиштози галлаи гаронбаҳояш ҳосил дихад, шумо низ то омадани Ҳудованд сабру тоқат кунед.⁸ Монанди ҳамин шумо низ бо сабру тоқат устувор истед, ҷонки вақти омадани Ҳудованд наздик аст.⁹ Аз яқдигар, бародарон, арзу шикоят накунед, вагарна ҳукм мешавед, зеро Ҳукмкунанда дар остонаи дар истодааст.

¹⁰ Ҳӯш, бародарон, аз пайғамбароне, ки аз номи Ҳудованд пайғом мёдоданд, ибрат ғигриред, ки чи тавр онҳо дар вақти азобӯ шиканҷаҳо сабру тоқат нишон мёдоданд.¹¹ Шумо медонед, ки мо онҳоеро пурбаракат мешуморем, ки ба азобҳо тоб меоваранд. Тавре ки шумо шунидаед, чи гуна Айоб пайғамбар бо сабру тоқат аз азобҳо гузашт ва

медонед, ки Худованд дар охир барояш чй кор кард*. Худованд пур аз раҳму шафқат аст.

¹² Аз ҳама мұхимаш, бародаронам, ҳеч қасам нахұред, на бо Худо, на бо замин ва на бо ҳеч чизи дигар. Бигзор «ҳа» гүфтани шумо «ҳа» бошад ва «не» гүфтанатон «не» бошад. Вагарна шумо ҳукм мешавед.

Дуои натиҷабахш

¹³ Агар касе аз байни шумо мүшкилие дошта бошад, бояд дуо қунад. Агар хұрсанد бошад, бояд суруджои ҳамду сано бихонад. ¹⁴ Агар касе бемор бошад, бояд рохбарони ҷамоати имондоронро даъват қунад, то ки барояш дуо қунанду бо номи Худованд бар бемор равған моланд. ¹⁵ Он гоҳ дуои боимон беморро шифо мебахшад ва Худованд ўро аз бистари беморй мекезонад. Агар ўгұноҳ карда бошад, гуноҳаш баҳшида мешавад. ¹⁶ Бинобар ин дар пеши яқдигар ба гуноҳжоятон икror шавед ва барои яқдигар дуо қунед, то ки шифо ёбед. Дуои шахси дурусткор бокұдрат ва натиҷабахш аст.

¹⁷ Илес пайғамбар низ шахсе мисли мо буд, аммо вакте аз сидқи дил дуо кард, ки борон наборад, сейнүм сол ба замин борон наборид. ¹⁸ Боз дуо кард, ки борон борад ва аз осмон борон бориду замин ҳосил дод.

¹⁹ Пас, эй бародаронам, бидонед, ки агар касе аз байни шумо аз роҳи ростىй барояду дигаре ўро ба роҳ баргардонад, ²⁰ вай гунахқорро аз роҳи хато баргардонда, ўро аз марғ начот медиҳад ва гуноҳжои зиёдаш баҳшида мешаванд.

* **5:11** Айюб пайғамбар фарзандон ва молу мулкашро аз даст дода, инчунин ба касалии саҳт гирифтор шуда буд. Аммо батьд аз ин азобжо Худо ўро шифо баҳшида, бисёр баракат дода буд.

Номаи якуми Юҳанно Пешгуфтор

Шаҳодат дар бораи Каломи ҳаёт

1 Мо ба шумо дар бораи Каломи ҳаёт эълон мекунем, ки Ў аз ибтидо буд. Мо Ўро шунидему ба ҷашмони худ дидем, инчунин ба Ў нигоҳ қардему ба Ў даст расондем.² Ин ҳаёт намоён шуд. Мо Ўро дидем ва ба шумо дар борааш шаҳодат медиҳем. Мо дар бораи ин ҳаёти абадӣ ҳабар медиҳем, ки Ў бо Падари Осмонӣ буд ва ба мо намоён шуд. ³ Мо ба шумо дидаву шунидаамонро эълон мекунем, то шумо низ шарики муносибатҳои мо шавед, ки ин муносибат аслан бо Падари Осмонӣ ва Писари Ў, Исои Масеҳ аст. ⁴ Ин суханонро барои он менависем, ки шодии мо^{*} пурра гардад.

Бо роҳи равшани рафтан

5 Ана ин пайғом, ки мо аз Масеҳ шунидем ва ба шумо эълон мекунем: «Худо нур аст ва дар Ў ҳеч торикие вучуд надорад». ⁶ Пас, агар гӯем, ки бо Худо муносибат дорем, аммо бо роҳи торикий равем, он гоҳ мо дурӯғгӯй ҳастем ва дар роستӣ зиндагӣ намекунем. ⁷ Аммо агар мо дар равшани роҳ равем, ҳамон тавре ки Худо дар равшани аст, пас бо яқдигар муносибат дорем ва он гоҳ хуни Писари Ў, Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад. ⁸ Лекин агар гӯем, ки мо гуноҳкор неstem, худро фиреб медиҳем ва нишон медиҳем, ки дар вучудамон роستӣ нест. ⁹ Вале агар ба гуноҳҳои худ икror шавем, он гоҳ Худо, ки бобафа во оидл аст, гуноҳҳои моро мебахшад ва аз ҳар нодурустӣ моро пок месозад. ¹⁰ Агар гӯем, ки ҳеч гуноҳ накардаем, Худоро дурӯғгӯй меқунем ва нишон медиҳем, ки каломи Ў дар мо нест.

2

1-2(1-2) Эй фарзандони азизам, ин суханонро ман барои он ба шумо менависам, то ки гуноҳ содир нақунед. Вале вақте касе гуноҳ кунад, мо Исои Масеҳи бейбро дорем, ки ҳоло дар пеши Падари Осмонӣ моро тарафдорӣ мекунад. Ў барои ором карданӣ ғазаби Худо ва бахшида шудани гуноҳҳои мо ва нафакат барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон ҷони худро фидо кардаст.

3 Агар мо ба фармонҳои Худо итоат қунем, он гоҳ боварӣ дошта метавонем, ки Ўро ба роستӣ шинохтаем. ⁴ Ҳар касе, ки «ман Худоро шинохтаам» мегӯяду фармонҳои Ўро иҷро намекунад, дурӯғгӯй аст ва роستӣ дар вучудаш нест. ⁵ Мо факат ҳамон вақт Худоро ҳақиқатан дӯст медорем, ки фармонҳояшро иҷро қунем. Он гоҳ медонем, ки аз они Худо ҳастем. ⁶ Вақте

касе мегӯяд, ки Ў бо Худо аст, бояд ҳамон тавре амал кунад, ки Исо амал мекард.

7 Азизонам, ман ба шумо фармони нав наменависам, балки фармони қадимаэро менависам, ки шумо аз аввал доштед. Фармони қадима ҳамон пайғомест, ки шумо шунидаед. ⁸ Ба ҳар ҳол, ман ба шумо фармони навро менависам, ки ҳақиқат будани он дар Масеҳ ва шумо намоён шудааст, чунки торикий аз байн рафта истодааст ва равшани аслий аллакай медураҳшад. ⁹ Ҳар касе, ки «ман дар равшани ҳастам» мегӯяду бародарро бад мебинад, ҳанӯз дар торикий мебошад. ¹⁰ Лекин ҳар касе, ки бародарро дӯст медорад, дар равшани зиндагӣ меқунад ва дар вай чизе нест, ки сабаби пешшо ҳӯрданаш шавад. ¹¹ Аммо касе, ки ба як бародар нафрат дорад, дар торикист. Вай бо роҳи торикий равона асту роҳи мерафтаашро намедонад, чунки торикий ҷашмонашро кӯр соҳтааст.

12 Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки гуноҳҳои шумо аз барои Масеҳ бахшида шудаанд.

13 Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Ҳашси Бадро мағлуб кардаед.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Шахси Бадро мешиносад.

14 Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо ҳамонеро, ки аз ибтидо, мешиносад.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо бокувват ҳастед ва каломи Худо дар шумо ҳамеша натиҷабаҳш аст, инчунин шумо бар Шахси Бад ғолиб баромадаед.

Ба дунё дил набастан

15 Ба ин дунё ва ба ҳар он чӣ, ки дар он аст, дил набандед. Касе, ки ба ин дунё дил мебандад, муҳаббати Худо дар вай нест. ¹⁶ Чунки ҳар чизе, ки дар ин дунё ҳаст, яъне ҳавасҳои нафсонӣ, ҷашмгурунсагӣ ва бо молу мулк қалонгирӣ кардан, ҳамаи ин на аз ҷониби Падари Осмонӣ, балки аз ин дунё мебошад. ¹⁷ Ин дунё бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо онҳое, ки хости Худоро иҷро мекунанд, то абад зинда мемонанд.

Оғоҳӣ аз душмани Масеҳ

18 Эй фарзандон, ин замони охир аст ва чӣ тавре ки шумо шунида будед дар бораи омадани шахси зидди Масеҳ, ҳоло чунин шахсон зиёд баромадаанд. Аз ҳамин ҳам мефаҳмем, ки ин замони охир аст. ¹⁹ Гарчанде ки ин шахсон аз байнӣ мо баромада бошанд ҳам, онҳо аъзои мо набуданд, чунки агар аъзои мо мебуданд, ҳамроҳи мо мемонанд. Вале вақте аз мо ҷудо шуданд, маълум карданӣ, ки ҳеч якеашон аъзои мо набуданд.

* 1:4 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «шодии шумо» омадааст.

²⁰ Бар шумо бошад, Шахси муқаддаси Худо Рӯхи худро рехтааст, бинобар ин ҳамаи шумо чӣ будани ростиро медонед. ²¹ Инак, ман ба шумо на барои он менависам, ки шумо ростиро намедонед, балки барои он менависам, ки шумо ростиро медонед ва ҳамчунон огоҳ ҳастед, ки аз ростӣ ҳеч дурӯғ барнамояд. ²² Дурӯғгӯй кист? Магар он касе нест, ки Таъиншиудаи Худо будани Исоро инкор мекунад? Ин дурӯғгӯй ҳамон душмани Масех аст, ки ҳам Падар ва ҳам Писарро рад мекунад. ²³ Ҳар кӣ Писарро рад кунад, бо Падар буда наметавонад ва ҳар кӣ Писарро қабул кунад, Падарро ҳам қабул мекунад. ²⁴ Бигзор пайғоми аз аввал шунидаатон дар шумо бимонад. Зоро агар пайғоми аз аввал шунидаатон дар дилҳои шумо монад, он гоҳ шумо дар муносибати Падару Писар мемонед. ²⁵ Ана ваъдаи Масех низ, ки ба мо додааст, ҳаёти абадӣ аст. ²⁶ Ҳамаи ин суханонро ман оид ба қасоне навиштаам, ки шуморо аз роҳ задани ҳастанд. ²⁷ Шумо бошад, Рӯҳро доред, ки ӯ ба шумо додааст ва ин Рӯҳ, дар шумо сокин мебошад, бинобар ин эҳтиёҷ надоред, ки каси дигар шуморо ёд дидҳад. Ҳуди ҳамин Рӯҳ дар бораи ҳама чиз ёд медиҳад ва таълимоти ӯ дурӯғ нест, балки рост аст. Пас, ҳамон тавре ӯ шуморо таълим додааст бо Масех монед.

Фарзандони Худо

²⁸ Ҳоло бошад, фарзандони азизам, бо Масех муносибати худро давом дидҳед, то ки дар вақти баргаштан ва зоҳир шуданаш дар пешӣ ӯ сари худро ҳамшуда ҳис нақунем, балки бочуръят бошем. ²⁹ Мо медонем, ки Масех дурусткор аст. Бинобар ин медонем, ки ҳар кӣ корҳои дуруст мекунад, таваллуди нав аз Худо гирифтааст.

3

¹ Бинед, ки Падар чӣ қадар моро дӯст доштааст, ки мо фарзандони ӯ номида мешавем ва ҳам фарзандони ӯ ҳастем. Сабабе, ки ҳаҷон моро намешиносад дар он аст, ки он Ҳудоро нашинохт. ² Азизон, мо ҳоло фарзандони Худо ҳастем ва ҳанӯз намоён нашудааст, ки мо чӣ гуна мешавем. Лекин ҳаминро медонем, ки ҳангоми зоҳир шудани Масех мисли ӯ ҳоҳем шуд, ҷунки ӯро ҳамон тавре ки ҳаст, ҳоҳем дид. ³ Инак, ҳар кӣ ба ӯ умед мебандад, худро пок нигоҳ медорад, ҷуноне ки Масех пок аст.

⁴ Ҳар кӣ дар гуноҳ зиндагӣ мекунад. Қонуншикан аст. Аслан ҳуди гуноҳ беқонунӣ аст. ⁵ Шумо ҳам медонед, ки Масех барои аз байн бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд. Шумо инчунин медонед, ки ӯ комилан бегуноҳ аст. ⁶ Пас, ҳар кӣ дар ӯ зиндагӣ мекунад, гуноҳ карданро давом намедиҳад. Ҳар кӣ гуноҳ карданро давом медиҳад, Масехро на додааст ва на шинохтааст.

⁷ Фарзандони азиз, нагузоред, ки касе шуморо гумроҳ созад. Ҳамаи онҳое, ки кори дуруст мекунанд, дурусткор ҳастанд, айнан мисли Масех, ки дурусткор аст. ⁸ Аммо ҳамоне, ки гуноҳ карданро давом медиҳад, аз иблис аст, зоро иблис аз ибтидо гуноҳ карда меояд. Сабаби зоҳир шудани Писари Худо низ дар ҳамин буд, ки корҳои иблисро нобуд созад. ⁹ Ҳар касе, ки Худо барояш таваллуди нав бахшидааст, гуноҳ карданро давом намедиҳад, зоро дар дохилаш табииати Худо мебошад. Инчунин вай наметавонад, ки зиндагии гуноҳкоронаро давом дидҳад, ҷунки таваллуди нав аз Худо гирифтааст. ¹⁰ Қӣ фарзанди Худо ва кӣ фарзанди иблис буданаш ин тавр маълум мегардад: ҳар кӣ чизи дурустро иҷро намекунад ва ҳамчунин бародари худро дӯст намедорад, фарзанди Худо намебошад.

¹¹ Зоро пайғоме, ки шумо аз аввал шунида будед, ин аст, ки мо бояд яқдигарро дӯст дошта бошем. ¹² Мисли Қобил набошем, ки зердасти Шахси Бад буда, бародари худро күшт. Аз чӣ сабаб бародарашро күшт? Ҷунки корҳои ӯ баду корҳои бародараш дуруст буданд. ¹³ Бинобар ин, эй бародаронам, агар одамони ҳаҷон аз шумо нафрат кунанд, ҳайрон нашавед. ¹⁴ Азбаски бародарони худро дӯст медорем, мо медонем, ки аз марг ба ҳаёти гузаштем. Ҳар кӣ бародари худро дӯст намедорад, ҳанӯз ҳам зери дasti марг аст. ¹⁵ Ҳар кӣ бародари худро бад мебинад, одамкуш аст. Шумо бошед, медонед, ки дар даруни ҳеч як одамкуш ҳаёти абадӣ нест. ¹⁶ Чӣ будани муҳаббатро мо дар Исои Масех мебинем, ки ӯ ҷони худро барои мо фидо кард. Мо низ бояд худро барои бародарони худ фидо кунем. ¹⁷ Агар касе молу муљу дошта бошаду бинад, ки бародараш мӯҳтоҷдорад, вале нисбати ӯ сангид монад, магар муҳаббати Худо дар дили вай ҳаст? ¹⁸ Фарзандони азиз, биёед мо на бо забону сухан, балки дар амал ва ростӣ муҳаббатро нишон дидҳем. ¹⁹⁻²⁰ (19-20) Агар ҳамин тавр кунем, медонем, ки мо аз они ростӣ ҳастем ва агарчи вичдонамон моро азоб дидҳад ҳам, дар ҳузури Ҳудо диламон ором мебошад, зоро Ҳудо аз вичдони мо бузургтар аст ва аз ҳама чиз огоҳ мебошад.

²¹ Дӯстони азиз, агар вичдонамон моро азоб надиҳад, пас дар пешӣ Ҳудо сарамонро бардошта меистем ва ²² азбаски ба фармонҳои ӯ итоат мекунем ва кори писандидай ӯро иҷро менамоем, ҳар чӣ ҳоҳиш кунем, аз ӯ мегирем. ²³ Фармони Ӯ ин аст, ки ба Писараши Исои Масех бовар кунем ва аз рӯи фармони ӯ яқдигарро дӯст дошта бошем. ²⁴ Ҷононе, ки ба ин фармон итоат мекунанд, дар ӯ зиндагӣ мекунанд ва ӯ дар дохили онҳо зиндагӣ мекунанд. Аз кучо мо мефаҳмем, ки ӯ дар дохили мо зиндагӣ мекунанд? Аз Рӯҳи Муқаддас мефаҳмем, ки ӯ ба мо додааст.

4**Санчидани рӯҳҳо**

¹ Эй азизон, ба ҳар касе, ки «ман Рӯҳи Худо дорам» мегӯяд, бовар нақунед. Онҳоро санҷед, ки оё ростӣ аз тарафи Худоянӣ, чунки ба ҷаҳон бисёр пайғамбарони бардуруғ омадаанд. ² Шумо Рӯҳи Худоро ин тавр шинохта метавонед: ҳар рӯҳе, ки бо ҷисми инсонӣ омадани Исои Масехро иқор мекунанд, аз Худост, ³ аммо ҳар рӯҳе, ки инро иқор намекунад, аз Худо нест. Баръакс ин рӯҳ аз ҷониби душмани Масех аст, ки шумо дар бораи омада истодани ў шунидаед ва ў аллакай дар ҷаҳон аст. ⁴ Фарзандони азиз, шумо аз они Худо ҳастед, бинобар ин Касе, ки дар доҳили шумо ҳаст, бузургтар аз онест, ки дар ҷаҳон мебошад. Пас шумо пайғамбарони бардуруғро мағлуб соҳтаед. ⁵ Онҳо аз они ҷаҳон мебошанд, бинобар ин мувоғиҳи ин ҷаҳон гап мезананд ва одамони ҷаҳон онҳоро гӯш мекунанд. ⁶ Мо бошем, аз они Худо ҳастем ва ҳар касе, ки Худоро мешиносад, моро гӯш мекунанд. Аммо онҳое, ки аз они Худо нестанд, моро гӯш намекунанд. Ана аз ҳамин мөрӯҳи ростиро аз рӯҳи фиреб фарқ мекунем.

Худо муҳаббат аст

⁷ Азизон, биёед якдигарро дӯст дорем, чунки муҳаббат аз Худо аст. Ҳар кӣ муҳаббат нишон медиҳад, аз Худо таваллуди нав гирифтааст ва Худоро мешиносад. ⁸ Худо муҳаббат аст, пас ҳар кӣ муҳаббат нишон намедиҳад Худоро намениносад. ⁹ Муҳаббати Худо ба мо ин тавр намоён шудааст, ки ў Писари ягона худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи ў ҳаёти абадӣ ба даст оварем. ¹⁰ Ана ин муҳаббат аст, ки на мө Худоро дӯст доштем, балки ў моро дӯст дошт ва Писари худро фиристод, то ки ў барои ором кардан газаби Худо ва баҳшида шудани гуноҳҳои мо фидо шавад. ¹¹ Азизонам, агар Худо моро ин қадар дӯст дорад, пас мо низ бояд якдигарро дӯст дорем. ¹² Худоро касе надидааст, вале агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар доҳили мо зиндагӣ мекунанд ва муҳаббати ў дар доҳили мо ба ҳадди комил мерасад. ¹³ Дар Худо сокин буданамон ва Худо дар мо сокин буданашро мо аз ин медонем, ки ў Рӯҳи худро ба мо додааст. ¹⁴ Инчунин мо бо ҷашми худ дидем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писари худро ҳамчун Начотдиҳандай ҷаҳон фиристодааст. ¹⁵ Дар доҳили касоне, ки Писари Худо будани Исоро иқор мекунанд, Худо сокин мебошад ва онҳо дар Худо сокин мебошанд. ¹⁶ Ана ҳамин тавр мо муҳаббати Худоро нисбати худ шинохтем ва ба он бовар мекунем.

Худо муҳаббат аст ва онҳое, ки дар муҳаббат мемонанд, дар Худо сокин мебошанд ва Худо

дар онҳо мебошад. ¹⁷ Муҳаббати Худо дар мо ба ҳадди комил расидааст, то ки мо дар рӯзи ҷазо бо сари бардошта истода тавонем, чунки мо дар ин ҷаҳон монанди ў ҳастем. ¹⁸ Дар муҳаббат тарс нест, баръакс муҳаббати пурра тарсро аз байн мебарад. Касе, ки тарс дорад, интизори ҷазо аст. ў ҳанӯз ба ҳадди комили муҳаббат нарасидааст. ¹⁹ Мо барои он муҳаббат нишон медиҳем*, чунки аввал Худо моро дӯст доштааст. ²⁰ Агар касе мегӯяд, ки ў Худоро дӯст медорад, аммо бародарашро бад мебинад, дурӯғгӯй аст. Зоро агар мо бародаронро бад бинем, дар ҳоле ки ҷашмамон онҳоро мебинанд, пас Худоро, ки ҷашмамон намебинад, дӯст дошта наметавонем. ²¹ Фармони Худо ин аст, ки ҳар кӣ ўро дӯст дорад, бояд бародари худро низ дӯст дорад.

5**Имон ба Писари Худо**

¹ Ҳар касе, ки ба Таъиншудаи Худо будани Исо бовар мекунанд, таваллуди нав аз Худо гирифтааст ва ҳар кӣ падарро дӯст дорад, фарзандашро низ дӯст медорад. ² Агар мо Худоро дӯст дорем ва фармонҳои ўро иҷро кунем, бо ҳамин мефаҳмем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем. ³ Зоро Худоро дӯст доштан ин фармонҳои ўро иҷро кардан аст. Фармонҳои ў бошанд, вазнин нестанд, ⁴ чунки ҳар кӣ аз Худо таваллуди нав гирифтааст, ҷаҳонро ғалаба мекунад ва ин ғалаба, ки бар ҷаҳон голиб мебарояд, имони мост. ⁵ Пас кӣ бар ҷаҳон голиб мебарояд? Фақат он касе, ки ба Писари Худо будани Исо бовар мекунад.

⁶ Исои Масех ҳамонест, ки ба воситаи обу хун омадааст. ў на фақат ба воситаи об, балки ба воситаи обу хун омадааст. Инро Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ҳақ аст. ⁷ Зоро се шоҳид аст, ки шаҳодат медиҳад: ^{*} ⁸ Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд. ⁹ Мо шаҳодати инсонро қабул мекунен, вале шаҳодати Худо чӣ қадар бештар боварибаш аст. Охир дар ин ҷо худи Худо дар бораи Писараш шаҳодат додааст. ¹⁰ Касе, ки ба Писари Худо бовар мекунанд, дар дили худ ин шаҳодатро дорад. Аммо ҳар кӣ ба Худо бовар намекунад, ўро дурӯғгӯй месозад, чунки ба шаҳодат, ки Худо дар бораи Писараш додааст, бовар накард. ¹¹ Ин ҳам шаҳодати Худо аст, ки ў ба мо ҳаёти абадӣ баҳшидааст ва ин ҳаёт дар Писари ўст. ¹² Ҳар кӣ бо Писар аст, ин ҳаётро дорад ва ҳар кӣ бо Писари Худо нест, ин ҳаётро надорад.

Хулоса

* ^{4:19} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «Мо ўро дӯст медорем» омадааст. ^{5:7} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дар оятҳои 7 ва 8 омадааст: «Зоро се шоҳид аст, ки шаҳодат медиҳад: дар осмон Падар, Калом ва Рӯҳи Муқаддас ва ҳар сеи Онҳо як ҳастанд ва се шоҳид дар замин аст: Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд».

¹³ Ман ин суханронро ба шумоэ, ки ба Писари Худо бовар мекунед, менависам, то донед, ки соҳиби ҳаёти абадӣ ҳастед. ¹⁴ Бинобар ин мо дар ҳузури Худо ин бовариро дорем, ки ҳар чӣ мувофиқи хости ӯ ҳоҳиш қунем, ӯ ба мо гӯш меандозад. ¹⁵ Пас, агар донем, ки ӯ ҳар ҳоҳии моро мешунавад, мо инчунин медонем, ки ҷизи ҳоҳишкардамонро ба даст овардаем.

¹⁶ Агар шумо бинед, ки бародаратон гуноҳе мекунад, ки ба марг намебараад, бояд барояш дуо қунед ва Худо ба ӯ ҳаёт мебахшад, яъне ба оне, ки гуноҳи ба марг набаранда мекунад. Чунки гуноҳе ҳаст, ки ба марг мебарад ва ман намегӯям, ки барои ҷунин гуноҳ бояд дуо қунед. ¹⁷ Ҳамаи корҳои нодуруст гуноҳ ҳастанд, вале ин гуноҳест, ки ба марг намебараад. ¹⁸ Мо медонем, ҳар касе ки аз Худо таваллуди нав ёфтааст, гуноҳ карданро давом намедиҳад, балки Писари Худо онҳоро эҳтиёт мекунад ва Шахси Бад ба онҳо даст расонда наметавонад. ¹⁹ Мо низ медонем, ки мо фарзандони Худо ҳастем ва тамоми ҷаҳон зери дасти Шахси Бад мебошад. ²⁰ Мо боз медонем, ки Писари Худо омад ва ба мо қобилияти фаҳмиданро додааст, то мо ҳамонеро, ки ростӣ аст, шиноsem. Мо бошем, дар ҳамоне, ки ростист ва дар Писари ӯ Исой Масеҳ ҳастем. Ӯ Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти абадӣ аст.

²¹ Фарзандони азиз, худро аз бутпарастӣ эҳтиёт қунед†.

† 5:21 Дар баъзе нусхаҳои қадимии навиштаҷот дохил шудааст: «Омин.»

Номаи дуюми Юханно Пешгуфтор

1-2 (1-2) Аз роҳбари чамоати имондорон ба хонуме, ки Худо интихоб кардааст, ва фарзандони вай, ки ба ростӣ дӯсташон медорам. Мо ҳарду ҳамон як ростиро дӯст медорем, ки он дар мо ҳоло мебошад ва то абад бо мо мемонад. На фақат ман шуморо дӯст медорам, балки ҳамаи онҳое ҳам, ки ростиро мешиносанд. ³ Бигзор файзу раҳмат ва сулҳу осоиштагӣ аз ҷониби Худо-Падар ва Исои Масеҳ^{*}, Писари Падар бо мо[†], ки ростиро медонем ва яқдигарро дӯст медорем, бошад.

Фармони аз аввалбӯдаи Худо

⁴ Аз фаҳмидани он, ки баъзе фарзандони шумо мувофиқи фармоши Падар дар роҳи ростӣ зиндагӣ мекунанд, бениҳоят хурсанд шудам. ⁵ Ҳоло ҳам, хонуми мӯҳтарам, ба шумо на фармони нав, балки ҳамонеро, ки аз аввал доштем, менависам ва хоҳиш мекунам, ки ҳамаамон яқдигарро дӯст дорем. ⁶ Мухаббат бошад, дар ин аст, ки мо ба фармонҳои Худо итоат намуда, зиндагӣ кунем. Фармони ӯ ҳамонест, ки аз аввал шунидаед, яъне бо роҳи мухаббат равед.

Аз фиребгарон эҳтиёти шудан

7 Дар ҷаҳон бисёр фиребгарон баромадаанд, ки дар ҷисм омадани Исои Масеҳро[‡] қабул намекунанд. Ин хел одамон фиребгар ва душмани Масеҳ ҳастанд. ⁸ Эҳтиёти шавед, то ҷизеро, ки барояш заҳмат кашидаем[§], аз даст надиҳед. Баръакс ба мукофоти пурра ноил гардед. ⁹ Ҳар кӣ таълимоти Масеҳро ичро намекунаду аз ҳадду ҳудуди он мебарояд бо Худо нест. Аммо қасе, ки дар ин таълимот мемонад, ҳам бо Падар ва ҳам бо Писар мебошад. ¹⁰ Агар қасе пеши шумо ояду ин таълимотро наоварад, ўро ба хонаатон роҳ надиҳед ва қабул нақунед. ¹¹ Зоро қасе, ки ўро қабул мекунад, шарики корҳои бади ӯ мегардад.

¹² Боз ҷизи зиёд ба шумо гуфтани ҳастам, вале бар ивази истифода бурдани когазу ранг, умединорам, ки шуморо ҳабар гирифта ҷашм ба ҷашм сӯҳбат кунем, то ки шодиамон лабрез гардад.

¹³ Фарзандони ҳоҳари интихобшуудаат салом мегӯянд^{*}.

* 1:3 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ва Ҳудованд Исои Масеҳ» омадааст.

† 1:3 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «шумо» омадааст. [‡] 1:7 Яхудиён мунтазир буданд, ки Таъиншудаи Худо аз байни инсон мебарояд, вале Ҳудо Писари ҳудро ҳамчун Таъиншудаи ҳуд фиристод. Ин Исои Масеҳ буд, ки гарҷанде Ҳудо буд, лекин ба замин инсон шуда омад. Барои бисёр қасон ба ин бовар кардан мушкил буд, бинобар ин онҳо рад мекарданд, ки Ҳудо ба ҷаҳон ба монанди инсон омадааст. [§] 1:8 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «заҳмат кашидаед» омадааст.

Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дар охири чумла «омин» омадааст.

* 1:13

Номаи сеюми Юҳанно Пешгуфтор

¹ Аз роҳбари ҷамоати имондорон ба Ғаюси азиз, ки дар ростӣ ўро дӯст медорам.

² Дӯсти азизам, ман дуо мекунам, ки аз ҳар ҷиҳат ривоҷу равнақ ёбӣ ва сиҳату саломат бошӣ, чуноне ки дилу ҷонат равнақ мейбад.

³ Вақте ки ҷанд бародарон омада, ба ман шаҳодат доданд, ки ту ба ростӣ бобафо ҳастӣ ва дар роҳи ростӣ меравӣ, ман бениҳоят хурсанд шудам. ⁴ Аз шунидани он, ки фарзандони ман дар роҳи ростӣ мераванд, бароям хурсандии бузургтаре нест.

Тарзи қабул кардани бародарони мусоғир

⁵ Дӯсти азиз, ту дар он рафтore, ки нисбат ба бародарон мекунӣ, асосан ба бародарони бароят ношинос бобафо ҳастӣ. ⁶ Ин бародарон дар бораи муҳаббати ту дар пеши ҷамоати имондорон шаҳодат доданд. Қори хуб мекунӣ, агар онҳоро тавре ба сафарашон гусел намой, ки иззати Ҳудоро ба че меорад. ⁷ Ҷунки онҳо аз барон номӣ ў ба сафар баромадаанд ва аз беимондорон чизе қабул накарданд. ⁸ Бинобар ин мо бояд ҷунин одамонро таъмин намоем, то ки дар роҳи ростӣ ҳамкор шавем.

⁹ Ман дар бораи ин ба ҷамоати имондорон нависта будам, аммо ҳамон Деотрефес, ки роҳбарь карданро дӯст медорад, гали моро дар замин монд. ¹⁰ Пас, дар сурати омаданам, ман корҳои ўро ва суханони зишташро, ки бар зидди мо мегӯяд, ба рӯи об мебарорам. Ба ў ин корҳояш ҳам кам аст, ки боз аз қабул кардани бародарон рӯй мегардонад. Ў ба дигарон низ, ки қабул кардан меҳоҳанд, роҳ намедиҳад. Ҳатто онҳоро аз ҷамоати имондорон берун мекунад.

Давом додани рафтори хуб

¹¹ Дӯсти азизам, рафтори хубро тақлид қун ва на рафтори бадро. Зеро ҳар кӣ хубӣ мекунад аз ҷониби Ҳудо аст. Аммо касе, ки байд мекунад, Ҳудоро надидааст. ¹² Ана Деметрусро ҳама таъриф мекунанд, ҳатто ҳуди ростӣ инро таасиқ мекунад. Мо ҳам дар бораи ў шаҳодат медиҳем ва ту медонӣ, ки шаҳодати мо рост аст.

¹³ Боз зиёд чиз ба ту гуфтанӣ ҳастам, лекин намехоҳам, ки онро бо ранг дар рӯи коғаз нависам. ¹⁴ Ман умединорам, ки ба зудӣ туро мебинам ва ҷашм ба ҷашм гап мезанем. ¹⁵ Саломат бош. Дӯстони инҷо будаат ба ту салом мегӯянд, ту низ дӯстони онҳоро як ба як салом гӯй*.

* **1:15** Дар баъзе нусхаҳо дар охирни ҷумла «Омин» омадааст.

Яхудо

Яхудо ба имондорон салом мегүяд

¹Ман, Яхудо, бандай Исои Масеҳ ва бародари Якъуб ҳастам. Ба даъватшудагон, ки дар Худо Падар муҳаббат^{*} пайдо намуда, дар паноҳи Исои Масеҳ мебошанд, ² лутфу меҳрублой, осоиштагӣ ва муҳаббат орзумандам!

Хукм шудани муаллимиони дурӯғин

³Дӯстони азиз, хеле меҳостам ба шумо дар бораи начоти умумиямон нависам. Лекин ҳоло зарур донистам, ки ин номаро навишта, шуморо рӯҳбаланд созам, то барои имоне, ки боре ба муқаддасон[†] дода шудааст, мубориза баред. ⁴Зеро баъзе қасон, ки дар бораи маҳкум шуданашон ҳанӯз дар замони қадим навишта шудааст, пинҳонӣ дар миёни шумо чой гирифтаанд. Онҳо худобехабар буда, файзи Худои моро ҳамчун иҷозат ба бадаҳлоқии ҷинсӣ медонанд ва ягона Ҳокими Худованди мо Исои Масеҳро рад мекунанд.

⁵Ҳоло меҳоҳам он чиро, ки худатон хуб медонед, бори дигар ба шумо хотиррасон намоям. Худованд мардуми Худро аз замини Миср ҳалос кард, вали сипас аз байнашон онҳоеро, ки бовар накарданд, нобуд соҳт. ⁶Инчунин, фариштаҳо мақоми худро нигоҳ надошта, манзили худро тарқ карданд. Ӯ онҳородар торикии абадӣ занҷирбанд намуда, барои рӯзи бузурги қиёмат нигоҳ мedorad. ⁷Мисли ин фариштаҳо, шаҳрҳои Садӯму Амӯро ва деҳоти гирду атрофи онҳо, ки ба бадаҳлоқии ҷинсӣ ва ҳоҳишҳои гайритабии дода шуда буданд, ҳамчун намуна гирифтори ҷазои оташӣ абадӣ гаштанд.

⁸Ин одамон дар асоси хобҳои дидашон ҷисмашонро ҳаром мекунанд ва қудрати Худовандро рад менамоянду ҷалодорони осмониро дашном медиҳанд. ⁹Хол он ки ҳатто фариштаи бузург Микоил чун бо иблис дар бораи ҷасади Мусо пайғамбар баҳс мекард, ба худ раво надид, ки ўро бо дашном ҳукм намояд. Ӯ ба иблис таҳо гуфт, ки бигзор Худованд сазои туро дихад. ¹⁰Ин одамон намедонанд, ки киро дашном медиҳанд. Лекин он чӣ ки табиатан, мисли ҳайвони беақл мефаҳманд, онҳоро нобуд мекунад. ¹¹Вой бар ҳоли ҷунин одамон, ҷунки бо роҳи Қоин[‡] мераванд, пул гуфта, гирифтори ҳатои

Бильъом[§] шудаанд ва саркашӣ намуда, мисли Кӯраҳ^{*} нобуд мешаванд. ¹²Онҳо ҳангоми ҳӯроки шомҳои муҳаббат байнӣ шумо мисли сангӣ пешшое нишаста, бе тарсу ҳарос худро мепарваранд. Онҳо абрҳои беобанд, ки бод мебарад ва дараҳтони бемеваанд, ки дар тирамоҳ решакан мешаванд ва дубора мемиранд. ¹³Онҳо мавҷҳои шадиди баҳранд, ки шармандагии худро мисли кафк рӯйи об мебароранд. Онҳо ситорагони овораанд, ки барои ҳамеша ба торикии зулмонӣ ҳоҳанд рафт. ¹⁴Ҳамчунин, Ҳанӯҳ, ки насли ҳафтуми Одам буд, дар бораи онҳо пешгӯйӣ намуда гуфтааст: «Бингар, Худованд бо ҳазорҳазор муқаддасони Худ меояд. ¹⁵Меояд то ки ҳамаро маҳкум намояд ва ҷони ҳар гунаҳкорро мувофиқи кирдори бадаш ва суханони бешармонаш, ки ба Ӯ гуфтааст, ҷазо дихад». ¹⁶Онҳо ҳамеша шикоят мекунанд ва баҳона мечӯянд, аз пайи ҳоҳишҳои худ ҳастанд, бо худ меболанд ва барои фоидаи худ ҳушомад мезананд.

Насиҳат ба вафодорӣ

¹⁷Аммо шумо, дӯстон, суханони фиристагони Худовандамон Исои Масеҳро, ки пеш ба шумо гуфта буданд, дар ёд доред. ¹⁸Онҳо ба шумо ҷунин мегуфтанд: «Дар оҳирзмон масҳарабозоне ба миён меоянд, ки аз пайи ҳоҳишҳои бади худ мераванд». ¹⁹Онҳо ҷудой меандозанд, мувофиқи майлҳои ҷисмонӣ рафтор мекунанд, лекин Рӯҳи Худоро надоранд. ²⁰Аммо шумо, дӯстони азиз, бо Рӯҳи Пок пайваста дуо карда, худро бар имони поктаринатон бунёд кунед. ²¹Худро дар муҳаббати Худо нигоҳ доред, ҷунки ҳоло умединори марҳамати Худовандамон Исои Масеҳ барои ҳаётӣ абадӣ мешавед. ²²Нисбат ба онҳое, ки дудила ҳастанд, раҳмдил бошед. ²³Баъзеро гӯё аз дами оташ қашида, начот дихед. Нисбати баъзеи дигар бо эҳтиёт дилсӯзӣ намоед, ҳатто ба либосе, ки олудаи ҷисми гунаҳкор аст, даст нарасонед.

Дуои ҳамду сано

²⁴Ба Ӯ, ки шуморо аз гуноҳ нигоҳ дошта, бе камбуҷӣ ва бо шодмонӣ пеши ҷалоли Худ оварда метавонад, яъне ²⁵бар Худои ягона, ки ба воситаи Худованд Исои Масеҳ, начоткори мӯ шудааст, дар тӯли асрҳо, аз имрӯз то абад бузургиву ҷалолат ва нерӯву қудрат бод! Омин!

* **1:1** Дар баъзе нусхаҳои қадимаи Навиштаҷот «тақдисёфта ё покшуда» омадааст.

мувофиқи таълимоти Инҷил ҳар одаме, ки ба Исои Масеҳ имон дорад муқаддас ҳисобида мешавад.

† **1:3** муқаддасон — одамкуши нахустин. **§ 1:11** Бильъом — шаҳсест аз Паймони куҳан, ки бар ӣвази пул ҳалқи Истроиро лаънат

карданӣ буд.

* **1:11** Кӯраҳ — шаҳсест аз Паймони куҳан, ки бар зидди Мусо исен карда буд.